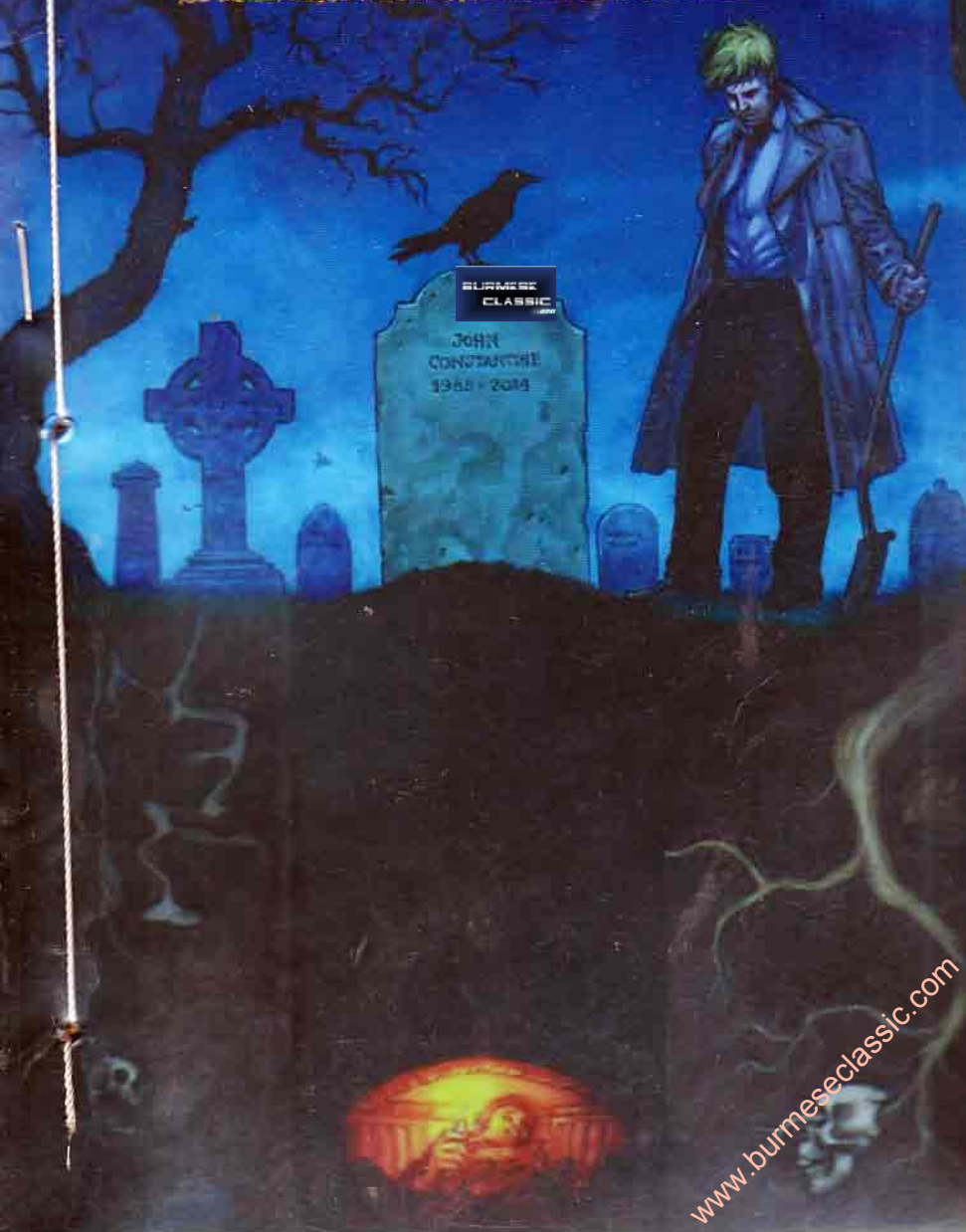

No.109, June 2016

ဂန္ထဝင်

စာအုပ်

Quality Publishing House

မှတ် - ၅၀၀ / ၅၁၂ (၂-၁) ပထမထပ် ၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသလမ်းကောင်း) ၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၃၃၁

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ထောင်မင်းသား
ဦးဘိုးထော်

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ဝိညာဉ်လောက
ဝတ္ထုတိုများ

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ကန္တာရ
အကျဉ်းသမား

ဒဂုန်ရွှေမျှား
အက္ကာဝါရေအောက်
ခရီး

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ပုလဲဒေဝီ

ဒဂုန်ရွှေမျှား
နေထွက်ဘုရား

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ရွှေဝင်နတ်ဘုရား

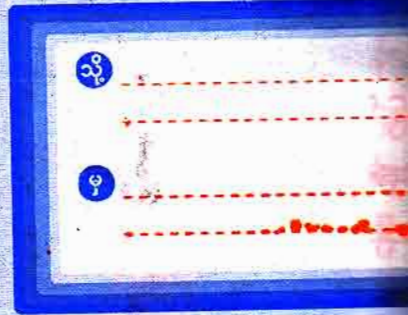
ဒဂုန်ရွှေမျှား
သုံးဟော်ညီနောင်

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ရော်ဘင်ဆင်
ကဗျာဆုံး

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ကမ္ဘာမြေအောက်
ခရီး

ဆုပြည့်စုံထွန်း စာပေ

အမှတ်-၅၀၀/၅၁၂၊ ၂(၁)ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသလမ်းကောင်း၊
သရဖီကွန်နို၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း-၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၃၃၁

www.burmeseclassic.com

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
နှစ်စစ်စုပြု
အစိမ်းအမှတ်
မိမိတို့စုစည်းပြီး
မူပိုင်ခွင့်အား
အစွဲအနည်းငယ်ဖြင့်
ရောင်းချပေးပါမည်

ပထမဦးဆုံးသော မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ စုပြုနှင့် ကာတွန်းစာအုပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစုပြု
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစုပြု
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်များကိုယ်စားပြု
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်များကိုယ်စားပြု
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်များကိုယ်စားပြု
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်များကိုယ်စားပြု
တန်ဖိုး - ၇၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်များကိုယ်စားပြု
တန်ဖိုး - ၇၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်များကိုယ်စားပြု
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

အပြည်စုံတွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ - ၃၈၃၆၆၄၊ ၀၁ - ၃၈၆၈၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်

တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

Myanmar Publishing House
အပြည်စုံတွန်းစာပေ
အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၁)
ထပ်ထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း
(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃
Quality ph/ email

No.109, June 2016

Next Month Preview

စတင်ညှိနှိုင်း(သန့်လွှမ်း)

ကမ္ဘာ့အေးချမ်းရေး

လေးစားစွာ

မော်ကွန်းတင်စာအုပ်

သန္တာပြစ်သောင်း

အိပ်မက်ချစ်သူ

သုတေသီသတ်ထွန်းမြင့်

ပန်းနံ့သာခံအိပ် ဖြစ်ရပ်ဆန်း

လူမြန်မာ

အမည်မဖော်ရသော တည်းခိုဆောင်

ညီလေးငယ်(လယ်တော်)

၄

၆

၃၀

၆၅

၇၄

၈၀

၉၅

စေလွှတ်သွင်း

ကမ္ဘာ့

နေ့စဉ်

မိသားစုအား

စတင်ညှိနှိုင်း

အတိတ်ကြားဖြတ်ပေါက် တစ်ဆင့်ပျောက်

စင်းနိုးပုံ

နဂါးငွေ့တန်းမီးတောက် ကျန်းပျောက်ကြီး

ခင်စလင်း(ကလေး)

သောင်ပြင်အောက်က ငွေအိုးတူးသူများ

မြေမြေ

ဟိုး...အတိတ်ရယ်ဆီက

သိဒ္ဓဇ

လှတစေလေးကို ရိုသေသူ

နှစ်ခွင်ကျော်(စတင်စက်ဆီ)

တောင်မီးလောင်တုံ့

စင်သန်းသိင်္ခ

၁၁၈

၁၃၅

၁၅၃

၁၆၃

၁၇၂

၁၈၅

၂၀၀

၂၁၉

၂၂၆

အယ်ဒီတာချုပ်

ဘာဝန်အယ်ဒီတာ

အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

နားဘွဲ့

တိုင်းရင်း (Quality)

မေလွင်မြိုင်မောင် (၀၉ ခုဝတ်စုံ)

မောင်မာရွှေ

ညွှတ်လင်းထွန်း

ကိုဦးသိန်း၊ ကွန်းကွန်းလွင်၊ မင်းကွင်း၊ မောင်လင်း၊ မောင်
သန်းထွန်း၊ ကွန်းကွန်း၊ မြို့မင်း၊ မြို့မင်း၊
မြတ်နိုးသွယ်၊ မြတ်နိုးသွယ်၊ မြို့မင်း၊ မြို့မင်း

ထုတ်ဝေသူ

မောင်မာရွှေ (ထုတ်ဝေသူ)၊ (၀၀၅၆၀)
အမှတ် ၅၀၀/၅၀၂ (၂၈) လွှာ၊ ယထာဝရ၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မိုင်ကမ်းဘေးလမ်းမတော်၊ ကော့ကုတ်တံတားကြီးလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

ဇာတ်နာမည်

အတွင်းသေရုပ်ပေါ်

မင်းကွင်း

ကံတော်၊ ဝင်းမိန်း၊ မြတ်မင်းဟန်၊ အောင်နိုင်လင်း၊ ကောင်းရည်နိုး
အောင်ရည်နိုး၊ ကောင်းရည်နိုး၊ အောင်ရည်နိုး (အောင်ရည်နိုး)၊ ရန်ကုန်မြို့
မောင်မာရွှေ၊ ရန်ကုန်၊ ကောင်းရည်နိုး၊ ကောင်းရည်နိုး၊ ကောင်းရည်နိုး

ကွန်ပျူတာနှင့် ဝေလင်

နံနိုင်းသူ

Quality

မြို့မင်း၊ ကောင်းရည်နိုး၊ ကောင်းရည်နိုး
မောင်မာရွှေ (၀၀၂၃၈)
မောင်မာရွှေ (၀၀၂၃၈)၊ အောင်ရည်နိုး၊ အောင်ရည်နိုး၊ အောင်ရည်နိုး
ကောင်းရည်နိုး၊ မောင်မာရွှေ (၀၀၂၃၈)၊ ရန်ကုန်မြို့

အတွင်းချုပ်

ထပ်မံထွန်း

အုပ်ချုပ် - ၅၀၀

ထပ်မံ - ၂၀၀၀ ကျပ်

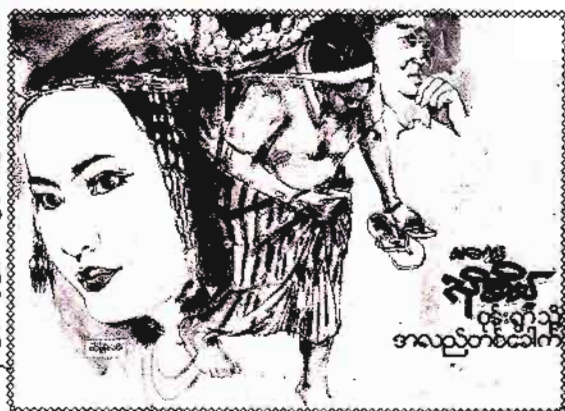
စာတည်း၊ အဖွဲ့နှင့် ပြန်ဆိုရေးဆွဲရေး

အမှတ် ၅၀၀/၅၀၂ (၂၈) လွှာ၊ ယထာဝရ၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မိုင်ကမ်းဘေးလမ်းမတော်၊ ကော့ကုတ်တံတားကြီးလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့
ရန်ကုန် - ၀၀ ၃၈၀၆၆၄၊ ၀၀ ၃၈၀၆၆၄

ချစ်မိညာဉ်
ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ချစ်မိညာဉ်

ကွေးညိုစိန်
စုန်းရွာသို့
အလည်
တစ်ခေါက်

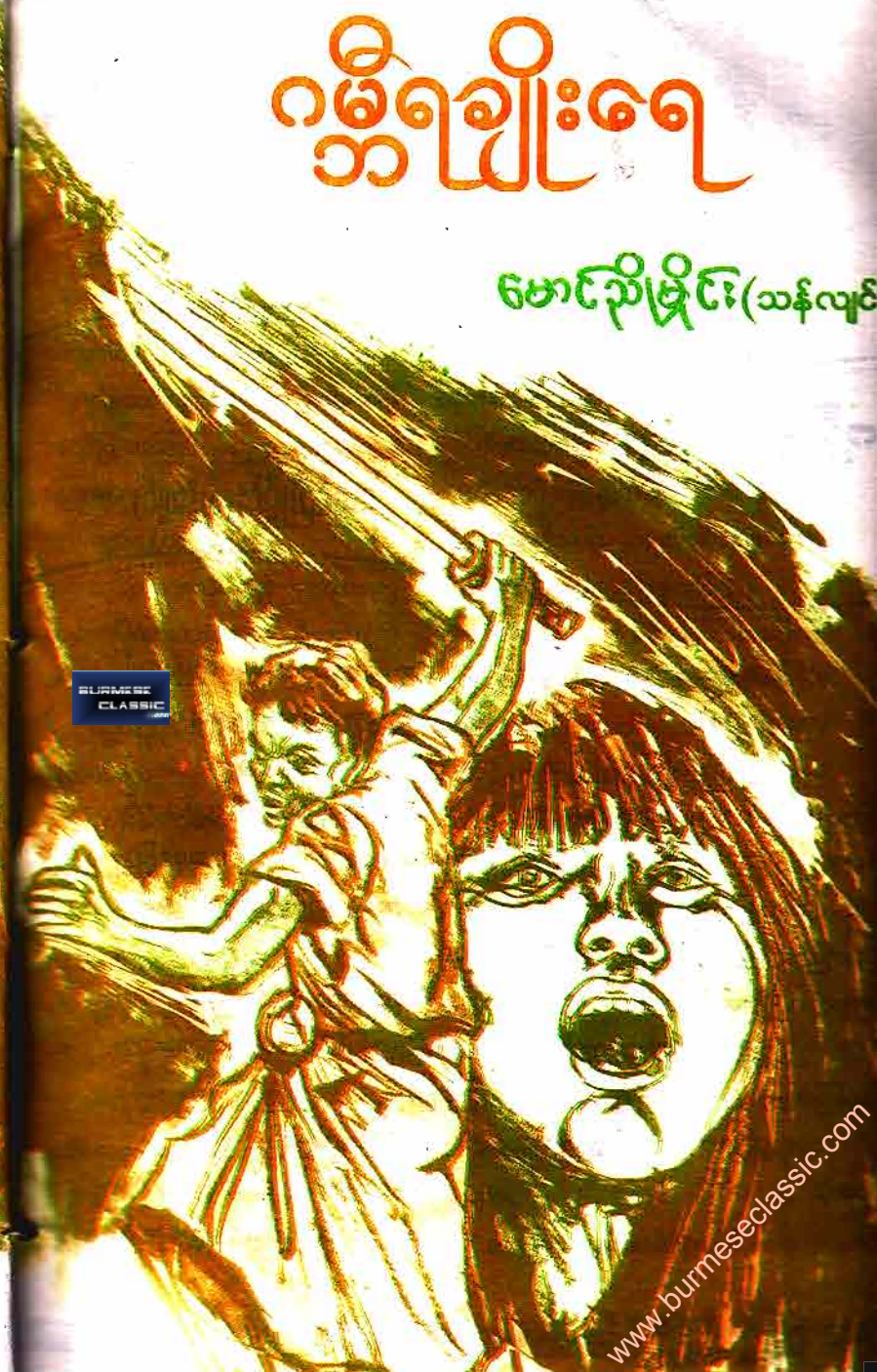
ကွေးညိုစိန်
စုန်းရွာသို့
အလည်တစ်ခေါက်

ဂန္ထီရစာရေးဆရာတစ်ဦး
သေတာတောင်
မီးမလောင်တဲ့လူ

ကမ္ဘာ့ချိုးရေ

မောင်နှံနှိုင်း (သန်လျင်)

BURMESE
CLASSIC

ကန္တိရခါး

ဖောင်ညှိပိုင် (သန့်လျင်)

အံ့သြစရာကောင်းလှချေလားဗျာ၊
ဟုတ်ရဲ့လား။

လုပ်ကြံဇာတ်ဆင်ပြီး အံ့သြဆန်း
ကြယ်ခြစ်အောင်များ ပြောပြနေတာ
လား။

ပထမ ဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ်
အကြောင်းကို ပြောပြတာက အလှူပွဲ
လာတဲ့ လူကြီးတစ်ဦးဗျာ။

သူနဲ့ ကျွန်တော်က အလှူအိမ်မှာ
ဆုံကြတာ။

သူလည်း စာလေးဘာလေး ရေး
သတဲ့။

တွေ့တဲ့နေရာက ဖြစ်ဝကျွန်းပေါ်
မြို့တစ်မြို့က အလှူပွဲမှာတွေ့ရင်း စကား
တွေ ပြောဖြစ်ကြတာပဲဗျာ။

“ဆရာတို့ပြောတာကို ကျွန်တော်
နားထောင်နေတာပါဆရာ။ အခုပြော
တာ တကယ် အဖြစ် အပျက်ပဲလား
ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ပုဂံ - ငပု
တောမြို့မှာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကာလတော့
ကြာပြီပေါ့”

“အံ့သြစရာပဲနော်”
“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာမိုင်းရယ်။

လောကမှာ လူသာမန်တွေ စဉ်းစားလို့

ရေခြေရှင်းလို့မရ၊ ခြေရှင်းလို့ရပြန်တော့
သိပ္ပံပညာနဲ့ ချိန်ထိုးကြည့်လို့မရတဲ့ ဖြစ်
ရပ် ဆန်းကြယ် အဖြစ် အပျက် တွေ
အနည်းနဲ့အများ ရှိတာပေါ့ပင်ဗျာ...”

အံ့သြစရာကောင်းသလို
ကြောက်စရာလည်း ကောင်းပါ
တလား။

လူငယ်လူရွယ်တွေ အခါမလပ်
သတိပြု ဆင်ခြင်ရမည် လူ့ယဉ်ကျေးမှု
ပါလား။

ပဉ္စာနန္တိသကံတဲ့။
ဘုရားစာအုပ်၊ ကျမ်းစာအုပ်တွေ
မှာဖော်ပြထားတာက အနန္တရိယကံ (၅)
ပါးတဲ့။

ပဉ္စာနန္တိယကံ (၅)ပါးလို့လည်းခေါ်
ပါတယ်ဗျာ။

(၁) မာတုယာတက - အမိအရင်း
တို့သတ်သူ။

(၂) ဝိတုယာတက - အဖအရင်း
တို့သတ်သူ။

(၃) အရဟန္တယာတက - ရဟန္တာ
တို့သတ်သူ

(၄) လောဟိ တုပ္ပါဒက - ဘုရား
အားသွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုသူ။

(၅) သံဃာစောဒက - သံဃာ
တော်တို့အား ဂိုဏ်းအသင်းခွဲသူ

ဤအမှုကိုပြုသူငါးယောက်သည်
ကုသိုလ်ကောင်းမှု မည်မျှပင်ပြု၍ အသေ
သည်၏ အခြားမဲ့၌ အဝီစိငရဲ စသည်တို့
၌ သွားရောက်ခံစားရမည်တဲ့။

အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရား၊ ဘုရား
ရှင်ကို သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုခဲ့တယ်။
သံဃာကို ဂိုဏ်းကွဲအောင်ပြုခဲ့
တယ်။

ဒီအကုသိုလ်ကံကြောင့် အရှင်
လတ်လတ် မြေမျိုပြီး မဟာအဝီစိငရဲ
ကျခဲ့ရပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ငရဲခံစားရ
ရတယ်လို့ ကြားနာသိရှိရတယ်ဗျာ။

အဇာတသတ် မင်းသားလည်း
အရှင်ဒေဝဒတ်ရဲ့ တန်ခိုးပြ မြှောက်တို
မှုကို ယုံစားပြီး ဒေဝမင်းတော် ဝိမ္ဗိသား
မင်းကြီးကို ထောင်အကျဉ်းထည့်၊ အစာ
ငတ်ခံထားတယ်။

နောက်ဆုံး ဒေဝရဲ့ ခြေဖဝါးကို တင်
နဲ့ ခွဲ၊ ဘေးပက်၊ မီးကျိုးခဲမှာ တင်လို
ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားပြီး အသေ
သေစေခဲ့တယ်။

အဖကို သေစေခဲ့သောကြောင့်
အဇာတသတ်မင်းသားလည်း လောက
ကုန္တိငရဲမှာ အနှစ်သုံးသောင်း ငရဲခံရ
ရတယ်။

အဇာတသတ် အဝီစိငရဲတို့ ထော

ရောက်တာတသုသည်ကေတုဘုရား
ရှင်ထံမှာ အဖကို သေစေကပြုမိတဲ့
အကြောင်းကိုဝန်ခံပြီးနောင်တရစေတဲ့
ကုသိုလ်ကံကြောင့်လည်းကောင်း။
ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူတဲ့သာမည
ဇလသုတ်ကို ကြားနာရတဲ့ အကျိုး
ကြောင့်လည်းကောင်း ဘုရားရှင်ရဲ့
သာသနာတော်ကို အသက်ထက်ဆုံး
ယုံကြည်ပြီး ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံ
ကြည်ကိုးကွယ် သာသနာပြုခဲ့တဲ့
ကုသိုလ်ကံအကျိုးကြောင့် ကြောက်
မက်ဖွယ် ခံစားရတဲ့ အဝီစိငရဲကို မကျ
ရောက်ခဲ့တာပါ။

မြန်မာရာဇဝင်မှာ အသေသတ်သား
တွေမနည်းခဲ့။

ပုဂံဘုရင် နရသူလည်း ဇေင်
အလောင်းစည်သူမင်းကို ရွှေဂူကြီး
ဘုရားမှာ မင်းကြီး နာမကျန်းဖြစ်နေစဉ်
အသက်ရှူကျပ်၍ သေအောင်ပြုလုပ်
ခဲ့ကြတယ်။

မင်းရဲဒိဋ္ဌက သူ့ဇမည်းတော်
အင်းဝမင်း မဟာဓမ္မရာဇာ ပဲခူးချောင်း
သစ် အနောက်အရပ်မှာ ဓမ္မတ္ထစံတော်
မူနေစဉ် သားတော်မင်းရဲဒိဋ္ဌလုပ်ကြံလို
သတ္တရာဇ် (၉၀၀) ကိုးရာပြည့်မှာ နတ်
ရွာစံခဲ့တယ်။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးတော့
သတ္တရာဇ် (၅၂၉) ခုနှစ်မှာ သားတော်
နရသူလုပ်ကြံလို နတ်ရွာစံခဲ့ရတယ်။

ကြမ်းတြုတ်ရက်စက်တဲ့ ဘုရင်
နရသူကြောင့် ရဟန်းသံဃာတွေ ညည်း
ပန်းနှိပ်စက်ခံရလို့ ပုဂံပြည်မှာ မနေရဲဘဲ
သီဟိုဠ်ကို ရှောင်တိမ်းပြေးရတယ်။

သူတို့ရလောက်ဆို မဟာအဝီစိငရဲ
မှာ ရောက်ရှိနေကြပြီပေါ့ဗျာ။ အရှင်ဇေဝ
ဒတ်နဲ့ သွားတွေ့ဖို့ ကျန်းသေနေပြီ
လေ...။

အင်း... အသေသတ်သားတွေ ရာဇ
ဝင်မှာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

မဟာအဝီစိငရဲကတော့ ပဉ္စာနန္ဒီယ
ကံ ကျူးလွန်တဲ့ သားမိုက်၊ သမီးမိုက်၊
ရဟန်းမိုက်၊ ဘုရင်မိုက်တွေ အသင့်ကြို
နေပါပေါ့လားဗျာ။

ကျွန်တော်တို့မျက်မှောက်ခေတ်ကို
ရောက်တော့ ဝရဲမကြောက်တဲ့
အကုသိုလ်အမိုက်တွေ ပိုများလာတယ်
ဗျာ။

အဖေအရင်းကို ဓားနဲ့ ခုတ်သတ်
တယ်။

အမေအရင်းကို ရက်ရက်စက်စက်
သတ်တာရှိတယ်။ ကိုယ့်သားသမီးကို
ကိုယ်ပျိုးရှားပြီးသတ်တယ်။ အချို့လူမဆန်
တဲ့စော်ကားမှုမျိုးအတိ ပြုလုပ်တာကို
သတင်းစာတွေမှာ ဖတ်နေရတယ်။

အလွန်ကို အံ့သြချောက်ချားစရာ
အဖြစ်တွေကို ကြားမြင်နေရတယ်လေ။

အချို့က ဒေါသကြောင့်၊

အချို့က လောဘကြောင့်၊

အချို့က တဏှာကြောင့်၊

အချို့က ပျားသောက်စားလို့မိမုန်း

ဖုန်းမသိအောင် အသိစိတ်ကင်းမဲ့ပြီး

ကျူးလွန်ကြတာ။

ပစ္စုပ္ပန်လည်း မကောင်းတော့၊

သံသရာလည်း မကောင်းတော့၊

အရကြားရတဲ့အဖြစ်အပျက်ကဟိုး

အဝေးနယ်မြို့မှာ ဖြစ်တာတဲ့။

မိဘကို စော်ကားတဲ့သား။

တစ်နေ့ အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့တယ်။

သေတဲ့သားကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တော့

လုံးဝမီးမလောင်ဘူးတဲ့။ ရှိလို့လည်း

မရဘူးတဲ့။

နောက်ဆုံး ရှေ့မိနောက်မိ လူကြီး

တွေနဲ့ သင်္ချိုင်းတာဝန်ရှိသူတွေက သူ့

မိဘကို သားဆိုးရဲ့အဖြစ်တွေ ခွင့်လွှတ်

ပါတယ်လို့ ပါးစပ်က ပြောပေးပါလို့

မေတ္တာရပ်ခံအကြံပြုကြတယ်။

မိဘတွေက သားမိုက်ကို အော့

နလုံး နာပါသော်လည်း သူပြုခဲ့တဲ့

အကုသိုလ်အပြစ်တွေကြောင့် မီး

သင်္ဂြိုဟ်တာတောင် မီးမလောင်တော့။

ကြောက်လန့်အံ့သြ ပူပန်မှုကြီးသွား

သတဲ့။

မိဘကိုဗျာ။

ကိုးလလွယ်ဆယ်လလွယ်ပြီးမွေး

ခဲ့တာလေ။

တောင်းဆိုးပလုံးဆိုးမဟုတ်လို့

မပစ်ရက်ခဲ့ဘူး။

စိတ်ထဲမှာတော့ အော့နလုံးနားရွံ့

ရှာခဲ့တာပေါ့။

ငါတို့မှ ခွင့်မလွှတ်ပေးရင် ငါတို့

သားလေးသံသရာမှာပိုဆိုးဦးမှာပါလား။

မိဘဆိုတော့ သနားတာပေါ့။

ဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ငါတို့သူ့ကို မမုန်းဘူးဆိုတာ သိသိ

စေတော့။

ဒီလိုမိဘမေတ္တာနဲ့ တွေးပြီး ခွင့်

လွှတ်စကားဆိုလိုက်တော့မှ သစ္စာ

စကားဆိုလိုက်တော့မှ အလောင်းကို

မီးရှို့ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်လို့ ရသတဲ့ဗျား

ဪ... မိဘမေတ္တာ၊

အနှိုင်းမဲ့အစစ်ပါဗျား။

မိဘရဲ့မေတ္တာ သစ္စာ - မီးကို ရေ
ဖြစ်ပါစေကလား။

ဒါကြောင့် အနန္တောအနန္တပါးပါး
ပိုက်ဝင်ဖြစ်ရတာပါလား။ မိဘတို့
မေတ္တာတွေကို လက်ချိုးပြီး ရေတွက်လို့
မရပါလား။ ချိန်တွယ်ကြည့်လို့မရပါ
လား။ ခွက်နှင့် ချင်တွယ်ခပ် ရေတွက်လို့
လည်း မကုန်နိုင်ပါကလား။

ရေတွက်နိုင်ယှဉ် ချိန်စက်လို့မရ
အောင် မေတ္တာတရား၊ သစ္စာတရားတွေ
များလွန်းလို့အနန္တအနန္တလို့ရည်ညွှန်း
ပညတ်ခဲ့ရတာပါလားလို့သဘောပေါက်
ခဲ့ရတယ်ဗျာ။

☆☆☆

ကျွန်တော့်မှာ အလွန်ချစ်ခင်ရတဲ့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။
သူနာမည်ကို ပိုက်ဆံလို့ပဲ ခေါ်ဝေါ်ကြ
စို့ဗျာ။

မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ်က
နေ အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်
အထိ တပူးတွဲတွဲ နေခဲ့ပေါင်းသင်းခဲ့ကြ
တာ။ မုန့်တစ်ရရှိရင် တစ်ယောက်တစ်
ဝက်စီ ဝေစားခဲ့ကြတာ။

ကျောင်းကနေထွက်လို့ လုပ်ငန်း
ခွင်ဝင်ကြတော့လည်း အတူတူပဲ။ ရည်း

စားလည်း မထားကြဘူးခင်ဗျာ။

ယောက်ျားချင်း အတူနေမဟုတ်
ဘူးနော်။

ညီအစ်ကိုအရင်းလို ချစ်ကြတာကို
ပြောတာပါဗျာ။

အချိန်တန်တော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ
ရည်စားရှိပြီး အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့သလို
သူငယ်ချင်းကို ပိုက်ဆံလည်း အစိုးရ
လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ အလုပ်ရသွားခဲ့
တယ်။

အလုပ်က “ခွင်” တွေကောင်းတော့
သူငွေကို ရေလို သုံးဖြုန်းနိုင်ခဲ့ရာက
အရက်၊ ဇ၊ လောင်းကစားပါအကုန်လုပ်
ခဲ့လိုက်တာ။ အထူးသဖြင့် အရက်သမား
နာမည်မခံရုံ အရက်သောက်သူ ဖြစ်
သွားခဲ့တယ်ဗျာ။

သည်တုန်းက ကျွန်တော်နေတဲ့
ဧရာဝတီတိုင်းမြို့က အိမ်ခြံက မြေကြမ်း
တယ်ခင်ဗျာ။ ဒီအိမ်ခြံမှာ လူသုံးလေးဦး
သေဖူးတယ်။ တစ္ဆေအခြောက်အလှန်
ရှိတယ်။

မြေအောက်မှာ ရှေးဟောင်းဘုရား၊
ရုပ်ပွားတော်အကျိုးပဲ့တွေလည်း အိမ်ခြံ
တိုင်တူးရင် တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့နေတော့လည်း ဆင်း
ရဲဒုက္ခ တစ်မျိုးမျိုး တွေ့ရတယ်။ ထူးခြား

တာက ဒီအိမ်ခြံမြို့ကို ပြန်လည်ရောင်းချ
ကြတဲ့ စာချုပ်တွေက အထပ်ကြီးဖြစ်လို့
ဗျာ။ များမှများပါဗျာ။

ဈေးပေါလို့ ဝယ်လိုက်ပေမယ့် မြေ
ကြမ်းတော့ နေရထိုင်ရတာ အဆင်မပြေ
ဘူး။

ဒီမြို့ကို ကိုပိုက်ဆံက ဝယ်တယ်။
ဝယ်ပြီး အိမ်ဆောက်လို့ နေထိုင်
ကြတယ်။

သူ့အမေ မှ ဆိုးမကြီးနဲ့ သူ့မိန်းမ
ရယ်၊ ကလေးနှစ်ဦးရယ် အတူပြုအောင်
ဒီမြို့မှာနေရင် အရက်မသောက်ဖို့ ကြို
ပြီး သတိပေးခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့
သူက ပြန်ပေးတယ်ဗျာ။

“မြေကြမ်းတယ်သူငယ်ချင်း”

“ကျောက်ရစ်တုန်းမို့လို့လား”

“မင်းကရော်ကမည် စကားမပြော
နဲ့ကွ။ ဘုရားတရားနဲ့နေပါ သူငယ်ချင်း”

“ဘုရားတရားနဲ့တော့ မနေဘူး
ကွား။ ငါ့သားမယားနဲ့ အရက်နဲ့အတူ
နေမှာဟေ့၊ ဟားဟားဟားဟား”

သူက လူရွယ်ပါ။

ဘုရားတရား သူ့မှာမရှိဘူး။

နတ်လည်း မယ့်ဘူး။ တစ္ဆေသရဲ

လည်း မယ့်ဘူး။

အိမ်ပေါ်မှာ အရက်သောက်တယ်။

မူးရင် မိန်းမကို ခိုက်လို့ ခိုက်၊ ဝင်ဆွဲ
ဈေးဝယ်ဈေးဝယ် ခိုက်ကြီးကို ဆဲရေးတိုင်း
ထွာ တွန်းကန်လှဖြစ်တယ်။

တိုတိုရေးရရင် မိခင်ရော မိန်းမရော
သူ့ကို ကြောက်လို့ အိမ်ပေါ်က နေခင်း
ကြီး ထွက်ပြေးရတဲ့ အကြိမ် မနည်းဘူး
ဗျာ။

ထူးဆန်းတာက သူ မူးရမ်းကား
လို့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်ပျော်သွား
ရင် ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ
က သူ့ကို လှုပ်နှိုးပြီး ပါးနားတွေရှိတယ်။
ဆောင့်ကန်ကြသတဲ့။

ကိုပိုက်ဆံက ပြန်ချတယ်။ ထိုး
တယ်။ ဆဲတယ်။

အိမ်နီးနားချင်းတွေက လှမ်းအော်
မေးရင် သူ့ကို ရိုက်တဲ့ မိန်းမတွေ ချတ်
ချင်းပျောက်သွားရောတဲ့။

အမူးပြေတော့ သူ့လုပ်ဖော်တိုင်
ဖက် သောက်ဖော်တွေကို ညတုန်းက
ပါးလာရိုက်ပြီး ပျောက်သွားတဲ့ မိန်းမတွေ
အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ပြောရင်လည်း
ရယ်သတဲ့။

“ပိုက်ဆံ”

“ဘာတုံးကွာ”

“မင်း မူပြီး အိပ်မက်မက်တာ ချော

ပါကွာ”

"ဟုတ်လား"

"အိပ်မက်မို့ မင်း သူတို့ကို မတွေ့တာပေါ့ဟ"

"ကိုဝင်းလွင်"

"ဘာတုံးပိုက်ဆံ"

"ကျွန်နီးတော့ ပါးစပ်နဲ့နာခေါင်းမှာ သွေးတွေပေနေသလို ကျွပ်ပါးပေါ်မှာရော ကျောက်တုံးမှာပါ လက်ဝါးရာအစင်းရာတွေ ထင်ကျန်ခဲ့တယ်ဗျာ"

"ဟုတ်လား..."

"ပိုက်ဆံ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ"

"အင်း... မျက်နှာကလည်း ဓားအက်ရာနဲ့ ပါးစပ်နာခေါင်းက သွေးထွက်နေတာက မင်းဘာသာမင်း မူးရမ်းပြီး တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရိုက်တာနေမှာပေါ့ ပိုက်ဆံရ"

ဒီမှာ တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသတဲ့၊

"ကိုဝင်းလွင်ကြီး"

"အေး... ပြော သိန်းစိုး"

"ကျောကုန်းပေါ်က လက်ဝါးရာကရော ပိုက်ဆံကိုယ်တိုင်ရိုက်လို့ ထင်နေတာလား"

"အေး...ဟုတ်တယ် စဉ်းစားစရာပါ"

"ကျွပ် စဉ်းစားလို့ရတာရှိပြီဗျို့"

"ကိုင်း...သိန်းစိုး မောင်ရင် စဉ်းစားလို့ရတာလေး ပြောပါဦး ပညာရှိကြီးရာ"

"ဒီကောင် မူးရင် ရမ်းကားတယ်"

"ဟုတ်ပြီ..."

"သူ့မိန်းမနဲ့အမေလည်း ထွက်ပြေးတယ်"

"ဟုတ်ပြီ"

"မူးယစ်ရမ်းကားလို့ ဝတော့ ဒီကောင် အိပ်ပျော်သွားတယ်"

"ဟုတ်ပြီ"

"မဟုတ်မှလွဲရော"

"မလွဲ အောင်ပြောလေ၊ ပညာရှိအရက်သမားကြီး"

"ပိုက်ဆံမူးပြီးအိပ်ပျော်သွားချိန်မှာ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့အမေ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်လာပြီး သင်းကိုပါးနားကျောပါဝိုင်းဆော်တာနေမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်"

"မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်မတုံးကွာ"

"သူ့မိန်းမရဲ့အမျိုးတွေ ရောက်လာပြီး မင်းကို မကျေပွဲ ဝိုင်းမြင်းသွားတာ နေမှာပေါ့ကိုဝင်းလွင်ရာ"

ကိုသိန်းစိုး စကားဆုံးတော့ ကိုဝင်းလွင်က ပိုက်ဆံကို မေးသတဲ့၊

"ပိုက်ဆံ"

"ဗျာ"

"သိန်းစိုးပြောသလို ဖြစ်နိုင်လား"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဟေ... ဒါဆို မင်းကို ဆော်ပလော်တီးသွားတာ"

"ကျွပ်လည်းမသိဘူး၊ သူတို့ကို မမြင်စူးဘူး၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွပ်ကိုပါးနားရိုက်တဲ့မိန်းမတွေက ဆံပင်ဓားလျားချ၊ ထဘီရင်လျားနဲ့ယှားပြီးတော့..."

"ပြီးတော့ ဘာဖြစ်တုံးကွ၊ ပြောပါဟ ပိုက်ဆံရ"

"သူတို့မျက်နှာတွေကို လျှပ်စစ်မီးရောင်နဲ့ မြင်ရပုံက မျက်နှာတွေမှာ နာခေါင်းမပါဘူး"

"ဟေ..."

တိုတိုရေးရရင် ကိုပိုက်ဆံဖဲရှုံးလေ စိတ်ညစ်ပြီးအရက်ကိုမှူးအောင်သောက် အိမ်ပြန် ရှိသမျှငွေကိုယူ၊ ငွေမရှိရင် အေကြီးစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုလု၊ မပေးရင်ရိုက်၊

ရိုက်တော့ မအေကြီးက ထွက်ပြေး

ထွက် ပြေးတော့ လူ မိုက်ကြီး ပိုက်ဆံတစ်ကောင်ညှပ်နဲ့မိခင်ကြီးကိုလိုက်ပါ ရာထဲဗျာ

အဲဒီအချိန်ကစပြီး မိခင်လုပ်သူ အိမ်ကို ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ဘယ်ကို ထွက်သွားမှန်းမသိရဘူး။

မကြာခင်မှာပိုက်ဆံကိုလင်ထား တရားဝင် ကွာရှင်းကြတယ်၊ အိမ်နဲ့ မြဲကို ရောင်းပြီး သင့်သလို ခွဲဝေလှကြတယ်။

အိမ်ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေကို ဖဲကစားပစ်လိုက်၊ ငွေတွေကုန်ချော၊ ငွေကုန်တော့ အိမ်ငှားက ပိုက်ဆံကို နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။

အလုပ်လည်း ပြုတ်၊ နေစရာလည်း မရှိ၊ ဘယ်ရွေမျိုးကမှလည်း အခေါ်အပြောမလုပ်၊

အပေါင်းအသင်းပေါက်ဖော်တွေ သူ့ကိုမြင်ရင် ရှောင်သွားကြ၊ အရက်ကလည်းမူး၊ နောက်ဆုံးသီတာသဘောဆီပ်မှာ တောင်းရမ်းစားရတဲ့ ဘဝတို့ရောက်ပြီး လမ်းဘေးမှာပဲ မြေကြီးတို့ မျက်နှာအပ်လို့ သေသွားခဲ့ရတယ်။

စည်ပင်ကပဲ တာဝန်ယူသလိုက် လိုက်ရတယ်ဗျာ၊ ပိုက်ဆံရဲ့အသုဘတို့ ဘယ်ရွေမျိုး ညီအစ်ကို မောင်နှမမှ လိုက်မပို့ဘူး၊ မိဘတို့ တော်တော်အပ်မှားတဲ့သူကြီးလေဖြစ်၊ တောင်းစား စားရခဲ့

အဝနဲ့ သေပြီး ခွေးတစ်ကောင်မြေမြှုပ်
သလို ခြွပ်ခဲ့ရတယ်။

သူ့အမေကြီးကတော့ မျက်ရည်ကျ
ခဲ့လေလို့ ကြားရရဲ့။ မအေကြီးက သားဆိုး
သားမိုက်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲ
တွေကို ငြိမ်းသက်နိုင်ဖို့၊ ယောဂီဘဝနဲ့
သေသည်အထိ အရိုးထုတ် သွားခဲ့
တယ်။

သားလုပ် သည် သူက ငရဲသို့
အသွား

မအေကြီးကတော့ ဝိပုတ္တိလမ်းပေါ်
မှာ တရွေ့ရွေ့သွားရင်း...၊

☆☆☆

သားဆိုးသားမိုက်နဲ့ သမီးဆိုးသမီး
မိုက်တွေ အကြောင်း ရေးရတာ။ သူတို့
မကောင်းကြောင်း ပြောပြချင်လို့ မဟုတ်
ပါဘူး။

သူတို့မိဘတွေရဲ့ မေတ္တာနဲ့ စေတနာ
တွေကို သိစေချင်လို့ပါ။ ယနေ့ လူငယ်
လူရွယ်တွေ သတိပြု ဆင်ခြင်စေချင်လို့
ပါ။

အမေဆိုတာ သားတစ်ယောက်
အတွက် စကြဝဠာကြီးတစ်ခုပါ။ အမေ
ဆိုတာ သမီးတစ်ယောက်အတွက် မဟာ
စကြဝဠာကြီးတစ်ခုပါ။

အမေဆိုတာ ဘဝလောကခံရဲ့
အတိုက်တွေကို ရင်ဘတ်နဲ့ ဆီးခံပြီး ရင်
ဆိုင်ရဲတဲ့ သူရဲကောင်းပါ။

သားချောတေး။

သမီးချောတေးဆိုပြီး ပုဂံကလွဲနေ
ချိန်မှာ အမေရဲ့ နှလုံးအိမ်က ဝမ်းရေး
တစ်ဝ သောက်ထားတဲ့ လမင်းပေါ့။

အမေ့နို့ရည်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူဖြစ်
လာတာများ။

အမေ့နို့ရည်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရင်
မတင်နိုင်သည့်တိုင် အမေ့ဂုဏ်သိက္ခာ
ကျရမည်။ ရက်ရစေမည့် အလုပ်တွေ
မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် အမေတွေက ဒီလိုနေ
တတ်တဲ့ သား၊ သမီးကို ကျေးဇူးတွေ
တင်နေမှာပါ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့...၊

အမေကို စိတ်ဒုက္ခဆင်းရဲတွေ
လာမကျွေးလို့ပေါ့။

ဟော... ကြားလိုက်ရပြန်ပါရော
လားများ။

ကျွန်တော် ကြုံပြောထားပါတယ်
များနော်...၊

သားမိုက်၊ သမီးမိုက်တွေ
အကြောင်း စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ မွန်း
ချင်လို့ ရေးတာမဟုတ်ပါဘူး။

မိခင်ရဲ့ မေတ္တာ၊ အမေရဲ့ မေတ္တာ
စေတနာမည်မျှ အထိ အစွမ်းထက်တယ်
ဆိုတာကို ပြောပြချင်လို့ပါ...၊

အကြောင်းခြင်းရာ တိုက်ဆိုင်မှုရှိ
ခဲ့ရင် စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့လို့ အတူးမေတ္တာ
ရင်ခံချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့က မိဘကို ပြစ်မှား
စော်ကားခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ သားသမီး
ကလည်း အချိန်တန်ရင် အတုမြင်
အတတ်သင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပြစ်မှား
စော်ကားမှာပါပဲ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့...၊

ဝဋ်ရှိတယ်လေ။

လောကဝဋ်ဆိုတာ ရှိတယ်။

ဟိုး... ဘဝဟောင်းက ဝဋ်ကြွေး

ဆိုတာလည်း ရှိတယ်။

တရားသဘောနဲ့ ပြန်ကြည့်ရင်
ဖြစ်ခြင်း၊ ဖျက်ခြင်းတွေဟာ အတိတ်
ဘဝက ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ဝိပါကဝဋ်ကြွေးကို
တိုက်က ပြန်ဆပ်ရတာပဲလေ။

သို့သော်...

ဘဝကကြွေးတွေ ဒီဘဝမှာပဲ ကျေ
ကြဉ်စေ။

ပြုသူက အသစ်၊ ဖြစ်သူက
အတောင်းလို့ ဆိုကြပေသကဲ့သို့ ခင်ဗျာ။

ဒါကြောင့် အကုသိုလ်ကံအသစ်တွေ
မလုပ်ကြပါနဲ့တော့။

သံသရာမှာ အဝန်ဝန် ဖြန့်ထုတ်ကြ
မှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။

ကျွန်တော်တို့မှာ အမှားတွေ ယနေ့
ရှိနေရင် မွေအသိနဲ့ အမှားတွေကို ဝေမျ
ကြပါ။

အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် သူ့
ခမည်းတော်ကို သေစေခဲ့လို့ ဘုရားရှင်နဲ့
တွေ့တော့ အမှားကို ဝန်ခံခဲ့တယ်။

ဒီတော့ ဘုရားရှင်က အဇာတသတ်
မင်းကို ဘယ်လိုမိန့်ဆိုခဲ့သလဲဆိုတော့ -

“ဒကာတော်မင်းကြီး - အမှားကို
အမှားလို့ သိနေတာကိုက အဆုံးစွန်
မမှားသေးတာပါပဲ” တဲ့။

ဒီလို မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးရဲ့ တန်ဖိုးကြီးလှတဲ့ ဆုံးမဩဝါဒ
စကားကို ကြားတော့ အဇာတသတ်မင်း
အလွန်ဝမ်းသာခဲ့တယ်။

ဒီအမှားတွေကို ခြေဖျက်ပေးဆပ်
နိုင်ဖို့...၊

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ.. သုံးပါး
ရတနာ အစစ်အမှန်ကို ကိုးကွယ်ယုံ
ကြည်ပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အတန်းသို့
အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားတောင်ရွက်
တော်မူခဲ့တယ်။

သို့သော် အဖေကို သေစေအောင်
မြဲခဲ့တဲ့ ကံဝင်ကြွေးကို အစာတသတ်
ငင်းဒီဘဝမှာပဲ ပေးဆပ်ခဲ့ရပါတယ်။

အစာတသတ်မင်းကြီးကို သူ့သား
ဥဒာယမင်းသားက ပြန်သတ်ခဲ့တယ်။
ဥဒာယမင်း မင်းပြုတော့ ဥဒာယမင်း
ကို သူ့သား ပြန်သတ်ခဲ့ပြန်တယ်။

အဖေသတ်သား သုံးဆယ်ရောက်မှ
တိစ္ဆာန်တော့တယ်။

အဲဒါ... ဝင်ကြွေးလက်ငင်းပေးဆပ်
ရတဲ့ ဘဝတွေပါ။

အစာတသတ် မင်းကြီးသည်
ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်
ပြီးတည်ခဲ့ပါသော်လည်း...။

အစာတသတ်မင်းသည် လွန်မင်း
သော ပီတုယာတကကံကြောင့် မဂ်
ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်သို့ မရောက်ရှိတော့
ဘဲ ဥပသကာရောက်ရှိမှုသာ သရကရံ
ဓမ္မသိမှုတည်သည်လို့ ဖိနတ္ထပကာသနီ
ကျမ်းမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကြုံကြိုက်တုန်း မှတ်
သားရာ ရေးပြပါရစေခင်ဗျာ။

“ဤသို့သော အဖြစ်ကို ခံရခြင်း
သည် မင်းကြီး၏ ရှေးသောအခါ နဲ့သာ
မန်း စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ရာဖြစ်သော
စေတီပြင်၌ ခြေနင်းစီး၍ သွားရူးသော

မကောင်းမှု၊ သံဃာတို့၏နေရာအလိုတ
ကောင်းစွာ ခင်းထားသော အခင်းနေရာ
ကို မြို့လွှာ၌ညွှန်ကပ်သော ခြေဖြင့် နင်း
ရူးသော မကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်
တည်း” လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။

ဒီအကြောင်းရဲ့ အကျိုးဆက်ကို
ဖတ်လိုက်ရတော့ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကာလ
တစ်ခုတုန်းက ဝန်ကြီးတစ်ပါးနဲ့အဖွဲ့တို့
ဘုရားစေတီရင်ပြင်ပေါ် ကားစီးတယ်။
ဖိနပ်စီးတက်တဲ့ သတင်းကြားချပြီး
အလွန်တုန်လှုပ်ခဲ့ရပါရောလားဗျာ။

အကြောင့်အချို့ကကြွေးအဟောင်း
ကို ပြန်ဆပ်ခံရသလို အချို့က ကံကြွေး
အသစ်ကို ပြုနေကြတယ်လို့ ပြောချင်
တာပါ။

မည်သို့ဖြစ်စေ...
မိမ့်သာရမင်းကြီး။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီး။

အနောက်ဘက်လွန်မင်းကြီးတို့
သည် သူတို့ရဲ့သားဆိုးသားမိုက်တွေကို
ခွင့်လွှတ်ခဲ့မှာတော့ သေချာနိုင်လောက်
ပေခဲ့ဗျာ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ -

မိဘမေတ္တာကိုး။

ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပရုံးလက်နှစ်
သစ်ကတည်းက လူဖြစ်အောင် မွေး၊

လုပ်ကျွေးခဲ့တဲ့ အဖေကိုး၊ အမေကိုး
ဗျာ။

နိုင်ငံကျော်တေးရေးဆရာကြီး ရွှေ
တိုင်ညွန့်ရေးပြီး အဆိုတော်ဒေါ်ကြည်
အောင်ဆိုထားတဲ့ (ပီစီကြ) သီချင်းမှာ
ဆိုထားတာက...

“ပတ္တမြားအရောင်ဖြာတဲ့ စမုတ်
ဆောင်ထဲ၊

ဝါးတံထောင့်တွာနဲ့ ဥသျှောင်ထဲ၊

ဘုရားကျောင်းအတာကြီးကို တုပ်
နှောင်လှဲတော့သည်။

ငရဲပြည် အစာတသတ်ထိုမင်း
သား...။

အနာဂတ်ကို သူမစဉ်းစားတော့
သည်”တဲ့။

မိဘမေတ္တာအကြောင်းအနက်
အဖော်နဲ့ဝပ်လျှဉ်းပြီးဆိုတဲ့ သီချင်းစာ
သားလည်း ရှိသေးတယ်ဗျာ။

“သံယောဇဉ် အတည် ကြည်လင်
တဲ့အရေး...

နီချိုကျွေးထွေးပိုက်လိုအတည်း၊

အရွယ်မတိုင်မီ မိဘများက

ဝိုးမွေးသလို မွေးကြပေသည်။

အနန္တဂုဏ်ရည်...

ချိုကြည်အောင် ကျေးဇူးအထူး

ဆောင်သည်”

ဒါလောက်ဆို ကျွန်တော်တို့ အမိနဲ့
အဖေကျေးဇူးကို သိလောက်ပါပြီ။ မိဘကို
ပြစ်မှားဖော်ကားရိုင်းပြုရင် အပြစ်ကြီးတဲ့
အကြောင်းလည်း သိလောက်ပါပြီဗျာ။
ဖြစ်သူအဟောင်း။ ပြုသူအသစ်ဆိုတဲ့
ကံကို နားလည်ကြပါလို့ ပြောပါရစေ။

မိခင်မေတ္တာ မည်မျှအစွမ်းရှိသည်
ကို ကျွန်တော် ကြားသိသမျှ ရေးကြပါ
မယ်။

သားသမီးတွေ ဒီဝတ္ထုလေးဖတ်မိ
ရင် မိဘမေတ္တာကို နားလည်နိုင်ကြ
လိမ့်မယ်လို့ တွေးလိုက်ရလေရဲ့။

☆☆☆

“မကျိုင်း၊ မီးမဖွားသေးဘူးလား
ဒေါ်မုန်း”

“မမွေးနိုင်သေးပါဘူးအေ။ ငါ့
မလည်း ဗိုက်နာလို့ လာခေါ်တိုင်း အချိန်
မတော် ထလိုက်ရတာ၊ ဓလးရက်ရှိပြီ
အေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့တဲ့၊ လမစေ့သေး
လို့လား”

“ဆယ်လထဲတောင် ဝင်နေပြီ
အေ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့...။ ကလေးထွေး
လို့လား ကြီးတော်ရယ်”

“ဒီလောက်လည်းဟုတ်ပါဘူးအေး၊
မွေးချိန်တောန်လို့ မမွေးသေးတာပဲ ပြော
ရမှာပဲ။ ကိုင်း - သွားပဟေ့”

ကြီးတော်မုန်းဆိုတာကျောက်စရစ်
တုန်းရွာကြီးရဲ့ နာမည်ကျော်ဝမ်းဆွဲ
လက်သည်ကြီးပါတဲ့များ

ကျောက်စရစ်ကုန်းတစ်ရွာလုံး
ကလေးအမေတွေကို ကြီးတော်မုန်း
မွေးပေးခဲ့တာ နည်းရောလား။

ကျောက်စရစ်ကုန်းအနီးကသရက်
မှော်၊ တောင်ပုလု၊ ပျားစည်ရွာ စတဲ့ ရွာ
နီးဝန်းကျင်က ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ
လည်း သင့်သလို မွေးခဲ့တာပါ။

ကိုယ်ဝန်သားလေး ရလာရင် ဗိုက်
ထဲက ကလေးအနေအထားမှန်အောင်
ကြီးတော်မုန်းကိုပဲ ဗိုက်ပြင်ပေးရတာ။

အကုန်လုံးနီးပါး အဖတ်တင်
တယ်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်တိုင်း ကြီးတော်
မုန်းကိုပဲ အားကိုးကြတယ်။ အစိုးရဝမ်း
ဆွဲဆရာ၊ မြို့ပေါ်မှာ အနေများတော့
ရွာကလူတွေက အကြောင်းရှိရင် ရွာ
လက်သည် ကြီးတော်မုန်းကိုပဲ အဓိက
ထားကျတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံများ...။
တစ်စုထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မွေး

ချင်လို့ ဗိုက်နာတာပြိုင်ဘူဖြစ်နေရင်
အလုပ်များရရော။

ဟိုဘက်ကလည်း အမေမုန်း
အမြန်လာပါ။

ကျွန်မသမီးဗိုက်နာနေလို့။

ဒီဘက်ကလည်း အမေမုန်း အမြန်
လိုက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့်ဈေးမဗိုက်နာနေလို့။

အဲဒီလို ဗိုက်နာကိုယ်ဝန်ဆောင်
နှစ်ဦး ပြိုင်ဆိုင်ရင် ကြီးမုန်းတို့ အနားမရ
တော့ဘူး။ နီးနေရင် ဟို အိမ်ပြေးကြည့်
စမ်းသပ်လိုက်၊ တို့အနားရတော့ဘူး။

ဒီအိမ်ပြေးကြည့် စမ်းသပ်လိုက်။

နောက်ဆုံး သမီးလုပ်သူမမြိုင်ကို
ပါ လက်သည်ပညာတွေ သင်ပေးပြီး
အကူလက်ထောက်လုပ်၊ ဝိုင်းကူထေရ
တယ်။

မမြိုင်ကလည်း အမေလုပ်သူနဲ့
လိုက်ရင်း လက်တွေ့ပညာ ရယူထား
တော့ အမျိုးဗိုက်ကလွဲရင် အဆိုဗိုက်ကို
ကိုင်လို့ရတယ်။

အခက်အခဲရှိမှ အမေလုပ်သူ
အိမ်မုန်းက ဝင်တယ်။

အခု မချိုင်းဆိုတဲ့ ကလေးမက
ဒုတိယသားမွေးမှာ။

ဒါကြောင့် မမြိုင်ကိုပါ ခေါ်သွားပြီး

မိချိုင်း ဗိုက်အပ်တော့ ကလေးက
အတော်လှုပ်နေတာ မြင်ရတယ်။

သို့သော် မမွေးဘူး။

ရက်ကလည်း မွေးသင့်ရက်ကို

တော့နေပြီ။

အမယ်လေး၊ အမလေးတပြီးလို့
ဝရင်၊ နာတာ ပျောက်ပြီး လူကောင်းကို
ဖြစ်ရော။

အဲဒါ သုံးလေးရက် ရှိပြီ။

တော်ကြာနေ အမေမုန်း လာပါဦး။

မချိုင်း ဗိုက်အရမ်းနာနေလို့ဆိုပြီး ခေါ်
ပြန်ပြီ။

ရေခန်းရယ်၊ အနီးရယ်၊ နန္ဒင်းရယ်၊
ရဲနက်အထုပ်ရယ်က အသင့်ဆောင်
ထားခိုင်းရတယ်။

ခက်တာက မိချိုင်းက ဗိုက်နာလို့
အော်နေတာပဲရှိတယ်။ ညှစ်အားပေး
လည်းမမွေး၊ လက်နဲ့ အသာလှည့်တွန်း
လည်းမမွေးနိုင်။

“ဆေးရုံကို သွားပါလား ခင်ကြိုင်”

“ရင် - ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေမုန်း
လည်ကျွန်မသမီး ဟို...ဟို”

မချိုင်းရဲ့အမေက လက်သည်မုန်း
ခွဲထားကြောင့် စိုးရိမ်မှုတွေ ပိုပြီးမေး
နေတာ။

မွေးလူနာ မချိုင်းရဲ့ယောက်ျား

မောင်သီးလုံးကလည်း စိတ်တွေပူနေ
ပြီ။

“ဇွားမုန်း”

“ဘာတုံးမောင်ရင်”

“ကျွန်...ကျွန်တော်...မိန်းမ ဘာ...
ဘာလို့ မွေးရ ခက်ခက်နေတာလဲဟင်...
ဟင်လို့”

“မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဗိုက်နာ
ရင် အော်တယ်။ အော်လို့ဝရင် ငြိမ်သွား
တယ်။ အဲဒီကျရင် လူကောင်းကိုယ်ဝန်
သည်ဖြစ်နေတော့ ငါတို့လည်း လာပြောရ
အိပ်ရေးပျက် ပင်ပန်းသလို မမွေးတော့
လည်း အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းဖြစ်ရတယ်
လေ။ မွေးရက်စေ့ရဲ့သားနဲ့ မမွေးနိုင်တာ
စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေတယ်။ ဆေးရုံမှာ သွား
မေးရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ လိုအပ်ရင်
ဗိုက်ခွဲမွေးလို့ရတာပေါ့”

“ဗျာ... ဗိုက်ခွဲမွေးရမယ်”

ကိုသီးလုံး လန့်သွားတယ်။

“လိုအပ်ရင် ပြောတာပါ။ လိုအပ်ရင်
မခွဲပါဘူးဟဲ့”

“ဗိုက်ခွဲမွေးရင် ဟို...ဟိုလေ ဟိုအင်း
ဖြစ်...အဲ...အဲ”

“အဲဒီလိုမဖြစ်ပါဘူး မောင်သီးလုံး
ရယ်၊ ဒီမှာ အချိန်ကြာရင် မကောင်းဘူး
လေ”

“အ...အမေမုန်း ကြီးစားကြည့်
ပေးပါဦးဗျာ...ဗျာ”

“ဟူး...ခက်တာပဲကိုး”

☆☆☆

ရေမြွှာလည်း မပေါက်၊ ရေလည်း
မပေါင်း၊ သွေးပေါင်လည်း မဟုတ်၊ စဉ်း
စားရကျပ်နေတယ်။

“ဦးဇင်းလေးရာဟု” ကို ပင့်ပြီး ဗိုက်
နာတဲ့အချိန်ခေါင်းရင်းခန်းကနေ အင်္ဂလိပ်
မာလသုတ် ရွတ်စေတော့လည်း မမွေး
နိုင်။

ပြီး...ရှေးအစဉ်အလာအရ သစ်ပင်
ကို ခုတ်လှဲလို့ သစ်ငုတ်တုံးမှာ ကျန်ရစ်
တဲ့ (သစ်စု)၊ အဲဒီသစ်စုကို (သစ်ကြွပ်)
လို့ခေါ်တယ်။

ဒီသစ်စု(သစ်ကြွပ်)ကို မီးဖွားရခက်
နေတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရဲ့ဆံထုံးမှာ ဗိုက်
ပေးရင် မီးဖွားလွယ်တယ်။

ကြီးတော်မုန်း မီးဖွားရခက်တဲ့ ကိုယ်
ဝန်ဆောင်နှစ်ဦးကို သစ်ကြွပ်ဆံပင်စိုက်
ပြီး မွေးခဲ့တာ အောင်မြင်ခဲ့ဖူးတယ်။

မိကျိုင်း ဗိုက်နာလို့ အော်ဟစ်နေ
တုန်းက မိချိုင်းရဲ့ဆံပင်ကြားဆံထုံးမှာ
ဗိုက်ပေးခဲ့တယ်။

ခက်တာက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိချိုင်း
က နှုတ်စ အာစကြမ်းတာပဲကိုး။

“အမယ်လေး - သေပါပြီတော်”

“ငလုံး သေချင်းဆိုး နင်... နင့်
ကြောင့်”

“မိန်းမရွှင်မတွေ့ ငါ့ကို သေအောင်
ပစ်ထားကြတယ်ဟဲ့”

“...မတွေ့၊ ငါသေရတော့မယ်ဟဲ့
အမလေး”

“မချိုင်း၊ မဆဲရဘူးလေ၊ ဘုရား
ဘုရားလို့...တ”

“မ...မ...တဘူး၊ ...မတွေ့၊ ငါ့ကို
သေအောင်ကြည့်နေကြတာ၊ အမလေး
အား...အား”

“ညှစ်...ညှစ်...အားစိုက်ညှစ်”

“အားဟူး...ဟို...မ ဘယ်သွားတုံး”

“ဘုရား ဘုရားတဟဲ့၊ မချိုင်းရဲ့”

“အမေ...အမေလို့တဟဲ့”

“မ...မ တဘူး၊ အား...အ...အ ဟဲ့
ကာလနာကောင်...အား”

အတော်ဝသီဆိုးပါလား၊ ဘုရား
လည်း မတ၊ အစ်မလည်း မတ၊ အမေ
လုပ်သူ မခင်ကြိုက်က သမီးလုပ်သူရဲ့
လက်ကိုကိုင်ပြီး...

“သမီး မချိုင်း အမေရှိတယ် အား
မငယ်နဲ့”

“သွား...သွား... ခုထွက်သွား၊ ငါ
လက်ကိုမကိုင်နဲ့သွား”

ကြီးတော်မုန်းတို့သားအမိရော၊
အိမ်နီးနားချင်း မီးနေကူ၊ မီးနေစောင့်
တွေပါ မိချိုင်းရဲ့အပြုအမူ အပြောအဆို
ကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြ
တယ်။

အမေလုပ်သူရဲ့လက်ကို တွန်းပစ်
လိုက်တယ်။

ပါးစပ်ကလည်း မြည်တွန်တောက်
တီးဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ဗိုက်နာလို့အော်
ပြန်။

အော်ရင်းကနေ အနီးရှိစောင်ခေါင်း
အုံးတွေကို လွှင့်ပစ်၊ အင်္ကျီကို ဆွဲဆုတ်၊
တွေရာလူကို ခြေနှိကန်။

မီးနေလူတွေက ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းချ
ဝိုင်းဆွဲထားကြ။

ကြီးတော်မုန်းကလည်း သူရွတ်
နေတဲ့ သားဖွားမနွှံနဲ့တွေ့ တစ်ပုဒ်ပြီး
ထစ်ပုဒ် မန်းလို့ မီးဖွားလွယ်အောင် လုပ်
ထားနေတယ်။

“ဦး - ငါကား ပုဂ္ဂိုလ်က၊ နင်ကား ထီး
ချွတ်စောင့်၊

ငါလည်း ပုဂ္ဂိုလ်က၊ နင်လည်း ထီး
ချွတ်စောင့်၊

စောက်ထိုးမိုးမျှော် ဆင်း ဆရာ
ဆင်း၊ ကျဆရာကျ”

“ဦး - ရှင်ဥပုတ်၊ ရေမှာငုတ်
ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဇော်
ရာဟုလာဖွား၊ ကျွတ်ဆရာ - ကျွတ်
ဟဲ့”

တံစက်မြိတ်လက်ပြန်ရေကို (၇)
အုပ်မန်းပြီးတိုက်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
အမျိုးသမီးရဲနှစ်ဦးမှာ (၀) ကွင်းပေးလိုက်
တယ်။

ဒီနည်းက ရှေးဆရာတွေ အသုံးပြု
တဲ့နည်းပဲ။

သားဖွားလွယ်တယ်၊ အကယ်၍
မျက်နှာပြင် (သားဖွား)ပြီးရင် နဖူးမှာ
ကွင်းထားတဲ့ (၀)ကို ပြန်ချက်ပေးရ
တယ်။

မချက်ရင် ဝမ်းဗိုက်ထဲက အူခါ
ထွက်ကျတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုပဲ မန်းခန်း
မှတ်မှတ်၊ ရွတ်ရွတ်၊ တိုက်တိုက် မိချိုင်း
မီးဖွားနိုင်ဘူး။

ပါးစပ်ကနေ အယုတ္တအနတ္တတွေ
ဆဲရေးတိုင်းထွာ ကော့ထိုးတယ်၊ ခါးကို
လိမ်တယ်၊ ကြမ်းကို လက်ငါးနဲ့ ဖို့တိုက်
တယ်၊ ခေါင်းကို ဘယ်ညာသင်္ချာနဲ့
ခြေကို ဆောင်လိုက်ခြင်းနဲ့ လက်
သည်ကြီး ကြီးတော်မုန်း အတုပျိုက်တို့

အနီရောင်လူတွေက မနည်း ဖျောင်းဖျောင်း
ကြွယ်ဝနေကြကြ။

တားသူ၊ ဖျောင်းဖျောင်းတွေကို မချိုင်း
တဆဲ...နင်...

အမေလုပ်သူက ဝင်ပြောရင် အမေ
တိုအော်ပစ်။

လင်လုပ်သူက ထရံအပြင်ကနေ
အသံပြုသတိပေးရင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲ။

ကြာတော့ မိခင်လုပ်သူ မခင်ကြိုင်
မိခင်နန်းကနေ အပြင်ကို စိတ်မကောင်း

စွာနဲ့ ထွက်သွားတယ်။
“မမြိုင်”

“ရှင်...အမေ”
“ညည်း...ခဏကြည့်ထားလိုက်”

“အမေ ဘယ်သွားမလို့တုံး၊ ဒီမှာ
တ...”

“အိမ်ရှေ့တင်ပါအေ၊ ခဏလေးပါ”
ကြိုးတော်မုန်း အိမ်ရှေ့ဘက်ကို

ထွက်လာပြီး မချိုင်းရဲ့အမေအိမ်ကြိုင်
ကို တိုးတိုးပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ကြိုင်”
“ရှင်...အမေမုန်း ဘယ်လိုလဲဟင် -

တင်လို့”
“ညည်းကို ငါ မေးစရာရှိတယ်

အေ”

“အေးပါ အမေမုန်း ဘာမေးမလို့
လဲ”

“မှန်မှန်ပြောနော်”
“လန့်လိုက်တာ အမေမုန်းရယ်၊

ဘာ ဘာလဲဟင်”
“နင့်သမီးမချိုင်းနဲ့ နင် အဆင်ပြေ

ရဲ့လား”
“ရှင်...ဘယ်လို ဘယ်လို”

“နင့်သမီးက နင့်ကို ရှိသေလေးစား
ရဲ့လားလို့ မေးတာအေ”

“ဒါလား... နင့်ကို ရှိသေလေးစား
ရဲ့လားလို့ မေးတာအေ”

“ဒါလား... ဟိုဟိုလေ သူ...သူက”
“ဟေ့ ကောင်မ အချိန်မရှိ သူး၊

ညည်းသမီး မြန်မြန်မီးဖွားစေချင်ရင်၊
အသက်ရှင်ချင်ရင် ငါမေးတာဖြေ”

“ဟုတ်ဟုတ်”
“ညည်းကို ညည်းသမီး ရန်တွေဖူး

လား”
“ဟုတ်...ဟုတ်”

“ဆဲရေးတိုင်းထွာဖူးလား”
“ဟုတ်...ဟုတ်”

“ညည်းကို ညည်းသမီးက ကျိန်ဆဲ
ရေရွတ်ဖူးလား”

“ကျိန်...ကျိန်ပါတယ်၊ အမေမုန်း
ရယ်”

“ကိုင်း... မောဒီအိမ်ချိုင်းမှာရှိတဲ့ အပြစ်တွေ
ကြေပါစေ... မိခင်လုပ်သူ မခင်ကြိုင်ရဲ့ မေတ္တာရေမုန်းကြောင့်
မောဒီသမီးလုပ်သူ ကိုယ်တိုင်ဆောင် လွယ်ကူစွာ
မီးဖွားနိုင်ပါစေ။ ဟဲ့ ဗိုက်ထဲက ကလေး...
မင်းအဘွားရဲ့ရေကို သောက်ပြီးပြီမို့
အပြင်ကိုထွက်ခွင့်... ထွက်ခွင့်...
ချောချောမောမော ထွက်ခွင့်”

“ဟုတ်...ဟုတ်”
“ညည်းကို သမီးလုပ်သူက စားဦး

စားဖျားတွေ့ရဲ့လား အေ”
“မ...မကွေးပါဘူး အမေ”

“စားကြွင်းစားကျန် သူတို့စားပြီးမှ
ညည်းစားရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်”
“ညည်းကို သမီးလုပ်သူက ကြိမ်း

အိပြီး အိပ်ပေါ်ကနေ မောင်းချဖူးလား”
“ချ...ချပါတယ် အမေမုန်းရယ်”

“ထွန်းထွန်းထိုးထိုးရော ညည်းကို
အလုပ်သူလား ခင်ကြိုင်”

“လုပ်ဖူးပါတယ် အမေ”
“အဲဒါကြောင့်အေ၊ အဲဒါကြောင့်

ခုလိုဖြစ်နေတာပေါ့”
“ရှင်...ဘာကို...ပြော”

“ခင်ကြိုင်”
“ရှင်”

“နင့်သမီး... မိဘစိမ်ရည်သင့်နေ
တာ”

“ဟင်”
“နင့်သမီးက မွေးသမိခင်အရင်း

ခေါက်ခေါက်ကို သားသမီးထွာဖျားနဲ့
အညီ မပြုဘဲ အမေကို ဆဲရေးတိုင်းထွာ

မဝရေစားစားပြီး ကျန်တာတွေကို ဆဲ

အိမ်ဝေါ်က နှင်ချလုပ်တော့ စိမ်ရည်
သင့်ပြီး မီးမဖွားနိုင်တာရော ဒဏ်ထိနေ
တာအေး”

“အမေမုန်း”

“ပြော...”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ... သည်းခံနိုင်ပါ
တယ်အမေ”

“အေးလေ သည်းက အမေကိုး၊
အမေဆိုတော့ သည်းခံနိုင်တာပေါ့၊
အမေကို စော်ကားတဲ့မိန်းမကတော့
မအေကိုစော်ကားတဲ့ဒဏ်သင့်ပြီးမီးဖွား
လို့မရဘူးဖြစ်နေပြီ”

“အမေမုန်း...ကျ...ကျွန်မ... ဘာ
လုပ်ပေးရမလဲဟင်၊ ဟင်လို့... ပြောပါ
အမေမုန်းရယ်... ကျွန်မသမီးလေး...ဟို
တို”

“အင်း...အမေ...အမေခွင့်လွှတ်နိုင်
စွမ်းကြီးပါပေအေး... ကဲ - ဒီလိုလုပ်စမ်း
အေး၊ သည်းအိမ်မှာ လေ့ကြီးရှိလား”

“မရှိဘူးအမေ”

“ပလတ်စတစ်လေ့ကြီးရော”

“မရှိဘူးရှင်”

“ကျောက်စည်ရောရှိလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဆို အင်တုံကွဲတို့၊ စဉ်ရေအိုးကွဲ
တို့ရှိလား”

“ရှိတယ်...ရှိတယ်စဉ်အိုးကွဲအခြမ်း
ကြီးရှိတယ်အမေမုန်း”

“ညည်း စဉ်အိုးကွဲထဲမှာ ရပ်ပြီး ရေ
ချိုးလို့ရနိုင်လား”

“ရှင်”

“ငါမေးတာမြန်မြန်ဖြေပါ - မိဟိုခင်း
ချဲ့ကြာတယ်အေး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ၊ လူဝင်ရပ်ပြီး
ရေချိုးရင်ရပါတယ်ရှင်”

“အိဆို... လာ... ပါးစပ်တလည်း
ပြော၊ ကျွန်မသမီးလေးရဲ့အပြစ်တွေ
ပယ်ပျောက်ပါစေလို့ ပြော၊ နားလည်
လား”

☆ ☆ ☆

“မြန်မြန်လုပ်အေ”

အိမ်ခင်ကြိုင် ရေထည့်တဲ့စဉ်အိုးကွဲ
ခြမ်းထဲမှာ အဝတ်အစားမရွတ်ဘဲ ခြေစုံ
ရပ်နေလိုက်ရတယ်”

ဒီမှာလက်သည်ကြီး ကြီးတော်မုန်း
က ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးပြီး -

“ခင်ကြိုင် - ရေခွက်ကိုကိုင်ထား၊
ဟုတ်ပြီ... ခေါင်းပေါ်ကနေ လောင်းချိုး”

အိမ်ခင်ကြိုင် ဒန်လေးထဲကရေကို
သူ့ခေါင်းပေါ်လောင်းချလိုက်တယ်၊ ရေ
က ခပ်ပင်ကို စိုစွတ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်စီးကျ
လာတယ်။

“ရော - လောင်းချိုး”

ကြီးတော်မုန်းက ရေဖလားနဲ့၊ ရေ
တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ခပ်ပေး၊ အိမ်ခင်
ကြိုင်က ရေလောင်းချိုး။

ရေချိုးရင်းကသမီးမချိုင်းရဲ့ခပ်ပေါ်
ပြဲခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကို အမေခွင့်လွှတ်ပါ
တယ်၊ သမီးလေး လွယ်ကူစွာ မီးဖွားနိုင်
ပါစေလို့ မေတ္တာစိတ်နဲ့ ပြောလိုက်
တယ်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး စွဲစွဲစိုစို အိုးခြမ်း
တွဲထဲမှာ ရေက ခြေကျင်းဝတ်မြုပ်တဲ့
အထိရေရောက်နေပြီ။

“ရပြီ...ညည်း အပြင်ထွက်၊ အကျီ
ထသီလဲတော့”

ကြီးတော်မုန်းက ခင်ကြိုင်ကို
အဝတ်အကျီမရွတ်စေဘဲ စဉ်အိုးကွဲခြမ်း
ထဲရပ်ရေချိုးစေတာ။

ခင်ကြိုင် အပြင်ကိုထွက်ပြီးရော
အခုလက်သည်ကြီး ကြီးတော်မုန်း
ထခင်မြိုင်ရေချိုးပြီးကျန်နေတဲ့အိုးခြမ်း
တွဲထဲက ချိုးရေအနက် ရေသောက်တဲ့
ခြားလေးနဲ့ ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူပြီး မီး
ခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

“အား...အား... အေးပါ... ကြီး
ဇော်”

“အမယ်လေး...အား...အား...ဒါကို
နင့်ကို ပစ်ထားကြတယ်၊ ငါ့ကို ဆေးရုံ
ကို...ဟို...ဟို... မိန်းမယုတ်မတွေ...အား
အား...”

ခင်ကြိုင် နာကျင်လွန်း၊ အားတုန်
အော်ဟစ်ပြီး ရုန်းတယ်၊ ကုန်းထမို့ ကြီး
စားတယ်။ ကြိုးစားရင် မောဟိုက်နေ
တယ်။

မမြိုင်တို့ကလည်း မောဟိုက်ရွေး
စိုရွဲနေတဲ့ မိချိုင်းကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်နေ
ကြပြီး မျက်လုံးပြူးပြီး အားကိုးတကြီး
မော့ကြည့်နေတယ်။

မိချိုင်းရဲ့ ယောကျ်ားသီးလုံးက
လည်း သူမိန်းမ မီးမဖွားနိုင်ဘဲ အခြေ
အနေဆိုးနေမုန်းသိသွားလို့ မြို့ဆေးရုံ
အပြန် ဖို့ ဖို့ နွားလှည်းခေါ်လာတာ
အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီ။

ကြီးတော်မုန်းခင်မြိုင် ချိုးရေကျရေ
တစ်ဖလားကိုင်ပြီး မီးနေခန်းထဲ ဝင်လာ
လိုက်ရင်း...

“မိမြိုင်”

“ရှင်...အမေ...သူ...သူ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ ရေမန်းရလာပြီ၊
ဟဲ့...မိချိုင်း...”

“အင်...အင်”

“မိချိုင်းမျက်လုံးဖွင့်စမ်းဟဲ့၊ ငါပြော
တာကြားလား”

“အင်း...အင်း”

“ငါ နင့်ကို မီးဖွားလွယ်တဲ့ ရေမန်း
ထိုက်မှာမို့ ပါးစပ်ကို ဟလိုက်စမ်း။ ဟ
လေ”

မချိုင်း ပါးစပ်ကို အားယူဟပေးရာ
တယ်။

ကြီးတော်မုန်းက မောဟိုက်မျှေးရွှေ
ကြောက်လန့်နေတဲ့ မချိုင်းရဲ့ပါးစပ်ထဲကို
သူမအမေ ခပ်ကြိုက်ရဲ့ချိုးရေ လောင်း
ထည့်လိုက်တယ်။

“မျိုချ... ခြည်းခြည်း မျိုချ၊ ရော -
ထပ်သောက် - ဒါရေမန်း”

မချိုင်းရေမန်းလို့ပြောတော့ အဝမ်း
ရေသောက်တယ်။ ကြီးတော်မုန်းက မျိုး
ရေအချို့ကို မိချိုင်းရဲ့နဖူးဆံစကို ခပ်ပေး
လိုက်လို့ ဝမ်းဗိုက်ပူဖောင်းကြီးကိုလည်း
သပ်ပေးပွက်ပေးပြီး...။

“ကိုင်း... ဟောဒီအမိ မချိုင်းမှာရှိ
တဲ့အပြစ်တွေ ကြေပါစေ...။ မိခင်လုပ်သူ
မခင်ကြိုက်ရဲ့ မေတ္တာရေမန်းကြောင့်
ဟောဒီသမီးလုပ်သူ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
လွယ်ကူစွာ မီးဖွားနိုင်ပါစေ။ ဟဲ့ - ဗိုက်ထဲ
တ ကလေး... မင်းအသွားရဲ့ရေကို
သောက်ပြီးပြီမို့ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့...”

ထွက်ခဲ့...။ ရောရောမောမော ထွက်ခဲ့”

ကြီးတော်မုန်းက ပါးစပ်ကလည်း
ပြော၊ ချိုးရေနဲ့ မိချိုင်းရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို
ပွတ်သပ်၊ အသာချပေးလိုက်ရော”

“အား...”

“ညှစ်...ညှစ်...အားစိုက်ပြီး တစ်
ချက်တည်း ညှစ်ဟဲ့”

“အား...အိ”

“ဟူး...”

“မွေးပြီဟေ့၊ မွေးပြီဟဲ့”

မိချိုင်း တစ်ချက်ထဲ ညှစ်ချလိုက်
တာ၊ ကလေးထွက်လာပါရော၊ ကြီးတော်
မုန်းက ကလေးပေါက်စလေးကို လက်
သည်အကူသမီး မမြိုင်လက်ထဲ ထည့်
ပေးလိုက်တယ်။

မမြိုင်က တစ်တစ်တုတ်တုတ်
ကလေးပေါက်စ(မွေးကင်းစ)လေးကို
ချက်ထဲ ရေမဝင်အောင် ရေသန့်စင်ပေး
ပြီး အနီးနဲ့ကွေးလို့ သူ့အမေမချိုင်းကို
ပေးလိုက်တယ်။ မချိုင်းက...

“အမေမုန်း”

“ဟေ...”

“ကလေးက ဘာလေးတုံ့ ဟင်
အမေမုန်း”

“ယောက်ျားလေးအေ့”

“အို...သားလေး ဟုတ်လား”

မြို့ဆေးရုံကိုပို့ဖို့ လှည်းခေါ်လာတဲ့
မိချိုင်းလေဗျာ။ သီးလုံးလည်း သူမိန်းမ
မွေးပြီး ကလေးက ယောက်ျားလေးလို့
ကြားရောလည်းပေါ်ကနေကတော့တာ
ဝဲတဲ့။

ကြီးတော်မုန်းက မီးနေသည်ကိစ္စ
တွေကုန်စင်ပြီးမြောက်အောင်လုပ်ပေး
ပြီး ရေလက်သန့်စင်လို့ အိမ်ရှေ့ကို
ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

“မိချိုင်းရေ... နင့်သားလေးက ချစ်
စရာလေးဟယ်”

“ဟုတ်ပတော်...မျက်နှာကိုပိုင်းနေ
ထားပေ”

“သယ်သူနဲ့တုတ်အေ့”

“ညည်းနဲ့လည်း တူတယ်၊ ညည်း
အမေ သူ့သွားအေနဲ့လည်း တူတယ်
မိချိုင်းရေ”

“သူ့အမေနဲ့ မတူဘူးလားအေ့”

“ဟဲ့ - ကောင်မရဲ့ နင့်ယောက်ျားနဲ့
တူရင် ပါတာနီကလားရင် ပေါက်သွား
မှာပေါ့အေရဲ့”

ဝိဆနတူ မိန်းမတစ်အုပ်ရဲ့ရယ်သံ
တွေကို ကြားရပြီး မိချိုင်းအမေ ဒေါ်ခင်
မြိုင်သက်ပြင်းချ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်တော့
...။ မိချိုင်း ယောက်ျား ကိုသီးလုံး
...တော့ ကလေးက ကိုသီးလုံးနဲ့ ချွတ်

စွပ်ပဲလို့ ခပ်တည်တည်သွားပြောရော -
“ငါနဲ့တူမှာပေါ့၊ ငါ့သားက ငါ့လို
လူချောလူလှနဲ့ အေ...အေ ငါ သေသေ
ချာချာကို ဟိုအင်းပြု...အေ...အေ”

“ဟဲ့...ငလုံး”

“ဗျာ - ယောက်ျားမကြီး”

“နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား ရှေ့ဆက်
ပြောရင်...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ယောက်...
ယောက်... ဟဲ့ ဟဲ့ အမေ...အမေ...
အမေ”

“ဟားဟားဟားဟား သီးလုံး
ကတော့ ရှေ့ဆက်ရင် ချီးတုံးဖြစ်တော့
မယ်ဟေ့...ဟားဟားဟားဟား”

☆☆☆

ကြီးတော်မုန်းက ကွမ်းအစ်ကိုဖွင့်
ပြီး ကွမ်းပါးနေတယ်။

ဒေါ်ခင်မြိုင်လည်း သိချင်တာလေး
မေးချင်လို့ ကြီးတော်မုန်းကို ကြည့်ပြီး
ပါးစပ်တပြင်ပြင်ဖြစ်လို့။

“ခင်ကြိုင်”

“ရှင်... အမေမုန်း”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟိုလေ... အမေမုန်းကို အေချင်
တာလေးရှိလို့...”

“ဒီတောင်တွေကို
ဘာလို့ ပြန်ယူခိုင်းရလဲဆိုတော့
အဖေ့အမေ အဘိုးနဲ့ အဘွားတို့လို့
အိုစာသွားရင် အဖေနဲ့ အမေကို
ဒီတောင်ထဲထည့်ပြီး သားကတောင်ပေါ်မှာ
သွားစွန့်ပစ်ရမလေ”တဲ့။

“ဘာတဲ့... ညည်းက ဘာသိချင်
လို့တဲ့”

“အမေမုန်းရယ်၊ သုံးလေးငါးရက်
ဗိုက်နာအော်ဟစ်ပြီး မီးဖွားလို့မရတဲ့
သမီး၊ မြို့ဆေးရုံတို့ လုပ်ချိန်ကျမှ ဖြုန်း
ခနဲ မီးဖွားနိုင်တာ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ
တင်၊ အမေမုန်း”

“ဒါလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ရင့်”

“ရှေး...တိုးတိုးအေး”

အမေမုန်းက ရှေ့နောက်ဝဲယာ
လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး အသံတိုးတိုးနဲ့ ဒေါ်
ခင်ကြိုင်ကို ပြောပြတယ်။

“ခင်ကြိုင်”

“ဟုတ်”

“ဒီကိစ္စ ညည်းသမီးကို ငါ တစ်နေ့
ကျရင် ပြောပြရမှာပဲအေ”

“ကျွန်မလည်းပြောပါ အမေမုန်း
ရဲ့”

“ငါပြောပြရင်တောင် ညည်းသမီး
က လက်ခံနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

“ရမှာပါ အမေမုန်းရဲ့”

“ညည်းသမီးက ဗိုက်ရိုင်းတာတော့
တမ်းကုန်းတာကိုးအေး”

လူကြီးက နားလည်လို့ ပြောရင်
လက်ခံရင်ကောင်းတာပေါ့။ လက်မခံဘဲ

ငါပြန်ရန်တွေမှာလည်း တွေးရသေး
အေ”

အမေမုန်းရဲ့ တွေးရခက်တဲ့စကား
တွေကြောင့် ဒေါ်ခင်ကြိုင် ဝိုဦး စိတ်ဝင်
စားသွားတယ်။

“အမေမုန်း”

“အေး”

“သင်းကို မပြောချင်ရင် ကျွန်မကို
ပြောပါတော့၊ မီးဖွားနိုင်ဘဲ သေရမည့်
တိန်းဆိုက်တော့မည့် ကျွန်မသမီးကို
အမေမုန်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောရောရှူ
ရှူ ဓမ္မာနိုင်အောင် လုပ်နိုင်တာလဲဟင်း။
ကျွန်မဝမ်းသာအံ့ညွဲလို့ပါ အမေ”

အမေမုန်းက ဒေါ်ခင်ကြိုင်ရဲ့မျက်
နှာတို့ ဗိုက်ကြည့်ပြီး -

“ညည်းရေချိုးလို့ကျတဲ့ရေကြောင့်
ဓမ္မတာအေး”

“ခင် ကျွန်မရေချိုးလို့ ကျတဲ့ရေ
ကြောင့် ဘယ်လို”

“မှတ်ထားခင်ကြိုင်၊ ဓမ္မာသုတ
အဖြစ်မှတ်ထားအေ၊ ငါလည်း ရွာပေါင်း
နဲ့ထဲကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ အများကြီး
ဓမ္မာခဲ့တာအေး၊ ညည်းသမီးလို့ ဓမ္မာချိန်
အချိန်အားနဲ့ ဓမ္မာမရတဲ့အကြောင်း ငါ
လည်းအတုပေါ့၊ တလေးက ဗိုက်ထဲမှာ
အန်နီလန်နံနံတာလည်းမဟုတ်၊ ဓမ္မာ

လမ်းကြောင်းခေါင်းစိုက်နေတာလည်း
ငါသိနေတာပဲ၊ လေးငါးရက်တောင်
လက်သည်ကိုနေရာညပါဒုက္ခဝေနေ
တာလေး၊ ဂုဏ်တော်တွေရွတ်လည်း
မဝေး၊ မန္တန်တွေရွတ်လည်း မဝေး၊
သစ်ပင်ဖြတ်တုန်းက ကျန်ရစ်တဲ့သစ်စု
သစ်ကြွပ်ကို ဆံထုံးထဲ ထည့်ထိုးပေး
ထားလည်း မဝေး၊ ရေလည်း မပေါင်၊
သွေးလည်းမပေါင်တော့ စဉ်းစားရတာ
ပေါ့၊ ထုတ်၊ ယောက်၊ သစ်ဝါးတွေများ
ကိုယ်ဝန်ရင့်ရင့်နဲ့ ကျော်နင်းခဲ့သလား။
သန္ဓေရှိတဲ့ ဓမ္မာကို များ ကျော်ခဲ့ရော
လား။ ကိုယ်ဝန်ရင့်မာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်
များလက်ခွဲငွေသွားပေးလား။ တွေးတာ
ပေါ့၊ အဲဒါတွေလုပ်ခဲ့ရင် မီးဖွားရခက်
တယ်အေး၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ မလုပ်
ကောင်းဘူး။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်အေး
တော့လည်း ဟင့်အင်းပဲ ပြောနေတာ
ကိုး။ ဒီမှာ နင့်သမီး လင်ကိုရော၊ မအေ
ကိုရော အော်ဟစ်ဆဲရေးတိုင်းထွာနေ
တာမြင်ရော ငါ မသင်္ကာတော့ဘူး။
ညည်းကိုမေးတော့ မအေကို ဆဲရေး
တိုင်းထွာ၊ အိမ်ပေါ်ကနင်ချ၊ ထွန်းလှေ၊ မဝ
ရေစာကျွေး၊ စော်ကားမှန်းသိရအေး၊
ဟုတ်ပြီး ဒီကောင်မ မအေကို စော်ကား
လို့ အမေဆိပ်ရည် သင့်အေးပြီ၊ ကိုယ်ဝန်

ဆိုတဲ့မိန်းမများမိခင်ဆိပ်ရည်၊ဖခင်ဆိပ်ရည်သင့်ရင် ကန်တော့ တောင်းပန်လို့ရတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ မအေ့စိမ်ရည်သင့်ရင် မီးဖွားရခက်ရော။ အဲဒီလို အရေးပေါ် မွေးမရ ဖြစ်နေရင် မိခင်ရဲ့ ချိုးရေကို သောက်ရတိုက်ရတယ်။ မိခင်ရဲ့ ချိုးရေကို ခရစင် ရေမျိုး အမှတ်နဲ့ သောက်မှ မိခင်ရဲ့ ခွင့်လွှတ်တဲ့ မေတ္တာ စိတ်ကြောင့် မအေ့ရဲ့ ချိုးရေက အလိုလို အာနိသင်ဖြစ်ပြီး မွေးအောင် လုပ်ပေးတာအေး၊ ဒါကြောင့် သင်း - ချက်ချင်းမွေးတာ။

“ဟင်”

“ငါ ကျိန်းသေပြောရဲတယ်။ ညည်းလည်း ဒီအိမ်မှာ ရှိမနေဘဲ အဝေးကို ရောက်နေရင်း ညည်းသမီး ဆေးရုံမှာ မနည်းအသက်ဆက်ရမှာ။ သေချာတယ်။ အခု ငါပြောတဲ့ နည်းလမ်းက ရှေးလူကြီးသူမတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံပဲ။ ဆေးနည်းပဲ။ ညည်းယုံရဲ့လား ခင်မြိုင်”

“ယုံ - ယုံပါပြီ အမေမုန်းရယ်။ ယုံပါပြီ။ ဟူး ကြောက်စရာကောင်းပါလား အမေမုန်းရယ်...နော်”

ဒေါ်ခင်မြိုင်လက်သည်ပါရင့်အမေမုန်းရဲ့ ရှင်းပြချက်ကို နားထောင်ပြီး အံ့ဩနေတယ်။

မိဘမေတ္တာရဲ့ အခွမ်းပေါ်အေး၊ မိခင်ရဲ့ မေတ္တာစေတနာကြောင့် သင်းကလေးတွေ အလွယ်တကူ မွေးနိုင်တာ ဒီမှာ ခင်မြိုင်”

“ရှင်”

“ဒီအကြောင်း... နင့်သမီး မိန်းမ ငိုက်ကို ညည်းပဲနားလည်အောင် ပြောပြမလား။ ငါပဲ ပြောရမလား ပြော”

ဒေါ်ခင်မြိုင် တွေ့ပြီး စဉ်းစားရင်းက

“အမေမုန်း”

“ပြော...”

“ဟို...ဟိုလေ... အမေမုန်းပဲ ပြော၊ ပြောပြပေးပါ အမေရယ်။ အမေမုန်းရဲ့ ရှင်းပြ၊ ပြောပြဆုံးမတာဆို မိချိုင်း၊ နားထောင်လက်ခံမှာပါ အမေမုန်းရယ်နော်”

“ဟူး”

ဟောဒီလောကကြီးမှာ -

သားကို ကြောက်ရတဲ့ အမေတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ရှိလည်း ရှိနေကြတယ်။ သမီးကို ကြောက်ရတဲ့ အမေတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ဘာလို့ ကြောက်ရတာလဲ။

မေတ္တာနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူက အမေပါဗျာ။ အဖေပါဗျာ။ ကြောက်

တာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်လို့၊ ရှက်လို့၊ ငြိမ်ပြီး သည်းခံတာပါ။

အမေဆိုတာ... သားသမီးကို ဝမ်းကြောပြတ်အောင် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျအောင် အသံတိမ်ဝင်သွားအောင် အော်ဟစ်ရုန်းကန်ပြီး ကိုးလလွယ် ဆယ်လလွယ် သာသမီးမွေးခဲ့တာလေ။

သားသမီးကို ချစ်တဲ့ မေတ္တာမှာ -

အဖေနဲ့မတူဘူး။

အမေက ချစ်တဲ့ အချစ်ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ ချိန်ခွင်တွေ အလေးတွေ၊ ကတ္တားတွေ ယှဉ်ချိန်လို့ မရဘူး။

ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း ဆိုတဲ့စကား လုံးဝမယုံဘူး။

အမေ့ ရင်ထဲက အချစ်တွေ အကြောင်း။

မေတ္တာတွေ အကြောင်း။

သည်းခံ ခွင့်လွှတ် ခြင်းတွေ အကြောင်း၊ ခုနေတော့ မသိကြဘူးပေါ့။

အားတွေ သမီးတွေ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားသမီးတွေ ကိုယ်စီ နေကြ

အဘေဝကို ရောက်ကြ၊

အမေဝကို ရောက်လာကြ။

ဒီတော့မှ အကတသတ်ငင်းနှောင် တရသလို နှောင်တရလိမ့်မယ်။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်ကြီး ခိုးသားငါးရာလက်က မလွှတ်တော့... နှောင်တရတာမျိုး ရလာပါလိမ့်မယ်။

မိချိုင်းရဲ့ ကလေးတောင် လေးဖတ်ဝမ်းနေပြီ။ မိချိုင်းက သူ့သားလေးတို့ “ချစ်မဝ” လို့ နာမည်ပေးသတဲ့။ သေလုမြောပါးနာကြည်းတဲ့ ဝေဒနာ လေး ငါးရက်ခံစားပြီးမှ မွေးခဲ့တာကိုး။

ချစ်လို့မဝဘူးတဲ့။

သနားလို့မဝဘူးတဲ့။

အဲဒီတုန်းကသာ ဒီသားလေး ဝမ်းငိုက်ထဲမှာများ ကွယ်လွန်ခဲ့ရင် သူ့ကြွေကွဲဝမ်းနည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိမှာဆိုတဲ့ စကား လာသမျှ လူကို ပြောပြသတဲ့။

မိချိုင်းရဲ့ စကားကို ကြားရတော့ သတင်းလာမေးသူ၊ ရိုးရိုးအိမ်လည်လာသူ မိန်းမသူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြသတဲ့။

“ဟဲ့ မိချိုင်း”

“အေး - ဘာတုံး”

“ညည်းသားကို ညည်းချစ်လား
အေ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မခင်
ရွှေရယ်၊ ချစ်တာမှ အာခံတွင်းမှာ ငုံထား
မတတ် ချစ်တာအေ”

“ညည်းကိုလည်း ဒီလိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ
ငါအေ”

“ညည်းအမေ ဒေါ်ကြီးခင်ကြိုင်
တလည်း ညည်းကို အရလိုမျိုး ချစ်ခဲ့
တာတဲ့အေ၊ အဲဒါ ဘာလို့ ချစ်လဲလို့ ငါ
တို့တ ဒေါ်ကြီးခင်ကြိုင်ကို မေးတော့
ငါက အမေကိုးအေတဲ့”

မိချိုင်း သူ့သားလေး “ချစ်မဝ”ရဲ့
မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး တွေ့သွား
တယ်။

ငါက အမေကိုးအေ၊
ငါက အမေကိုးအေ၊
ငါက အမေကိုးအေ၊

ဒီစကားကို အမေခင်ကြိုင် လူ
အတော်များများကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ
လို ပြောတိုင်း မိချိုင်းက အမေ့ရက်
မောက်ရမလားဆိုပြီး ရန်တွေ့ဖူးတယ်။
မချိုင်း သူ့သားလေးရဲ့ ပါးစပ်ရဲ့ရဲ့
လေးကို ကြည့်ပြီး ကြက်သီးထသွားခဲ့
သတဲ့။

ဒါနဲ့အတူ...

လက်သည်ကြီးအမေမုန်းကလည်း
မိန်းမတွေကို ကြည့်ပြီး -

“မချိုင်းနဲ့ ငါတူမကြီးတို့ရဲ့ ညည်းတို့
အမေ ဖြစ်နေကြပြီ၊ မိခင်တွေ ဖြစ်ကုန်
ကြပြီ။ ဘာလို့ မိခင်လို့ ခေါ်လဲ သိကြ
လား”

“ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးလို့ပေါ့ အမေမုန်း
ရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့”
“မိချိုင်း... ညည်းကို တစ်ခုမေးမယ်၊
မှန်မှန်ဖြေနိုင်ပါ့မလား”

“မေးလေ အမေမုန်းရဲ့”
“နင့်သားကို နင်ချစ်တယ်နော်”
“ချစ်... ချစ်... ချစ်တာပေါ့ အမေမုန်း
ရဲ့”

“နင့်သားလေး အရွယ်ရောက်လာ
လို့ နင့်စကားနားမထောင်ဘဲ နင့်ကို ခံ
ပြောမယ်၊ ဆဲမယ်၊ ရန်တွေ့မယ်၊ ဟင်း
မကောင်းရင် ပန်းကန်တွေ ပေါက်ခွဲပစ်
မယ်လို့လုပ်ရင် ညည်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ
ပြော”

မချိုင်း ဒုတိယအကြိမ် တွေ့သွား
ပြန်တယ်။
ကလေးရဲ့မျက်နှာကိုပဲ တွေ့ကြည့်
နေတယ်။

အနီးမှာရှိတဲ့ မိန်းမသားတွေ
တလည်း အမေမုန်းရဲ့လိုပြောလိုက်တာ
တိုဝမ်းသာနေကြတယ်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့...
မိချိုင်းက မိခင်ကို အာခံတဲ့ မိန်းမ
မို့ကြီးမို့လေ။

“ငါညည်းကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြ
မယ်အေ၊ ကျန်တဲ့ အမေတွေလည်း
နားထောင်ကြ၊ အပျိုတွေလည်း နား
ထောင်ကြ၊ ဒီလိုအေ၊ တစ်နေ့ လင်
မယားနှစ်ယောက်က နီးတောင်းကြီးနှစ်
လုံးကို ယူမပြီး အပြင်ကို သွားမလို့ လုပ်
သတဲ့၊ ဒီမှာ သားလုပ်သူကလေးက မေး
တယ်။

“အမေနဲ့ အဖေ တောင်းကြီးတွေနဲ့
အသ်သွားမလို့လဲဟင်”

ကလေးက မရမက မေးတော့
အလုပ်လုပ်သူက ပြောရော -

“မင်းရဲ့အဘိုးနဲ့အဘွားကိုတောင်း
ဆွဲထားပြီး ဟိုတောင်ပေါ်မှာ သွားစွန့်
ခံလို့ပေါ့သားရယ်”

သားလေးက ကြားရတဲ့ စကား
ကြောင့် အံ့သြသွားသတဲ့၊ အဘိုးအဘွား
(အလုပ်လုပ်သူ) နှစ်ပါး အရွယ်အိုမင်းလာ
ခင် သွားရမယ့်ရမှာ ဝန်ပိလို့ တောင်းထဲ

ထည့်ပြီး ဟိုးအဝေးမှာ သွားစွန့်ခံစံကြ
တာတဲ့အေ၊

“သား”
“ဗျာ... အဖေ”
“အိမ်မှာနေရစ်ခဲ့နော်... အစ်တို့နဲ့
အစ်မ၊ မီးဖိုဆောင်မှာ ရက်နေတယ်။
အဖေတို့ သွားမယ်ဟေ့”

အဖေနဲ့ အမေက သူတို့မိဘနှစ်ပါး
သူတို့နှစ်ဦးကို တောင်းဆိုင်းထဲ ထည့်
ထမ်းပြီး သွားဖို့လုပ်ရော သားလုပ်သူ
က အဖေနဲ့အမေကို လှမ်းပြောတယ်။

“အဖေနဲ့ အမေတို့ ငါ့ရပ်ပါဦး”
“သား... ဘာပြောမလို့တုံး”
“လူလေး ဘာမှာမလို့တုံးသား”
“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေနဲ့

အမေ၊ အဘိုးနဲ့အဘွားကို တောင်ပေါ်
မှာ သွားစွန့်ပြီးရင် အဲဒီတောင်းနှစ်လုံး
ကို အိမ်ပြန်ယူခဲ့ပါ အဖေနဲ့အမေ”

“ဟဲ့ သားရဲ့ ဘယ်လို တောင်းနှစ်
လုံးကို ပြန်ယူခဲ့ရမှာတုံးသားရယ်၊ ဒီ
တောင်းတွေကို ဘာလုပ်ချင်လို့တုံး”

ဒီမှာပဲ သားလုပ်သူကလေးက
အဖေနဲ့အမေရဲ့ မျက်နှာတွေကို ကြည့်
ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီတောင်းတွေကို ဘာလို့ ပြန်ယူ
ခိုင်းရလဲဆိုတော့ အဖေနဲ့အမေ အဘိုး

နဲ့အသွားတို့လို အိုစာသွားရင် အဖေနဲ့ အမေတို့ ဒီတောင်းထဲထည့်ပြီး သားက တောင်ပေါ်မှာ သွားစွန့်ပစ်ရမှာလေ” တဲ့။

ဒီလိုသားငယ်လေးရဲ့လျှပ်တစ် ပြတ် ပြန်ပြောတဲ့စကားကို ကြားရရော သူ့အဖေနဲ့အမေတို့ဟာအလွန်တုန်လှုပ် ခြောက်ရှားသွားကြတဲ့။

တို့မြန်မာလိုပြောရရင်တော့ “ဝဋ်” ဝေ့။ “ဝဋ်” က သံသရာမှာ ပြန်လည်ပေး ဆင်ရတာပေါ့။

ရှေးက ဝိပါကက (၇)ရက်အတွင်း ပြန်လည်တယ်တဲ့။ အခု မျက်မှောက်ဝိ ပါကကခုချက်ချင်းဒူးခေါက်ကနေတက် ပြီး မြန်မြန်အကျိုးပေးတယ်တဲ့။ ဒါ ကြောင့်ညည်းတို့လူငယ်လူရွယ်တွေကို ပြောချင်တာက ဝဋ်ကို ကြောက်ကြ၊ ဝိပါကကို ကြောက်ကြ၊ ညည်းတို့က မိဘကို အိမ်ဦးခန်းမှာ နေရာပေးပြီး ရို သေစွာ လုပ်ကျွေးပြုစုရင် အဲဒီစေတနာ တောင်းကျိုးက မျက်မှောက်မှာရော၊ နောင်သံသရာမှာ အကျိုးပေးကောင်း မှာပဲ။ ဒါ... ဘုရားဟောတရားအဆုံးအမ ဟေ့။ မိဘကို ပြစ်မှားစေကားရင်း ယခု သဝမှာရော နောက်သံသရာမှာရော

ခုကွရင်းရဲတွေနဲ့ကြုံတွေ့ပြီးလူတကာ ရဲ့ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချတာကို ဥပေက္ခာပြုတာကို စံစားရမှာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ပုံပြင်ထဲ က ကလေး ပြောသလိုပဲ။ တောင်း နှစ်လုံးကို ပြန်ယူလာပါ။ အဖေနဲ့အမေ အိုစာသွားရင် အဘိုးနဲ့ အဘွားကို တောင်ပေါ်မှာ စွန့်ပစ်သလို အဖေနဲ့ အမေကိုလည်း ဒီတောင်းနဲ့ထည့်ပြီး တောင်ပေါ်မှာ စွန့်ပစ်ရမှာမို့ပါဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းကိုယ်ကမိဘကိုမရှိသေ ရင်၊ ကိုယ့်သားသမီးကလည်း ကိုယ့်ကို တစ်ဖန် ပြန်ပြီး ကိုယ်ပြုသလို ပြန်လုပ် ကြမှာပဲ။ အဲဒါ လောကဝဋ်ပဲ။ နိယာမ ပေးဆပ်ပြန်တယ်ဟေ့။ မှတ်ထားကြ၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

လက်သည်(ဝမ်းဆွဲသည်)အမေ မုန်းခေါ်ကြီးတော်မုန်းရဲ့စကားဆုံးတော့ အနီးအနားရှိတဲ့ မိန်းမသားတွေက ဟုတ်ကဲ့ပါလို့ပြောကြတယ်။

မမျိုင်းကတော့ မပြောဘူး။

မမျိုင်းက ဟုတ်ကဲ့ပါလို့ ပါးစပ်က မပြောပေမယ့် သူ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက် ရည်စတွေစိုနေတယ်။

စိုစွတ်တဲ့မျက်ရည်စ မျက်လုံးတွေ တ အဝေးတစ်နေရာကို ငေးနေသလို ဝဲတဲ့။

မမျိုင်းရဲ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ နောင် တတွေသွေးခြေဥနေသလား။

မည်သူမှ ခန့်မှန်းလို့မကြေဘူး။

ဝမ်းဆွဲလက်သည်ကြီး၊ အမေ မုန်း ထာကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက် သတဲ့။

မိမျိုင်း လွယ်တူစွာ မီးဖွားပြီး အသက်ရှင်ခဲ့တာ။ ၎င်းအမေရဲ့ဂန္တီရ ချီရက်ရေမုန်းအမှတ်နဲ့သောက်လိုက် လို့အေ့လို။

နိမ့်ကတော့...။

နှင်ရော...ဟောဒီကလေးရော။

☆ ☆ ☆

ကျွန်တော်ကြားတဲ့ အဖြစ်အပျက် ကြောင့်အလွန်အံ့သြခဲ့ရတာများ။ “အမေ ရဲ့နိမ့်ရေ ဝမ်းအင်”တဲ့။

လူလောကကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ သီရသေးတဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ဂန္တီရ နှိပ်ဆန်ခြစ်ရင် တွေရှိနေပါကလား။

ပြီး...အမေရဲ့မေတ္တာ။

အမေရဲ့ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ မေတ္တာ

ရှင်အင်။

ဒါကြောင့်လည်း အနန္တအနန္တ ဝါးမှာ အပေါ့ပါဝင်ခဲ့တာပါလား။ အမေ ရွှေလက်တေးပုဂံက မေတ္တာသံတွေက ဝေစည်နေဆဲပါကလား။

ဒီမေတ္တာတောင်နဲ့တွေးပြီး ကျွန် တော်တို့ကို နွေးထွေးစေခဲ့တာပါ။

ပုဂံကပေါင်းများစွာရဲ့မှာ အမေ တွေရဲ့လက်တွေသန်းပေါင်းများစွာထား ဆိုပြီးလွှဲနေတုန်းပါလား။

အမေဆိုတာ...

သားသမီးတွေ အတွက် စကြ ဝဋ္ဌာကြီးတစ်ခုပါတဲ့။

အမေရင်ဘတ်လောက် နွေးတဲ့ စောင်ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ သယ် ရက်ကန်းစင်မှမရက်လုပ်နိုင်ဘူးများ။

အနွေးဆုံးအနှိုင်းမဲ့မေတ္တာရှင်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ကျွန်တော်တို့အနမ်းတွေ နဲ့ချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အမေရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပွင့်နေတဲ့ အပြုံးပန်း၊ မေတ္တာပန်းတွေ ဆွတ်ယူပန် ဆင်မွှေးကြပြီး အမေကို ကျွန်တော်တို့ ဦးထိပ်မှာ ရွတ်ထားကြပါစို့။

မောင်ညိုမိုင်း(သုန္ဒရီ)

ဖေ့ကောသိတာရွှေ

ငယ်ငယ်

“ဟဲ့-တင်စိုး-ထမင်း-ထမင်း။ နေ
ဆင်ကိုးနေပြီ။ ခုထိ မထနိုင်သေးဘူး”

အမေ့ရဲ့အော်သံကြောင့် အိပ်ပျော်
နေတဲ့တင်စိုးတစ်ယောက် လန့်နိုးသွား
သည်။ ဗျတ်လုံးအစုံကို တင်စိုး လက်
ချိန်ထွက်ရင်း သမ်းဝေလိုက်သည်။ ပြီး
နောက်-ထချင်းထချင်းနှင့်ထလိုက်ရင်း
ဆင်ကို ခေါက်လိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်
သို့ အမေ့ကို ပြန်မေးမိသည်က-

“သာခြစ်တာလဲ - အမေ့ရာ။ ဒီမှာ
အိပ်လိုက်တာလဲနဲ့”

တင်စိုးတို့နှိုးကာ အပြစ်တင်နေ
သောတင်စိုးအနားကပ်လာပြီး

ပြောလိုက်သည်က-

“ဟဲ့ - ငမောကြီးတစ်ယောက်
ညကလင့်ထိုင်သွားရင်း အောက်တို
ပြုတ်ကျပြီး သေဆုံးပဲ။ ရွာထဲကလူတွေ
နဲ့ သူ့မယား ခင်အုန်းမြင့်တို့ သွားကြည့်
နေကြတယ်။ တစ်ရွာလုံး ဒီသတင်းက
အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်၊ နင်သာ နေဇင်
ထိုးတဲ့အချိန်ထိ အိပ်နေတာ”

အမေပြောလိုက်သည် စကား
ကြောင့် တင်စိုး အတော်စိတ်ပျက်သွား
တယ်။ ငမောကြီးဆိုတဲ့နာမည်ကိုထည့်
ပြောလိုက်လို့ ကြားလိုက်ရတဲ့တင်စိုး

ထစ်ယောက် သူရင်ကို ဘယ်လိုမှ လှုပ်
တော်သွား၊ စိတ်တွင်းကလည်း -

“ဒီကောင် သေသင့်တာ ကြာပေါ့၊
ဓမ္မသေရတယ်လို့ဗျာ၊ နောက်တောင်
တူသေး”

တင်စိုးက ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောခြင်း
တော့မဟုတ်၊ စိတ်တွင်းကပြောနေခြင်း
ရယ်သာ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ သူများအသက်
တွေကို လိုက်သတ်နေပြီး သူ့အသက်
ဆက်နေတဲ့ မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်ပြီး
သူများသားသမီးနဲ့ သားမယားတွေကို
ဗျတ်ဆီးနေတဲ့အကောင်၊ တစ်နေ့မှာ
ဝဋ်ကြွေးကိုပြန်ဆပ်ရမှာပဲမဟုတ်လား။
တုတ်တယ်၊ ဒီစေတနာကြီးဆိုတဲ့အကောင်
က သေသင့်တာ ကြာပြီပဲ။ အရက်
ကလေးကလည်းတဖြူ၊ မူးလာပြီဆိုရင်
တိုလူကိုဆဲ၊ ဒီလူကို ဆွဲထိုး၊ ပြီးတော့
ပြောလိုက်သေး -

“ဝါက ဒီရိုးမကြီးထဲမှာ မုဆိုးကြီး
ကွ၊ ခပ်ချာချာမုဆိုးတော့ မဟုတ်ဘူး
ဟေ့၊ သေနတ်ကိုင်မုဆိုးကွ၊ သားကောင်
တွေကိုသတ်ခဲ့သလို၊ လူကိုလည်းသတ်
ခဲ့တယ်ကွ၊ ငါ့လို...”

အဲဒီလိုပြောလေ့ရှိသည်။ ဟုတ်
တော့လည်း ဟုတ်သည်။ တင်စိုးက

လည်းမုဆိုးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သို့သော်
သူလိုသေနတ်ကိုင်(တူမီး သေနတ်ကို
ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲတိတ်တခိုး) ရိုးကြောင်
ရိုးဝှက်ကိုင်သူတော့ မဟုတ်။ တင်စိုးက
ထောင်ချောက်ဆင်မုဆိုး ဖြစ်သလို
(ပြောင်းမှတ်မုဆိုးလည်း)ဖြစ်သည်။
သူလို သေနတ်ကိုင်သူတစ်ယောက်နဲ့
နှိုင်းယှဉ်လျှင်တော့ အဆင့်နိမ့်သည်ဟု
ပြောရမလိမ့်။ အရက်ဆိုင်မှာကြွလှုပ်
လျှင် နှစ်ခွက်လောက် သေရည်ဝင်ပြီ
ဆိုလျှင် ထိုစကားကို သူ့ဆီက စကြားရ
တော့တာပဲ။ အိမ်အပြန် လမ်းတစ်
လျှောက်နဲ့ မူးပြီးအိပ်ပျော်သွားတော့မှ
အဆီရပ်သွားတဲ့အကောင်။ ရွာသူရွာ
သား၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်း သူ
အကြောင်း သိနေတော့ စကားနည်း
ရန်စဲဆိုသလို မပြောကြဘူးလေ။ ဒါကို
ပဲလူတွေကသူ့ကိုကြောက်နေကြတယ်
လို့ ထင်နေပုံရပါသည်။

သူက သေနတ်ကိုင်မုဆိုးဆိုတော့
မနက်ပိုင်းဆိုလျှင် သေနတ်ကိုဆွဲပြီး
သားကောင်တွေနှိုင်းမည့်တောဘက်ကို
သွားပြီး ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်သည်။
ထိုသို့ တောပုန်းချောင်းထွက်ရင်း သား
ကောင်ခြေရာ၊ စားပင် အောက်ဝင်လမ်း

ထွက်လမ်းကို ခန့်မှန်းသည်။ ပြီးတော့
နေ့ခင်းလင့်ထိုင်(ပုန်းအုံး)တွင်းမှ ပစ်
ခတ်လို့ရသည့်အကောင်ကို ပစ်သည်။
(သို့မဟုတ်) ညပိုင်း လင့်စောင့်ပစ်ခတ်
လို့ရမည့်အကောင်မျိုးကို ညပိုင်းစောင့်
တာ ပစ်ခတ်သည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင်
အိမ်မှာထက်တောထဲတွင် အနေများသူ
ဖြစ်ပေသည်။

သားကောင်များကို ပစ်ခတ်လို့
ရရှိခဲ့ပါလျှင် တစ်ကောင်လုံးကို (ချုပ်ပြီး
ဝယ်ကာ ဒိုင်ဖွင့်ထားသည့် “ဆန်း
ထွန်း” ဖိခိုက်ကို သွင်းသည်။ ဆန်းထွန်း
တသားကောင်ကို အရည်ချ၊ အတွင်း
တလီစာထုတ်၊ အသားတွေကို ခုတ်
ထစ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး အခြောက်လှန်း၊ မြို့ကို
တက်ပြီး ရောင်းသည်။ သို့အတွက် မြို့
မြို့မြက်မြက် အကျိုးမဲစားရနေသူ
တစ်ဦး။

မုဆိုးငစော့ကိုတော့ တောချေးနှင့်
ငွေလက်ငင်းချေသည်။ တောချေးဆို
သော်လည်း ပစ်ခတ်လို့ရရှိသည့် သား
ကောင်ကိုပုတ်ပြတ်ရောင်းသည်မို့သား
ကောင်အနေအထား (ချေတစ်ဆယ်၊
အရည်အစိတ်၊ ဆတ်လေးဆယ်အထက်)
ဆိုတော့ အနေအထားအလိုက် ငွေက

ရနေသည်။ ရလာတဲ့ငွေကို ရွာများတွင်
ဖွင့်ထားသည့် “ဆန်းထွန်း” အရက်
ပုန်းဆိုင်ကို ပြေးတော့တာပဲ။ ထိုဆဲ
အတိုင်းမူးလာပြီဆိုလျှင် ရွာထဲလည်ပြီး
ဆဲတာကတစ်မျိုး၊ သူမကျေနပ်တဲ့လူကို
ဆွဲထိုး၊ မုဆိုးပီပီလူကို သေနတ်နဲ့လည်း
ပစ်ရဲသည်ဟု ကြိမ်းလိုကြိမ်း၊ လူတိုင်းကို
ရန်ရွာတော့တာပဲ။ ဒီလိုခရိုက်ကြမ်း
တမ်းတဲ့အတွက် သူ့မယား ခင်အုန်းမြင့်
တစ်ယောက် သူ့ဆီကနေ ထွက်ပြေး
ခဲ့တာ ရဆိုလျှင် ဘယ်ကိုရောက်လို့
ဘယ်နေရာသောင်တင်နေမှန်းပင်မသိ။
ခုတော့ မယားက ပစ်သွားခြင်းမရတဲ့
ငစောတစ်ယောက် မူးမူးနဲ့ လင့်ပေါ်မှာ
အိပ်ပျော်ပြီး အောက်ကို လိမ့်ကျသေ
သည့်နေ့မှာ ခင်အုန်းမြင့်တစ်ယောက်
ရွာကို ပြန်ရောက်သည့်နေ့နှင့် တိုက်
ဆိုင်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ - တင်စိုး - ဘာပိုင်နေတာလဲ။
ပြန်ပြန်မျက်နှာသစ်ပြီး အခြေအနေကို
သွားကြည့်စမ်းပါဟဲ့”

တင်စိုးတစ်ယောက် ဘယ်လောက်
အတွေးလွန်သွားသည်တော့ဖြင့် မသိ၊
အမေက စိတ်မရှည်စွာနဲ့ ထပ်သင့်သေး
လိုက်တော့မှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

အမေဓိတ်ချမ်းသာအောင်မျက်နှာသစ်၊
အိမ်က ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ငစော လင့်
ဖော်က ကျသေတဲ့ တောထဲက လင့်ဆီ
တိုတော့တော့ "ဟောင်ဖြူ" ရောင်းသည့်
ရွာလယ်က အရက်ပန်းဆိုင်ဆီသို့နံနက်
စောစောနဲ့ သွေးပူရုံအဖြစ် ချောင်းငါး
ကြော် နှင့် ငစောအရက်တစ်စိတ်
သောက်လိုက် တောမှ သွေးက ပူလာ
ပြီး နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းလာသည်။
သွားလို့လာလို့ လည်း ကောင်းလာ
သည်။ သို့အတွက် ငစော လိမ့်ကျသေ
ဆုံးရာဆီသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။

တောထဲကို အတန်ငယ် လှမ်းဝင်
လိုက်တော့ ငစောလင့်စောင့်သည့်သစ်
ဆိမ့်ပင်ကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လှမ်း
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ရွာမှလာရောက်
ကြည့်ရှုနေသည့်လူအချို့ကိုတွေ့လိုက်ရ
သလို၊ မနေညကနေကမှ ပြန်ရောက်
လာသည့် သူမယား ခင်အုန်းမြင့်ကိုပါ
တွေ့လိုက်ရသည်။ မြေပြင် မှာ အသက်
ပျောက်နေသည့် ငစောအလောင်းကို
စိုက်ကြည့်နေကြသည့် တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ပြောပြီး ရယ်မောနေကြ
သည့်အသံများကိုလည်း လေအဝှေ့မှာ
ကြားနေရသည်။ တဖြည်းဖြည်း အနီး

ကိုရောက်တော့ သူမယားခင်အုန်းမြင့်
ကိုယ်တိုင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အသေဆုံးနေ
သေဆုံးရသည့်မြင်ကွင်းကို ဝမ်းနည်း
ပူဆွေးရမည့်အစား ဝမ်းသာကြည်နူး၍
ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသည့်မျက်နှာမျိုးကို
သတိပြုလိုက်မိသည်။

တောသူတောင်သားတို့၏ ထုံးစံ
အရ ဘယ်သူမပြု။ မိမိအမှုသာ ဖြစ်
သည့်အတွက်ရွာဆီသို့ အလောင်းပြန်
မသယ်တော့ဘဲ ထင်းခြောက်များ ခုပုံ
ကာ အလောင်းကို မီးသဏ္ဍိပ်လိုက်ပြီး
လက်စပျောက်လိုက်ကြပေသည်။
မချောက်လို့ကလည်းမဖြစ်။ အဘယ့်
ကြောင့်ဆိုသော် သူကိုင်ဆောင်ထား
သည့် တူမီးသေနတ်က ခွင့်ပြုချက်မှ
မရှိဘဲကိုး။ တော်ကြာ - တစ်ရွာလုံး အမှု
ပတ်ကုန်မည်တို့ စိုးသည့် အတွက်
ကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

"လာဟော - တင်စိုး။ ဘယ်ကလှည့်
လာတာလဲ"

အဖန်ရည်နှင့် ထမင်းကို စား
သောက်နေသည့်ကျော်ဝင်းကတစ်နေ့ကို

ဝင်လာသည့်တင်စိုးကို လှမ်းနှုတ်ဆက်
လိုက်သည့်အတွက် -

"ငစော - လိမ့်ကျတဲ့နေရာကပြန်ခဲ့
တာကွ။ အမေက သွားကြည့်ပါဆိုလို့
လေ"

"အော် - အေး - သွားကြည့်တော့
ဘာထူးလဲကွ။ ရီဝင်းရေ - ဇွတ်သား
ကြော်လေး ချပါဦးဟေ့။ တင်စိုး စားရ
အောင်"

ကျော်ဝင်းက ဇနီးဖြစ်သူရီရီဝင်းကို
လှမ်းပြောလိုက်သည့်အတွက်ဇွတ်သား
ကြော်ပန်းကန်ကို လာချပေးပြီး အိမ်ထဲ
ပြန်အဝင် -

"ငါ့စိတ်ထဲတော့ ထူးတယ်လို့ထင်
ဇို့ဝင်းဆီက ငါသိချင်တာလေးမေးမလို့
ခင်ခဲ့တာကွ"

"အေး - ပြောပါဦး။ မင်းကဘာများ
သိချင်လို့လဲ"

"မင်းအိမ်နဲ့ငစောအိမ်ကဘေးချင်း
တင်ဆိုတော့ သူမိန်းမ မခင်အုန်းမြင့်
နဲ့ ဘယ်နေက ပြန်လာတာတွေလဲ -
ဘုတ်ဝင်း"

ဆိုသို့တင်စိုးမေးလိုက်သည့်စကား
ကြောင့် ကျော်ဝင်းတစ်ယောက် ပျာပျာ
သိသိတိုင်းပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း -

"စား - သူငယ်ချင်း။ ခေနေကြမ်း
လည်း သောက်။ ပြီးတော့မှ - မင်းနဲ့ငါ
အပြင်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း အဲဒီ
အကြောင်းကို ပြောလိုက်ကြရအောင်"

တင်စိုးတစ်ယောက် အဖန်ရည်နှင့်
ဇွတ်သားကြော်ကို စားသောက် လိုက်
ပြီး လမ်းထိပ်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ရွာထိပ်တောင်ကျချောင်းကိုဖြတ်
ထိုးထားသည့်တံတားကိုကျော်ပြီး ခင်
တန်းဘက်ဆီကိုရောက်တော့ကျော်ဝင်း
က -

"ခင်အုန်းမြင့်ကို မင်း ဘယ်တုန်း
ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ တင်စိုး"

"စောစောက ငစောအလောင်းကို
မီးမရှိခင် ရွာသားတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ။ ငါ
ရွာသားတွေကိုမေးကြည့်တော့ မနေက
ညနေကပဲ ပြန်ရောက်တယ်ဆိုတာ
ကြားရတယ်ကွ။ သူမျက်နှာတိုကြည့်ရ
တာလင်သေလို့ပူဆွေးတဲ့မျိုးလည်း
မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ အကြံရှိမယ်
ထင်လို့မင်းကို ငါမေးကြည့်တာပါကွာ။
မင်း သိများသိမလားလို့ပါ"

တင်စိုး ပြောလိုက်သည့်စကား
ကြောင့်ကျော်ဝင်းကမဟူရာတောင်မြင့်
ကြီးဘက်ကိုငေးမောကြည့်ရှုနေရင်း -

“မင်းနဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ငါ တွေတာကို ပြောပြရတော့မှာပေါ့ကွာ။ ငါ ခင်အုန်းမြင့်ကိုတွေတာ တုန်းခွဲတဲ့(၃)ရက်လောက်ကစပြီး တွေ့ခဲ့တာကွ။ ဘယ်မှာတွေ့လဲဆိုရင် ရွာမှာ မဟုတ်ဘူး။ တောကြီးထဲမှာလေ။ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆန်းထွန်းဆိုတဲ့ ဒိုင်လုပ် စီးပွားဖြစ်နေတဲ့ကောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တွေတာကွ - သိလား”

“ဟုတ်လား - တွေ့ပုံကလေးကို ပြောစမ်းပါဦးဟ။ ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာ”

“ဆတ်သေမြောင်စခန်းနားက ဥနဲပင်မှာလေကွာ။ မင်းသိတယ်မို့လား”

“အေး - သိတယ် - ပြောပါဦး”

“တစ်မြန်နေ့ကကွ။ ဥနဲသီးတွေမှည့်နေတာကို အောက်ချင်းငှက်၊ ရစ်နဲ့ ကြက်တွေပါ ဝင်စားပြီး မျောက်တွေပါ လာစားနေကြတာကွ။ အဲဒါကိုပြောင်းနဲ့ မှုတ်ဖို့ဆိုပြီး ငါသွားရင်း အပင်ပေါ်တက်စောင့်ပြီး နေတာကွ။ ငှက်မလန်အောင် ငြိမ်နေရတာပေါ့။

အဲဒီအချိန် အောက်ကို မိန်းမတစ်ယောက်ရောက်လာလို့ ငါ ငြိမ်ပြီး

ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီမိန်းမက ခင်အုန်းမြင့်ဖြစ်နေတာပေါ့။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဖိုရှာဖို့ လာတယ်နဲ့တူတယ်။ ခံတောင်းကိုလည်းရွက်၊ လက်ကလည်း စားရှည်တစ်ချောင်းကိုကိုင်လို့။ အပင်အောက်ရောက်တော့ တောင်းကိုချပြီး အပင်ကြီးရဲ့ မြစ်ပွားတွေပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းရ(ပုဆိုးဟောင်း)နဲ့ ဈေးတွေကို သုတ်ပြီး ဟိုဘက်ကြည့်၊ ဒီဘက်ကြည့် လုပ်နေတယ်ကွ။ ငါကလည်း အပင်ပေါ်ကနေ အသာငုံ့ကြည့်ရင်း အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲဘူးဟေ့။ ဒီမိန်းမဘာလုပ်မလဲသိချင်လို့ ငြိမ်ပြီး စောင့်နေတုန်း ဆန်းထွန်း သူ့အနားကို ရောက်လာတာပဲကွ။ အဲဒီအချိန် ရစ်ကြီးတွေ လာနားပြီး အသီးတွေကို စားနေတာတွေရပေမယ့် မှုတ်ပြောင်းနဲ့ မှုတ်လိုက်ရင် သူတို့သိသွားမှာလည်း စိုးတယ်။ ပြီးတော့ ဘာလုပ်ဖို့ ဒီမှာချိန်း တွေ့ကြတာဆိုတာလည်း သိချင်တာနဲ့ ငြိမ်စောင့်နေတာကွ။

ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးနဲ့ ကြောင်ခံတွင်းပျက်တို့ တွေ့တာပဲကွ။ ဒီနေရာမှာ လူမရှိဘူး။ သူတို့အကြောင်းလည်း ဘယ်သူမှ သိ

တာမဟုတ်ဘူးအထင်နဲ့ လူမှုရေးဖောက်ပြန်တော့တာပဲဟေ့။ အပေါ်က မကြားထစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်နဲ့ ငါ မှတ်မိလိုက်တာကတော့ “ဟုန်းပင်” ဆိုတဲ့တေးပဲကွ။

ဦးအထင်က ဟုန်းပင်ဆိုတာတော့ ထဲမှာ အလေ့ကျပေါက်တဲ့အပင်ပဲ။ ဒီအပင်ကို ချိုးချေပြီး ရေကန်ထဲ ပစ်ချပြီး စာနိထဲကရေကိုမွှေနှောက်ပေးလိုက်ရင် အထဲမှာရှိတဲ့ ငါးတွေ မူးပြီး ပက်လက်လန်၊ အပေါ်ကို တက်လာတော့ မှတောက်ပြီး အိမ်မှာ ငါးဟင်းချက်စားလို့ ရသလို၊ အခြောက်အခြမ်းလုပ်လို့ရတာမင်းလည်းသိသားပဲကွ။ ငါကလည်း သူတို့အပြန်မှာ ရေအိုင်ဘက်ရှိရာသွားပြီး ငါ့ရှာပြန်ကြမယ်လို့ပဲ ထင်မိတာပေါ့လေ။

သူတို့ပြန်ဖို့ ထလိုက်တော့ ဆန်းထွန်းက ထပ်ပြောလိုက်တာက “ဟုန်းမြ” တိုရှာမယ်။ အဲဒီအပင်ကပိုထဲရောက်တယ်ဆိုပြီး ခင်အုန်းမြင့်ပဲနဲ့ကို ဖက်ပြီး ခွတ်သွားကြတော့တာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ဒီဆည်းအသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရဲတော့ပဲဟေ့။ အချိန်ကလည်း လင့်သွားပြီ

ဆိုတော့ ငါလည်း ဘာတစ်ကောင်မှမေ့လိုက်ပါဘူးကွာ။

ငါလည်း အပြန်တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာတာပေါ့။ ခင်အုန်းမြင့်နေတာတင်အိမ်သေးမှာလေ။ ယောက်ျားတို့မပေါင်းချင်လို့ အိမ်က ဆင်းသွားတာကြာပြီပဲလေ။ အိမ်ကိုပြန်လာရင်သူတို့ ငါတွေ့ရမှာပေါ့။ အိမ်မှာမတွေ့ဘဲ ဒီတောကြီးထဲမှာ ဆန်းထွန်းနဲ့ လာပြီးချိန်းတွေ့အကြည်ဆိုက်ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတော့ အနီးအနားရွာတွေက တစ်အိမ်အိမ်မှာ ခိုကပ်နေပြီး ရလိုလူ သူရှင်းတဲ့ တောထဲမှာ ခိုးကြောင့်ခိုးဝှက်လာတွေရှင်းဖောက်ပြန်နေကြတာဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့်သူဘယ်မှာစတည်းချတယ်ဆိုတာကို ငါအရင်စုံစမ်းတယ်။

နောက်ပြီး ဆန်းထွန်းဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း အရက်ပန်းရောင်းနေရာက ခုဆိုရင် သားကောင်တွေကို ဒိုင်ဖွင့်ဝယ်ပြီး မြို့ကို တက်ရောင်းရင်း စီးပွား ဖြစ်နေပေမယ့် အစကတည်းက မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုယ်ကျင့်တရားက ကောင်းတဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်း အသိပဲမို့လား။

ဒါနဲ့ - ခင်အုန်းမြင့် ဘယ်မှာနေတာ
တို ငါစုံစမ်းတော့ ဟိုဘက်ရွာက မုဆိုး
အေးသောင်းနဲ့ ထွေးထွေးတို့အိမ်မှာနေ
တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတာပဲ။ ဆန်း
ထွန်းရဲ့တပည့် "ကာလင်း" ဆိုတဲ့ကုလား
အပြင် "ကြည်သာ" တို့နဲ့ အဆက်
အသွယ်လုပ်ပြီး ခုလိုတောထဲမှာအချိတ်
အဆက်လုပ်ပြီး တွေ့နေကြတယ်ဆိုတာ
တို သိလိုက်ရတာပဲကွ။ တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီနေ့က ငါ စားပင်သွားပြီး
မှတ်ပြောင်းနဲ့စောင့်ရင်း ငါစောင့်နေတဲ့
ဥန်ပင်ကြီးအောက်မှာ သူတို့ကို တွေ့
လိုက်ရပြီး သူတို့ပြောတဲ့စကားထဲမှာ
"ဟုန်းပင်" အကြောင်း ကြားလိုက်ရပြီး
ပြတ်ဖို့လုချင်းခွဲခါနီးမှာ "ဟုန်းဖြူ" ဆိုတဲ့
စကားကို ခင်အုန်းမြင့် မှာလိုက်တာကို
ပြတ်ပြတ်သားသား နားနဲ့ဆတ်ဆတ်
ကြားလိုက်ရတာပဲ ဟေ့ကောင်ရေ။

ဒီတော့ - ငါ ပိုပြီးစဉ်းစားရတော့
တာပေါ့။ ဟုန်းပင်ဆိုတာမင်းလည်းမုဆိုး
ဆိုတော့ ဘယ်လိုအသုံးဝင်တဲ့အပင်မျိုး
ဆိုတာကို သိမှာပေါ့။

"အေး - သိတာပေါ့ဟ၊ ကန်ထဲမှာ
ရှိနေတဲ့ငါး၊ အိုင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ငါးတွေကို
လိုချင်ရင်ကန်ထဲပစ်ချလိုက်ရင်အထဲမှာ

ရှိတဲ့ငါးတွေ ပက်လက်လန်ပြီး ရေပေါ်
ရောက်လာရင် ဖမ်းတဲ့အပင်ပဲ ငါသိတာ
ပေါ့ကွ"

"အေး - ဟုတ်တယ်ဟ၊ ဟုန်းပင်က
နှစ်မျိုးရှိတယ်။ တစ်မျိုးက မင်းတို့ ငါတို့
သိတဲ့အပင်ပဲ။ နောက်တစ်မျိုးက ဟို
ကောင်မခင်အုန်းမြင့်မှာလိုတဲတဲ့ "ဟုန်း
ဖြူ" ဆိုတာပဲ။ သူက ပိုပြီးတော့ အာနိ
သင်ပြင်းတယ်ကွ။ ငါ့စိတ်ထင်အဖြေက
ငစော လင့်စောင့်ရင်း မြေပြင်ပေါ်ကို
ဖောက်ထိုးကျ သေပွဲဝင်ရတဲ့ကိစ္စက
အဖြေထုတ်လိုက်ရင် အဲဒါပဲလို့ ငါထင်
တယ် - တင်စိုးရ"

"ဘယ်လို - ဘယ်လို - ငါ နားမရှင်း
ဘူး၊ နားလည်အောင် ပြောစမ်းပါဦး"

"ဒီလိုလေကွာ။ ဆန်းထွန်းဆိုတဲ့
အကောင်က မိန်းမဆိုရင် လက်ဖက်
ထက်ကြိုက်တယ်ဆိုတာကိုမင်းလည်း
သိနေတာပဲ။ ရွာထဲမှာရှိတဲ့မိန်းမတွေ
သူနဲ့ကင်းတာ ရှားသားကလားကွ။ ခု
ဆို - စီးပွားရေးလေးက ပိုကောင်းလာ
တော့ ဒီကောင် ပိုဆိုးလာတယ်ဆိုတာ
ကိုလေ။ ပြီးတော့ - ဒီကောင်က အရက်
ပုန်းကိုကိုယ်တိုင်ချက်ပြီးရောင်းနေတာ
ကိုထန်းလျက်အရည်ကိုချက်ပြီးရောင်း

နေတာမင်းလည်းသိသားပဲ။ မင်းတို့ငါတို့
သောက်နေကျတဲ့ဥစ္စာ။

ထန်းလျက်အရက် ချက်တယ်ဆို
တာကကောက်ညှင်းဆန်ကိုထန်းလျက်
(သို့) ကြံသကာတို့ကို (တစေး) နဲ့ရောပြီး
အချဉ်ဖောက်ရတယ်။ အဲဒါကို ပေါင်း
အိုးနဲ့ (ခွေး) ခံယူရတဲ့အရက်ကိုးကွ။
ဥဿနာက ငစောသေရတဲ့အကြောင်း
အဲဒါပဲလို့ ငါတွက်လို့ရတယ်လေ"

"ဘယ်လိုကြောင့်လဲ - ပြောပါဦး"

"ဒီလိုလေကွာ။ အဲဒီလိုပေါင်းအိုးနဲ့

အသွေးထုတ်တဲ့နေရာမှာ ခင်အုန်းမြင့်
မှာလိုတဲတဲ့ "ဟုန်းဖြူ" ကိုထည့်ပြီး
မင်းခံခွေးထုတ်လိုက်ရင် အဆိပ်
သေဆုံးပြီးဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မယ်။
အဲဒါတုတ်ရင် ငစောဆိုတဲ့အကောင်က
အထဲကိုဝင်ပြီး လင့်စောင့်တဲ့အခါ
အဲဒီဆန်းထွန်းဆီကအရက်တစ်ပုလင်း
ချသွားတတ်တယ်ကွ။ ငါ့အထင်
အတိုင်းအခံအနက် ငစော လင့်စောင့်ဖို့
အတွက် ဒီကောင် ဆီက အရက်ယူ
သွားတယ်လေ။ ဟုန်းပင်နဲ့ရောဖောက်
အရက်ကိုပေးလိုက်မှာပေါ့။

ဆိုတောင်က ထုံးစံအတိုင်း လင့်
စောင့်ရင် အရက်ကို သောက်မှာပေါ့။

ဟုန်းပင်နဲ့ရောဖောက်ထားတဲ့အရက်က
ဝမ်းထဲကိုရောက်တော့ ဘယ်လောက်
ငစောသေဆုံးပြီး ရင်ပူလွန်းလို့ လူးရင်း
လိုမ့်ရင်း အောက်ကိုဖောက်ထိုးတုပြီး
သေပွဲဝင်ရတယ်လို့ ငါထင်တယ်ကွ။
မင်းကော - ဘယ်လိုယူဆသလဲ - တင်
စိုး"

"မင်းပြောစကားအရဆို ဖြစ်နိုင်
ခြေ ရှိတယ်ကွ။ ဒီမိန်းမ လင်ငယ်နဲ့
ပေါင်းကြတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘယ်လို
လုပ်မလဲ၊ ရဲကိုသတင်းပေးမလားဟင်"

"ရဲကိုသတင်းပေးရင် ရှုပ်တုန်မယ်
လေကွာ။ ငါတို့က မုန်းဆဲကြည့်တာပဲ
ရှိတာ။ လက်တွေမှ မပြနိုင်တာပဲ။ ဟို
ကောင်မကအလောင်းကိုချက်ချင်းမီးရှို့
ပြီး ဈေးကွက်ချက်ပစ်လိုက်တော့ ငါတို့
သတင်းပေးလည်း လက်တွေ့မပြနိုင်
တော့ ရှုပ်ရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့လေကွာ"

"အေးပေါ့ကွာ။ ငစောလိုကောင်မျိုး
ခုလိုသေသွားတော့လည်းဝမ်းနည်းစရာ
အကြောင်းမှ မရှိတာပဲ။ ငါတို့ရွာသား
တွေ ငစောရန်က အေးသွားတာပေါ့
ကွာ - ဟုတ်ဘူးလား။ ပြန်ကြရအောင်
ဒီမိန်းမကိုတော့ သတိထားရတာမှာ
ပေါ့"

သုဝဏ်ချင်းနှစ်ယောက် ရွာထဲပြန်
ဝင်ချိန်သည် နေပင် အတော်မြင့်နေ
ဝေပြီး

☆☆☆

“တင်စိုး - လာပြီလား။ ဘယ်လို
ဖြစ်ပြီး အောက်ကို ပြုတ်ကျတာလဲ”
အိမ်ထဲကို အဝင် အမေဖြစ်သူက
လှမ်းမေးလိုက်သည့်အတွက် တင်စိုး
တ -

“ဒီကောင် - တောထဲကို ဝင်တိုင်း
အရက်ပုလင်း ယူသွားတယ် - အမေရဲ့၊
ကျွန်တော့်အထင်တော့ သားကောင်
တိုစောင့်ရင်း အရက်မူးပြီး အောက်ကို
လိမ့် ကျတယ်လို့ ထင်တယ်။ အခြား
အမှားတစ်ခုခု ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တယ် ဆို
တာတော့ မသိဘူးလေ။ မိုးလင်းလို့ သေ
ပြီးမှ တွေ့ကြရတာဆိုတော့...”

တင်စိုးက မယုတ်မလွန် ဖြေလိုက်
သည်။ အမေဖြစ်သူက ငြိမ်မနေသေး။
ဆက်မေးပုံက -

“ဒါနဲ့ - သူမယား ခင်အုန်းမြင့် ည
တ ပြန်ရောက်တယ်။ ဒီမနက် သူ ဒီလို
အဖြစ် ဆိုးနဲ့ သေရတာတော့ စိတ်
မကောင်းစရာပဲနော်”

“အင်းပေါ့ - အမေရယ်။ ငါတော
အကြောင်းလည်း အမေသိသားပဲဟာ။
ခုတော့ - ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီနေရာ
မှာပဲ ဖီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်။ သူမယား
ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တာပဲ။ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့။ ကိစ္စက ပြီးပြီပဲဟာ”

တင်စိုးက မယုတ်မလွန် ပြော
လိုက်သော်လည်း အမေကတော့ စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေသည်က အမှန်။ သို့
အတွက် -

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ - အမေ
ရယ်။ သူ့ရဲ့ မိန်းမ အိမ်ပြန်ရောက်နေ
တာတောင် သိမသွားရှာဘူးနော်”

“အေး - ငါတော့ မကောင်းဘူးဆို
တာတော့ ငါသိသလို၊ တစ်ရွာလုံးက
လည်း သိနေကြတာပါပဲ။ ငါ စိတ်
မကောင်းဖြစ်တာက အဲဒါပါပဲဟယ်”

အဖြစ်မှန်ကို မသိရှာသော အမေက
ရိုးရိုးသားသား ဖြစ်သွားသည်အထိနှင့်
ပြောလိုက်သည်။ အဖြစ်မှန်ကို သိလျှင်
ဘယ်လိုများ ပြောမည်ဆိုသည်ကို
တော့ သူမသိ။ အိမ်ရှေ့က ပျဉ်တွင် ဈာ
နှင့်ခေါင်းအုံးကို ယူ၍ ခေါင်းလိုက်ပြီး တရေ
တမော အိပ်လိုက်မည်စိတ်ကူးနှင့် ခေါင်း
ချ၍ လှဲအိပ်လိုက် သည်။ ခင်အုန်းမြင့်

ဈာန်နာကို မြင်နေရသည့်အတွက်
အတွေးတို့ကို ထုတ်လိုက်ပြီး အိပ်
လိုက်ရာ အတန်ကြာတော့ အိပ်ပျော်
ခြင်းက ကပ်ပါသွားပေတော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွား
သည်တော့ မသိ။ ခေါင်းအုံးကို အတင်း
ဆွဲယူခြင်းနှင့် အတူ လူကိုပါ လှုပ်နှိုး
ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည့်အတွက် တင်စိုး၊
ထစ်ယောက် ခေါင်းအုံးကို ပြန်ဆွဲကာ
ဈာန်လုံးအစုံကို ဖွင့်ပြီး လှုပ်နှိုးလိုက်သူ
အား -

“ငါ့ကို လှုပ်နှိုးတာ ဘယ်သူလဲဟေ့။
သယ်ကောင်လဲကွဟေ့။ ခေါင်းအုံး ကို
မည်း ဆွဲသေး”

အိပ်နေရာမှ ကြုံ့ထလိုက်ပြီး
အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည့် တင်စိုးကို
အန်တောထဲ ဆန်ထည့်ကာ စပါးလုံး
အနှစ်နုသည် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ရမ်းမက
အောက်ပြန်ခဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း -

“တင်စိုး - နင် ဘာတွေ အိပ်မက်
တွေမြင်ယောင်အော်နေတာလဲ”

“ယောင်ပြီး အော်နေတာမဟုတ်
ဘူး - အမေရဲ့၊ လူကို လှုပ်နှိုးပြီး ခေါင်း
အုံးကို ဆွဲချသွားတာ။ ဘယ်သူလား
အဲဒါလုပ်သလဲ - အမေ”

“ကြံကြီးစည်ရာတယ်။ ငါတစ်
ယောက်လုံး စပါးလုံး ချွေးနေတာပဲ။
ဘယ်သူမှ လာတာလည်း မတွေ့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါ့မလား - အမေ၊ ကျွန်
တော် ဒီမှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်
နေတာကို လူကို တအားကိုင်လှုပ်နှိုးမှု
အားမရဘဲ ခေါင်းအုံးပါ ဆွဲချသွားတဲ့
ဥစ္စာကို...”

တင်စိုးက မျက်နှာသစ်လိုက်ပြီး
မိခင်ဖြစ်သူအား -

“တစ်ယောက်ယောက် လာသွား
တာကော၊ အမေ မမြင်လိုက်လို့ဖြစ်မှာ
ပေါ့။ စဉ်းစားပါဦး - အမေရဲ့”

“ဟဲ့ - ငါက အဖွားကြီးမို့ မမြင်
မစမ်းနဲ့ ပြောနေတယ်ထင်လို့လား -
နင်က”

“မဟုတ်ပါဘူး - အမေရယ်၊ ကျွန်
တော့်သုဝဏ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်
ဝင်ပြီး နောက်ပြောင်သွားသလားလို့
မေးကြည့်တာပါ”

“ဝင်လာရင် ငါတွေ့ရမှာပေါ့ဟဲ့။ ငါ
မတွေ့တောင် ဟိုကပျဉ်ခြေရင်းမှာ အိပ်
နေတဲ့ဒိုးလုံးက တွေ့ပြီး ဟောင်မှာပေါ့။
လူစိမ်း အိမ်ထဲအဝင်ခံတဲ့ခွေးမှ သေတတ်
ပဲ”

အမေပြောသည်တလည်း ဟုတ်
နေသည်မှီ တင်စိုးတစ်ယောက် စိတ်ထဲ
သေတာတော့သည့်အတွက် တိုင်တွင်
ချိတ်ထားသည့် အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်
ပြီး-

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကို
လိုက်ပြီး ဘယ်သူ့နောက်သွားတယ်ဆို
တာကို မေးလိုက်ဦးမယ်- အမေနော်”

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်က ဆင်း
သွားသည်။ နောက်ဆုံး ကျော်ဝင်းထံ။
သို့အတွက် ကျော်ဝင်းနှင့်တွေ့သည့်
အချိန်သည် နေညိုချိန်မို့ လေပြိုကြ
သည့်အတွက် ဦးတည်လိုက်သည်က
ဆန်းထွန်းအရက်ပုန်းဆိုင်ဘက်သို့။

ဆန်းထွန်း အရက်ဆိုင်ရောက်
တော့ပျာပျာသလဲကြုံဆိုရာသည်။ စားပွဲ
တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်စဉ် သူတပည့်
များဖြစ်သော “ကာလင်း၊ ကြည်သာ၊
ကျော်စွာ” တို့ (၃)ဦးက အမြည်းများကို
မောရသေးဘဲ လာရောက်ချပေးနေ
သလို၊ ဆိုင်ရှင် ဆန်းထွန်းကလည်း-

“မင်းတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
သောက်ကြ၊ စားကြကွာ၊ ကြိုက်
သလောက်၊ ကုန်ကျစရိတ်ပေးစရာမလို
ဘူး၊ ဒီနေ့ စိုင်တစ်ကောင် ရောင်းရလို့

မြို့မြို့မြက်မြက် ငါရလိုက်တယ်ကွ၊ ဒီ
နေ့ကုန်ကျစရိတ်က ငါဒါနလေးပေါ့ကွာ
နော်၊ ထိုင်ကြ၊ စားကြ၊ သောက်ကြ၊
လိုတာထပ်မှာ...”

အားရဝမ်းသာဖက်လှဲတကင်းခရီး၊
ဦးကြိုရင်း ပြုစုသည်။ အခြေအနေတွေ
က အတော်ပင် ပြောင်းလဲသွားသည်မှီ
တင်စိုးက ကျော်ဝင်းမျက်နှာကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့အကင်းပါးသည့်ကျော်
ဝင်းက မျက်စိမှိတ်ပြီး အသာငြိမ်နေရန်
အထာပြသည်မို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး
အမြည်းတို့စားလိုက်၊ အရက်ကိုသောက်
လိုက်၊ လိုတာကို ထပ်မှာလိုက်ရင်း
ကျော်ဝင်းက-

“ငါတို့ လုံလောက်ပြီ- ဆန်းထွန်း။
ငါတို့ကို ခုလိုပြုစုလိုက်တဲ့အတွက် ရှေ့
ဆက်ပြီး ယခုထက်တိုင် ပိုပြီးအဆင်ပြေ
ပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေကွာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ- ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါ
စေ၊ နောင်တိုလည်းလာပြီး အားပေးကြ
ပါနော်”

နှစ်ဦးသား ဆိုင်တွင်းမှထွက်ပြီး
အိမ်သို့အပြန်တင်စိုးက-

“ငါအိမ်နေတာကို ပြက်ပြက်ထင်
ထင် လုပ်သွားတာ၊ မင်းတို့မဟုတ်ရင်

အယ်သူဖြစ်မလဲကွ- ကျော်ဝင်းရဲ့”

တင်စိုး ခေါင်းထဲ ကိုယ်တွေ့ကြုံ
ဆိုက်ရပြီး ခံစားနေရတဲ့တင်စိုးအတွက်
အတွေးများက အတော်နေရာယူသွား
သည်။ သည်အိမ်တွင် ယခုမှ နေသည်
ထုတ်။ သူ့အသက် (၂၀) နီးပါးတိုင်
အခုလို မကြုံခဲ့။ ယခု သူ့ကို မည်သူက
အားပေးလုပ်သွားပါသလဲ။ သို့လော၊ သို့
အထာအတွေးတို့နှင့်။

သူ့အတွေးတွင်-
ငစော၊ ဆန်းထွန်း။ ခင်အုန်းမြင့်
သူတို့ (၃)ယောက်နဲ့ ငါဘယ်လိုများပတ်
သက်ဆက် နှယ်နေပါလိမ့် ဟူသော
အတွေးဘက်ဆီကိုပင်။
☆☆☆

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ အမေ ခူး
သည့် ထမင်းကို စားနေရသော်
လည်း ခါတိုင်းစားနေသလို ခံတွင်း
သို့အတွက် ထမင်းဝိုင်းမှထပြီး
အထာသော အိပ်ရာထက် ခေါင်းချ
အိပ်လိုက်ပြန်သော်လည်း အိပ်လိုက်
နည်းလေးလွန်းလွန်း မပျော်တစ်
နည်း နှုတ်တစ်ချက်ဖြင့် မိုးစင်စင်လင်း
သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်း
ထောင်ချောက်များ ဆင်ထားရာဆီသို့
သားကောင်မီးမှ အခြေအနေကိုသွား
ကြည့်ရန်အတွက် အဖော်ခေါ်သွားသည့်
အမေလိုက်ခွေးကြီး “ဒိုးလုံး” ကို အစာ
ကျွေးသလို၊ တင်စိုးကလည်း ဗိုက်ဖြည့်
ပြီး လိုအပ်သည့် အသုံးအဆောင်များ
ယူကာ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။

ဒိုးလုံးကား ယခုလို သူ့သခင်နှင့်
မကြာခဏဆိုသလို၊ တောထဲကို လိုက်
ပါခွင့်ရသည်မို့ ပျော်ရွှင်နေဟန်ထင်။
သခင်အပါးမှ ရှေ့ကို ပြေးသွားလိုက်၊ ချုံ
နွယ်တောတို့အတွင်း ပြေးဝင်လိုက်၊
သခင်ဖြစ်သူဆီ ပြန်လာလိုက်၊ နောက်
ချန်နေခဲ့လိုက်ဖြင့် ပျော်မြူးနေသည်။
ရွာစည်းရိုးကိုကျော်၊ ခင်တန်းအလွန်
ကိုက် (၅၀၀) ခန့်အကွာတွင် ပါးရုံတော
ကြီးကို လှမ်းမြင်တွေ့နေရသည်။ ပါးရုံ
တောကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း တင်
စိုး လျှောက်လှမ်းလာသလို၊ ဒိုးလုံးတ
လည်း နောက်က ငြိမ်သက်စွာ ကပ်
လိုက်လာသည်။

တင်စိုးက လှမ်းလက်စကို ရပ်
လျက် အခြေအနေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်
သလို၊ နောက်မှလိုက်လာသည့် ဒိုးလုံး

တလည်း လည်ပင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဝါး
 ရုံတောကြီးဆီ မျှော်ကြည့်ရင်း နားရွက်
 နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တိုးနေနက်ငင်လုပ်ကာ
 နားစွင့်အကဲခတ်နေစဉ် မှတ်ပြောင်း
 အတွင်းမှ မြားတံတစ်ချောင်းကို ပြောင်း
 ရင်းအတွင်းသွင်းကာ အရေးရှိက မှတ်
 ရန်အသင့်ပြင်ဆင်ထားလို့အပြီး "ဒီးလုံး"
 က ဝါးရုံတောကြီးအတွင်း ဒုန်းစိုင်းပြေး
 ဝင်သွားချိန် တင်စိုးက နောက်မှ ပြေး
 လိုက်သွားပြီး နောက်ခပ်တန်းအတွယ်
 ဝါးရုံတောကြီးကို မျက်ကွယ်ပြုသည့်
 မလွှပင်ကြီးအောက် တောချပ်ပင်တို့
 အကြား ပြေးဝင်လျက် မှတ်ပြောင်းကို
 အပေါ်သို့ ထောင်ကာ အသင့်ငြိမ်ပြီး
 စောင့်နေလိုက်ပေသည်။

ဝါးရုံတောကြီးအတွင်း ကြွေကျ
 ထားသော ဝါးရွက်ခြောက်များကို ယက်
 ဇယ်ကာ "ခြံ"ကောင်များကို စားနေကြ
 သည့် တောကြက်ဖနှင့် တောကြက်မ
 အုပ်က ဝါးရွက်ခြောက်တို့အပေါ်တဖျော
 ဖျောနင်းလျက် သူတို့ဆီသို့ ပြေးဝင်လာ
 သည့် ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့
 လိုက်ကြရသဖြင့် တထိတ်တလန့်ဖြစ်
 ပြီး ဦးတည်ရာများဆီသို့ ပျံသန်းပြေး
 ထွက်သွားကြပေသည်။

ထိုသို့ ပျံသန်းပြေးထွက်သွားကြ
 သည့် ကြက်အုပ်ထဲမှ တင်စိုး ပုန်းကွယ်
 နေသည့် ရှပ်ပင်ရှေ့ဘက်သန်းပင်အကိုင်း
 ပေါ်သို့ လာရောက်နားသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရသဖြင့် အကြီးကောင် တော
 ကြက်ဖကြီးကို ပြောင်းတံမှတ်လွှတ်
 လိုက်ပေသည်။ မြားစိုက်ဝင်ခြင်းခံလိုက်
 ရသော တောကြက်ဖမှာ ကျွမ်းပစ်၍
 ကျလာသည်။ အကိုင်းထက် ကျန်ရှိနေ
 သည့် တောကြက်ဖမှာ သူ့အဖော်
 ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ယခုလိုကိုယ်ကျိုး
 နည်းရသည်ကို ငဲ့အကြည့်၊ နောက်
 ထပ်မှတ်လွှတ်လိုက်သည့် မြားတံတစ်
 ချောင်းက ရင်ပုံအတွင်း စိုက်ဝင်ခြင်း
 ခံလိုက်ရပြီး တွေးခနဲ အောက်ပြုတ်ကျ
 လာပြန်သည်။ ထိုအချိန်ဒီးလုံးက အပြေး
 ရောက်လာပြီး တောကြက်ဖနှစ်ကောင်
 ကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကိုက်
 ချီယူလာပြီး သခင်ဖြစ်သူ တင်စိုးကို လာ
 ပေးသည်။ တင်စိုးက ခါးပိုက်ဆောင်
 အတွင်း ထည့်ယူလာသည့် ထန်းလျက်ခဲ
 တစ်လုံးကို ပစ်တွေးလိုက်ပြီး ဆုအဖြစ်
 ချီးမြှင့်လိုက်ပေသည်။

တောကြက်ဖ နှစ်ကောင် ကား
 အတန်ကြီးကြသည်။ နီတာတာအသွေး

အရောင် ရင့်ရင့်ကြီးတွေနှင့် တံစဉ်း
 တွေးပမာ ကောက်ကွေးလျက်ရှိသော
 ခြံဆံစားစားကြီးတွေနှင့် အတက်ကြီး
 တွေတလက်သုံးသစ်ခန့် ရှည်လျား
 သည်။ ခြေလေးချောင်းကို စုစည်းလျက်
 ကြိမ်နွယ်ကြိုးနှင့် တုပ်နှောင်ကာ ရှေ့
 ချီသို့ ဆက်ခွဲကြပြန်သည်။ ဝါးရုံတော
 ကြီးအလွန် ကိုက် (၃၀၀) ခန့်အကွာ
 တောင်စောင်းတစ်နေရာအရောက်တွင်
 လေပြင်းတစ်မျက်က ထင်မှတ်မထားဘဲ
 "ဝေါခနဲ၊ ဂွီးခနဲ" ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်
 ဆိုက်မှုကြောင့် တင်စိုးတစ်ယောက်
 အစ်တိုယ်လုံး အေးစိမ့်သွားသလို ကြက်
 ခြံများလည်း ထပြီး ခေါင်းမှ ဆံပင်မွေး
 ချိုင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်သွား
 သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း၊
 သစ်ရွက်များပေါ်သို့ လေပြင်းကြီး တိုက်
 ဆတ်လာသကဲ့သို့ ဝေါခနဲ၊ ဝေါခနဲ
 ကြောက်မက်ရွယ်ရာ အသံကြီးများ ခြည်
 သည်။ တာ ဝန်းကျင်ကို ဆူညံသွားစေ
 သည်။ တင်စိုးက တစ်ယောက်တည်း
 ချည်ချစ်၊ ဒီးလုံးကလည်း အတန်
 အသံအရာဆီသို့ ရောက်နေသဖြင့်
 ခြံဆံစားစားကြီးတွေနှင့် တံစဉ်း

အားတင်းကာ ပြန်အော်တစ်ကြိမ်
 လိုက်မိသည်က -

"ဟေ့၊ ဘယ်အကောင်လဲလို့။
 နင့်ကိုသတ်တဲ့အကောင်က ငါ့အထုတ်
 ဘူး။ မင်းမိန်းမနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ ဆန်း
 ထွန်းဆိုတဲ့အကောင်ပဲ။ မင်းသေအောင်
 သတ်တာလည်း ငါ မဟုတ်ဘူး။ ဆန်း
 ထွန်းနဲ့ နင့်မယား ခင်အုန်းမြင့်တို့၊
 မကျေနပ်ရင် သူတို့ကို ကုပ်ချိုးပြီး
 ကလဲစားပြန်ချေ။ ငါ့ကို လာအနှောင့်
 အယှက်ပေးမနေနဲ့။ အကူအညီပေးရင်
 တော့ ကူညီမယ်"

တင်စိုးက အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်
 ပြီး ရှေ့ခရီးကို ဆက်ရင်း သုတ်ကိုင်း
 ထောင်ထားရာဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။
 သုတ်ကိုင်းထောင်ထားရာဆီသို့ရောက်
 တော့ မည်သည့်သားကောင်မှမတိုးဘဲ
 မူလထောင်ထားသည့် အတိုင်း ပုံစံ
 မပျက်မို့ ရှေ့ဘက်တွင် သစ်ဆင်ခြေရာ
 နှင့် ဝင်လမ်းထွက်လမ်းကို တွေ့ထား
 သည်မို့ မိလိုမိငြား "ပါတုံးထောင်
 ရောက်" ဆီသို့ အခြေအနေသိရှိနိုင်ရန်
 ဆက်လက်သွားနေခြင်းပင်။

ပါတုံးထောင်ရောက်ဆိုသည်က
 သစ်လုံးကြီးနှစ်လုံးဖြင့် ညှပ်၍ ထောင်

အော်ဟစ်ပြောဆို ဟားတိုက်
ရယ်မောနေသူက ဝင်းနိုင်ဆိုသော်လည်း
သူ၏ ပင်ကိုယ်အသံမဟုတ်။
မျက်ထောင့်ကြီးက နီရဲပြီး
မျက်လုံးအစုံကလည်း ရဲနေသည်။
အသံက လင့်ပေါ်မှ ကျသေခဲ့သည့် ငစောအသံ။
လူတစ်ကိုယ်လုံးကလည်း
အတုတရားအချဉ်ချဉ် ဆတ်ဆတ်ခါလျက်။

သောကွင်းလျှောထောင်ချောက်ပင်ဖြစ်သည်။

မိတ်း(သစ်တုံးတစ်တုံးကလုံးပတ်
(၃)ပေခန့်၊ အရှည်က (၄)ပေခန့် ရှိပြီး
တူနီမိတ်း(သစ်တုံး)တစ်တုံးကလုံးပတ်
(၁)ပေခန့်၊ အရှည် (၃)ပေသာသာ
ခန့်၊ သံနန်းကြိုး(စတီးကြိုးပျော့)တစ်
ချောင်းစီကို တစ်ချောင်းစီ (မိန်းမချည်)
တြက်ခြေခတ်ချည်နှောင်ပြီး တစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် တုံး(၂)တုံးကို မလွတ်
နိုင်စတမ်း (ဘူးလယ်သီးခတ်)ချည်
နှောင်ကာ အကွာအဝေးကို လို

သလောက် အကွာအဝေး သားကောင်
ဝင်လမ်းထွက်လမ်း ထောင်သည်
နည်းဖြစ်သည်။

မှတ်ချက် ၊ သစ်ဆင်လိုအကောင်း
ကျားလိုအကောင်းမျိုးဖို့
ပြတ်ထွက်မသွားစေရန်
စတီးကြိုးနှင့် ထောင်
ချင်း ဖြစ်သည်။

တင်စိုးနှင့် သူ၏ခွေးကြီးတို့ ဆက်
လက်လျှောက်လှမ်းနေရင်း (၃)စာလို
ခန့်အရောက် -

“ဝုန်း-ဒိုင်း-ခွပ်”

ရှောင်ဖာလုံခန့်ဆီမှ မိတ်းထောင်
ချောက်လှေတံပြုတ်သံကို ကြားလိုက်
ချဉ်းအမဲလိုက်ခွေး “ဒိုးလုံး”က အသံ
ကြားလိုက်ရာဆီသို့ တောတိုး ပြေးဝင်
သွားတာ မျက်စိအောက်က ပျောက်
သွားသည်။ ထိုစဉ် -

“ဝေါင်း”

“ဟဲ-ဝေါင်း”

ထောင်ချောက်မိခံလိုက်ရသည့်
သစ်ဆင်ကြီးထဲမှ နာကြည်း၊ ရန်လို
အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည့်
အတွက် တင်စိုးတစ်ယောက် ကျေနပ်
မိသဖြင့် သွားမိသည်။ ဒိုးလုံးကဲ့သို့
အလျင်အမြန်ပြေးလွှားသွားရောက်နေ
သလိုအသံအတွက်ကြောင့်နေရာတွင်
အတ္တအပန်းခြေကာရှမ်းဖက်လိပ်တို့ကို
အညွှတ်ခွက်ချိများပင်အချိန်ကိုဖြုန်းနေ
သော်လည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ
အသံထားသည့် ထောင်ချောက်၏
အနီးသို့ သူအသိဆုံးပင်၊ သူ
အသံထားသည့်မိတ်းထောင်ချောက်
အနီးသို့လိုက်ရသည့်သားကောင်အစွဲ
မရှိလေ။ သစ်လုံးနှစ်လုံးက ညှပ်
ခြင်းမရှိဘဲ ဖြည်းဖြည်းညှင်းပန်းကာ

သတ်လိုက်သလိုဖြစ်သည်ကို ထောင်
ချောက်ဆင်မှဆိုး တင်စိုးအသိဆုံး ဖြစ်
သောကြောင့်ပင်၊ တစ်ဖက်က တုံး၏
အလေးချိန်နှင့် မိပြီး ကွင်းလျှောကြီးက
ရုန်းကန်လေ၊ ပိုပြီး နောက်ပိုင်း တုံး
ကြီးက ညှပ်လေလေဖြစ်သည့်အတွက်
ကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ စတီးပျော့ကြီးက
ခိုင်မာပြီးအလုံးသေးသလောက်အသား
ထဲကို စူးနှစ်ဝင်ကာ ရုန်းကန်လေ၊
စူးနှစ်ဝင်လေမှို မရုန်းကန်နိုင်အောင်
ဒုက္ခကို ကောင်းကောင်းပေးပြီး သား
ကောင်၏ဇီဝိန်ကို ချေသော ထောင်
ချောက်မျိုးပင်ဖြစ်သည်ကိုသူသာအသိ
ဆုံးဖြစ်သည်မို့ပင်။

ဒိုးလုံးဟောင်းသံ ကြားရာဆီသို့
လိုက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ချုံကြီး
တစ်ချုံကို ကြည့်ကာ ထိုးဟောင်းနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သစ်ဆင်
ကောင် ရုန်းကန်နေမှုကြောင့် ချုံပင်များ
သိပ်သိပ်တုန်ခါယမ်းနေသည်ကိုလည်း
သူတွေ့လိုက်ရသည်။ တင်စိုးစိတ်တွင်း
ကသစ်ဆင်ကောင်ကြီးကြော့မိအသက်
ပျောက်တော့မည်ကို အတပ်သိနေ
သည့်အတွက်ရှေ့ကိုဆက်မဆိုးတော့ဘဲ
သူ၏ခွေးကိုခေါ်ကာ နောက်ကြောင်း

မြန်မာလူငယ်တို့ကိုပေးသည်။ သို့မှသာ သစ်ဆင်ကောင်ကြီးကို အချိန်မီ သယ်ယူပြီး သူငယ်ချင်းများကို ညနေ ဆန်းထွန်းအရက်ဆိုင်တွင် ဧည့်ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

အပြန်လမ်းတွင် တောကြက်တစ်ကောင်ကို ဆန်းထွန်းဆိုင်တွင် အချက်ခိုင်းပြီး သူ့ကို အကူအညီပေးရန်မှာကြားခဲ့သည့် "ငစော" ကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံရန် အတွက် စိတ်စောကာ ပြန်ခဲ့ပေတော့သည်။

ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးလို့ ညနေပိုင်း ဆန်းထွန်းအရက်ပုံးဆိုင်တွင် သူငယ်ချင်းများဆုံတော့ "တင်စိုး" လက်ထဲတွင် သစ်ဆင်ကောင်ကို ရောင်းချလို့ရသည့် ငွေအတော်များများ ဆုပ်ကိုင်မိပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဘဝတူသူငယ်ချင်းများကို ခွဲဝေပေးလိုက်ပြီးတောင် အတော်ကျန်ရှိနေသေးသည်။ သစ်ဆင်တို့၊ ကျားတို့ဆိုသည့် အကောင်တို့က ခြေသည်းလက်သည်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ အရိုး၊ အရေ၊ အသား စသည်တို့က လွှင့်ပစ်ရသည်မှ မရှိဘဲ သူ့ဈေးနှင့် သူ့တန်ဖိုးက ရှိနေ

သည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ် တင်စိုးက -

"ကျော်ဝင်း - ငစောကို မင်းခေါ်လာခဲ့တယ်မို့လား။ ကြက်သားဟင်း ကျက်ရင် အရက်နဲ့ ရွှာထိပ်မှာသွားပြီး ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြုစုလိုက်ကွာ။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလည်း ပြော၊ နောင်ကိုလည်း ခုလိုကူညီပါလို့ ပြောဖို့လည်း မမေ့နဲ့နော်"

"အေးပါကွာ။ ကြက်သားဟင်း ကျက်ရင်အရက်နဲ့ ငါသွားပြီး ကျွေးလိုက်ပါ့မယ်"

တင်စိုးနဲ့ ကျော်ဝင်းတို့ပြောနေသည့် စကားကို နားမလည်ကြသည့် အခြားသူငယ်ချင်းများက စားပွဲပိုင်းတွင် လာရောက်ချပေးမည့်အရက်နှင့် အစားအသောက်များကို စောင့်နေသူ (၃)ဦးက နားမလည်ကြသည့်အတွက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မျက်စပစ်ကာ သိန်းဝင်းက -

"မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ။ ငါတို့မသိအောင် တိတ်တိတ်ပုတ်ပုတ် ဘာတွေလုပ်ထားပြီး တီးတိုးတီးတိုး သဖန်ပိုးမတိုးကြနဲ့နော်။ ဒီလိုအလုပ်မ

လုပ်ကြိုက်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့ သိနေရက်နဲ့ -"

သိန်းဝင်း ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် တင်စိုးက ပျာပျာသံလဲနှင့် -

"စိတ်ချပါ - ဟကောင်တို့ရဲ့ မင်းတို့သေဘဲ ငါ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ခုကိစ္စတို့လည်း စားရင်း သောက်ရင်း ပြောပြလို့ပါဟာ၊ ဆန်းထွန်း - ကြက်သားဟင်း ခုလား။ ရပြီဆိုရင် ပြင်တော့ကွာ"

ထိုစဉ် ဆန်းထွန်းက ထွက်လာပြီး -

"ပြီးပါပြီ - သူငယ်ချင်းရဲ့၊ တောကြက်သားဆိုတော့ မာတယ်ကွာ။ နူးအောင်လို့ သုံးရေခန်းအောင် ချက်နေရတော့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ ဟောဒီမှာ ကြက်သားဟင်း၊ အရက်နဲ့ ဇန်နဝါရီ အသင့်ပဲ၊ လိုသလိုလုပ်ကြ၊ ငါ့ဘက်ကတော့ အသင့်ပဲ"

ထိုသို့ပြောပြီး သူယူလာသည့် ဧည့်သည်များကို တင်စိုးရှေ့ချပေးလိုက်စဉ် ကျော်ဝင်းက ယူပြီး သူလုပ်ရမည့်နေရာသို့သွားတော့မည်အလုပ်ထပ်မံဖောက်ဖျက်ပြန်သူက ဝင်းနိုင်။

"ဟား - ဟား - ဟား - ရယ်ရတယ်

ကွာ။ ငါ့ကို ခေါ်တုန်းက ခေါ်လာပြီးမှ မင်းတို့ကိုယ့်လို လိုက်လာတာတို့များ ငါ့ကို ရွာပြင်ထုတ်ပြီး ကျွေးမယ်တဲ့ - ဟား - ဟား - ဟား"

စားပွဲပိုင်းတွင် ဝိုင်းထိုင်ရင်း လွယ်အိတ်အတွင်း အရက်ပုလင်း၊ ဇန်နဝါရီများထည့်ကာ တောကြက်သားဟင်းပန်းကန်ကို ကိုင်ပြီး အရက်ဆိုင်မှ ထွက်တော့မည်အလုပ် ထိုင်နေသည့်လူများ အကြားက ရွာသားဝင်းနိုင်၏ ဟားတိုက်ရယ်မောသံနှင့် မကျေမနပ်ပြောဆိုသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျော်ဝင်းနှင့် အားလုံး အကြည့်က သူ့ဆီရောက်သွားကြသည်။ အော်ဟစ်ပြောဆိုဟားတိုက်ရယ်မောနေသူက ဝင်းနိုင်ဆိုသော်လည်း သူ၏ပင်ကိုယ်အသံမဟုတ်။ မျက်မှောက်ကြီးက နီရဲပြီး မျက်လုံးအစုံကလည်း ရဲနေသည်။ အသံက လင့်ပေါ့မှ ကျသေခဲ့သည့် ငစောအသံ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကလည်း အတုန်တုန်အချဉ်ချဉ် ဆတ်ဆတ်ခါလျက်။

"ဝင်းနိုင် - ဝင်းနိုင် - သတိထားလေ၊ ငါတို့ မင်းသူငယ်ချင်းတွေ၊ ဟိုမှာတခြားလူတွေလည်း ပါတယ်၊ သတိထား"

ဝင်းနိုင်ကို သူ့ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်
နေကြသည့်တင်စိုးနှင့်သိန်းဝင်းကပန်း
တို့ဖက်လိုက်ရင်းပြောလိုက်တော့ -

“ငါ-ဝင်းနိုင် မဟုတ်ဘူး။ ငါက ဒီ
မီးကြီးထဲက မုဆိုးကွ။ ခပ်ချာချာမုဆိုး
တုတ်ဘူး။ သေနတ်ကိုင်မုဆိုးကွ။ သား
တောင်တွေကို ပစ်ရဲသလို၊ လူကိုလည်း
သတ်ရဲတဲ့ကောင်ကွ။ မင်းတို့တောင်းလို့
ငါက ပေးပြန်တော့လည်း အဲဒီကျေးဇူး
ကြောင့် သောက်ဖို့ခေါ်လို့ လိုက်လာ
ပြန်တော့လည်း တိုက်ပြန်တော့ ငါ့ကို
ရွာပြင်ထုတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း -
ဟင်း-ဟင်း။ မင်းတို့မိန်းမတွေ အကုန်
မုဆိုးမဖြစ်ပြီး ဆန်းထွန်းလက်ချက်နဲ့
မိတုန်းမယ်နော်။ ကတိမတည်တဲ့ကောင်
တွေ -”

ပြောပုံဆိုပေါက်က ဝင်းနိုင်ပုံစံ
မဟုတ်။ သေသွားသည့် ငစောကြီးဟန်
ဖန်အမူအရာမို့ အားလုံးပင် တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားသည့်နည်းတူ ကောင်တာတွင်
ထိုင်ကြည့်နေသည့်ဆန်းထွန်းကလည်း
ဝင်းနိုင် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း ပြောဆို
နေသည့်စကားထဲတွင် သူ့နာမည်ပါနေ
သည့်အတွက် သိလိုစိတ်ဖြင့် အနီးကို
ပြေးချလာပြီး နားစွင့်လိုက်ချိန်၊ လွယ်

အိတ်ကိုလွယ်ကာဟင်းပန်းကန်ကိုကိုင်
ပြီး ရွာထိပ်ဆီသို့ ထွက်ရန် လုပ်နေ
သည့်ကျော်ဝင်းက -

“ဒါ - တစ်ကောင်ကောင် ပူးကပ်
ဝင်းစီးနေတာနဲ့တူတယ်။ မေးကြည့်စမ်း
ပါဦးဟ။ ကောင်းကောင်းမေးလို့မရရင်
ရွှေရင်ကျော်ဆရာကြီး ဦးတင်ထွန်းကို
ပင့်မယ်”

အရက်နှင့်ဖန်ခွက်ထည့်ထားသော
လွယ်အိတ်ကို အောက်ကိုချပြီး လက်
ထဲတွင် ကိုင်မထားသည့် တောကြက်
သားဟင်းပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်
လိုက်ပြီး -

“ဟဲ့အကောင် - နင် ဘယ်သူလဲ -
ငါ့ကိုပြောစမ်း။ ငါ ကောင်းကောင်းမေး
နေလို့ မပြောရင် နင်ပြောအောင် လုပ်
နိုင်မယ့်လူကိုခေါ်လိုက်မယ်၊ ပြောစမ်း -
ဘယ်သူလဲ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ခပ်ချာချာ
မဟုတ်တဲ့ နင့်ပထွေးလို့ အားလုံးကို
ပြောထားတာတောင် နင်တို့မသိကြဘူး
လားကွ”

“ဝေ့ လည် ကြောင် ပတ် တွေ
လျှောက်မပြောနဲ့၊ နာမည်ကိုသာပြော”

“နင်တို့ကို သစ်ဆင်ကြီး ထမ်း

လာရင်း ညနေညီခံဖို့ခေါ်တဲ့ကောင်
ဘယ်သူလဲ”

“ဒီကအကောင်းစားလေး ကျော်
ဝင်းဆိုတာ ငါပဲကွ”

“အေး - ဟုတ်ပါပြီ၊ နင်ခေါ်တုန်းက
ဘယ်သူကိုခေါ်တာလဲ”

“လင့်စောင့်ရင်းပြုတ်ကျပြီးသေတဲ့
ငစောကြီးကို ခေါ်တာ”

“အေး - ငါက နင့်ပထွေး ငစောကြီး
ထဲကွ”

တင်စိုးတို့နှင့် ဆန်းထွန်းအပြင်
တို့လှိုင်နှင့်ကိုယ် သောက်သုံးနေကြ
သူများအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားချိန်
ကျော်ဝင်းက လွယ်အိတ်အတွင်းမှ
အရက်ပုလင်းဖန်ခွက်နှင့်ဟင်းပန်းကန်
တို့ ဝင်းနိုင်ရှေ့ချပေးကာ အရက်ကို
ဖန်ခွက်အတွင်း ငဲ့ထည့်မည်အလုပ်
အရက်ပုလင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ပုလင်း
တိုင် တဝှပ်ဝှပ်နဲ့ မော့သောက်လိုက်၊
ပြုတ်သားဟင်းကို စားလိုက်လုပ်ရင်း
ဆ -

“ထို့ - အရက်က ပေါ့လိုက်တာ၊

ဆန်းထွန်း - ဟိုနေ့ ငါလင့်ထိုင်သွားရင်း

ငစောကြီးလိုက်တဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်းအရက်မျိုး

သောက်လား။ အဲဒါမျိုး တစ်လုံးပေးစမ်း”

ဝင်းနိုင်ကို ပူးဝင်နေသည့် ငစော
ကြီး ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့်
ဆန်းထွန်းတစ်ယောက် မျက်စိချက်မှာ
မျက်ပြီးချီတုံ့ချတဲ့အထစ်ထစ်အမေ့မေ့
ပြန်ပြောလိုက်သည်က -

“မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျာ၊ ဦးရေ(မီး
တောက်)တော့ ရှိပါတယ်။ ဒီအရက်ပေါ့
တယ်ဆိုရင် ဦးရည်ကို ယူပေးပါမယ်”

ဆန်းထွန်းက သူထိုင်သည့်ကောင်
တာစားပွဲနောက် ထီးရိုးသေတ္တာထဲမှ
အရက်တစ်ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်ယူလာပြီး
ချပေးလိုက်ရာ ပုလင်းလိုက် မော့
သောက်လိုက်၊ အမြည်းကို စားလိုက်
လုပ်ရင်းအရက်ကုန်တော့ -

“ထို့ - ခါးလိုက်တာ၊ ဟိုနေ့က မင်း
ငါ့ကို ပေးလိုက်တဲ့ အရက်လောက်
မကောင်းဘူး။ တော်ပြီကွာ - ငါသွား
တော့မယ်၊ ငါ့ကိုခွင့်ပြုချိန်ထက်လွန်ရင်
အပြစ်ပေးခံရလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ဆန်း
ထွန်း - ဟိုနေ့က ငါ့ကို ပေးလိုက်တဲ့
အရက်မျိုးမဟုတ်လို့ မင်းကိုတော့ တစ်
နေ့နေ့ထိုက်တန်တဲ့အပြစ်ကိုပေးရမယ်
ဆို တာ မြမြမှတ်ထား - ဒါပဲ။ ကဲ
ငါသွားတော့မယ်”

နဖူးကို လက်ဖဝါးနှင့် တဖျန်းဖျန်း ဆက်ကာရမ်းရင်း အတန်ကြာတော့ ငြိမ်သက်သွားတော့ ဝင်းနီတစ်ယောက် လူကောင်းတစ်ယောက် အသွင်းစောစောက သူ့ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စတို့သည် သူမဟုတ်သလိုမျိုး အံ့သြစရာပင်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုင်အတွင်း စားသောက်ကြလို့အပြီး လူစုခွဲတော့ အတော်လေး မိုးချုပ်နေခဲ့ကြပေပြီ။

☆☆☆

တစ်နေ့ ညနေပိုင်း၊ တင်စိုးနှင့် ကျော်ဝင်းတို့ ထောင်ချောက်မိထားသည့် ဒရယ်သေတစ်ကောင်ကို ခြေနှင့် လက်တို့ကို ကြိုးတုပ်ပြီး ဝါးတစ်လုံးနှင့် ရှေ့နောက်မျှထမ်းကာ ခိုင်ဖြစ်သူ ဆန်းထွန်း ဖွင့်ထားသည့်အရက်ပုန်းဆိုင်သို့ ပုတ်ပြတ်ရောင်းရန်အလာ ဆိုင်အတွင်း နှင့် ဆိုင်ပြင်တွင် ရွာသားများ ဂိုင်းအုံပြီး တီးတိုးတီးတိုး သရမ်းပိုးထိုးနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျော်ဝင်းက -

“ယုနီင် - ဘာဖြစ်နေတာလဲဟ၊ လူတွေ ရုတ်စုရုတ်စုနဲ့”

“ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်နေကြတယ်လေ၊ သေနတ်ကိစ္စဆို လားပဲ။

သားကောင်သေတွေကို ဝယ်နေတဲ့ ဆန်းထွန်းကို ဘယ်သူသေနတ်ကိုင်ပြီး အမဲပစ်သလဲဆိုတာ မေးတော့ ငစောကြီးတစ်ယောက်ပဲကိုင်တာကို ပြောပြတော့၊ ငစောကို သွားခေါ်ကြတယ်လေ။ ငစောကြီး - သေပြီဆိုတာကို ပြောတော့ သူမယား ခင်အုန်းမြင့်ကိုခေါ်ပြီး သူကိုင်တဲ့သေနတ်ကိုမေးတဲ့အချိန်သေသွားတဲ့ ငစောကြီးက ဝင်းပူးပြီး သူ ဘာကြောင့် သေရတဲ့အကြောင်း ပြောပြနေတာကို ကြည့်နေကြတာလေ”

“ဟိုက်”

ယုနီင် ပြောပြသည့်စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးလုံး ပြိုင်တူလိုပင် အာမေဒိုက်သံထွက်သွားလိုက်ကြပြီး တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ နှစ်ဦးသား ညှိနှိုင်းမထားဘဲ အရက်ဆိုင်ရှေ့ လူအုပ်အတွင်း တိုးဝင်ပြီး ကြည့်လိုက်ကြပေသည်။ မြင်ကွင်းက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအကြား ထိုင်နေသည့် ငစောကြီးမယား၊ မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် သူ့ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်ကုတ်ရင်း အော်ပြောနေသည်။ အသံကလည်း သူ့အသံမဟုတ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံမျိုး ငစောကြီးအသံပင် ဖြစ်ပေမည်။

ထိုစဉ် ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က - “ကဲ - ကဲ - ဒါ အပမိုနေတာကွ။ ငစောကြည့်မယ်”

“ဟဲ့ - ခင်အုန်းမြင့်မှာကပ်နေတဲ့ တောင်က ဘယ်သူလဲ - ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါ - ခိုလ်ကြို။ ကျွန်တော် မုဆိုးငစောကြီးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆) ဇူလိုင်လက သားကောင်ကို လင့်စောင့်ရင်း ဆန်းထွန်း အရက်ထဲကို အဆိပ်ခပ်လိုက်တဲ့အရက်ကို သောက်မိပြီး လင့်ပေါ်က ဇောက်ထိုးကျသေတဲ့ ငစောကြီးပါ။ ခိုလ်ကြီးတို့ကို အမှန်တရား သိစေချင်လို့ အဖြစ်မှန် ပြောပြချင်လို့ စောခဲ့တာပါ”

“ဟေ့”

ခင်အုန်းမြင့်ကို ဝင်ကပ်နေသည့် ငစောကြီးဆိုသူ ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသာမက ဂိုင်းအုံကြည့်တာ နားထောင်နေကြသည့် လူအုပ်အသံပင်။

“ဒီဆို - လင့်ပေါ်ကကျပြီးသေသွားတဲ့ ငစောကြီးဆိုတာ မင်းလား။ အမှန်တရား သိစေချင်လို့ ပြောချင်တယ်ဆိုရင် ခြေပြုပါတယ်။ မကြောက်မရွံ့နဲ့”

ရဲအရာရှိက ခွင့်ပြုလိုက်သည်

အတွက် အပမိုနေသည့် ခင်အုန်းမြင့်က -

“ကျွန်တော်နဲ့ ခင်အုန်းမြင့်တို့ဘူး ကြတာ (၇) နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ပြီးခဲ့တဲ့ (၄) နှစ်လောက်ကစပြီး ကျွန်တော့်ယေား ခင်အုန်းမြင့်နဲ့ သားကောင်တွေကို ခိုင်ခွင့် ဝယ်နေတဲ့ ဆန်းထွန်းနဲ့ ငွေပေးငွေယူ လုပ်ကြရာက ရင်းနှီးပြီး ကြာကူလီဇာတ်ကို တောထဲမှာ ခင်းနေခဲ့ကြတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း မုဆိုး အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးနေသူဆိုတော့ အချိန်တိုင်း တောထဲမှာချည်းဆိုတော့ မသိဘူးပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က အရက်သောက်တတ်သူဆိုတော့ သူ့ဆိုင်က အရက်ကို ဝိုက်ဆံမရှိလည်း အကြွေးယူပြီး သားကောင်ရလို့ ငွေပေါ်တော့ ပြန်ဆပ်ပေါ့။ ဒီလိုလုပ်နေရင်း ကျွန်တော် မသေခင်ညမှာ သူ့ဆိုင်ကအရက်ကို ယူသွားပြီး လင့်စောင့်ရင်း သောက်လိုက်တယ်။ သောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဝမ်းထဲမှာ မီးစကြီးနဲ့ အထိုးခံလိုက်ရသလို၊ မခံရနိုင်အောင် ပူလောင်ပြင်းပြဲတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပြီး လင့်စင်ပေါ်မှာ လူးရင်း လှိမ့်ရင်းနဲ့ မြေပြင်ကို ခေါင်းစိုက်ပြီး သေသွားရတဲ့ ငစောကြီးဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အရက်
ထဲ အဆိပ်ခတ်ပြီး သေကြောင်းကြုံတဲ့
ကျွန်တော့်မယား၊ ခင်အုန်းမြင့်နဲ့ သူ့
လင်ငယ်ဆန်းထွန်းကို ဥပဒေအရအရေး
ယူပေးကြဖို့ ခုလို ဒီနေရာကို လာပြီး
ဗိုလ်ကြီးကို တိုင်ကြားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်
ခင်ဗျာ

“ဟာ”

“ဟယ်”

“အလိုလေးဗျာ”

ခင်အုန်းမြင့်အား ဝင်ရောက်ပူး
ကပ်နေသည့် “ငစောကြီးတစ္ဆေ” ပြော
နေသည့် အဖြစ်မှန်ကြောင့် နားထောင်
နေကြသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအပြင် လာ
ရောက်ပိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသည့်
ရွာသူရွာသား ကလေးလူငယ်များ
ပါမကျန် တအံ့တကြွေသွားကြသည်
တအမှန်။ ထိုလူသတ်မှုအတွက် ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင်များ မည်ကဲ့သို့ အရေးယူဆောင်
ရွက်ကြမည်ကို စောင့်စားကြည့်ရှုနားစွင့်
နေစဉ် အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာသည့် ရဲ
အရာရှိက -

“က - လူသတ်မှုအခြေအနေကို
တော့ ကျွန်တော့်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ရွာ
သူရွာသားတွေလည်း ကြားပြီးဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒီလိုအမှုမျိုးက အလွန်ရှားပါးတဲ့

ဖြစ်မှုမျိုးမို့ ဥပဒေကို တတ်ကျွမ်း နား
လည်ကြတဲ့ အထက်လူကြီးတွေက
ဥပဒေပညာရှင်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းညှိနှိုင်း
တိုင်ပင်ပြီး ဆက်လက်အရေးယူဆောင်
ရွက်သွားပါမယ်။

ခု - ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်သိသ
လောက်၊ တတ်သလောက်၊ မှတ်သ
လောက် ရှင်းပြပါမယ်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေအခန်း - ၁၆ မှာ ဆိုထားတာက
လူကိုယ်ကို ထိခိုက်သောပြစ်မှုများကို
ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ပုဒ်မ (၂၉၉ က ၃၇၇)
အထိ ကဏ္ဍအလိုက် ခွဲခြားပြီး ပြဋ္ဌာန်း
သတ်မှတ်ထားပါတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ လူသတ်မှုအတွက်
ဒဏ်ကို ပုဒ်မ(၃၀၂)မှာ အပိုင်းနှစ်ပိုင်း
ခွဲခြားထားပါတယ်။ အဲဒီသတ်မှတ်
ချက်ထဲမှာ တင်ကျွေးသွင်းချက်ဆိုတာ
အလွန်အရေးပါပါတယ်။ လူတစ်ဦးကို
သတ်သင့်၊ မသတ်သင့်ဆိုတာကို အချိန်
ယူ စဉ်းစားပြီး သတ်မယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး
အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သတ်လိုက်
တာကို တင်ကျွေးသွင်းချက်ဖြင့် လူ
သတ်မှုကျူးလွန်ရာကို ရောက်ပါတယ်။

လူသတ်မှုတစ်ခုမှာ တင်ကျွေးကြံ
ရွယ်ချက် ရှိမရှိဆိုတာကို အကြောင်း
ခြင်းရာပေါ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အခြေ

အနေများကို စဉ်းစားတွေးခေါ်ရပါတယ်။
ခုလို ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက်မရှိဘဲ စိတ်
လိုက်မာန်ပါ ကျူးလွန်ကြတဲ့ လူသတ်မှု
တွေလည်း ရှိပါတယ်။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သတ်သတ်၊ အဲဒီ
အပြစ်ကျူးလွန်သူကို ပြစ်ဒဏ်က သေ
ဒဏ်၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်၊ အလုပ်
ကြမ်းနဲ့ (၁၀)နှစ်ထိ၊ တစ်မျိုးမျိုး ပြစ်ဒဏ်
တို့ ချမှတ်ခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရွာသားတွေကို သိစေချင်တဲ့
အချက်က ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်မှာ ၁၈၆၁ - ခုနှစ်
တတည်းက ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီး ကျင့်သုံးဆဲပြစ်
မှုဆိုင်ရာဥပဒေမှာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်
မှုနဲ့ အားထုတ်ခြင်း၊ လူသေမှု ကျူးလွန်
မှုနဲ့ အားထုတ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုယ် သေ
ကြောင်းကြံရန်အားထုတ်ခြင်းမှတားဆီး
ထားတဲ့ နိုင်ငံရန် ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။

ပုဒ်မပေါင်းလည်း (၅၀၀)ကျော် ရှိပါ
တယ်။ အကွက်လည်း ခေ့ဝါတယ်။ ခု-
လူသတ်မှုကိုလည်း ဥပဒေအညာရှင်များ
နဲ့ အထက်လူကြီးတွေက ထိရောက်စွာ
အရေးယူဖို့ ကျွန်တော်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့က
ကြိုးစားဖော်ထုတ်သွားပါမယ်။ လိုအပ်
တာကို လည်း အကူအညီပေးကြဖို့
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

က - ငပိုက်ရေ - ဆန်းထွန်းနဲ့ အဝ
မှီနေတဲ့ ခင်အုန်းမြင့်ကို လက်ထိတ်ခတ်
လိုက်ဟေ့၊ သွားလိုက်ကြမယ်”

“ဟား - ဟား - ဟား”

တစ္ဆေပူးကပ်နေသည့် ခင်အုန်းမြင့်
ရယ်မောသံက ဝမ်းသာပီတိအပြည့်နှင့်
ယခုချိန်ထိတိုင် သေဆုံးသွားသည့်
ငစောကြီးအသံမျိုး။

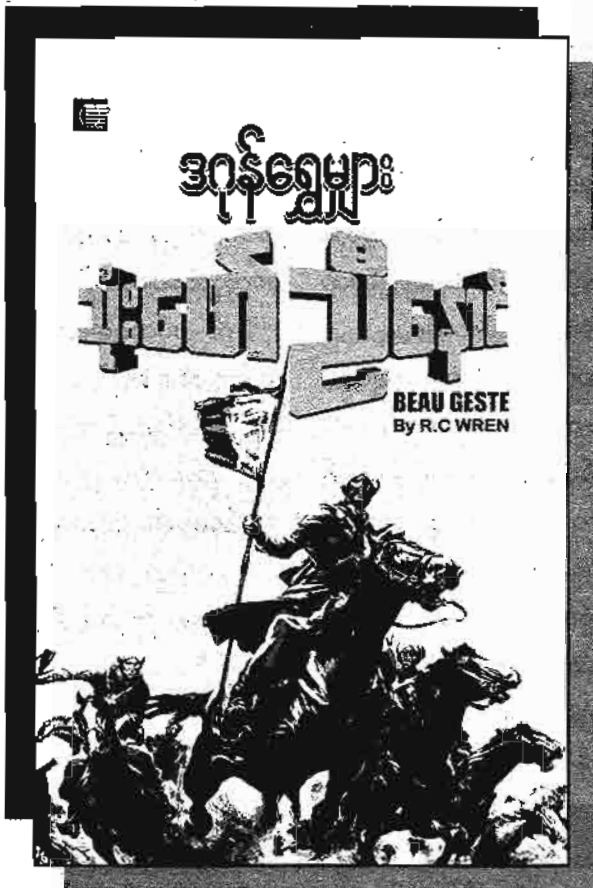
လေးမောင်

ကတကကြီး (၄)ခု

မူလသတ္တရာဖိုကိုတည် (၁၂)ခုစား၊ အကြွင်းကို ခုနစ်ခုစား ...။

- ၁ - ကြွင်း ဂဠုန်မင်းဇာတာ
- ၃ - ကြွင်း ခြင်္သေ့မင်းဇာတာ
- ၅ - သိကြားမင်းဇာတာ
- ၇ - နဂါးမင်းဇာတာ

အဲဒီဇာတာကြီးလေးခုထဲက တစ်ခုခုရမယ် ဆိုရင် ကျော်ဇော်သင်ရွာ
ဆင်းစည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံမယ်လို့ ဆိုလိုသည်။

ဒုဂ်ရွှေမျှား
၏
သုံးဖော်ညီနောင်

အိပ်မက်ကြွယ်

သုန္ဒရီသီလ

ဒေါ်မိမိချစ်သူ

သန္တာဖြူသား

ဖြူရောင်ရောင် ဝါကြန့်ကြန့် ဆေးရုံ အိပ်ရာခင်းပေါ်မှာပုံထားသလိုလွဲနေတဲ့ သမီးလေးကိုကြည့်ရင်း မေမေရင်ထဲ ဆို့နေတယ်။ သမီးလေးက ဝင်သက် ထွက်သက်ကိုတောင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှူ နေရတယ်။ သမီးရဲ့ဝေဒနာတွေကို မေမေ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲ ခံစားလို့ရရင် ခံပေး ချင်လိုက်တာ။ ဒီဝေဒနာဟာ တစ်လမှာ နှစ်ကြိမ်လောက် သမီးလေး ဖြစ်နေကျ ပါ။

တစ်ကြိမ်မဟုတ်တစ်ကြိမ်မှာ ဒီ ဝေဒနာဆိုးကြီးဟာ သမီးလေးရဲ့အသက် ဝိညာဉ်ကို နတ်ယူသွားတော့မယ်။ သမီး

ကိုကုပေးနေတဲ့ဒေါက်တာကြီးကလည်း မေမေ့ကို တီးတိုးခေါ်ပြောတယ်။

“ရောဂါဖြစ်တာ သိပ်ပြီး အကြိမ်ရေ စိပ်လာတော့ စိုးရိမ်ရပါတယ် ဒေါ်ထား ထား။ သူကလေးကို သိပ် မခံစားရပါ စေနဲ့”

မေမေ သမီးကလေးကိုကြည့်ရင်း အော်ငိုပစ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထား ရတယ်။ မေမေရဲ့ အချစ်ဆုံး တစ်ဦး တည်းသော သမီးလေးကိုမှ ဒီဝေဒနာ ဆိုးကြီး ဖြစ်လာရသလား။ သမီးလေး ဟာ ဟစ်ဟစ်အသက်ရှူနေရာက နေ အကြာ အမောစေသွားပြီး အသက်ရှူ

နိုင်မှန်နဲ့ အိပ်ပျော်သွားရှာတယ်။ ဝေဒနာ ဆိုးကြောင့် သမီးမှာ အိပ်ပျက်ညတွေ များနေရှာပြီ။

အိပ်ပျော်နေတဲ့ သမီးရဲ့ ဇာတ်ကြီး ထိပ်နေတာကြောင့် မေမေ သမီးခေါင်း ဆို ခေါင်းအုံးနဲ့ တည့်ပေးလိုက်တယ်။ ခေါင်းအုံးအောက်က ဖုထစ်ထစ်အရာ ထစ်ခု စမ်းမိလို့ မေမေဆွဲထုတ်တယ်။ သမီးလေးမန်းလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

သမီးရဲ့ခေါင်းအုံးအောက်က ခပ် အော့တတ်ထူလေးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ထုထုံ ဆွဲ စာအုပ် ဖြစ်နေတယ်။ အထူးစာမျက်နှာကို မေမေဖွင့်ကြည့် တယ်။ မောင့်ရဲ့ပုံ၊ သမီးဖေဖေရဲ့ပုံ၊ ပန်းချီ ဆတ်တဲ့ သမီးလက်ရာက ပီပြင်တယ်။ ဆတ်တော်လေးတူတဲ့ ကောက်ကြောင်း ကြမ်းပန်းချီပါ။ သမီးဖေဖေ ပုံထိပ်မှာ ဆင်တင်တင်ထားတယ်။ ရက်စက်တဲ့ အဖေတဲ့လေ။

မေမေ မျက်ရည်ကျလှလှ ပါပဲ။ သမီးဟာ သူ့ဖေအေကို သိပ်ပြီးတွယ်တာ သမီးမေမေနဲ့ဖေဖေ အိမ်ထောင်သက် မြန်မှာမှ ရလာတဲ့ သမီးလေးကိုဖေဖေ မေမေပါ အရမ်းချစ်ခဲ့ ကြတယ်။ သမီးလေးက မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါ

သည်။ ရောဂါသည် သမီးလေးတို့ ခဲ ပုံအော့ဂရုစိုက်ချင်လို့ မေမေ တလေး ထပ်မယူခဲ့မိသွား။ သမီးဖေဖေက သား လေးတစ်ယောက် ထပ်လို ချင်သေး တယ်။ သန္ဓေတားဆေးကတ်တွေ သောက်တဲ့ မေမေ့အပေါ် သမီးဖေဖေ အမြင်မကြည်ရာက မေမေတို့ အိမ် ထောင်ရေး အကဲကြောင်းရဲ့ အစဖြစ်ခဲ့ တယ်။

သမီးဖေဖေက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း အရာရှိ၊ ကုမ္ပဏီက ခိုင်းတဲ့နေရာတွေ သွားနေရတယ်။ သမီးရဲ့ဝေဒနာက ရန် ကုန်လိုမြို့ကြီးမှာပဲ နေသင့်တာမို့မေမေ မလိုက်ဘဲ သမီးနဲ့ နေခဲ့တယ်။ ဖေဖေ ပို့ပေးတဲ့ ငွေကြေးရယ်၊ မေမေ့အဘိုး အဘွားပေးထားတဲ့ငွေတွေရယ်နဲ့မေမေ နဲ့ သမီးရပ်တည်ခဲ့တယ်။

“ထား၊ မောင် - သက်ထက်ကိုမယူ မဖြစ်လို့ ယူလိုက်ရတယ်။ သက်ထက်ရဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ မောင့်အတွက် သားသား လေး ရှိနေပြီ။ မင်းတို့ကို ထောက်ပံ့မှာ ပါ”

သမီးဖေဖေ စာတိုတိုလေးရောက် လာတော့ မေမေ မျက်နှာတော်တော် ပျက်ခဲ့တယ်။ သမီးကတော့ မေမေ

နေကောင်းရဲ့လား၊ မေးယူရတယ်။ နှလုံး
ရောဂါသည်သမီး သူ့အဖေအကြောင်း
သိသွားမှာစိုးလို့မေမေဟန်ဆောင်နေခဲ့
ရတယ်။

မေမေကသာ အပြုံးမပျက် ဟန်
ဆောင်နေတယ်။ သမီးဖေအကညားခါစ
မယားနားက မခွာနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။
တစ်လတစ်ခါ ပြန်လာနေကျတောင်
ပြန်မလာဘူး။ ဖေအေကို တွယ်တာတဲ့
သမီးက တခုတ်တရရ မေးနေတော့
မေမေက မျက်နှာအောက်ချပြီး ဇနီး
ဆက်ရတာပေါ့။ သမီးဖေဖေရဲ့မိန်းမ
တိုင်တယ်။

“ဟယ်လို ပြောပါ”

“ကိုအောင်ဇေယျနဲ့ ပြောချင်လို့
ပါ”

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ - ကျွန်မ...ဟို သူ့ရဲ့ အဲ
သက်ထားပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ကျွန်မကိုပြောပါ၊
ကျွန်မက ကိုကိုဇနီး သက်ထက်ဆုံးပါ”

ရယ်ရတယ်သမီးရယ်။ ပိုင်ရှင်ကို
သူမိုးက ခပ်မာမာဆက်ဆံတာ ကိုယ့်
လူက သူမိုးစားရိုးကမ်းပဲ။ သမီးက သူ့
ဖေအေ တွေ့ချင်နေလို့ ပြန်လာဖို့ မေမေ

ပြောတော့ အဲဒီမိန်းမက ဟိုမှာလာ
တွေ့ပါတဲ့။ သူမေ့ဖွားခါနီးပြီပို့ ကိုကိုကို
ဘယ်မှမလွှတ်ဘူးတဲ့။ မေမေနဲ့သမီး
သူတို့မြို့ကြို သွားရတယ်။ မေမေတို့
တည်းတဲလပ်ကီးတည်းခိုခန်းကိုဖေဖေ
လာတွေ့တယ်။ သမီးက ကလေးလို
ရန်ဆွရန်ဆွပျော်လို့။

“ဟေး... ဖေဖေနဲ့ မေမေကြားမှာ
အိပ်မယ်”

ဖေဖေက မျက်နှာအပျက်ပျက်နဲ့ -

“ဖေဖေမအားဘူး။ ဒီမှာ အိပ်လို့
မရဘူး။ ရော့ - သမီးအတွက် ငါးသိန်း”

မေမေနဲ့သမီးအတွက်ပိုက်ဆံတွေ
ပေးနေရင် သူ့တာဝန် ကျေပြီတဲ့လား။
သူ့လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲခိုထားတဲ့
သမီးလေးရဲ့လက်တွေကို ဖြုတ်ချ။ သမီး
ခေါင်းကို လက်နဲ့ နှစ်ချက် သုံးချက်
သူစိမ်းဆန်ဆန် ပွတ်သပ်ပြီး ပျာယာ
ပျာယာ ဖေဖေပြန်သွားတော့ သမီးမျက်
နှာ ပြိုတော့မယ့်မိုးလို ညိုမည်းပြီး ကျန်
ခဲ့တယ်။ ရောဂါသည်သမီးလေး ခံစား
ရမှာစိုးလို့ မေမေမှာ ဖေးမလိုက်ရတာ
သူကတော့ သံယောဇဉ်ပြတ်တယ်
ထင်ရဲ့။

ဖေဖေဆီအသွား ခရီးမှာ ပျော်ရွှင်
နေတဲ့ သမီးလေဟာ အပြန်မှာတော့
အလဲအပြုပြုပေါ့။ အပေမဲ့ကြာပါဘူး။
ဖေဖေအကြောင်း သမီးသိသွားတယ်။
သမီးက ပါးပါးနပ်နပ်လေးပဲ။ ဖေဖေရဲ့
ခြောင်းလဲနေတဲ့အမျိုးတွေကို သမီးရိပ်
မိတယ်။ ဖေဖေဆီ မေမေမသိအောင်
သုန်းဇနီးဆက်တော့ မလှုပ်တိုင်တက်
ပြီတဲ့ မိထွေးတော်သက်ထက်ဆုံးရဲ့
နှုတ်ခမ်းတဲပြောဆိုမှုကို ခံလိုက်ရတယ်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ပြောပါ”

“ဒါ ဖေဖေဇနီးပါ။ ဦးအောင်ဇေယျ
နဲ့သူလား”

“အေး - ငါဦးအောင်ဇေယျရဲ့အချစ်
မိန်းမပဲ။ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မဦးအောင်ဇေယျသမီး”

“တူတယ်... ကိုကိုကလည်း သိပ်ရှုပ်
တယ်။ သယ်က ဇနီးတွေမှန်းမသိဘူး။

“လာနေတာ။ ဟေ့ - မိန်းကလေး။
အောင်ငါ့ယောက်ျားနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့။

“ဒါနဲ့ဆက်လမ်းမျိုးတွေ ထွင်နေတာ
နဲ့ပဲ”

“ဇနီးဆက်တဲ့သမီးလေးကမေမေ
နဲ့သူမို့မသိခဲ့ဘူး။ ဖေဖေဆီက ဇနီး

လာမှ သိရတယ်။ သမီးဖေဖေအိပ်
ဇနီးက မဟုတ်ဘဲ အလုပ်တခုနဲ့နဲ့
မေမေဆီလှမ်းပြောလို့ပေါ့။

“ထားထားလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ”

“ငါပါ အောင်ဇေယျပါ။ သမီး နေ
ကောင်းရဲ့လား။ ငိုနေသေးလား”

“ရှင် - မငိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေ့က သမီးဇနီးဆက်တာ
သက်နဲ့တိုးသွားတယ်။ သက်က စိတ်
ကြီးတယ်။ သမီးကို ပြောဆိုချစ်လိုက်
တယ်ပြောတယ်။ ဒီမှာ ငါ့ကိုလည်းပြော
ဆိုပြီး စိတ်ကောက်နေတာ မနည်းရှေ့
နေရတယ်။ နောက်နောင် သမီးကို ငါ့ဆီ
မဆက်စေနဲ့။ ငါ လစဉ်ငွေပို့ပေးနေတာ
ပဲ”

“ဒီမှာ ဦးအောင်ဇေယျ၊ ငွေပို့ရုံနဲ့
ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန် ကျေပြီ
ပြောချင်တာလား”

“ဟ - ဒါကတော့ မင်းတို့ နားလည်
ပေးရမှာပေါ့။ လောကမှာ အရေးအကြီး
ဆုံးက ငွေရှာပေးရင် ငါ့တာဝန်ကျေ
တယ်”

“ကျွန်မသမီးလေး လိုအပ်နေတာ
ငွေမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလိုအပ်ချက်ကို မင်းဖြည့်ပေး
လိုက်ပေါ့”

ဖေဖေအကြောင်း သိသွားပြီဖြစ်တဲ့
သမီးလေး စံစားရမှာစိုးလို့ မေမေမှာ
သမီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ သမီး
ဟာ စာရေးနဲ့ပဲ ပိုထိုင်လာတယ်။ မျက်
ရည်တစ်စက်မှ မကျပေမဲ့ မျက်နှာ
မကောင်းဘူး။ သမီးအိပ်ပျော်နေတုန်း
စာရေးနဲ့ကို မေမေ စိုးဖွင့်တယ်။ သမီးရဲ့
ဒိုင်ယာရီအညှိလေးကို စိုးဖတ်တာပေါ့။

“ဖေဖေ သိပ်ရက်စက်တယ်။
မေမေ့ကို သနားတယ်”

“ဖေဖေအချစ်ဆုံးက ဘယ်သူလဲ။
မေမေလား။ သမီးလား။ ဒါမှမဟုတ်...”

“သေခြင်းတရားက ငါ့ကို ဆီးကြို
နေပြီ။ မေမေ့ကို တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့ရမှာ သနားလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့
ရောဂါသည် ငါ့ကြောင့် မေမေ လူရော
စိတ်ပါ ပင်ပန်းနေတာ။ ဖေဖေနဲ့လည်း
တွဲခဲ့ရတာ။ ငါမရှိတော့ရင် မေမေ လူ
သစ်၊ စိတ်သစ်၊ ဘဝသစ်၊ အိမ်ထောင်
သစ် ထူနိုင်မှာပါ”

“သေခြင်းဆိုတာ ဘဝရဲ့အဆုံး
သတ်တဲ့။ မေမေ့သမီးဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ဘဝ
ကို ပန်းပွင့် ကျေနပ်ပါတယ်။ မေမေဟာ

အမေကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

သမီးလေး စိတ်ပင်ပန်းလွန်းလို့
ထင်ရဲ့။ နှလုံးရောဂါ ခံစားရတာ အကြိမ်
ရေများလာတယ်။ ဆရာဝန် ကြီး
ကတောင် စိုးရိမ်ရတယ်ပြောနေပြီ။
နောက်ဆုံး သမီးလေးအခြေအနေဆိုး
လို့ မေမေ ဆေးရုံပေါ် အပြေးတင်ခဲ့
ရတယ်။

ပုံဆွဲငါသနာပါတဲ့ သမီးရဲ့ပုံဆွဲစာ
အုပ်ကို ဆက်လုပ်တယ်။ သနားစရာ
ကောင်းတဲ့မေမေတဲ့။ မေမေရဲ့နှုတ်နှယ်
နေတဲ့ ဟန်နဲ့ အိမ်ပေါက်က မျှော်နေတဲ့
ပုံက တော်တော်လေးတူပါရဲ့။ နောက်
တစ်ရွက်၊ အို၊ တစ်ခါတုန်းက မိသားစု
တဲ့။ ဖေဖေနဲ့မေမေကြားမှာ သမီးလေး
ရယ်မြူးနေတဲ့ဟန် ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကူး
ဆွဲထားတာပဲ။ နောက်တစ်ရွက်ကိုဖွင့်
တော့ မေမေ အံ့သြသွားတယ်။ ဘုရား
ရေးကောင်လေးတစ်ယောက်ပုံပါလား။
သမီးလေးရဲ့ချစ်သူ ထင်ပါရဲ့။

မျက်ရုံးမည်းမည်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါး၊
မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေနဲ့ကောင်
လေးက ပုံထဲက မေမေ့ကို ပြေးတော့မလို့
ကြည့်နေတယ်။ ခေါင်းစဉ်က ဘာပါလိမ့်။
အိပ်မက်ချစ်သူဆိုပါလား။

အဲဒီတုန်း သမီးလေး နီးလာခဲ့
သယ်။

“မေမေ သမီးစာအုပ်”

သမီးမျက်နှာက အပြစ်တစ်စုံတစ်
ရာလုပ်ထားမိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
နဲ့တူတယ်။ မေမေပြုံးရင်း သမီးကို ပုံဆွဲ
စာအုပ် ပြန်ပေးတယ်။

“မေမေ့သားမက်လောင်းက ရော
ဆိုက်တာ”

“အိုး... မေမေကလဲ”

ရှက်သွားတဲ့သမီးရဲ့ဟန်က အပျော်
ထင်စွက်လို့ မေမေက သမီး တခင်
ပြောဆိုရဲအောင် လမ်းဖွင့်ပေးတယ်။

“သမီးရဲ့ မေမေ့ သားမက်
လောင်းပြောပြပါဦး”

သမီးမျက်နှာ ညှိုးသွားတယ်။

“မေမေ၊ သူ့ကို သမီး မတွေ့ဖူးပါ
သူဟာ သမီးရဲ့အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူ

“ဪ - သမီးရယ် စိတ်ကူးသည်
မို့”

မေမေ့သမီးကို အရမ်းသနားသွား
တယ်။

တုန်းဟာရေးပကောင်းလို့ အပြင်
ချစ်နိုင်တဲ့ကြားက အိပ်မက်ထဲမှာ

မို့မို့တို့သမီး၊ သမီးကို စိတ်ကူး

ယဉ်ကမ္ဘာလေး မဖြိုခွဲချင်လို့ ဖေဖေ
ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ သမီးထိုင်နေ
ရင် မေမေ ကျေနပ်ပါတယ်။

ဒီနေ့ မေမေ့အသည်းတွေ နှလုံး
သားတွေ ပြုတ်ကျအက်ကွဲတဲ့နေ့။ သမီး
လေးဆုံးပါးခဲ့ပြီ။ ဆရာဝန်တွေရင်ဘတ်
ကို ဘယ်လိုပဲနှိပ်နှိပ် ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ
မျဉ်းတစ်တန်းတည်းပေါ်လို့ သမီးလေး
ဆုံးပြီးတဲ့။ မေမေပန်းပွင့်လေး ကြွေသွား
ပြီ။ သမီး အသည်းအသန်ဝေဒနာ ခံစား
နေရတုန်းက မေမေ့ကို မှာခဲ့တယ်။
မေမေ ရင်တွေကွဲမတတ် ဝံ့ရတယ်။

“မျက်ကြည်လွှာ လှူပေးပါ” တဲ့။

သမီးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ရန်ကုန်ဆေးရုံ
ကြီး မျက်ကြည်လွှာဌာနကို အကြောင်း
ကြားပြီး မျက်ကြည်လွှာ လှူဖြစ်တယ်။
သမီးရဲ့မျက်ကြည်လွှာကို ထုတ်လို့ သမီး
မျက်လုံးတွေကို သေသေသပ်သပ် ပြန်
ချုပ်ပေးတယ်။ ခရုဝေးမှာ သင်္ဂြိုဟ်ခါနီး
သမီးဖေဖေနဲ့ သူမယားကလေးငယ်ကို
ရှိလို့ ရောက်လာတယ်။ သမီးလေးဟာ
အပြစ်တင်တဲ့လေနဲ့ ပြောလာတယ်။

“ထားထား၊ မင်း ငါ့သမီးလေးကို ဂရုမစိုက်ဘူးလား”

“ဒီမှာ ဦးအောင်ဇေယျ၊ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါသည်သမီးကို စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ”

သူမယားက ဝင်ပြောတယ်။

“ကိုကို၊ ကိုကိုအတွက် သက်ထက် သားသမီးတွေ မွေးပေးနိုင်တယ်။ ရောဂါသည်သေတာ မလွမ်းလောက်ပါဘူး တို့ကိုရယ်”

“တောက် - ကိုယ့်သမီးနာရေးကို ဧည့်သည်လာလုပ်တဲ့အခါ ထားထား တို့က လုံးဝမလိုဘူး”

“ငါကလည်း လုံးဝပဲ”

☆☆☆

သမီးဇေဇေဒေါသကြီး ပြန်သွားတယ်။ ပြန်ပါစေ။ မေမေ့ဘဝမှာ သမီးဟာ ထာဝရရှိပြီးသားပါ။

မေမေ အိမ်ရှေ့မှာ အစီလေးထုတ် လို့ ကုန်မျိုးစုံစတိုးဆိုင်လေး ထွက်ဖြစ်တယ်။ ဆိုင်နာမည်ကို အိပ်မက်ချစ်သူ လို့ ပေးဖြစ်တယ်။ သမီးဆွဲခဲ့တဲ့ပုံလေးတွေကို ပလတ်စတစ်လောင်း ကနုတ်ပေါင်ရိုက်လို့ ဆိုင်မှာ ချိတ်ထားတယ်။

မေမေ ဈေးရောင်းနေချိန် ဝေဒနာတွေ အတော်အတန် သက်သာပါရဲ့။ မိုးခွဲခွဲ လေးတွေရွာနေတဲ့တစ်နေ့ကောင်လေး တစ်ယောက် မေမေ့ဆိုင်လေးထဲ ဝင်လာတယ်။ ထီးမပါတဲ့ ဦးခေါင်းကို လက်ကလေးနဲ့ကာလို့။

“အန်တီ - မိုးခိုပါရစေ”

“ရပါတယ်သားရယ်”

ဗြူဇျော့ဇျော့စပို့ရှပ်၊ သရီးကွာတားဘောင်းဘီနဲ့ ကောင်လေးပုံစံက မီကောင်းစင်သားသမီးလေးပါ။ လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ဦးခေါင်းကရေတွေသုတ်လို့မေမေဘက် လှည့်လိုက်တော့ မေမေတအံ့တသြ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘုရားရေသမီးရဲ့ အိပ်မက်ချစ်သူပါလား။ မျက်နှာမည်းမည်း။ မျက်ဝန်းတောက်တောက် နှုတ်ခမ်းပါးပါးတွေဟာ သမီးရဲ့ပုံထဲမှာ သူလေးပဲ။

မေမေ စိတ်ထိန်းပြီး မေးမိတယ်။

“သားက ဘယ်သွားမလို့လဲ။ အလားတူတယ်”

ကောင်လေးက ရှက်ကုံးရှက်ကမ်း ရယ်တယ်။

“ဟို - သားပြောရင် အန်တီ မရဘဲ နဲ့နော်”

“အော် - သားရယ် မရယ်ပါဘူး”

“သားလေ အိပ်မက်တစ်ခု ခဏ ခဏ မက်တယ်။ မျက်ခုံးပါးပါးပိန်ပိန် ခြေခြေကောင်မလေးက အိပ်ရာထဲမှာ သားကို မျှော်နေတာ။ အိပ်ပုံစံလေးက အန်တီအိပ်နဲ့ဆင်နေ့လို့ဒီနားမှာစဉ်းစားနေတုန်း ဖိုးမိတာ”

မေမေ တော်တော်တုန်လှုပ်သွားတယ်။

“သား အိမ်ထဲ ခဏလာပါဦးလား”

မေမေ သူ့ကို ခေါ်ခဲ့တယ်။ သူမလည်း လိုလိုလားလား ဝင်လာခဲ့တယ်။ မေမေ နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ သမီးအိပ်ပုံစံတူပန်းချီကို ပြလိုက်တယ်။

“ဒါ - အန်တီသမီးပန်းပွင့်ပါ”

ကောင်လေး တော်တော်လှုပ်သွားတယ်။

“အန်တီ - သူရောသူ”

“အော်ဦးသားရယ်။ အန်တီပြတာ ပန်းပွင့်က သူ့ရဲ့အိပ်မက်ပုံနဲ့ဆွဲထားပါတယ်။ ဒီမှာ”

“အော်”

ကောင်လေးဟာ သူ့ရဲ့ပုံတူအိပ်မက်ပုံနဲ့ဆွဲထားတဲ့တုန်ရီလို့။

“အန်တီ ပန်းပွင့်နဲ့ တွန့်တော်တော် ခွင့်ပေးပါ”

“ပန်းပွင့်သေတာ ငါးလရှိပြီသားရယ်”

“ဗျာ - ဖြစ်ရလေ ပန်းရယ်”

မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ငိုရှိုက်နေတဲ့ကောင်လေးကို ရင်ဝယ်သားလို ကြင်နာခြင်းနဲ့ မေမေ ကြည့်နေမိတယ်။

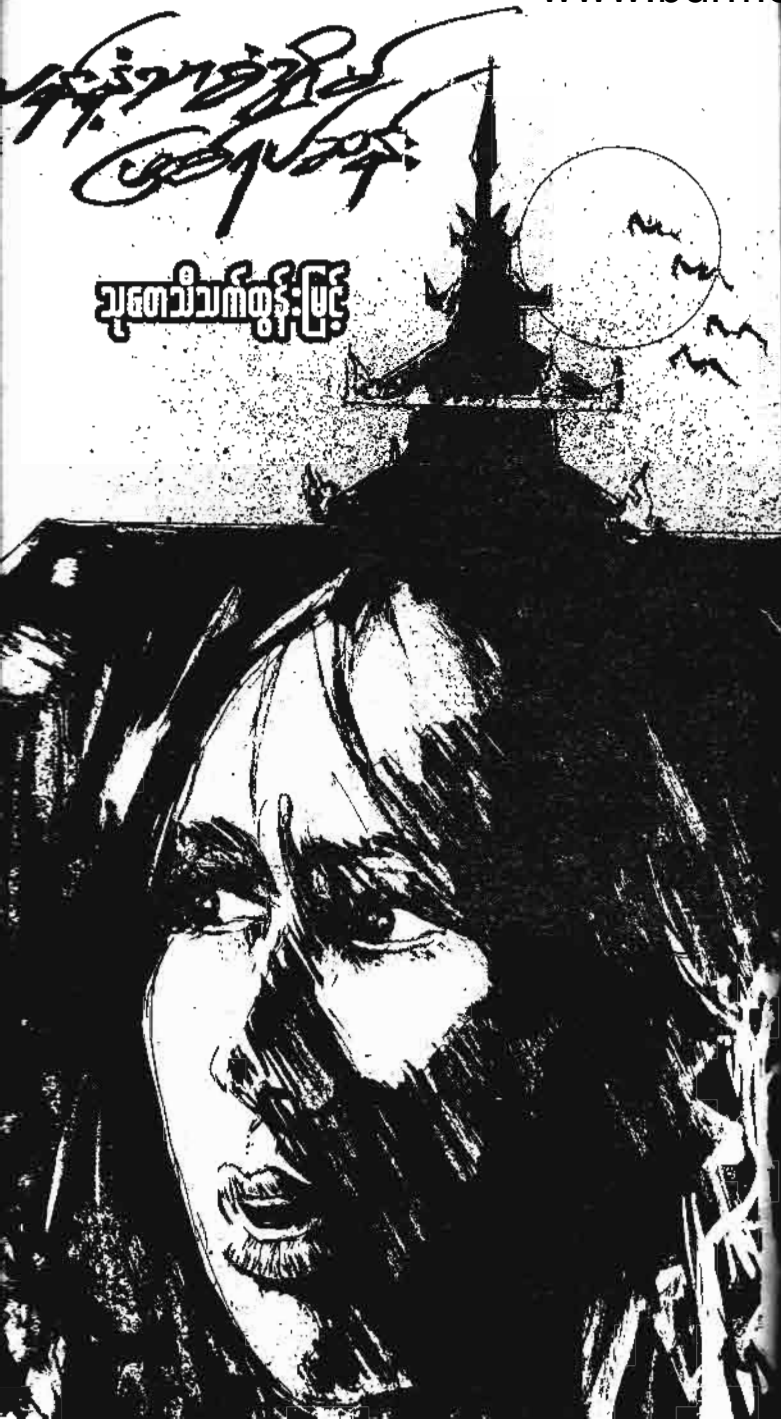
“ဆောရီး - အန်တီ”

“သားရယ် - ပန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို အန်တီက သားတစ်ယောက်လို သဘောထားလို့ က်ပါပြီ။ အန်တီကို မေမေလို့ ခေါ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - မေမေ”

မေမေ အထီးမကျန်တော့ဘူး။ ဓမ္မေအတွက် သားတစ်ယောက်ချန်ထားပေးခဲ့တဲ့ သမီးပန်းပွင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ရှင်သန်နေတဲ့ အိပ်မက်ချစ်သူကြောင့် မေမေ့ဘဝမှာ ပြည့်စုံပြီလေ။

သန္တမြတ်သော

သုတေသီသက်ထွန်းဖြင့်

ပန်းနွဲ့သာခံဒေါ်မိ ခြစ်ရပ်ဆန်း

သုတေသီသက်ထွန်းဖြင့်

မိုးထိတောင်မှ ဆင်းလာလျှင်
ထောင်သမန်လယ်သို့ မရောက်
ဆရာကနေရာတွင် ကျယ်ဝန်းသည့်
ခြင်္သေ့ကျယ်ရှိ၏။

မြဝင်းကျယ်၏သက္ကရာဇ်သည်
လည်း ထူးခြားသလိုရှိ၏။ မိုးထိတောင်
သေချာလျှင်လွင်ပြင်ကျယ်ဟုဆိုလေ
သည်မှာမှန်ပင်။

မြဝင်းကျယ်၌ ထိုးထိုးထောင်
ထောင်လှကလစ်နှင့် ထင်းရှူးပင်များ
နွဲ့ထူထူးခြားခြားဝက်သစ်ချပင်များ
နွဲ့

ရာသီဥတုကအေးမြပူပန်စိုထိုင်းထိုင်း

ရှိနေသည်။ နံနက်မိုးသောက်ချိန်တွင်
နှင်းထူမြဲလွှာနှင့်။

သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်တို့၏ ရိုက်ခတ်
သံသည် တရဲရဲနှင့် ထိုအသံက ညဆို
လျှင် မတောင်းဆိုဝါးတစ်ကောင် တေး
သီနေသလိုပင်။ ကျောထစ်မိမ့်အောင်
ကြောက်စရာကောင်းသည့်အသံနှင့်
လည်းတူနေ၏။

ထိုထင်းရှူး၊ ယုကာလစ်၊ ဝက်သစ်ချ
ပင်တို့ကြား၌ ခန့်ထည်သည်အိမ်တစ်
ဆောင်ရှိသည်။ ကြီးမားခန့်ထည်သည်။

(၁၉)ရာစုဦးပိုင်းစိသုကာလက်ရာ
ဟုဆိုရမည်။ လူအများကြီးစကားအရ

ဤစံအိမ်ကြီးသည် မင်းကောရာ၏တစ်ဦး
ပိုင်ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

အိမ်ကြီးက ရှည်လျားကြီးမား၏။
အဆောင်ခန်းတွေများ၏။ အိမ်ကြီးတွင်
စုလပ်မွမ်းချွန်းနှင့် စိန်တောင်များရှိ
သည်။

☆☆☆

ထိုစံအိမ်၏အမည်က “ပန်းနံသာ
စံအိမ်” ဖြစ်၏။

ပန်းနံသာစံအိမ်ဟု အမည်မှည့်ခေါ်
ပညတ်ပြုထားသကဲ့သို့ စံအိမ်၏ ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရနံ့သင်းထုံသည့်ရောင်စုံ
ပန်းပင်များရှိ၏။ ရောင်စုံပန်းချိုများရှိ၏။
အပေါ်ကကြည့်လျှင် “ပန်းနံသာ
စံအိမ်” က ခန့်ညားထည်ဝါသကဲ့သို့
စံအိမ်တွင်းသို့ဝင်လိုက်လျှင် သင်းယုံမွှေး
ထုံသည့် ပန်းရနံ့တို့အား ရှူရှိုက်ခံစားရ
မည်ဖြစ်၏။

စိတ်နှလုံး ကြည်မွေ့ဖွယ်ရှိသည့်
စံအိမ်တော်လည်းဖြစ်၏။ ပန်းနံသာ
စံအိမ်တော်၏ အရှင်သခင်က “တောင်
နဂါးဗိုလ်ရာပြည့်စုံဖြစ်ပြီး သခင်မက
“ပန်းဒါလီ” ဖြစ်၏။

ယခုအခါ ပန်းနံသာစံအိမ်တော်၏
အရှင်သခင် “တောင်နဂါးဗိုလ်ရာပြည့်စုံ”

က မရှိတော့။ တောင်နဂါးဗိုလ်ရာပြည့်စုံ
က နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ရင်း ကျဆုံးသွား
ခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါတွင် ပန်းဒါလီ
သည် ယင်းစံအိမ်၌ အထီးကျန်စွာ နေခဲ့
ရ၏။

စင်စစ် တောင်နဂါးဗိုလ်ရာပြည့်စုံ
သည် ကနောင်မင်းသားကြီး၏ သွေး
သောက်ရဲဘော်ဖြစ်၏။ ကနောင်မင်း
သားကြီး၏ ရေမြှုပ်ငုံးစမ်းသပ်မှု၊ ခေတ်
မီတပ်မတော် တည်ထောင်ရန် အကြံ
အစည် စသည်တို့အား ထောက်ခံသူ
ဖြစ်၏။

တောင်နဂါးဗိုလ်ရာပြည့်စုံ၏ ချစ်
ဇနီးသည် ပန်းဒါလီကလည်း ချစ်သူ
ရာပြည့်စုံနှင့် တစ်သွေးတည်းတစ်သား
တည်းတစ်စိတ်ထဲရှိသူဖြစ်၏။

“အိမ်ရှေ့ကနောင်မင်းသားကြီးရဲ့
ဆန္ဒတွေ၊ လုပ်ရပ်တွေဟာ မှန်တယ်၊
မြန်မာနိုင်ငံမှာခေတ်မီတပ်မတော်ရှိခဲ့
ရင် စမ်းသပ်အောင်မြင်တဲ့အတိုင်း ဆက်
လက်ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ရင် ၁၈၈၅ - ၈၉ ခုနှစ်
မှာ သူ့ကျွန်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပန်းဒါလီ အမြဲပြော၏။

ပန်းဒါလီ က ရပ်ရည် နုနယ်
သလောက် စိတ်ဓာတ်မာကြော၏။ နယ်

ချဲ့မျက်နှာဖြူတို့အား ချစ်သူနှင့်အတူ
လက်တွဲတော်လှန်ခဲ့၏။ ချစ်သူသွေးမြေ
ကျသေဆုံးသည့်နေရာတွင် နောက်ဆုံး
ထွက်သက်ထိ နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့
သူ။

ပန်းဒါလီသည် နယ်ချဲ့ကို ရွံမုန်းသူ
ဖြစ်သလို မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်တို့အား
လက်မခံသူဖြစ်၏။

ပန်းနံသာစံအိမ်၌ တစ်ခါက ထူးခြား
သည့်ဖြစ်စဉ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။

နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူ ဗိုလ်မှူးရစ်ချတ်
သည် ပန်းနံသာစံအိမ်ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက်
မရဘဲ စံအိမ်တွင်းသို့ အချိန်မတော် ဝင်ခဲ့
၏။

ဗိုလ်မှူးရစ်ချတ် တစ်ဦးတည်းမူ
တော်။ သူ့နောက်လိုက် မျက်နှာဖြူစစ်
သား (၃) ဦးနှင့်ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးရစ်ချတ်
နှင့် စစ်သား (၃) ဦးသည် ခြံတွင်းသို့
ဝင်လာလျှင် ထူးခြားသော အဖြစ်တစ်
ခု ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုအဖြစ်က အခြားမဟုတ်။
ထစ်ညဉ် ဗိုလ်မှူးရစ်ချတ်နှင့် ရဲဘော်
ဦးပန်းနံသာခြံတွင်းသို့ ကျူးဝင်လာ
သည့် လေပြေသည် နေရာသွေးတိုက်ခတ်
သော အေးအေးအေးအေး၏။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ထူးခြား
သည့်အဖြစ်တစ်ခု ကြုံရ၏။

“ဝန်း”
“ဂျိမ်း”

သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း ကျိုးကျသံ
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်အောက်သို့
ရောက်နေသည်။ ဗိုလ်မှူးရစ်ချတ်နှင့်
ရဲဘော်သုံးဦး၏ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်း
သွား၏။

သို့သော် အသေအချာကြည့်လိုက်
တော့ ဘယ်သစ်ကိုင်းမှ ကျိုးကျသည်
မရှိ။ ထိုစဉ် -

“ဟား - ဟား - ဟား”
ရယ်သံ ကြားရပြန်၏။
“အိုး - ဂေါ့”

ဗိုလ်မှူးရစ်ချတ် တုန်လှုပ်နေ၏။
အသေအချာကြည့်ကြသော်လည်း ရယ်
သံသာ ကြားရပြီး ရုပ်ကို မမြင်ရ။

“သရဲ - သရဲ”
ရဲဘော်တစ်ဦး၏ပြောသံ။
ထို့နောက် ဘယ်သူမှ ခြံထဲသို့ ဆက်
မဝင်ရဲတော့ပြီ။ ဗိုလ်မှူးရစ်ချတ်နဲ့
ရဲဘော်သုံးဦး ခြံထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြပြီ။

“ဟား - ဟား - ဟား”
ရယ်သံတို့က စိုးမိုးဆဲ။

☆☆☆

ပန်းဒါလီသည် အိပ်မောကျရာမှ နိုးထလာခဲ့၏။ ဘာကြောင့် နိုးထလာရသည်ကို သူ စဉ်းစားမရခဲ့ပေ။

သို့စေကာမူ ပန်းဒါလီ တစ်ခုတော့ သတိထားလိုက်မိသည်။ ဤကားအခြား မဟုတ်ပါ။

ပန်းနဲ့သစ်အိမ်၏ အထူးခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သည်။ အပြာရောင်မေတ္တာခန်းမအတွင်းမှ စူးရှသော တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံမြည်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့် ဒီအခန်းမှ ဖုန်းသံမြည်နေသနည်း။

စင်စစ် ယခုမြည်နေသောဖုန်းသံသည် တောင်နဂါးဗိုလ် ရာပြည့်စံ အသုံးပြုသည့်ဖုန်းမှအသံဖြစ်၏။ ယင်းဖုန်းအား သခင်ကြီး ရာပြည့်စံမှအပ မည်သူမှ အသုံးပြုသည်မရှိ။

အသုံးပြုခွင့်လည်းမရှိ။

မည်သူမျှအသုံးပြုခွင့်မရှိသည့်ဖုန်းသည် ဘာကြောင့် အသံမြည်ရသနည်း။ ယင်းသို့ဖုန်းမြည်လာခဲ့သဖြင့် ဖုန်းအော်ပရေတာများနှင့် ပြသစူး၏။ မည်သူမျှ အခြေမရှာနိုင်ခဲ့။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဤဖြစ်စဉ်သည် စိတ်စွဲလမ်းမှုဖြစ်စဉ်များလားဟု စဉ်းစားမိ၏။ သူတစ်ဦးတည်း ကြားနေရသည်လားဟု စဉ်းစားမိ၏။

မဟုတ်ပေ။ တစ်ခါက အိပ်ငွေ့ရီက -

“သခင်ကြီးဝိညာဉ်ဟာ ချုပ်ငြိမ်းမသွားသေးဘူး။ ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ သခင်ကြီးရှိနေသေးတယ်။ သခင်ကြီးဟာ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနဲ့ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်သံတွေ ပေးနေဦးမှာ” ဟုဆိုဖူး၏။

သို့နယ်ပင်၊ တစ္ဆေသရဲနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝယုံကြည်ခြင်းမရှိသော သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ ဝိုတွေ၊ ကြွတ်တွေ လျှောက်ပြေးသံရဲ့ နဂီစည်းတွေတို့ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ရွက်ရိုက်သံကို ခြောက်သံထင်ကြတယ်။ သစ်ကိုင်းချင်း ပွတ်တိုက်သံကို တစ္ဆေသွားကြိတ်သံကို ထင်ကြတာ” ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ တစ္ဆေမတူသည့် အိမ်ထိန်းကြီးဦးရာက -

“ကျုပ် သရဲတစ္ဆေကို မယုံကြည်မယ့် ဒီစံအိမ်ကြီးအရင် သခင်ကြီး ဦးရာပြည့်စံဟာ ဝိညာဉ်အဖြစ် ဒီစံအိမ်

ကြီးမှာ ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အပြာရောင်မေတ္တာခန်းမထဲမှာ သခင်ကြီးကို တွေ့နေတာ ဟုတ်တယ်။ သူတို့ မလွတ်လပ်သေးသမျှ အမျှမဝေ ချိန်ဆော်ခဲ့သလို လွတ်လပ်ရေးအတွက် သူနီးဆော်တိုက်ပွဲဝင်နေမှာပဲ”

ဟု ဆိုခဲ့၏။

မှန်သည်။ ပန်းနဲ့သစ်အိမ်၏ ထူးခြားချက်က နယ်ချဲ့လုံးဝလက်မခံခြင်းပင်။ ချိုးချစ်တို့အား ကာကွယ်သည့် အိမ်သည်ဖြစ်၏။

တစ်ခါက ပန်းနဲ့သစ်အိမ်၌ ထူးခြားသည့်ဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ချိုးချစ်များအား လှန်ရေးအတွက် စည်းဝေးနေစဉ် မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်ကို သိသဖြင့် စံအိမ်အပေါ်က ဇမ်းမည်ပြုစဉ် ရယ်သံများ၊ အော်သံများ ကြားရပြီး ထူးခြားစွာ သခင်ကြီး ရာပြည့်စံ၏ ခန့်ညားသော အတွက်တို့ မျက်နှာဖြူတို့ မျက်ဝါးထင်သင်မြင်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာဖြူအရာရှိများအပေါ်တွင် မလိုလားအပ်သည့် ခြံနံများရှိခဲ့၏။ ထိုငြင်းခုံသုက အခြားအသံ

သခင်ကြီးရာပြည့်စံရှိနေသည့် ငြင်းခုံမှုပင်။ နောက်ဆုံးတွင် တောင်နဂါးဗိုလ်ရာပြည့်စံ သက်ရှိထင်ရှားမှုတော့ကြောင်း သေဆုံးသွားသည်ကို လတ်မကြသော်လည်း ပန်းနဲ့သစ်အိမ်နှင့် တောင်နဂါးဗိုလ်ရာပြည့်စံ၏ ဝိညာဉ်သည် နိုင်ငံမလွတ်လပ်သေးသရွေ့တို့ စံအိမ်၌ ရှိနေမည်၊ ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းနဲ့သစ်အိမ်သည် ထူးခြားသောစံအိမ်အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံအား အုပ်စိုးစဉ်ကာလတစ်လျှောက် အင်္ဂလိပ်မင်းတိုင်းနားစိုရာစံအိမ်မဖြစ်ခဲ့။ ဗိုလ်တစ်မဖြစ်ခဲ့။

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးအတွက် ကွန်းစိုနန်းဖြစ်ခဲ့၏။ အမျိုးချစ်စံအိမ်အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့သည်မဟုတ်လော။

သုတေသီ သက်ထွန်းမြင့်

အမည်မဖော်လိုတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်

မျက်နှာ

တစ်ကလေးရိုးသားကို ကျွန်တော်
 နှစ်ယောက်ရင်းတွေ စုပြီးသွားတဲ့ နှစ်
 နှစ်ပေါ့။ မိန်းကလေး ၁၁ ယောက်၊
 အမေကလေး ၁၀ ယောက် အားလုံး
 ဆိုင်း ၂၀ ယောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ အား
 ဆိုင်းက ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူကျောင်း
 သူတွေပါ။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်
 ယောက်တည်းပဲ မေလျာမတူ သလို
 ကျောင်းလည်းမတူပါဘူး။ ကျန်တဲ့သူ
 အားလုံးကတော့ ဒဂုံတက္ကသိုလ်က
 ညီအစ်မကလေးတွေ ကျောင်းသား။
 ကျောင်းသူတွေပါ။ ကျွန်တော်က
 နံလှိုင် GTC က MP (Mechanical
 Power) ကျောင်းသားပါ။ သူတို့နဲ့

ကျွန်တော်ခင်မင်ဖြစ်ခဲ့တာက ကျွန်
 တော်ငယ်သူငယ်ချင်းမျိုးကြီးနဲ့ပတ်
 သက်ပြီးတော့မှပါ။ မျိုးကြီးကလည်း
 ဒဂုံတက္ကသိုလ်က ဒုတိယနှစ်ကျောင်း
 သားပဲမို့သူကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်အိမ်ထဲ
 ရောက်ခဲ့တာပါ။ မျိုးကြီးနဲ့အတူညီတိုင်း
 သူတို့ထိုင်နေကျ ရေကျော်ထဲက ဖက်
 ဖူးရောင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လိုက်
 ထိုင်ရင်းကပဲ သူတို့အဖွဲ့နဲ့ တောင်ခင်မင်
 ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

ညဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ
 စောစောမြန်တတ်ကြပေမယ့် ကျွန်တော်
 တို့ကတော့ ည ၉ နာရီလောက်အထိ
 ထိုင်လေ့ရှိပါတယ်။ အများဆုံးပြောဖြစ်

ကြတာကတော့ ဇာတ်ဗူးသမ္မတဗျာဓိတွေ၊
 စာတွေအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြတာ
 နဲ့ ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ကောင်
 ဇလေးတွေအကြောင်းပါပဲ။ တစ်ရက်မှာ
 တော့ကျောင်းပိတ်ရက် သူငယ်ချင်းတွေ
 စုပြီး ခရီးတစ်ခုထွက်ကြဖို့ တိုင်ပင်ကြ
 တယ်။ အားလုံးရဲ့ဆန္ဒအရ ကျိုက်ထီးရိုး
 ကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဒါနဲ့
 ဝဲသွားဖို့လာဖို့ ကားလက်မှတ်တွေစီစဉ်
 ကြ၊ ကျိုက်ထီးရိုးရောက်ရင် တည်းခိုဖို့
 နေရာကို ဖုန်းဆက်ပြီး စီစဉ်ကြနဲ့ တော်
 တော်လေး အလုပ်ရှုပ်သွားပါတယ်။

“ငါ ရင်ပြင်တော်အနီးနားက ဖိုးမခ
 ဆောင် (တည်းခိုဆောင်နာမည်ကို လွှဲ
 ရေးထားပါတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ဖိုးမခ
 ဆောင်လို့သာ အစားထိုးသုံးနှုန်းသွား
 ငါမယ်-စာရေးသူ) မှာတည်းဖို့ဖုန်းဆက်
 ထားတယ်။ ဟိုတယ်ကြီးတွေဆို ဈေး
 ကြီးပွား၊ ဒီအဆောင်လေးက ရင်ပြင်နဲ့
 လည်းဆက်နေတော့ အဆင်ပြေတယ်။
 မိန်းကလေး ၁၁ ယောက်အတွက် ၄
 ယောက်ခန်း၊ ၃ ခန်း၊ ယောက်ျားလေး
 ၁၀ ယောက်အတွက် ၄ ယောက်ခန်း ၃
 ခန်းရတယ်။ အဆင်ပြေသလို ကြည့်နေ
 ရမှာပဲ။ အိမ်သာရေချိုးခန်း တွဲလျက်
 တော့မပါဘူး။ ဈေးလည်းမဆိုးဘူး။ က-

အားလုံးသဘောတူရင် စီစဉ်လိုက်တော့
 မယ်”

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲက အသက်
 အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်၊ ဒီခရီးကို ဦးဆောင်
 သွားဖို့ စီစဉ်သူလည်းဖြစ်တဲ့ ကိုထက်
 ခေါင်က သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြပါ
 တယ်။ အားလုံးက သဘောတူတာနဲ့
 ကုန်ကျစားရိတ်ကို အချိုးကျထည့်ဝင်ပြီး
 သွားဖို့စီစဉ်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။ အားလုံး
 ကျောင်းကနေ ခွင့်ယူပြီး သွားရတာပါ။
 စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်ဆို
 တည်း၊ ဖိုးစရာနေရာရဖို့ မလွယ်ဘူး
 မဟုတ်လား။ သွားမယ့်ရက်က အင်္ဂါနေ့
 ပါ။ အဲဒီနေ့မှာ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေး
 ကားဝင်းကို ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်
 လာပြီး ညနေ ၆ နာရီမှာ စတင်ထွက်ခွာခဲ့
 ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ၂၁
 ယောက်ဆိုတော့ ကားပေါ်မှာ ကျွန်
 တော်တို့လူစုအသံနဲ့ ရှည်နေပါတယ်။
 ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက ဂစ်တာတီး
 ကောင်းတဲ့ကိုတီက ဂစ်တာယူလာလို့
 ကားပေါ်မှာ ဂစ်တာတီးသီချင်းဆိုနဲ့
 ကင်ပွန်းစခန်းကို ရောက်မှန်းမသိ
 ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျိုက်ထီးရိုးကိုရောက်တော့ ည
 ၁၁ နာရီခွဲနေပါပြီ။ ညတွင်းချင်းတက်ဖို့

အစီအစဉ်မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကင်ပွန်းစခန်း
 အစားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ စား
 သောက်ရင်း နားနေကြပါတယ်။ စား
 သောက်ဆိုင်က အခန်းလည်းငှားတာမို့
 နားရင်တဲ့သူတွေနားလို့ရအောင် အခန်း
 ၃ ခန်းယူထားလိုက်ပါတယ်။

“ညီလေးရေ- မြန်မာဘီယာ ၅ လုံး
 ချစ်တော့”

ဘေးဝိုင်းမှာထိုင်နေတဲ့ ရဲကြီးရဲ့
 အသံကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူး
 သွားရပါတယ်။ ရဲကြီးက ဘီယာတို့
 အရက်တို့သောက်ရင် သွေးဆိုးတာကို
 သိထားလို့ပါ။ ပြီးတော့ နတ်ကြီးတယ်လို့
 အော်ကြားတဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ခြေ
 နေရာတော့ တော်တော်လေး စိတ်ထဲ
 အင်အားနဲ့ ဖြစ်သွားပါတယ်။ တားချင်ပေ
 မယ့်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကိုထက်ခေါင်က
 သဘောပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ငြိမ်
 ရပ်လိုက်ရပါတယ်။ ကိုထက်ခေါင်
 အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လေးလို့ အလိုတူအလို
 သဘောတူချင်နေပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့
 အဖွဲ့ထဲက သူငယ်ချင်းကောင်မလေး
 တစ်ယောက် စားပြီးတာနဲ့ သွားနားနေ
 ကြပြီး အများစုကတော့ မအိပ်သေးဘဲ
 သောက်ဆိုင်စားပွဲတွေမှာထိုင်ပြီး
 အချစ်ထက်ရာရာကကား ပြောနေကြပါ

တယ်။ အချိန်တွေတုန်လာတာနဲ့အမျှ
 ထပ်မှာထားတဲ့ ဘီယာပုလင်းတွေနဲ့
 အတူ ရဲကြီးကို ဝိုင်းကနေ အသံတွေ
 ရှည်လာပါတယ်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
 ကိုထက်ခေါင်ကိုယ်တိုင် တော်တော်
 လေး အာသွက်လျှာသွက်ဖြစ်လာနေ
 ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့မသောက်တဲ့သူတွေ
 နဲ့ သွားအနားမယူသေးတဲ့ မိန်းကလေး
 အုပ်စုကတော့ အစားလေးစားလိုက်၊
 စကားလေးပြောလိုက်နဲ့ အချိန်တွေ
 ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာပါတယ်။ ကျွန်
 တော်က တားရောကတ်တွေကို တော်
 တော်လေး တီးမိခေါက်မိရှိတာနဲ့ ယူလာ
 တဲ့ တားရောထုပ်အစွမ်းနဲ့ ကျွန်တော်
 ဘေးမှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်း
 လည်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကို
 ထက်ခေါင်က -

“မင်းတို့ အခုညတွင်းချင်း တောင်
 ပေါ်တက်ဖို့ သဘောတူလား”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း
 မျက်လုံးပြူးသွားပါတယ်။ သူတို့က ဘီ
 ယာတွေမူးနေတော့ လမ်းမှာ အမှား
 အယွင်းတွေ လုပ်မိနိုင်တယ်မဟုတ်
 လား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပျာပျာ
 သလဲ -

“မဖြစ်ဘူးနဲ့ တူတယ်အစ်ကိုရေ

အစ်ကိုတို့လည်းသောက်ထား။စားထားကြတာဆိုတော့လမ်းမှာအမှားလုပ်မိရင်မကောင်းဘူး။ တောင်တက်လမ်းဆိုတော့ညအမှောင်ထဲတက်လို့မကောင်းပါဘူး။

စကားအဆုံးရဲကြီးက ကျွန်တော့်တို-

“လို့ထူး... မင်းကလည်းကွာ၊ ငါတို့မှာလူတွေက အများကြီး။ မီးတုတ်တွေနဲ့တက်မှာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ရဲကြီးရဲ့စကားအဆုံး အားလုံးကလည်း ကန့်ကွက်သူမရှိ၊ ညဘက်တောင်ပေါ်တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်က အတည်ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ နှလုံးရောဂါအခံရှိလို့ လမ်းလျှောက်မတက်နိုင်တဲ့ စုမြတ်နဲ့ အတူ ကျန်ခဲ့မယ့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကလွဲရင် အားလုံးပဲ ညဘက်တောင်ပေါ်တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ လေးတဲ့အထုပ်တွေကိုတော့ မနက်စောစောမှ ကားနဲ့တက်လာမယ့် စုမြတ်တို့အဖွဲ့ကို သယ်လာခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ မီးတုတ်တွေကိုတော့ တည်းခိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာရှိတာနဲ့ ပိုမိုလျှံလျှံလေးဝယ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရှေ့နောက်အလယ်မီးတုတ်တွေကို ထိန်ထိန်ညှိုးအောင်

ထွန်းပြီး ဘီယာသောက်ထားတဲ့အုပ်စုကို ထိန်းရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ တောင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ လမ်းမှာရှိတဲ့ နတ်နန်းတွေရောက်တာနဲ့ လမ်းခရီးမှာ အမှားပြုလုပ်မိရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကျွန်တော်ကပဲ ခိုင်ခံ့လုပ်လာခဲ့ရတာပေါ့။ အမှားရှိရင် ကျားထွက်ဆွဲတယ်လို့ ကြားဖူးထားတော့ ခပ်လန့်လန့်ပါပဲ။ ဟင်းနတ်ကြီးရဲ့နတ်နန်းအကျော်လေးမှာ မြွေတစ်ကောင်ကိုတွေ့တာကလွဲရင် တောင်ပေါ်ရောက်တဲ့အထိ အားလုံးအေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

တောင်ပေါ်ရောက်တော့ မနက် ၁၀ နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ မုခ်ဦးအောက်မှာ စုမြတ်တို့အုပ်စုက ကြိုရောက်နေပါပြီ။ ကားနဲ့တက်လာတဲ့စုမြတ်တို့ငှယောက်ထဲနဲ့ အထုပ်တွေကို ကားပေါ်တင်တာနဲ့ တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ကားဂိတ်ကနေ မုခ်ဦးအောက်ကိုသယ်ဖို့မနိုင်လို့အထမ်းသမားတစ်ယောက်လည်း အထမ်းသမားတစ်ယောက်တွေကို ကိုယ်တိုင်ခေါ်ကာ အဖွဲ့ချုပ်တွေထဲကနေ ရှင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လူစုံတာနဲ့ တည်းခိုဖို့ ကြိုတင်စာရင်းပေးထားရာ ကျိုက်ထီးရပ်ပြင်အနီးက မိုးမခဆောင်ကို စုမြတ်တို့နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်

ဆွဲချီတက်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။ ဒီနေရာမှာ မိုးမခဆောင်ရဲ့တည်နေပုံကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ မိုးမခဆောင်က ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားရပ်ပြင်နဲ့ ဆက်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ရပ်ပြင်ပေါ်ကနေ မြေအောက်ဆီ ဆင်းရသလို တည်ဆောက်ထားပါတယ်။ ကျိုက်ထီးရိုးရပ်ပြင်ပေါ်မှာ မိုးမခဆောင်ရှိရာကို ဆင်းသွားတဲ့ဝင်ပေါက်နဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်စွန်းအနီးမှိုင်းမှာ တည်ရှိနေတာပါ။ အထဲမှာ ၃ ထပ်ရှိပါတယ်။ အထပ်တိုင်းမှာလူတွေတည်းခိုနေထိုင်ဖို့ အခန်းတွေ ပြုလုပ်ထားပါတယ်။ အဝင်အထွက်အပေါက်ကလည်း ခြင်ပေါ်က အပေါက်တစ်ခုသာရှိတာပဲ။ ဒီတော့ တည်းခိုဆောင်ကနေ အဝင်အထွက်လုပ်မယ့်သူတွေဟာ မိုးမခဆောင်အောက်ကနေတက်လာပြီး ရပ်ပြင်ပေါ်နဲ့ ဆက်နေတဲ့အပေါက်ကလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းသွားလာရတယ်။ ခြင်ပေါ်တော်မှာလည်း ဖျာတွေခင်းဆင်နေတဲ့ဘုရားဖူးတွေရှိပါတယ်။

ခွင်ပြင်တော်ပေါ်ရောက်တော့ ခြင်ပေါ်တွေကို မိုးမခဆောင်ကိုဆင်းတဲ့အခါမှာ ပြုပြင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အားရဝမ်းသာဖူးမြော်ရှိခိုးကြပါတယ်။ ထိုစဉ်ကမှာပဲ မောပန်း

သမျှပြေပျောက်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနဲ့ ပေ ၄၀ ဆောင်ထဲကို ဆင်းလာကြပြီး အားရုံးပဲကြိုတင်မှာထူထားတဲ့ အခန်းတွေထဲမှာ အဖွဲ့အလိုက်ခွဲပြီး အနားယူကြပါတယ်။ အခြားသူတွေလည်း ဒီလိုပဲ သင့်လျော်ရာ စုနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေတာဒုတိယထပ်မှာပါ။ ဒုတိယထပ်ကကျွန်တော်တို့အုပ်စုနဲ့ ပြည့်နေပါတယ်။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာကတော့ အခန်းတွေထဲမှာ တွဲလျက်မပါပါဘူး။ ဒုတိယထပ်ရဲ့တောင့်ဆုံးမှာတော့ အများသုံးအိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်းအတွက် အခန်းကျယ်ကြီး ၂ လုံးရှိပါတယ်။ ရေချိုးခန်းအိမ်သာတွဲလျက် ၂ ခန်းပါ။ တစ်ခန်းစီမှာ အိမ်သာနှစ်လုံးစီနဲ့ ရေချိုးဖို့ အုတ်ကန်ကြီးတစ်လုံး ပါရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်းကို ယောက်ျားလေးသက်သက်၊ မိန်းကလေးသက်သက် သုံးစွဲခွင့်ပေးချလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မြေလက်သန့်စင်ပြီး ခဏတဖြုတ် အိပ်လိုက်ကြပါတယ်။

“ခေါက်...ခေါက်”
အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ကျွန်တော်နီးလာခဲ့ပါတယ်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နေ့လည် ၂ နာရီခွဲနေပါပြီ။ အခန်းတံခါးခွင့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်

တို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကိုထက်ခေါင်က
“ဟေ့ကောင်တွေ ထတော့ ၂ နာရီ
ခွဲနေပြီ။ တစ်ရပ်စားသောက်ပြီး ကျွန်းကန်း
ပါးစပ်နဲ့ မုဆိုးတောင်ဘက် သွားရ
အောင်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ကိုထက်ခေါင်က
ထွက်သွားပြီး အခန်းတိုင်းကို တံခါး
ခေါက်ပြီးထကြဖို့လိုက်လံနှိုးဆော်နေပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရာသီဥတု
အေးတာနဲ့ ချေခပ်မြန်မြန် ချိုးလိုက်ကြ
ပါတယ်။ ချေချိုးခန်းက ကျယ်တော့ ၄
ယောက် ၅ ယောက်လောက်စုပြီး တစ်
ပြိုင်နက် ချိုးလို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ ရန်
ကုန်ကနေ ချေချိုးဖို့ခွက်တွေ၊ ဆပ်ပြာ
တွေ ယူလာကြလို့ အဆင်ပြေသွားပါ
တယ်။ အဆောင်ကနေ ထွက်လာကြ
တော့ နေ့လယ် ၃ နာရီခွဲနေပါပြီ။ နေ့
လယ်စာကို မုဆိုးတောင်ဘက်သွား
တဲ့ လမ်းပေါ်ထမင်းဆိုင် တန်းမှာ
စားလိုက်ကြတယ်။ စားပြီးတာနဲ့
မုဆိုးတောင်နဲ့ ကျွန်းကန်းပါးစပ်ဘက်ကို
လျှောက်လည်ကြပါတယ်။ လမ်းခရီး
တစ်လျှောက် အပေါများဆုံးကတော့
အလှူခံတွေနဲ့ အသံထွက်ပရဆေးတွေ၊
တျိုက်ထီးရိုးအသံထွက် ဝါးနဲ့လုပ်ထား
တဲ့ လက်မှုပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွေ

ပါပဲ။ ဘုရားကန်းပါးစပ်မှာ ဆုတောင်းပြီး
အကြွေစေ့ပစ်ကြ၊ ပရဆေးဆိုင်တွေမှာ
ဆေးမြစ်တွေ ဝယ်ကြနဲ့၊ ပျော်စရာ
ကောင်း၊ တဲ့ ညနေခင်းလေး ဖြစ်ခဲ့ပါ
တယ်။ ညမှောင်ရီမျိုးတော့ တည်းခိုရာ
မိုးမခဆောင်ကို ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။
အရမ်းအေးတာနဲ့ ခြေလက်သန့်စင်ပြီး
ကိုယ့်အဖွဲ့ကိုယ် ဘုရားဆီမီးပူဖော်တဲ့
သူက ပူဖော်၊ ညစာစားဖို့ သွားသူက
သွားကြပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့မျိုးကြီးကတော့ ဆံ
တော်ရှက်ကျွတ်ထီးရိုးဘုရားကြီးကိုဆီမီး
ပူဖော်ပြီး ဖျော်ဆိုင်တန်းတွေဘက်ထွက်
လာခဲ့ကြပါတယ်။ နေ့လယ်စာလည်းစား
ထားတာနောက်ကျတော့ခိုက်သိပ်မဆာ
တာနဲ့ ဘူးသီးကြော်ကို ချေခွေးကြမ်းပူပူ
လေးနဲ့ မျှောချပြီး ညစာကို ပြီးလိုက်ပါ
တယ်။ ပြီးတာနဲ့ စောစောနားမယ်ဆိုပြီး
တည်းခိုရာအဆောင်ကို ပြန်လာခဲ့ပါ
တယ်။ ည ၈ နာရီလောက်ရှိပါပြီ။ မိုးမခ
ဆောင်ကြီးက ခြောက်ကပ်နေပါတယ်။
ရုံပိတ်ရက်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မဟုတ်တဲ့
ကြားရက်ကြီး ထွက်လာကြတာမို့
အဆောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကလွှဲရင်
အခြားတည်းခိုသူတွေ ရှိပုံမရပါဘူး။
ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးကို တိတ်

ဆိတ်နေပါတယ်။ အခန်းထဲပြန်ရောက်
တာနဲ့ ကျွန်တော်က -

“မျိုးကြီး... ငါသွားတိုက်ပြီး အိပ်
ထားမယ်ကွာ”

“အေးအေး ငါတော့ ဟိုအုပ်စုတွေ
ခြွေလာတာကို ခဏစောင့်ဦးမယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ မျိုးကြီးက သူ
အထွက် အိပ်ရာမှ အညောင်းဆန့်ရင်း
ဆိုနေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သွား
ဆိုက်ဆေးကို သွားတိုက်တံမှာထည့်၊
ချက်နာသုပ်ပေါက်ကို ပန်းပေါင်တင်ပြီး ချေ
ချိုးခန်းကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ချေချိုး
ခန်းခရောက်တော့ ဘာလို့မှန်းမသိဘဲ
ခေါင်းပွေးတွေ ထောင်ထသွားပါတယ်။
သိသပ်ယောက်တည်းဖြစ်လို့ နေမှာပါ
သို့တော့ရင် အပေါ့လည်းသွားချင်လာ
တာနဲ့ ချေချိုးခန်းပေါ်ပေါ် သွားတိုက်တံ
နဲ့ ချက်နာသုပ်ပေါက်တင်ပြီး ချေချိုးခန်း
နဲ့လူက အိမ်သာတစ်လုံးထဲကို ဝင်
ဆိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ချေချိုးခန်း
ထဲတိုက်တစ်စုံတစ်ဦးဝင်လာတဲ့ခြေသံကို
ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်တက်နေတဲ့
အိမ်သာတံခါးကို အပြင်ကနေ ချက်ပိတ်
ပြီး ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်
တည်းခိုခန်းကို တွန်းဖွင့်တော့ ဖွင့်မရ
တာပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မျိုးကြီး

ဝနောက်တယ်အထင်နဲ့ -

“ဟေ့ကောင်မျိုးကြီး - ညသတ်ပြီး
မဝနဲ့နော်၊ အခုတံခါးဖွင့်ပေး”

ကျွန်တော်ပြောတာကိုအပြင်သတ်
က ဘာမှပြန်မပြောတာနဲ့ စိတ်တိုလာပြီး
တံခါးကို အသားကုန် ထုရိုက်ပါတော့
တယ်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

သစ်သားတံခါးမို့ ထုရိုက်သံက
ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ အပြင်ကနေ ပြေးလာတဲ့
အသံတွေကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“လှိုင်ထူး၊ ဟေ့ကောင် - ဘာ
ဖြစ်တာလဲ”

မျိုးကြီးရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပါ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အပြင်ကနေ
မျိုးကြီးပဲဆွဲဖွင့်လိုက်သလား၊ ကျွန်တော်
ပဲ တွန်းဖွင့်လိုက်မိသလားမသိခင် အိမ်
သာတံခါးက ပွင့်သွားခဲ့ပါတယ်။ အပြင်
ကိုထွက်လာတော့ မျိုးကြီးနဲ့အတူ ကျွန်
တော်ကိုကြောင်မြီးကြည့်နေတဲ့ကိုထက်
ခေါင်နဲ့ ခြံကြီးတို့အုပ်စုကိုပါ တွေ့လိုက်
ရပါတယ်။ ကိုထက်ခေါင်က -

“လှိုင်ထူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အလှူ
တကြား”

“ကျွန်တော့်ကို အပြင်ကနေ အိမ်

သာတံခါးကို ချက်ချထားလို့”

ကျွန်တော်လည်း ပြောရင်း မယုံ သဘောမျက်လုံးနဲ့ မျိုးကြီးကို ကြည့်တော့ မျိုးကြီးက-

“ဟေ့ကောင်... ငါမပိတ်ဘူးနော်၊ မင်းထွက်သွားကတည်းက ငါအခန်းထဲမှာ လှဲနေတာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါတို့လည်း အခုပဲ ပြန်ရောက်လို့၊ မင်းအိမ်သာတံခါးကို ထုရိုက်သံကြားတော့ ပြေးလာကြည့်တာ၊ မျိုးကြီးကလည်း အခုမှ သူ့အခန်းထဲကနေ ထွက်လာတာ ငါတို့အမြင်ပဲ”

ကိုထက်ခေါင်ရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်၊ အိပ်မက်မကျေနပ်သေးတာနဲ့-

“အဲဒါဆို စောစောက ကျွန်တော်နဲ့ မျိုးကြီးနဲ့ ယောက်ပဲ အဆောင်ထဲမှာ ရှိတာ၊ သူမလုပ်ရင် ဘယ်သူကလာပြီး အပြင်ကနေ ချက်ထိုးမှာလဲ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မျိုးကြီးက ကျွန်တော်ကို အပြင်ကနေ ထိုးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အိမ်သာတံခါးချက်ကို သွားကြည့်ရင်း-

“ဘယ်မှာလဲ အိမ်သာဖြင့် အပြင်က ချက်တောင်မရှိဘဲနဲ့”

မျိုးကြီးရဲ့စကားသံအဆုံး ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက အိမ်သာ

တံခါးချက် ဆီကို ရောက်သွားကြပါတယ်၊ မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ။ စောစောက ကျွန်တော်တက်ခဲ့တဲ့ အိမ်သာတံခါးရဲ့အပြင်မှာ တံခါးချက်က ရှိမနေပါဘူး၊ အိမ်သာကကပ်လျက် အိမ်သာရဲ့အပြင်က ချက်ကို ကြည့်တော့လည်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တံခါးနှစ်ခုလုံးမှာ အရင်ကတော့ အပြင်က ချက်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မူလ အပေါက်အရာလေးတွေတော့ ရှိပါသေးတယ်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါတို့တစ်ယောက်ယောက်က တကယ်ပဲ အပြင်က ချက်ထိုးလိုက်တာပါ”

ကျွန်တော်လည်း အံ့သြလွန်းလို့ ဒီလိုပဲ ရေရွက်နိုင်ပါတော့တယ်၊ အားလုံးက လာနောက်မနေနဲ့ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်ကို ပြောပြီး ထွက်သွားကြပါတယ်၊ မိန်းကလေးအဖွဲ့တွေပြန်ရောက်လာသံလည်း ကြားတာနဲ့ ဆက်မငြင်းတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါတယ်၊ မိုးမခဆောင်ကတော့ တစ်ခုခုထူးခြားနေတာတော့ သိလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ငယ်ထဲကပေါင်းလာတဲ့ မျိုးကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အရိပ်အထိ ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပဲဆိုတာကို သူလည်း ရိပ်မိနေပုံပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်

ထည်းခပ်မြန်မြန်ပဲ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲကနေ ထွက်လာလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲကနေ ထွက်လာတော့ လူစုံနေပါပြီ၊ ဒုတိယထပ်တစ်ခုလုံး ကျွန်တော်တို့ အသံတွေနဲ့ ဆူညံနေပါတယ်။

အားလုံးက ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုလို့ဆိုပြီး အောက်ဆုံးထပ်ကို ဆင်းသွားကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာတူယသွားတာနဲ့ အခန်းခေါက်ပြန်ပြီး သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။

“ဒီကွင်းပြင်ကြီးဟာ * * * အခုဆို သွေးစရာ * * * ဒီမြက်ပင်စိမ်းတွေ * * * ခြောက်သွေ့ကာ ညိုမြဲနေ * * * ဒီအောင်းကင်ကြီးလည်း * * * ဟိုး... အရင်လိုမလှတော့ဘူး * * * ရင်ထဲက ထွင်းများနဲ့ မင်းစွန့်ပစ်ကာထွက်သွား * * * တို့နှစ်ဦးသားဘဝဟာ * * * သွေးကြီး * * * ခြားထားသလို”

ကျွန်တော် အောက်ဆုံးထပ်ကို ထွက်သွားတော့ ကိုတီရဲ့ဂစ်တာသံနဲ့ အသံရဲ့သီချင်းကို အားလုံးစုအော်ပြီး နားထောင်ကြပါပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း အသံဆိုတာ အပျော်တွေကူးဆက်ပြီး ချစ်သင့်ပဲ သီချင်းထဲမှာ စီးပျော်သွားတယ်။

“ကိုယ်လေစောင့်မျှော်ဆဲမီး * * * မင်းလာမယ့်နေ့ * * * တကယ်တော့မလည်မှုနဲ့ * * * မင်္ဂလာသံပြန်မလှဲနေ့ * * * ကြေကွဲစရာများနဲ့ * * * တခြားနေရာမှာ မင်းပျော်မလား * * * ငါလွမ်းသလို မင်းလည်း * * * အမြဲတမ်းတနေမှာပဲ * * * မျှော်မဆုံးသောကွင်းပြင် * * * အရင်အတိုင်း လျှောက်ရအောင်”

ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နဲ့ သီချင်းအော်ဆိုနေကြပါတယ်၊ သီချင်းဆုံးသွားမှ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆူဆူညံညံအသံတွေကြောင့် မိုးမခဆောင်က ဝန်ထမ်းတွေများ လာပြောမလားဆိုပြီး-

“ဆိုလိုတော့ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တိုးတိုးလုပ်ကြဦး၊ တော်ကြာ ဒီကဝန်ထမ်းတွေ လာပြီးပြောနေပါဦးမယ်”

“မူပါနဲ့ကွာ၊ အခုအဆောင်ထဲမှာ ငါတို့ကလွဲရင် အခုဘယ်သူမှမရှိကြဘူး၊ ကြားရက်မို့ ဘုရားဇူးပါတာနဲ့ မိုးမခဆောင်မှာ အခုတည်းနေတာ ငါတို့အုပ်စုပဲရှိတယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေကလည်း အခုလိုရုံးပိတ်ရက်မဟုတ်ရင် နေ့ဘတ်ဒါပဲရှိတာ၊ ည ၇ နာရီဆို ပြန်ကုန်ပြီ၊ ညစောင့်ကလည်း အရင်တုန်းကရှိစေမယ်”

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်က မတော်
တဆဆုံးသွားပြီးကတည်းက အသစ်
မခန့်ရသေးဘူးတဲ့။ ဘုရားလုံခြုံရေး
တွေလည်း ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာရှိနေ
တော့ စိတ်ချရတယ်လို့ပြောတယ်”

“သိလှရည်လား။ တိုက်ခတ်ခေါင်က
သယ်အချိန်က စုံစမ်းထားလိုက်တာ
တဲ့”

“ငါကဒီအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လေကွာ။
တိုက်ခတ်တည်းတဲ့နေရာရဲ့အခြေအနေ
မှန်ကို သိရအောင် နေ့လယ် မင်းတို့အိပ်
နေတဲ့အချိန် သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းကို
တပ်မေးထားရတာပေါ့။ ဒီတော့သဘော
ရှိ ကဲကြပေတော့။ မင်းတို့အသံကို ရင်
ပြင်ထိကနေ ဘယ်သူမှ မကြားရပါဘူး”

တိုက်ခတ်ခေါင်ရဲ့စကားနဲ့ ကိုတီက
ဂစ်တာသံပေးပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုအစ
မျိုးလိုက်ပါတော့တယ်။ သီချင်းတွေ
တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် အော်ဆိုပြီး အချိန်
တွေ ကုန်မှန်းမသိကုန်လာခဲ့ပါတယ်။
ည ၁၂ နာရီလောက်ရောက်တော့ ကျွန်
တော်တို့အဖွဲ့ထဲက ဝင့်ရည်က -

“ကဲ... နင်တို့တွေ မအိပ်ရင်လည်း
နေခဲ့ကြတော့ - ငါနဲ့မအိပ်တော့ နေက်
အရက်စွမ်းထက်မှာမို့ခဏအိပ်လိုက်
ဦးမယ်။ သွားအိပ်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဝင့်ရည်နဲ့မအိပ်က
ထွက်သွားပါတယ်။ သူတို့ထွက်သွားပြီး
မကြာပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရာ
ဒုတိယထပ်ဆံက ရေချိုးခန်းဘက်ကနေ
“ဝုန်း” ဆိုတဲ့တစ်ခုခုလည်း ပြိုကျသံကြီး
နောက်မှာ

“အား... သေပါပြီ”

လို့စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြီးကို ကြား
လိုက်ကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
ဝင့်ရည်နဲ့မအိပ်အတွက် စိတ်ပူသွားပြီး
ဒုတိယထပ်ကို အပြေးတက်ခဲ့ကြပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယထပ်ကို
ရောက်တော့ ဝင့်ရည်နဲ့ မအိပ်က သူတို့
မိန်းကလေးတွေအတွက် သတ်မှတ်ပေး
ထားတဲ့ ရေချိုးခန်းရှေ့မှာ ကြောင်ပြီး ရပ်
နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စိုးရိမ်
တကြီးနဲ့ -

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်ကအသံလဲ”

မအိပ်က -

“ဘာအသံလည်းတော့ မသိဘူး။
အသံကတော့ ယောက်ျားလေးရေချိုး
ခန်းဘက်ကနေ ထွက်လာတာ။ တစ်
ယောက်ယောက် ချော်လဲတာနဲ့တူ
တယ်”

ကျွန်တော်တို့လည်း ယောက်ျား

လေးအိမ်သာထဲကို အမြန်ပဲ ဝင်သွား
ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်
ချော်လဲပြီး ဒုက္ခရောက်နေရင် တူညီလို့
ရအောင်ပါ။ အထဲကို ဝင်လိုက်တဲ့အချိန်
မှာပဲ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့အားသင့်
သွားရပါတယ်။ ရေချိုးခန်းတစ်ခုလုံး
ကြမ်းပြင်က ခြောက်သွေ့နေပြီး ဘယ်
သူမှ အထဲမှာ ရှိမနေပါဘူး။ ဒါနဲ့ အထဲ
မှာရှိတဲ့ အိပ်သာ ၂ - လုံးကိုကြည့်တော့
ဆည်း ဘယ်သူမှ အထဲမှာမရှိပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ယောက်မျက်
နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပါတယ်။
အာလည်းဆိုတာ အားလုံး ရင်ထဲနား
ဆည်လိုက်သလိုပါပဲ။ ညည့်နက်လာလို့
ထား။ မိုးမခတစ်ဆောင်လုံးမှာ ကျွန်
တော်တို့ပဲရှိတယ်ဆိုတဲ့ စံစားချက်
ကြောင့်လားတော့မသိပါဘူး။

ဒီအကြောင်းကို ဆက်မပြောကြ
တော့ဘဲ အပေါ့အပါးသွားပြီးတာနဲ့ကိုယ့်
အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး တံခါးပိတ်နေလိုက်
ကြပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာပါ
တယ်။ အခန်းတွေထဲမှာတော့ ကိုယ့်
အဖွဲ့ကိုယ် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဒီအသံ
ကြီး ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာကို ပြော
မကြမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း
အခြေရှာမရဘဲ အိပ်ပျော်သွားကြပါ

တယ်။

မနက်အိပ်ရာနိုးတော့ ၇ နာရီတိုး
နေပါပြီ။ မိုးကြိုးတိုက်နိုးပြီး မုက်နှာသစ်
ဖို့ရေချိုးခန်းကိုထွက်လာတော့ ရေချိုး
ခန်းနားမှာ ကိုထက်ခေါင်နဲ့ ခြံကြီးတို့တ
မိုးမခဆောင်က သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း
ကောင်လေးကို စပ်စုနေကြတာကိုတွေ့
လိုက်ရပါတယ်။ ညကအကြောင်း စပ်စု
နေကြမှန်း သိတာနဲ့ ဝင်နားထောင်လိုက်
ပါတယ်။ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းကောင်
လေးက မိုးမခဆောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
အခုလိုရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

“အစ်ကိုတို့မေးလို့သာပြောပြရမှာ
ဧည့်သည်တွေကို ဒီအကြောင်းတွေ
မပြောရဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့မန်နေဂျာ
က မှာထားတယ်။ အစ်ကိုတို့လည်း ကြို
ခံရပြီဆိုတော့ ပြောပြပါမယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ ပတ်လောက်ကအထိ
ဒီမိုးမခအဆောင်မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိ
ပါဘူး။ နေ့ဘက်ဆို ဒီမိုးမခဆောင်
မန်နေဂျာရယ်။ ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်း ၃
ယောက်ရယ်။ ကျွန်တော်တို့လို အထွေ
ထွေသန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ၂ ဦးရယ်က
အလုပ်ဆင်းကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ပြန်သွားတဲ့ ည ၇ နာရီနောက်ပိုင်းဆို
ကိုစောဂျိုးဇက်ဆိုတဲ့ အသက် ၄၀

လောက်ရှိတဲ့ကရင်ကြီးတစ်ယောက်က ညစောင့်အဖြစ်အလုပ်ဆင်းတယ်။ည၇ နာရီနောက်ပိုင်းကနေ နောက်နေ့မနက် ၇နာရီကျွန်တော်တို့အလုပ်ဝင်တဲ့အထိ က သူ့ရဲ့တာဝန်ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀ဝတ်လောက်ကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ နောက်ရေခဲကြမ်းပြင်ရိုက်မိပြီး ဆုံးသွား ခဲ့တယ်။ သူဆုံးတဲ့ညက မိုးမခဆောင် ထပ်ခုလုံးမှာ တည်းခိုသူမိသားစု ၂၅၀ ခန့်ရှိတယ်။

သူတို့ကလည်း အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ တည်းတာဆိုတော့ ဒုတိယထပ် ရေချိုးခန်းထဲက ကိုစောကျိုးဇက်ရဲ့နာကျင်လို့ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အသံကို မကြားကြ ပါဘူး။မနက်ကျွန်တော်တို့အလုပ်ဆင်း လို့ညစောင့်ကိုစောကျိုးဇက်ကိုမတွေ့လို့ လိုက်ရှာကြတော့မှာ ဒုတိယထပ်က ရေချိုးခန်းထဲက သွေးအိုင်ထဲမှာ နောက် ရေပွင့်ပြီး သေဆုံးနေတာကို တွေ့လိုက် ရတာပါပဲ။

အခု အစ်ကိုတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက ကိုစောကျိုးဇက် သေဆုံးပြီးမှ ဒီမိုးမခဆောင်ကြီးမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ ဒုတိယထပ်မှာ လာ တည်းတဲ့စည်သည်တွေကို အသံပေး ခြောက်လှန့်တာတွေ၊ အိမ်သာတံခါး

ချက်ကို အပြင်ကနေထိုးသွားတာတွေ ပြုလုပ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒုတိယထပ်က သူသေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ရေချိုး ခန်းနဲ့တွဲလျက် အိမ်သာနစ်လုံးက ချက် တွေကို မန်နေဂျာရဲအမိန့်နဲ့ ကျွန်တော် တို့ဖြုတ်ထားတာပါ။ အဲပေမဲ့ခြောက်လှန့် မှုတွေကတော့ ရှိနေဆဲပါပဲ။ ဒုတိယထပ် မှာ တည်းခိုသူ တော်တော်များများ ကြုံတွေ့ရတာပါ။ အစ်ကိုတို့က လူများ တော့ အခန်းကျယ်တွေရှိတဲ့ ဒုတိယ ထပ်မှာတည်းခိုဖို့မန်နေဂျာက စီစဉ်ပေး လိုက်တာနဲ့တူပါတယ်။

ကျွန်တို့အထပ်တွေက ၂ယောက် ခန်းတွဲတွေပဲ ရှိတာလေ။ ညစောင့် အသစ်ကလည်း ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို သိထားတဲ့ အနီးအနားရွာတွေက လာ လျှောက်တော့ မခန့်ရသေးပါဘူး။ ပျောက်စရာလည်း ဘာမှမရှိတာနဲ့ မန် နေဂျာက ညကို ဒီအတိုင်းထားပြီး လူရွာ နေတာပါ။ နောက် ၂ရက်လောက်နေရက် ကျိုက်တိုမြို့ပေါ်က လူ ၂ ယောက် ည စောင့်အဖြစ် အလုပ်ဆင်းတော့မယ် တော့ ပြောတာပဲ။ အသေအချာတော့ မသိဘူးအစ်ကိုတို့ရေ...”

သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းလေးရဲ့စကား အဆုံး ညကအဖြစ်အပျက်တွေရဲ့အ

ဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ပါပြီ။ မိန်းကလေးတွေ ကြောက်မှာစိုးလို့ ဒီ အကြောင်းကိုမပြောကြဖို့ အချင်းချင်း ဖျတ်ပိတ်ရင်းရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ကျော ချမ်းချမ်းနဲ့ မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုး၊ အိမ် သာတက်ကြပါတယ်။

အဲဒီနေ့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရေခဲခွက်ကို သွားခဲ့ကြပါတယ်။ လမ်း ခရီးက သက်သတ်လွတ် ဘုန်းကြီး ဆောင်းကို ဝင်ပြီး နေ့လယ်စာ စား သောက်ကြပါတယ်။ ဆရာတော်ကို တည်းဝတ္ထုငွေစုပြီး ဆက်ကပ်ခဲ့ကြပါ တယ်။ ဆရာတော်ကျောင်းက သက် သတ်လွတ်ပဲဟင်းတွေကို သောက် ဆောင်းကောင်းနဲ့ တော်တော်များများ သောက်လိုက်မိပါတယ်။ ရေခဲခွက်က အရမ်းလှပါတယ်။ ပါလာတဲ့ဘောင်းဘီ ဘီလေးတွေဝတ်ပြီး ရေကစားကြပါ တယ်။ မိန်းကလေးတွေကတော့ ယူလာ တဲ့အဝတ်တွေလဲပြီး ရေကစားကြ၊ ဓာတ် ချိုတ်ကြလုပ်နေကြပါတယ်။ ရေခဲခွက် က အရသာစားပြီး ပြန်တက်လာကြတော့ ည ၃ နာရီထိုးနေပါပြီ။ ပြန်တက်လာ တဲ့အခါမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကပဲဟင်း စားလမ်းတစ်ခုတွေ့တဲ့ဆိုင်မှာ တွေ့ကရာ သူတို့စားတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့်

ကြောင့်ခိုက်ထဲကရပ်ပြီး နာလာပါတယ်။ လမ်းမှာ ၃ မါလောက် ရှေ့တိုးပြီးနောက် မှာတော့ ကျွန်တော်လည်း အားတော် တော်လေးပြတ်နေပါပြီ။ မိုးမခဆောင် ကိုရောက်တော့ ညနေ ၅ နာရီ ထိုးနေ ပါပြီ။ ဒါနဲ့ အသင့်ပါလာတဲ့ ဝမ်းပိတ်ဆေး ကိုသောက်ပြီး ဓာတ်ဆားတစ်ဘူး ဖျော် သောက်နေလိုက်ပါတယ်။ အိမ်သာ ၂ မါ ၃ မါလောက်တက်ပြီးတာနဲ့ ပင်ပန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ ဟိုကောင်တွေ ရေခိုးချိုးပြီး ညစာစားဖို့ခေါ်တာတောင် မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီကောင်တွေ ထွက်သွားတော့ ည ၇ နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ ဘယ်လောက်တောင် ပင်ပန်းပြီး အိပ် ပျော်သွားတယ်မသိပါဘူး။ နီးလာ တော့ ခိုက်ထဲကရပ်ပြီး နာနေပါတယ်။ နာရီကိုကြည့်တော့ ည ၁၂ နာရီကျော် နေပါပြီ။

“ဘုရားရေ... ငါ တော်တော်ကြာ အိပ်ပျော်သွားတာပဲ”

ဟိုကောင်တွေက ဟောက်သံက အခန်းထဲမှာ စည်းချက်ညီညီ ထွက်ပေါ် နေပါတယ်။ ခိုက်ကလည်း မခနိုင်မရပ် နိုင်အောင် စူးပြီး နာလာပါတယ်။ တစ် ယောက်တည်းလည်း အိမ်သာကို မသွား ရဲပါဘူး။ ဒါနဲ့ -

“မျိုးကြီး...ထထ၊ ငါအိမ်သာ
သွားချင်လို့ လိုက်ခဲ့ပါကွာ”

ကျွန်တော့်အသံကြားတော့ မျိုး
ကြီးလည်း လန့်နိုးလာပါတယ်။ အိပ်ချင်
မှူးတူးဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော် နေ
မကောင်းမှန်းသိတော့ ဘာမှမပြောဘဲ
ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ လိုက်လာပါတယ်။
ကျွန်တော်လည်း အဖော်ပါတော့ အိမ်
သာထဲ ခပ်မြန်မြန်ဝင် သွားလိုက်ပါ
တယ်။ ခိုက်ကလည်း တော်တော်လေး
ရစ်နေပြီမဟုတ်လား။

ခဏနေတော့အိမ်သာအပြင်ကနေ
ခြေသံကို ကြားရပါတယ်။ သီချင်းလေး
တညည်းညည်းနဲ့ပါ။ မျိုးကြီးရှိနေတော့
ဒီကောင် သီချင်းညည်းနေတာပဲထင်
တာပါ။ သေသေချာချာနားထောင်တော့
သီချင်းက တိုင်းရင်းသားပဲဝဲနဲ့ဆိုနေတဲ့
သီချင်းတစ်ပုဒ်ပါ။ ကရင်တိုင်းရင်းသား
သီချင်းထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ
အတွေးတစ်ခုဝင်လာပါတယ်။ ဒါမျိုးကြီး
ရဲ့အသံမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူ
အသံလဲဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ အိမ်
သာတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပဲ -

“ဝုန်း”

“အောင်မယ်လေး...သေပါပြီ”

ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်း

နဲ့ အသံကို တစ်သက်မမေ့နိုင်တော့မိ
ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခွန်းပဲ အော်နိုင်ပြီး
မေ့လဲသွားပါတော့တယ်။

“အား”

ကျွန်တော့်အသံကြောင့်အားလုံး
ပြေးလာကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော်
တော်လေး သတိပြန်ရအောင် လုပ်ပေး
ခဲ့ရပါတယ်။ နောက်မှ ပြန်သိခဲ့ရတာက
ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေရင်း မျိုးကြီးက
တရေးနီးခံတွင်းချည်လာတာနဲ့ အခန်း
ပြန်ပြီး ဆေးလိပ်ယူနေတာလို့ သိလိုက်
ရပါတယ်။ နောက်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်
တို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့ကြပါတော့
တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးသွားရင်း
ကျွန်တော်တို့နေခဲ့တဲ့ ဒုတိယထပ်က
အဆောင်မှာတည်းခိုမိသူတွေ ကြိုပြီး
ကြောက်မှာစိုးလို့ တည်းခိုဆောင်နာ
မည်ကို မိုးမခလို့ အမည်လွှဲရေးလိုက်
ရတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို တည်းခိုဆောင်
နာမည်အစစ်အမှန်က ဘာလဲ။ အိမ်သာ
တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ဘာကိုမြင်လို့အော်
ပြီး မေ့လဲသွားတာလဲလို့ မေးလာရင်
တော့ ဘယ်တော့မှ ဖြေမှာမဟုတ်ပါ
ဘူး။

လူမြန်မာ

နတ်ဥယျာဉ်

အောင်မယ်လေး
လူမြန်မာ

နတ်ဥယျာဉ်

ညီငယ်ငယ် (လယ်ကော်)

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကလေး
ဘဝက သရက်သီးမှည့်ချိန်ဆို ကျောင်း
ဆင်းပြီးဆိုတာနှင့် ရွာနတ်စင်သရက်ပင်
ကြီးအောက်ကို အပြေးအလွှား သွား
တော့တာပါပဲ။ ကျောင်းမဆင်းခင် ၁၀
မိနစ်လောက်အလိုကတည်းက ကျွန်
တော်တို့ သရက်ပင်အောက်ကိုသွားဖို့
တကြွကြွ ဖြစ်နေကြတာပါ။ အဲ...
ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံ
လည်း ကြားရော လွယ်အိတ်ကို ကြိုးတို
အောင်ထိုးပြီး သရက်ပင်ကြီးအောက်ကို
သုတ္တကံငါးဦးအောင်ပြေးတော့တာပါပဲ။

ကျောင်းနှင့် သရက်ပင်ကြီးကလည်း
သိပ်မဝေးလှပဲကိုး။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကလေး
အရွယ်ဆိုတော့ လောဘကြီးကြတာ
မှန်ပေမယ့် သရက်ပင်အောက်ရောက်
တာနှင့် သရက်သီးမှည့်တွေကို အရင်
မကောက်ကြသေးပါဘူး။ ရွာတော်
အရှင် နတ်မင်းကြီးရဲ့ နတ်စင်အောက်
မှာ ကျွန်တော်တို့ကလေးအဖွဲ့တွေညီညီ
ညာညာ ခူးထောက်ဦးချပြီးမှ သရက်
သီးကို ကောက်ကြတာပါ။ ဒါကလည်း
ကျွန်တော်တို့ကို လူကြီးတွေက အဲလို

လုပ်ဖို့ ဆုံးမထားတာကိုး။ လူကြီးတွေ
က ရွာတော် အရှင် နတ်မင်းကြီး
အကြောင်းကို ပြောပြလွန်းလို့ ကျွန်
တော်တို့လည်း အရှင်နတ်မင်းကြီးနှင့်
မြေငှားပေမယ့် ရင်းနှီးသလိုတောင်
ခြစ်နေကြပါပြီ။

အဲဒီလို အရှင်နတ်မင်းကြီးကို ဦးချ
ပြီးပြီဆိုတာနှင့် သရက်ပင်အောက်ကို
အလှ အယက် ပြေးတော့တာပါပဲ။
သရက်ပင်ကြီးက အကြီးမှ အကြီးကြီး
ပါ။ အပင်က ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အုံ့ဆိုင်းနေ
တာပဲ။ ကြီးမားအုံ့ဆိုင်းနေတာကြောင့်
အပင်အောက်တည့်တည့်မှာဆို မှောင်
တောင်မှောင်နေတာ။

အပင်က သရက်သီးကလည်း
ကောင်းမှကောင်းပဲ။ အနေတော်အရွယ်
အလုံးလေးတွေက ချိုမွှေးလို့ပါ။ ရွာက
လူတွေအားလုံး ဒီအပင်ကသရက်သီး
တို မက်မက်မောမော စားတတ်ကြ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေသာ
ကေဘူး။ လူကြီးတွေလည်း ကြိုက်တာ
ပေါ့။ အလုံးလေးတွေက ဝင်းအိပြီး ဝိုး
လွတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ
ဆို တစ်ယောက်ကို သုံးလုံးလောက်ပဲ
စားနိုင်တာ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သရက်သီးမှည့်
တွေကို ဘယ်လိုပဲလုကောက်တော့
သရက်သီးရတဲ့ အခါ ညီတူမျှတူပဲ ရ
တတ်ပါတယ်။ ရွာတော်အရှင်နတ်မင်း
ကြီးက ဝေးပေးသလို ထင်ရလောက်
အောင် ညီတူမျှတူ ရတတ်ကြတာပါ။
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဒီလိုနေတိုင်းခဲ
သရက်သီးမှည့်တွေကို ကောက်ပြီး
သရက်ပင်အောက်မှာ အဝထိုင်စားဖို့
နတ်တလင်းမှာ တမေ့တမောကစား
ပြီးမှ အိမ်ကိုပြန်လေ့ရှိပါတယ်။

နတ်စင်ကျောင်းတလင်းဆို ကျွန်
တော်တို့အဖွဲ့ကစားထားလွန်းလို့ မြေ
တွေမာတင်းပြီး ပြောင်ရှင်းနေတာပဲ။
ကျောင်းတလင်းက စောစောက ကျွန်
တော်တို့ကောက်တဲ့ သရက်ပင်ကြီး
အောက်မှာဆိုတော့ နေမပူလေတုတ်
နဲ့မှ ကျွန်တော်တို့အတွက် လုံခြုံတဲ့စား
ကွင်းလေးလို့ပါပဲ။

နတ်စင်ကျောင်းတလင်းအောက်
မှာ ကစားလိုက်။ လေတိုက်လို့ သရက်
သီးကြွလာရင် ပြေးကောက်လိုက်နဲ့
ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ အပျော်ကြီး
ပျော်လို့ပါ။ အဲဒီတုန်းက ပျော်လို့မှတို

ကျွန်တော်ဖြင့် ချစ်ခင်အံ့သြစရာကောင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့နတ်စင်က ရွာတောင်ပိုင်းရဲ့တောင်ယလေးထဲမှာ ရှိတာပါ။ တောင်ယလေးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေအမြင်ပေါ့။ ဘေးပတ်လည်မှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ ဝန်းရံထားတော့ တောင်ယလေးလို ဖြစ်နေတာပါ။ အလယ်မှာတော့ မြက်တစ်ပင်မှ မရှိအောင်ကို ရှင်းနေတာပဲ။ ရှင်းဆိုရွာက နတ်ထိန်း(နတ်စင်အား စောင့်ရှောက်ရန်ရွာကတာဝန်ပေးခြင်းခံထားရသူ) ဦးတိုးကြီးကလည်း နေတိုင်းလာရှင်းတာကိုး။

နတ်စင်ကြီးရဲ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကျွန်တော်တို့ သရက်သီးမှည့်ကောက်နေတဲ့ သရက်ပင်ကြီးရှိပါတယ်။ သရက်ပင်ကြီးနဲ့အတူပဲ။ ရွာနတ်စင်ကြီးကိုညောင်ပင်ကြီးတွေ၊ ရေပိတုန်းပင်ကြီးတွေ ဝန်းရံထားကြတယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေ အံ့ဆိုင်ပြီး အလယ်မှာ လေလုံနေတော့ ပဲ့တင်ထပ်သံတောင် ကြားရတယ်။

☆☆☆

နတ်စင်တောကြီးက ညနေပိုင်းအချိန်မှာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေရဲ့ရယ်မောသံတွေ ဆူညံပြီး တောကလည်း အသက်ဝင်လို့ပါပဲ။ ရွာနတ်စင်ရဲ့တောင်ယလေးအတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့က ဆည်းလည်းလိုဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးရှိသော ကျွန်တော်တို့အသံကိုခံနိုင်သေးလေရဲ့လေ။

ကျွန်တော်တို့ရွာကို စောင့်ရှောက်တဲ့ အခု ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးကကလေးတွေကို အရမ်းချစ်ပြီး ရွာသားတွေကိုလည်း အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကူညီပေးတတ်တယ်လို့ ရွာက လူကြီးတွေ ဂဏဂဏပြောတာကို ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမေတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ရွာနတ်စင်ကြီးဆီမှာ သွားကစားတတ်ကြတာတို့ဘာမှ မပြောတာပေါ့။

ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးရွာသားတွေကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်ကြတာတော့ အမှန်ပဲ။ ရွာသားတွေကိုလည်း အမြဲကူညီတတ်တယ်။ ရွာမှာနေမကောင်းသူများနေရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ စိုက်ပျိုးရေးမှာ မိုးခေါင်တာတို့ ပိုးကျတာတို့

ဖြစ်ဖြစ် ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးကို ဗုဒ္ဓပသပြီး ကူညီပိုင်းရင် ချက်ချင်းပဲ သီသီသာသာကြီး ကောင်းလာတတ်တယ်။ မိုးလိုရင် မိုးရွာတယ်။ ဒါဟာဆိုတာဆို မှန်မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးရဲ့ ကူညီမှုကြောင့်ဆိုပဲ ကျွန်တော်တို့တစ်ရွာလုံး လက်ခံတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရွာနတ်စင်ကြီးရဲ့တောအစပ်မှာ သရက်ပင်ခြောက်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ အဲဒီသရက်ပင်ကြီးက သစ်နှစ်မိုးတွင်းအခါက မိုးကြိုးပစ်ချခံရပြီး ခြောက်သွားတာပါ။ အပင်က ကြီးမွန်းပြီး ခြောက်သွေ့နေတော့ ဘယ်သူမှ ခုတ်ရဲကြပါဘူး။ သစ်ကိုင်းတွေက အရပ်ခြောက်သွေ့လွန်းလို့ဆွေးတောင် မြည်းလို နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေဆို လေကြမ်းကြမ်းတိုက်သလို အဲဒီအပင်ကြီးအောက်ကိုမသွားကြဘူး။ ခြောက်သွေ့နေတဲ့သစ်ကိုင်းတွေအရမ်းဆွေးနေပြီကိုး။ အပင်ကြီးလည်း ရွာသားတွေလယ်ထဲသွားတဲ့ သွားမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အဲဒီအပင်ကြီးဆီက သစ်ကိုင်းကျိုးကျပြီး လူကို

ပိမိမှာကြောက်ကြလေလေ အဲဒီသရက်ကိုင်းခြောက်ကြီးတွေက ထစ်ထစ်ချနေအခါ လူသွားလူလာရှိတဲ့အခါတွေမှာ ကျိုးကျတတ်ပါဘူး။ ညအခါလူသွားလူလာမရှိတော့တဲ့အခါမှပဲ ကြိုးကျတတ်တာပါ။ ဒါကလည်း ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးကစီမံခန့်ခွဲပေးထားတာလို့ အားလုံးယုံကြည်ကြတယ်။

အဲဒီလိုညအခါ သစ်ကိုင်းကျိုးကျသံကြားရပြီး မနက်လင်းတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာက လူတွေတော်တော်များများ ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးဆီကို ထင်းတောင်းဖို့ ရောက်ရှိလို့ နေပါတော့တယ်။ သစ်ကိုင်းအလိုအလျောက် ကျိုးကျနေတာဆိုပေမယ့် ထင်းကို ဒီအတိုင်း ခုတ်ယူလေ့မရှိကြပါဘူး။ ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးဆီသွားရောက်ပူဇော်ပသတောင်းခံပြီးမှသာ ယူလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးကို လေးစားရှိသေရှိကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့လေ့ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးထင်းတောင်းယူပြီး ထင်းများစွာထဲအခါမှာလည်း အိမ်ကိုတန်းမပြန်ကြ

သေးသဲ နတ်စင်တလင်းမှာ သန့်ရှင်း
နေလုပ်ပေးပြီးမှသာ အိမ်ကို အသီးသီး
ပြန်တတ်ကြတာပါ။

☆☆☆

ကျွန်တော်တို့ရွာက ရှမ်းလူမျိုးတွေ
ချင်းသီးသန့်နေထိုင်ကြတာဆိုပေမယ့်
တခြားရွာတွေလို နတ်သီးသန့်ကိုးကွယ်
ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားကိုသာ
အဓိက ကိုးကွယ်တတ်ကြတာပါ။ နတ်
တို့တော့ ရွာကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ ရွာ
တော်အရှင်နတ်မင်းကြီးကိုသာ ကိုး
ကွယ်တတ်ကြတာ။ ရွာတော်အရှင်
နတ်မင်းကြီးကိုတော့ ရွာစောင့်နတ်
အဖြစ် ပူဇော်ပသကဲ့ကွယ်ကြတာပေါ့။
ဒီရွာကို စောင့်ရှောက်တဲ့နတ်မင်းကြီး
တို့တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရွာတွေ
ရွာတိုင်းရွာတိုင်းမှာ ကိုးကွယ်တတ်ကြ
တာပါ။

ဒီလို ကိုးကွယ်ကြရာမှာတော့ ရွာရဲ့
မြေနေရာတစ်ခုမှာ နတ်မြေစရိယာ
အဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး နတ်မင်းကြီးစံမြန်း
နေထိုင်ရန် ဗိမာန်ငယ်တစ်ခု အသေ
အချာပြုလုပ်လို့ တစ်ရွာလုံးကိုးကွယ်
တတ်ကြတာပါ။

နှစ်စဉ် ဝါတွင်းကာလမတိုင်မီ ရက်
ပိုင်းအလိုမှာတော့ ရွာတိုင်းရွာတိုင်း
တစ်ရွာကို တစ်ရက်စီ ရွာတော်အရှင်
နတ်မင်းကြီးကို ပူဇော်ပသသည့်ပွဲကျင်း
ပလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီပွဲကို ရွာဓလေ့
“နတ်တက်ပွဲ” လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက နတ်တက်ပွဲ
(နတ်ပူဇော်ပသပွဲ) ဖြစ်ပြီဆိုရင် အရမ်း
ကို ပျော်ကြတာ။ နတ်တက်ပွဲမှာ ကျွန်
တော်တို့ကလေးတွေ အကြိုက်မုန့်တွေ
စားရသလို တစ်ရွာလုံး ပါဝင်ဆင်နွှဲကြ
တာဆိုတော့ ပွဲက စည်မှစည်ပါပဲ။

နတ်တက်ပွဲမတိုင်မီ ၁၀ ရက်
လောက်အလိုကတည်းက ရွာကကာလ
သမီး၊ ကာလသားတွေက ရွာအနှံ့လှည့်
ပြီး နတ်ပွဲအတွက် အလှူခံကြတယ်။
ပွဲတော်မရောက်ခင်ကတည်းက ပွဲတော်
အတွက် လူတိုင်း ကြိုးစားပြီး ပြင်ဆင်
တတ်ကြတယ်။

ပွဲတော်မှာတော့ နတ်မင်းကြီးလို
လုပ်ထားတဲ့မုန့်တွေနှင့် သစ်သီးတွေကို
ဦးဦးဖျားဖျား ပူဇော်ပသပြီး အမွှေးနံ့သာ
တွေ၊ ငါးကင်တွေနှင့်အတူ ပန်း၊ ရေချမ်း၊
ဆီမီးတွေဝေဝေဆာဆာနှင့် နတ်ဆရာ
ကြီးတွေပင့်ပြီး ပူဇော်ပသကြတာပေါ့။

နတ်မင်းကြီးကိုလည်း ပူဇော်ပသလို့
ပြီးရော ရွာသားတွေနှင့်လာရောက်ကြ
တဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေကို တည်ခင်းဧည့်
ခံကျွေးမွေးပြီး တပျော်တပါးစားသောက်
ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ကလေးဘဝတုန်း
က နတ်တက်ပွဲဆိုရင် လူကြီးတွေဝေ
ဝေးတဲ့ မုန့်တွေကို စောင့်ယူရတာ
အပျော်ဆုံးပဲ။ နတ်မင်းကြီးကို ပူဇော်
ပသပြီးပြီဆိုတာနှင့် ကျွန်တော်တို့
ကလေးတွေကို အခေါ်ကြီးတွေကတန်း
စီရပ်ခိုင်းပြီး နတ်စင်ကစွန့်တဲ့ မုန့်တွေကို
အများကြီး ဝေပေးတတ်ကြတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ မုန့်ဝေစရာရတာ သယ်
တောင်မသယ်နိုင်အောင်ပါပဲ။ အဲဒီ
နတ်စင်က စွန့်တဲ့မုန့်တွေက သူငယ်နာ
ဇင်တယ်။ ကျန်းမာတယ်ဆိုပြီး လူကြီး
တွေက ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေကို
ကျွေးတတ်ကြတာပါ။ ဒါကလည်း တစ်
ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းဆိုသလို သူဓလေ့နှင့်
သူပေါ့။

ဒီလိုရွာလေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ကျွန်
တော်အဖို့တော့ အမှတ်တရတွေက
အများမှအများကြီးပါ။ ကျွန်တော်
ကလေးဘဝကို ပြန်လည်တွေးတော

သတိရမိရင် သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ
သရက်သီးကောက်ခဲ့တာရယ်။ နတ်
တက်ပွဲမုန့်ဝေတဲ့အခါ မုန့်တွေအများ
ကြီးရတာတွေရယ်ကို လုံးဝမမေ့နိုင်ပါ
ဘူး။ အဲဒါတွေအပြင် ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်းတွေဆိုတိုင်း သတိရတတ်
တဲ့ အရာတစ်ခုက ကလေးဘဝက နတ်
ဥယျာဉ်လေးမှာ ကစားခဲ့တာတွေကိုပါ
ပဲ။ နတ်ဥယျာဉ်လေးမှာ ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်းတွေ ကစားခဲ့တာ ပျော်မြူး
ခဲ့တာတွေက ရချိန်ထိ ပြန်တွေးရင်
မနေ့တစ်နေ့ကလို့ ခံစားရဆဲပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေ
နှင့်တွေ့တိုင်း ဒီအကြောင်းကိုပဲ ကျွန်
တော်တို့ ပြောဖြစ်ကြတယ်။

☆☆☆

မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီတုန်းက ကျွန်
တော်တို့ ၄ တန်းကျောင်းသားအရွယ်
ပါ။ အသက်ကတော့ ၉နှစ်၊ ၁၀နှစ်အရွယ်
ကလေးတွေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ရွာက
သေးလွန်းပြီး အိမ်ခြေလည်းနည်းတော့
ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဆို ကျောင်းသား
က ၂၀ ကျော်လေးပဲရှိတာ။ အိမ်ခြေ
ကလည်း ရွာအစွန်အဖျားက အိမ်သေး

သေးတွေရောပေါင်းမှ ၅၀ တောင် တင်း တင်းပြည့်ပါဘူး။

အိမ်ခြေနည်းတာနဲ့အညီပဲ လူဦး ရောက်လည်းနည်းတော့ နေလယ်နေခင်း ရွာကလူတွေလယ်ထဲ၊ ကိုင်းထဲ သွားတဲ့ အခါဆို သရဲခြောက်မယ့်အလား ရွာက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်ပြီး ငြိမ်သက် လို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်အပါအဝင် တစ်ရွာ လုံးက တောသုတောင်သားတွေဆို တော့ ကျောင်းပညာရေးကိုလည်း အား ပေးရကောင်းမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တို့ ကျောင်းထားတာ တောင် ပညာတတ်ဖြစ်စေဆိုတဲ့ရည် ရွယ်ချက်က သိပ်မပါပါဘူး။

ကလေးအရွယ် မလုပ်တတ်မကိုင် တတ်ဆိုတော့ အိမ်မှာ ထိန်းကျောင်းရ သတ်သာအောင် ကျောင်းဖို့ထားတဲ့ သဘောပါပဲ။ မိဘတွေကလည်းလယ် ထဲရွာထဲမှာပဲ အချိန်တုန်ကြသူတွေ ချည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် လည်း အချိန်ပေးနိုင်သူတွေ မဟုတ်ကြ ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကလေး တွေကလည်း စာသင်ကျောင်းလေးသာ ကိုယ့်အိမ်လေးလို ဖြစ်ခဲ့သလို ကျောင်း

အတူ နေသူ ငယ်ချင်းတွေ ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့မောင်နှမအရင်းချာလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ တကယ်တော့ တော ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းရှင်သန်ရတဲ့ ကျွန်တော် တို့လို ရွာကကလေးတွေရဲ့ ဘဝဟာ သနားစရာတော့ အကောင်းသားပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီညနေက ကျွန်တော် တို့ ထုံးစံအတိုင်း ညနေကျောင်းလွှတ်ပြီး ဆိုတာနဲ့ ရွာနတ်စင်သရက်ပင်အောက် ကို သရက်သီးကောက်ဖို့ ပြေးခဲ့ကြ တယ်။ နေခင်းကရွာထားတဲ့ ဗိုးဖွဲ့လေး ရဲ့အရိန်နဲ့မို့ ရာသီဥတုကလည်း အေး စိမ့်စိမ့်လေးနဲ့နေလို့ ကောင်းပါလှပေ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာနတ်စင် ဆီလည်းရောက်ရော ထုံးစံအတိုင်း ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးကိုဦးချကန် တော့ပြီး သရက်သီးမှည့်တွေကို လှ တောက်ကြတော့တာပေါ့။ အဲဒီညနေ သရက်သီးမှည့်တွေကြွေနေတာအား ကြီးပါ။ ဗိုးရွာထားလို့ ထင်လေရဲ့။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သရက်သီးမှည့် တွေကောက်ပြီးတဲ့အခါနတ်စင်ကျောင်း တလင်းမှာ သရက်သီးမှည့်စားသောစာ ရင်းကစားကြတော့တာပေါ့။ အဲဒီည

က ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ စုစုပေါင်း ၁၇ ယောက်ပါ။ ကလေးတို့ သဘာဝ အတိုင်း နတ်စင်တလင်းပေါ်မှာ ခွေးရွှား လိုက်တမ်း၊ စိန်ပြေးတမ်း ကစားကြ ထာပေါ့လေ။

ကျွန်တော်တို့တွေ ဆူဆူညံညနဲ့ ထပျော်တမ်း ကစားနေကြရင်းပတ်ဝန်း တျင်က တဖြည်းဖြည်းလင်းလာသလို ခံစားမိလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့တွေ သတိမထားမိကြပါဘူး။ ပြေး လွှားကစားနေကြချိန် ကျွန်တော်တို့ အပျော်တွေကိုသာ သတိပြုမိကြတာ ထဲ။ ကလေးအရွယ်တွေကိုး။

ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုကစားနေရင်း ပတ်ဝန်းကျင်နေရာသစ်တစ်ခုဆို သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေရာ လေးက ကျွန်တော်တို့တစ်ခါမှမရောက် ခူးကြတဲ့ နေရာလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော်တို့တွေ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်လို့ မခံ စားမိကြပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က အမြင် သစ်လေးတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန် တော်တို့ ဒီနေရာလေးနဲ့ မစိမ်းသလို ခံစားမိတယ်။ နေ့စဉ်ဆော့ကစားနေကျ နေရာလေးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ခံစား မိတယ်။

အဲဒီနေရာလေးက အရမ်းအေး လို့ ကောင်းပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က အေးစိမ့်စိမ့်လေးနဲ့ လေကောင်း လေသန့်ရတယ်။ လေပြန်နုလေအတွဲ ကတဖြူးဖြူးတိုက်နေလေတော့ ကစား နေသူ ကျွန်တော်တို့ကို မမောအောင် ယပ်ခတ်ပေးနေသလိုပါပဲ။ မမောတဲ့ အပြင်လန်းဆန်းတက်ကြွပြီးပျော်လိုက် တာလည်း ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေတဲ့ ပတ် ဝန်းကျင်လေးက အရမ်းကိုလှတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ဇက်နေကျ ကာတွန်းစာအုပ်ထဲက ရှင်းတွေလိုပဲ၊ မြက်ခင်းပြင်စိမ်းစိမ်းကြီးက မျက်စိတစ် ဆုံး တမျှော်တခေါ်။ အဝေးကလှမ်းမြင် နေရတဲ့တောင်ပြာတန်းတွေကလည်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပမာပဲ။ အနောက် ဘက်ကောင်းကင်စွန်းမှာတော့ ဝင်ခါနီး နေရဲ့အလင်းရောင်က ရောင်စုံမီးလေး တွေ ထွန်းထားသလို နီရဲလှပလို့ပါ။

ဝင်ခါနီးနေရောင်အောက်မှာ ကျွန် တော်တို့ရဲ့အရိပ်တွေက အရှည်ကြီး တွေ။ ဘေးပတ်လည်မှာ ညီညီညာညာ စိုက်ထားတဲ့ ရောင်စုံပန်းတွေလေ မဝဝေ စည်စည်ပွင့်လို့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကစား

နေတဲ့နေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရောင်စုံဝန်းပင်တွေကြားမှာတော့ ဝိမာန်သစ္စာ ပြသာခံဆောင်ကြီးက ထီးထီးကြီးတည်လို့၊ ရွှေရောင်တွေ ဝင်းလက်နေပြီး လှမှလှပါပဲ။ အဲဒီနေရာလေးဆီတိုတော့ ကျွန်တော်တို့တွေသွားမကစားကြပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ကစားနေတာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းလည်း အလျဉ်းမရှိပါဘူး။ လေပေါ်မှာ ဝဲနေသလို ပေါ့ပါးသွတ်လက်လို့ နေတာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းကလေး သုံးယောက်က မြက်ခင်စိမ်းပေါ်မှာ လိုမ့်အိပ်ပြီးကစားကြတာကို ကျွန်တော်တောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေပါတယ်။ တခြားသူငယ်ချင်းတွေတော့ စိန်ပြေးတမ်းကစားနေကြတယ်။ သူတို့လည်း အတော်လေးပျော်လို့ပါ။

☆☆☆

ကျွန်တော်တို့ကစားနေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ်မသိပါဘူး။ စောစောပြသာခံဆောင်က လူကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာမှ ကျွန်တော်တို့

သတိထားမိခဲ့ကြလေရဲ့။ အဲဒီလူကြီးရဲ့ ရုပ်အသွင်က အသားဖြူဖြူနှင့် တည်ငြိမ်တဲ့ ရုပ်အသွင်ကို ဆောင်လို့နေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေအမြင်ဆိုရင်တော့ သဘောကောင်းမယ့် ဦးလေးကြီးပုံစံပေါ့လေ။ အဲဒီဦးလေးကြီးက တောင်ရည်ပုဆိုးကွက်ထောက်ကြီးနှင့် ခေါင်းပေါင်းအဖြူလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပေါင်းလို့ထားပါတယ်။ အဲဒီဦးလေးကြီးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ကျွန်တော်တို့အဲဒီဦးလေးကြီးနှင့် ရင်းနှီးသလိုခံစားမိခဲ့ကြတယ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ရော ဦးလေးကြီးပါ ကျွန်တော်တို့နှင့်မစိမ်းတာသေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တွေ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ တပျော်တပါး ဆက်ကစားနေကြပြန်ပါတယ်။

အဲဒီဦးလေးကြီးက ကျွန်တော်တို့အနားရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ကို တရင်းတနီးကြည့်ပြီး ပြုံးချင်တဲ့မျက်နှာနှင့်ပြောပါတယ်။

“သားတို့ သမီးတို့ ရောက်နေကြတာကြာပြီ။ ပြန်ကြတော့နော်။ ဒီအချိန်ဆို အမေ၊ အဖေတွေ ပျော်နေတော့မယ်။ ကဲ...ကဲ ပြန်ကြတော့နော်။ နောက်

နှစ်မင်းကြီးက ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေကို နှစ်ပွန်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေကို သူ့ရဲ့ ဥယျာဉ်တော်ဆီကို ခေါ်သွားရှက်ထားတာလို့ ချာကလူကြီးတွေက ပြောပြကြတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီနတ်ဥယျာဉ်ပေးကလည်း ချာတော်အရှင်ကြီး နတ်ပန်းဆင်းထားတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှင့် မစိမ်းဘဲရင်းနှီးနေကြတာပါပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့တစ်ခေါက် လာကစားကြနော်ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦးလေးကြီး။”
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေဦးလေးကြီးကြိုပြီးတာနှင့် တစ်ဖွဲ့လုံး ပန်းတွေ ညီညီစီစီ စိုက်ထားတဲ့လမ်းလေးအတိုင်း ချောက်ပြီးပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပြန်လာစဉ် ရွှေကို ခြေလှမ်းလှမ်းလောက်သာ လှမ်းရပါသေးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းမှောင်လို့လာတယ်။ အဲဒီလိုမှောင်လွန်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့

လည်း ရွာကိုပြန်လမ်းလေးကိုရောက်ရှိခဲ့ကြတော့တာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေအားလုံး ဟာခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အရမ်းအံ့သြသွားပြီး ခုမှ အိပ်မက်က နီးလာသလို ခံစားမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိပ်မက်မက်ခဲ့ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာအဝင်လမ်းလေးကိုရောက်တော့မှောင်မိုးပြီးလို့နေပါပြီ။

မှောင်စပါးနေပြီဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အိပ်ပြန်လမ်းမှာ ကြောက်စိတ်

တွေ မရှိကြပါဘူး။ ဒီလမ်း၊ ဒီခရီးက ည အခါလည်း ကျွန်တော်တို့ သွားလာနေ ကြလမ်းလေးပဲကိုး။ ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော် တို့တွေအိမ်ကို အပြေးပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲမှာတော့ စောစော က ရောက်ခဲ့တဲ့ နေရာလေးအကြောင်း ကို ဝေဝေဝါနှင့် အတွေးတွေ နယ်ချဲ့လို့ ပေါ့။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်မှာ အမေရောအဖေပါတစ်ယောက် ဖုန်ကြွင်းတုန်းတစ်ခွက်လည်း အပ်ကျ သံတောင် ကြားရလှလှ တိတ်ဆိတ်နေ လိုက်တာ အရမ်းပါပဲ။ ဒီအချိန်ထိ လယ် ထဲ၊ ကိုင်းထဲက ပြန်မလောက်ကြသေး ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။ ဒါ ကြောင့်အိမ်ရှေ့မှာပဲတစ်ဦးတည်းကစား ရင်း အမေတို့အလာကို စောင့်မျှော်နေ မိတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ရွာပြန်ရောက်ပြီး ခဏအကြာမှာတော့ ရွာနတ်စင်လမ်း သက်က တဖြည်းဖြည်းလာနေကြတဲ့ လူတွေရဲ့အသံကြားတာမို့ ကျွန်တော် အပါအဝင် အိမ်ဘေးပတ်လည်က ကျွန် တော်တို့ကစားဖော်ကစားဖက်ကလေး တွေ အားလုံး လမ်းပြင်ဘက်ကို ထွက်

ကြည့် ခဲ့ကြတယ်။ အချိန်ကတော့ အတော်လေး မှောင်လို့နေပါပြီ။ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦးတောင် ခပ်ရေးရေးလေးစဲ မြင်ရတယ်။

ကျွန်တော် လူအုပ်အသံကို နား စွင့်နေတုန်းအဝေးကနေပြီး မေမေ့အသံ ကို ကြားလိုက်ရတာနှင့် ကလေးပီစီ အမေ့ကို နေ့စဉ်ဆီးကြိုက်ဆက်လိုက် တော့တယ်။

“မေမေ...မေမေ... မေမေ ပြန်လာ ပြီဟေး”

“ဟင် သားလေးအသံ ပါလား သား... သားလေး”

မေမေကမသဲကွဲတော့ဘဲအမှောင် ထဲကနေ ကျွန်တော့် ဆီ ပြေးလာနေ တယ်။ ကျွန်တော့် လည်း မေမေ့ထိ အပြေးသွားပြီး မေမေ့ကို ပြေးဖမ်း လိုက်တာပေါ့။ မေမေက ကျွန်တော့်ထိ ဖက်မိမိခြင်းပဲ ကျွန်တော့်လက်ကို ခို ကိုင်ပြီးတော့ မေးတယ်။

“သား... မေမေ့သားလေး သား ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ သား ဘာမှမဖြစ် ဘူးမလား၊ အမလေး မေမေ့သားရယ်”

ကျွန်တော် မေမေ့စကားကြား တော့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတာ

ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က ကစားနေကြတာ ပဲသာဖြစ်ရမလဲလို့ပေါ့။

“သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမေမေ ခုယ်၊ သားက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရွာ နတ်စင်တလင်းမှာ ကစားနေတာလေ။ သားပြန်လာတော့ မေမေတို့ ပြန် မရောက်သေးလို့စောင့်နေတာ”

“ဟင်...”

ကျွန်တော်စကားကြားတော့မေမေ အထဲအဝင် ရွာထဲက မေမေတို့နှင့်အတူ ပြန်လာကြသူတွေ အားလုံး အံ့သြသွား ကြလေရဲ့။ အဲဒီနောက်မှာတော့တစ်စုစု နီသဘောပေါက်သွားသလို လုပ်ပြီး အာရုံ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ မေမေ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်ကိုပဲ ခေါ် ပြန်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

☆☆☆

နောက်နေ့တွေတော့ မေမေအပါ အဝင် ရွာကလူကြီးတွေအားလုံး ကျွန် တော်တို့ကို နတ်စင်ကျောင်းတလင်း မှာစောင့်ကစားတော့ပါဘူး။ သရက်သီး အသက်ပြီးရင် အိမ်မှာ ပြန်ကစားဖို့ မှာ ကြသေး။

ကျွန်တော်က မေမေ့တို့ မနေ့ ညနေက ကျွန်တော်တို့ကစားခဲ့တဲ့ လှေ တွဲရှစ်စင်းများနှင့် နေရာလေးအကြောင်း ကို ပြောပြပြီး အဲဒီနေရာလေးကို ထပ်မံ သွားကစားလိုကြောင်း မေမေ့ကို ပြော မိတယ်။ ကျွန်တော်စကားကြားတော့ မေမေက ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာ တွေအကြောင်းကို သေသေချာချာ မေး တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရောက်ခဲ့တဲ့ နေရာလေးတွေနှင့် လှပတဲ့အကြောင်း တွေ၊ ကျွန်တော်တို့ကစားခဲ့တာတွေကို မနေ့ကအတိုင်း တစ်ခုမကျန် ပြန်ပြော ပြတာပေါ့။

ကျွန်တော် ပြောပြတာကို ကြား တော့ မေမေ တစ်စုံတစ်ခုကို နားလည် လိုက်သလို ဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ဪ... ငါ့သားတို့ကို ရွာတော် အရှင်နတ်မင်းကြီးက သူ့ရဲ့ ဥယျာဉ် တော်လေးဆီ ခေါ်သွားပြီး ဂုဏ်ထားခဲ့ တာကိုး။ မေမေတို့ထင်သလိုပဲ ကလေး တွေကို နတ်ဂုဏ်ထားတာကိုး”

မေမေပြောတာကို ကျွန်တော် နား မလည်ပါဘူး။ မေမေကလည်း ကျွန် တော်နားမလည်အောင် မပြောပြဘဲ။

ကျွန်တော်လည်း ဆက်မမေးပါဘူး။
ကလေးပီပီပဲ စိတ်မဝင်စားမိခဲ့ပါဘူး။
ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်တော့တာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့သိလိုက်ရတာတော့
နောက်နေ့တွေမှာ မေမေတို့ရွာကလူ
တွေအားလုံး နတ်စင်သွားပြီး ပန်း၊ ဓရ
ချမ်း၊ သစ်သီးတွေနှင့် ပူဇော်ပသကြ
တယ်။ အဲ... နောက်နေ့ကစပြီး ကျွန်
တော်တို့လည်း အဲဒီနတ်စင်တလင်းမှာ
ကစားခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။ နတ်စင်
တလင်းမှာ ရရှိတဲ့အပျော်တွေကိုလည်း
ကျွန်တော်တို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတော့တာပါပဲ။

☆☆☆

ကျွန်တော်တို့အရွယ်ရောက်မှအဲဒီ
နေ့က ကျွန်တော်တို့ နတ်စင်တလင်း
မှာ သွားကစားရင်း နတ်ဂုဏ်ခံကြရတာ
လို့ သိလိုက်ရပါတယ်။

နတ်မင်းကြီးက ကျွန်တော်တို့
ကလေးတွေကို ချစ်လွန်းပြီး ကျွန်တော်
တို့ကလေးတွေကို သူ့ရဲ့ဥယျာဉ်တော်
ဆီကို ခေါ်သွားဝတ်ထားတာလို့ ရွာက
လူကြီးတွေက ပြောပြကြတယ်။ ဒါ
ကြောင့်အဲဒီနတ်ဥယျာဉ်လေးကလည်း

ရွာတော်အရှင်ကြီးနတ် ဇန်ဆင်းထား
တာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှင့် မစိမ်းဘဲ
ရင်းနှီးနေကြတာပဲ ဆိုပါတော့လေ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်
ဖို့ ပြောတဲ့ ဗီဇာန်ကြီးဆီက ဦးလေးကြီး
ကလည်း ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးပဲ
ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ
ညနေတိုင်း ဦးချရုံရုံနဲ့နေကြဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဖူးပေမဲ့ ကျွန်တော်
တို့စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသလိုခံစားမိနေ
တာနေမှာပေါ့။

မေမေတို့ပြောပြတာတော့ အဲဒီ
ညနေက ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ
မေမေတို့လယ်ထဲပြန်လာချိန် ညနေ
စောင်းကျော်ချိန်ထိ ရောက်မလာတာ
နှင့် တစ်ရွာလုံး ကလေးတွေကို စိုးရိမ်
တကြီး လိုက်ရှာကြတယ်။ နတ်စင်မှာ
လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး ဘယ်
သူမှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့အရိပ်ရောင်
တို့လည်း လုံးလုံး မတွေ့ရဘူးဆိုပဲ။ ရွာ
ကလူကြီးတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့
ကို နတ်ဂုဏ်တာလို့ ချက်ချင်းသိလိုက်
ကြတယ်။

ဒါနဲ့ ရွာတော်အရှင်ကြီးနတ်မင်း
ကြီးကို ကလေးတွေတို့ ပြန်လွှတ်ပေးဖို့

ထားပန်ပြောဆိုကြတယ်တဲ့။ ကျွန်
တော်အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် မေမေတို့အဖွဲ့
ဆိုက်ပြန်လာကြတာ။ ရွာတော်အရှင်
ဆီမင်းကြီးရဲ့နတ်စင်ကြီးဆီကပါ။ ကျွန်
တော်တို့လည်း အဲဒီနတ်စင်ဆီက ပြန်
လာဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာလို့ မေမေတို့နှင့်
ဆုံခဲ့တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် တွေး
ကြည့်ရင် စဉ်းစားလို့ကို မရနိုင်ပါဘူး။
ဆီဂုဏ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်
တို့တိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြုံခဲ့ရတာပါ။

ဒီလိုနှင့် အဲဒီနေ့ပြီးနောက်တစ်နေ့
ထဲကလေးတွေကို ကောင်းကောင်း
စစ်ဆေးခွင့် ရှာပြန်ရောက်အောင် ပို့ပေးလို့
မိပြီး ရွာတော်အရှင်နတ်မင်းကြီးကို
အတုပူဇော်ပသခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
အတုလူကြီးတွေ ကျွန်တော်တို့ကို နတ်
မင်းကြီးနောက်ထပ်ထပ်ဝက်မှာစိုး
တာကြောင့် အဲဒီနတ်စင်ကြီးဆီမှာ ထပ်
သွားမကစားခိုင်းတော့တာပါ။ အရွယ်

ရောက်မှပဲ အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်
တော်ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိခဲ့ရတာပဲ။

ဘယ်လိုပဲပြောပြော အဲဒီအချိန်
က နတ်ဥယျာဉ်လေးဆီရောက်ခဲ့တာကို
ကျွန်တော်တို့ အရမ်းတော့နှစ်သက်
အဲဒီအချိန်က ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနဲ့ လူတ
တဲ့ နတ်ဥယျာဉ်လေးဆီကို ကျွန်တော်
တို့နောက်တစ်ခေါက်လောက်ထပ်သွား
ချင်မိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေဆို
မိတိုင်းလည်း အဲဒီနတ်ဥယျာဉ်လေး
အကြောင်းကို ပြောမိနေကြမိပါ။ ကျွန်
တော်တို့အသက်တွေ ကြီးရင့်သွား
သည့်တိုင် နတ်ဥယျာဉ်လေးမှာ ကစား
ခဲ့တဲ့အတိတ်ပုံရိပ်လေးတွေကတော့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့အတွေးအိမ်ထဲမှာ အမြဲ
တမ်းရှင်သန်နေဦးမှာ သေချာပါတယ်။

ဦးလေးငယ်(လယ်တော်)

နားလေထွက်လျှင်...

- တရုတ်စကားပွင့်ကို
- နားတွင် ပိတ်ဆို့ထားပါ။
- အပွင့်ကို လက်သုပ် သုပ်စားပါ။
- သဘောရွက်ကို မီးကင်၍
- တို့ရောအခြစ် တို့စားပါ။

နားပြည်ယိုလျှင်...

- ကြက်သွန်နီကို
- အရည်ညှစ်၍ ထည့်ပါ။
- ကြိတ်မှန်ရွက်ခြောက်မှုန့်နှင့်
- အုန်းဆီစပ်စပ်ချော်၍
- နားကျပ်ပါ။

လေယျမင်းသျှင်

သရုပ်ဖော်ပန်းချီဝေမွန်လင်း

www.burmeseclassic.com

ကန္တာရ

စေ့ပွင့်သျှင်

ဂျိန်း...ဂျိန်း...ဂျိန်း...ဂျိန်း။
ဟာ...။ တောက်ပစူးရဲလွန်းလှ
သည် အဖြူရောင်အလင်းစိုက်ကြီးက သူ့
အနားကလေးမှာ ကပ်ပြီး ရုတ်တရက်
ထ၍ ပြတ်သည်။ လင်းထိန်ဇွေးလက်။
မျက်စိစူးလိုက်တာ။ အား...အား။ သေ
တော့မှာပဲ။ ဘာသာသတ်မထားမိလိုက်
ထိ မျက်ဝန်းတွေကို စေ့စေ့ပိတ်ထား
လိုက်မိ။ ထိန်ထိန်လင်းသော အလင်း
စိုက်ထူပြင်ကြီးထဲမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပါး
လျှပ်လျှပ်ကလေးက ပေါ်လောလွင့်ပျော
နေသလို၊ ပြီးတော့ ဖြူဖြူဇွေးဇွေး လင်း
ရောင်ပြင်ကြီးက ထိတ်လန့်စရာကောင်း
လောက်အောင်ပင် သူ့ကို တောက်

လောင်ကျွမ်းခြစ်ပစ်လိုက်လေသလား။
ပူလိုက်တာ...။ အား... ပူတယ်၊ ပူတယ်။
အမားရေ... သေပါပြီဗျာ။ သူ့တစ်ကိုယ်
လုံး အလင်းစိုက် အပူလုံးကြီးထဲမှာ ကျုံ့
နစ်လျက်။
အလင်းပြင်ကြီးက သူ့နှံ့ဘေး
လင်းကွင်းပြင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ရုတ်တရက်
လွင့်တက်လာခဲ့ခြင်းကိုသာ သူ မှတ်မိ
တော့သည်။ နည်းနည်းကလေးကြာ
တော့မှ တဂျိန်းဂျိန်းပေါက်ကွဲသံက နား
ကွဲမတတ် မြည်ဟိန်းရည်လာခဲ့ခြင်း
ကိုလည်း သူက သတိတရရှိနေသေး
သည်ပင်။ ဂျိန်း...ဂျိန်း...ဂျိန်း...ဂျိန်း။
အောင်မယ်လေးဗျာ...။ ကျယ်လောင်

လိုက်တဲ့အသံ၊ နားအုံနားရင်တွေတော့
ပွင့်ပါပြီ။

ဂျိန်း...ဂျိန်း...ဂျိန်း...ဂျိန်း...အလိန်း...
အလိန်း...။

ခဏကလေး၊ ခဏကလေးမျှသာ
ကြာသည်။ ဇွေးဇွေးလွှဲအလင်းစိုက်ကြီးက
သူ့ကို ဝဲကတော့ထိုး၊ စုပ်မျိုပစ်လိုက်ပြီး
တျယ်လောင်မြည်ဟိန်း အသံနက်ကြီး
တွေထဲမှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဟုပ်ခနဲ
မြှောက်ကြွဖျတ်ကွဲသွားသည်ကို သတိ
ထစ်ချက်ဝင်လိုက်ပြီးသည့်နောက် ဘာ
ဆိုတာမျှ သူမသိတော့ နောက်ဆုံး သိ
မိတ်ကလေး မပျောက်တပျောက်မှာ
သူ့စိတ်ထဲပေါ်လာသည်အတိုင်း သူ့
ထစ်ကိုယ်တည်း လွှတ်ခနဲ ညည်းလိုက်
ဒီသေးသည်တိုသာပဲ ခပ်ရေးရေးမှတ်
မီတော့သည်။

ဒီကာလနာကောင်၊ သူ့ပုန်တွေ
သစ်လာကြပြန်ပြီ။ ညကမှ ရွာထဲကို
အစိုးရစစ်တပ်စစ်ကြောင်းဝင်လာတာ
တို ဒီမသာမတွေက ဘယ်လိုများ ချက်
ချင်း သတင်းရသွားလိုက်ကြပါလိမ့်။
ဒုက္ခပဲ...။ တိုက်ပွဲတွေ ထပ်ဖြစ်ကြဦး
အော့မလား။ ဒုက္ခပဲ... ဒုက္ခပဲ... ဒုက္ခပဲ...
အော့ပဲ။

မှောင်လို့က်တာ။

ချက်ချင်း သိသိသာသာ သူ့ခံစား

လိုက်ရသည်မှာ ပိန်းပိန်းပိတ် အမှောင်
တွင်းနက်ကြီးထဲ သူရောက်နေခြင်းကို
ဖြစ်သည်။ ဘာဆိုတာတစ်ခုမျှ မမြင်ချ
သူ့နှံ့ဘေး ထက်အောက်ဝန်းကျင် အား
လုံးအားလုံး ပကတိအမှောင်။ သူသည်
စေးပျစ်အေးခဲနေသည့် အမှောင်ပြင်
အတုံးအစိုင်ကြီးထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီး
သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကျောက်ရုပ်တုတစ်ခု
လို ပုံဆောင်ခံဖြစ်နေပြီလားမသိ၊ လှုပ်
မရ လှည့်မရ ကွေးမရ ဆန့်မရ၊ မှောင်
လိုက်တာ... ပိန်းလို့၊ ဇွီး။ ဘာမှလည်း
မမြင်ရပါလား။ ဘယ်ဆီကို ရောက်ပြီး
ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဆိုတာမျှ
မသိတော့။ ဘုရား...ဘုရား... ဘုရား
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကယ်တော်မူ၏။
အမားရေ...၊ အပါးရေ... ငါ့ကို ကယ်သိဦး
သားကို ကယ်ကြပါဦး။ ဖျစ်ညှစ်ပြီးအော်
ကြည့်သည်။ ကြောက်အားလန့်အား
အသည်းအသန် အော်သည်။ ဘာသံမျှ
ထွက်မလား။ သူ့ကြောက်အားတကြီး
အော်သံများကို ပိန်းပိန်းပိတ် အမှောင်
ပြင်ကြီးက စုပ်ယူမျိုချ ပစ်လိုက်သည်
ဟု သူထင်နေ၏။

ဘာဆိုမျှ မမြင်ရမှတော့ ဘယ်ဆီ
သွားရမလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကြောက်စိတ်တွေ သူ့တစ်ကိုယ်
လုံးအနှံ့ မြွေဆိပ်လိုပြန့်လျက် တဆတ်
ဆတ် တုန်နေသည်။ သူ့တစ်သက်မှာ
သည်လောက်တစ်ခါမျှမကြောက်ခဲ့ဖူး။
အသည်းနှလုံး အကုလီစာတွေ ပြောင်း
ပြန်လိပ်တက်လာပြီး လည်ချောင်းဝမှာ
တစ်လစ်ပိတ်ဆို့နေသလိုကြီး။ ဘာဖြစ်
နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်
တာလဲ။

ကြောက်စိတ်နှင့် အခြစ်အပျက်နေ
တာလဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကြောက်စိတ်နှင့်
အခြစ်အပျက်ကို အမှန်အတိုင်း သိချင်
စိတ်တို့ လူးလိုမ့်နေ၏။ မှောင်လိုက်
တာလည်း မည်းလို့နော်...။ ဘာကိုမှ
မမြင်ရပါလား။ စိမ့်စနဲ ပို၍ အကြောက်
သည်းလာပြန်သည်။

အမားရေ... အပါးရေ၊ ငါ့ကို မကယ်
နိုင်ကြတော့ဘူးလား။ တူလွှမ်းရေ...၊
ဝမ်းခါရေ...၊ ယိမ်းဘောင်...ရေ၊ ငါ့ကို
ကယ်ကြပါဦး။

အသံမထွက်ဘူးဆိုသည်ကို သိနေ
သည့်တိုင် သူ ရှိကြီးတင် ငိုချပစ်
လိုက်သည်။ ကုရာကယ်ရာမဲ့သော
အတွေးက သူ့ကို ဆောက်တည်ရာမဲ့

ဖိစီးထား၏။ လှုပ်မရ၊ လှည့်မရ၊ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း လေးလံ
အိကျလာနေသလို၊ တအိအိဖြင့်တရှိက်
ရှိက် ငိုနေမိသည့်တိုင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က
အရေပြားတစ်တွန့်ကလေးမျှပင်မလှုပ်၊
အိုး... မြတ်စွာဘုရား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာ
ပါလိမ့်။ ကြောက်စိတ်တွေ တအိအိ ပြို
ဆင်းလာပြီး နေရာလပ်မကျန် ဖိကြိတ်
လျက်၊ အသက်ရှူမဝချင်၊ ခေါင်းထဲမှာ
တစီစီလည်နေပြီး ခိပ်ခိပ်ခိပ်ခိပ်ဖြင့် မူး
ချင်အော့ချင်လာသည်။ အန်ချပစ်လိုက်
ရမလား။ အပူလုံးကြီးတစ်ခုက ရင်ညွန့်
မှသည် အာခေါင်ဝဆီ ဆောင့်တက်လာ
၏။ အမားရေ... အမားရေ... အမားရေ၊
အို... အို... မူးလိုက်တာ... မူးလိုက်တာနော်။
သူ့ကိုယ်ကောင်ကြီးက ချာလည်လှည့်
နေသလို တရိပ်ရိပ်မူးယစ်ဝေရီ၊ ဒီ
အတိုင်းနဲ့ပဲ ငါ သေရတော့မှာလား။
အမယ်လေး... မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး။
ငါ မသေဘူး...။ မသေနိုင်ပါဘူး။ အမား
ရေ... အပါးရေ... ငါ့ကိုကယ်ပါ။ ကြောက်
ကြောက်ဖြင့် ဟီးတိုက်၍ ငိုပြန်သည်။
သို့သော် အသံမထွက်၊ သူ့ကိုယ်ကလည်း
တစ်စက်ကလေးမျှမလှုပ်။

အေးစက်စက်အမှိုက်တိုက်ကြီးက
ပို၍ပို၍ စေခဲလာပြီး သူ့စိတ်သူ့အတွေး

အတွက်ပင် လှုပ်၍မရအောင် စုပ်ဆွဲထား
အတု၏။ ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား။ ငါ
သေတော့မှာလား။

အတွေးမဆုံးသေးခင် အမှောင်ထဲ
အသူစုပ်ခနဲပျော်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွား
သည်။ အိုး... မှောင်လိုက်တာနော်။

☆☆☆

သွေးတွေ... သွေးတွေ
အမှောင်ကန့်လန့်ကာကြီးက ဘယ်
အချိန်မှာ လွင့်ပြယ်သွားလိုက်သလဲ သူ
မသိ။ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာလာချင်း
အနီစွေးစွေး သွေးကွင်းပြင်ကြီးကသာ
သူ့မျက်ဝန်းထဲ လွင့်စဉ်ကျလာ၏။ သွေး
သွေး၊ သွေးတွေ၊ သွေးတွေ၊ ကြည့်စမ်း
ကြည့်။ အလိမ့်ထိုးနေတော့တာပဲ။ မြင်လို့
အောင် မကောင်းဘူး။ အိုး... မှောင်
လိုက်တာနော်။

☆☆☆

သွေးတွေ... သွေးတွေ၊
အမှောင်ကန့်လန့်ကာကြီးက
အချိန်မှာ လွင့်ပြယ်သွားလိုက်
သလဲ သူမသိ။ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာ
ချင်း အနီစွေးစွေး သွေးကွင်းပြင်
ကသာ သူ့မျက်ဝန်းထဲ လွင့်စဉ်ကျ
လာ၏။ သွေးတွေ၊ သွေးတွေ၊ သွေးတွေ၊

ကြည့်စမ်းပါဦး။ အလိမ့်ထိုးနေတော့တာ
ပဲ။ မြင်လို့တောင်မကောင်းဘူး။ အိုး...
ငါတစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးတွေနဲ့ ခွဲ
လို့၊ ဘုရားရေ... ငါ ဘာဖြစ်တာတုန်း သူ့
လက်တွေကို လှုပ်ကြည့်သည်။ ရေ၊ သူ့
ခြေထောက်တွေကို ရုန်းရင်း ဆွဲကြည့်
သည်။ မရွေး၊ သူ့ကိုယ်ကောင်ကြီးတစ်
ခုလုံး သွေးရဲရဲသံရဲရဲ သွေးတွေ ရွှဲနှစ်နေ
ပြီး တစ်လွန်တစ်လှုပ် ကလေးမျှ လူးလဲ
၍ မရ၊ သို့နှင့်တိုင်... သူ့စိတ်တွေကြည့်
နေလိုက်ပုံမှာလည်း ယုံနိုင်ချင်စရာပင်
မရှိ။ လေထဲလွင့်သည့် လဲမှီစကလေး
တစ်စလို ပေါ့ပါး လွတ်လပ်လို့၊ ဘာဖြစ်
တာပါလိမ့်။

ကြောက်စိတ်တွေ တစ်စက်မျှ မရှိ
တော့၊ အာရုံက အလွန်ငြိမ်းသက်လျက်
ရှိသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်ခဲ့သလို၊ သူ့
ကိုယ်ခန္ဓာကို သူ့ကိုယ်တိုင် လွယ်ဝိုး
မထားရတော့သလို၊ ဘာဖြစ်နေတာ
လဲ။ ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ သိချင်လွန်းပြင်းပြ
စွာ အေးစိတ်တွေ မှန်ထူနေ၏။

ဟင်... ငါ့ခန္ဓာနှစ်ကောင် ဘယ်မှာပါ
လိမ့်။ ရှုတ်ခြည်း သူ့အချစ်ဆုံးနွားနှစ်
ကောင် ရပ်ဆိုင်း ဂရုတိုက်တို့ကို သတိမ
လိုက်သည်။ ရပ်ဆိုင်း နွားရော့နွားနက်
ကြီး၊ တချို့က နွားဂျစ်ဟု ခေါ်နေကြ

သည့် နီညိုနက်ရောနှောသော အနက်
မွေးဖွားမဟုတ်။ ကတ္တီပါစအနက်လိုစိတ်
စိတ်တောက်လက်နေသည့် အသွေး။
သိပ်ရှားပါးသည့် နွားနက်မျိုး။ သူတို့ရွာ
နှင့် တစ်ခေါ်လောက်က တောင်ကြား
လမ်းကိုဖြတ်လျက် နွားမှောင်ခိုအုပ်တွေ
တစ်ဖက်နိုင်ဘက် အကူးမှာ ဝှံ့နွံနွံစား
စား ခိုး၍ဝယ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
အပါးနဲ့ အမား တစ်သက်လုံး တကုန်း
တုန်းနဲ့ ရွှေကျင်ပြီး စုထားဆောင်းထားခဲ့
သမျှလည်း ဒီကောင်ကြောင့် ပြောင်တာ
ပါပဲ။ မဝယ်လို့ကလည်း မဖြစ်။ သူ့အရင်
နွားဝါကြီး "စိုးကြာ" က ဂရီကွင်းတော
စပ်မှာ သူပုန်ကောင်တွေထောင်ထား
သည့်ပိုင်းနင်းမိ၍ အရိုးအသားတစ်စပ်
လွင့်စဉ်ထွက်ကာ အသေဆိုးသေခဲ့ရရာ
သည်။

စိုးကြာကြီးသေချိန် လယ်အလုပ်
တွေ ပူနေချိန်မို့ မရှိရှိတာတွေနှင့် ရမ်ဘို
တို့ မရကုပ်က ရွာဖွေဝယ်ထားရခြင်း
ဖြစ်၏။ သိပ်လှတဲ့ကောင်ကြီး။ သူ့လက်
ထဲမှာပဲ ကြီးကောင်ဝင်ပြီး ထမ်းပိုးကျင့်
ထမ်းပိုးတင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ နွားပြာ
ညိုသွေး။ နွားနစ်ကောင်စလုံး ဖီးနေ
အောင် ဝပြီး သန်လိုက်မာလိုက်သည်
မှာလည်း ဂျောင်းဂျောင်းမြေ။ သူနှင့်

ဆိုလျှင် ကံကလည်း စပ်၏။ တကယ်
အကွဲညီတဲ့နှစ်ကောင်။ အခု သူ့စိတ်က
သူ့နွားနစ်ကောင်ကို အာရုံတန်းလျက်
ဖျာလောင်ခတ်ချင်လာသည်။

နေပါဦး။ စောစောကလေးကတင်
ငါနဲ့အတူထယ်ခွဲနေကြသေးတာပဲ။ ဘာ
ဖြစ်လို့...။ ပျိုးခင်းမှာ ပျိုးညှောက်လေး
တွေ စုံပြီး စိမ်းလဲ့လဲ့ ကြက်တူးရွေးရောင်
ပြေးလာခဲ့ပြီ။ ငှက်ကလေးစပ်စပ်မှာ အချိန်
မီလယ်ပြင်ထားနိုင်လျှင် ပျိုးသက်ရင့်
ချိန်နှင့် သမန်းပုပ်သည့်အချိန်တို့ ကွက်
တိဖြစ်မည်။ သည်စပါးကလေးတစ်ခင်း
တော့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်အောင်
ထားလိုက်ချင်သေးသည်။ သူတို့ဘက်
မှာ အစိုးရစစ်တပ်နှင့် လက်နက်ကိုင်
သူပုန်အုပ်စုတွေက နေရာမရွေး။ အခါ
ကာလမရွေး တိုက်ချင်သည့်အချိန် ထ
တိုက်နေကြ၏။ ပစ်ချင်သလို ပစ်ခတ်
နေကြ၏။ ဘာကိုမှ အစိုးမရ။ သေ
ချင်တိုင်းသေ၊ ကြေချင်သလိုကြေ။ သည်
စပါးကလေးသာ အောင်ထားလျှင် သင်း
တို့ ပစ်ကြခတ်ကြ သတ်နေကြ သေနေ
ကြလည်း ကိုယ်တွေတော့ ဖြင့် အ
ဟောင်းလောင်း ငတ်မသေနိုင်။ ထို့
ကြောင့်ပင် ဝီရိယပိုစွာ သူ့လယ်ထဲမှာ
ရမ်ဘို၊ ရော်ကီနှစ်ကောင်တို့နှင့် ကြိုးစား

ဒီသက်လည်း ရုတ်တရက် ဖြစ်လာသည့်အမှန်တရားကို
ငြင်းခုံရ။ တွင်းချိုင့်ကြီးထဲမှာ ရမ်ဘို၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးနှင့်
သူ့ကပင် ထယ်တံ၊ ထမ်းပိုးတုံး ဖြစ်ပြီးခဲ့သေးသည့်
သစ်ကျိုးသစ်ပဲ့ အစအနများ ကြားထဲမှာ ရှက်ကီ၏
ဆင်းတစ်ခြမ်းပဲ။ အသစ်စက်စက် သီချိုင်းမြေကို
အသုဘရွာလျက် မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်နေကြသည်။
သွေးတွေ သွေးတွေ၊ မြေပြတ်ပက်ပြတ်
အပိုင်းပိုင်းအစစ သွားအစိတ်အပိုင်းတွေ။

စီးစား အလုပ်လုပ်နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်
သည်။ သည်ကောင်တွေ ဘယ်ပျောက်
သွားပါလိမ့်။
ဟယ်... ဘုရား၊ ဘုရား။ ဖွဟဲ့...လွဲ
အစဖယ်ပါစေ။ အဲဒီလိုများ တကယ်
မဖြစ်လိုက်ပါစေနဲ့။ သူ့ရင်တွေ တလုပ်
ထုပ်တုန်လာ။ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။
ဘုရား... ကယ်တော်မူပါ။ စောစောက
အသံဟာလက်နက်ကြီးသံပဲ။ အမြောက်
သံပဲ။ ပေါက်ကွဲသံပဲ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်
ထယ်... စစ်တပ်တွေနဲ့ သူပုန်တွေတိုက်
ကြဆိုက်ကြတိုင်း ထောင်းထောင်းထ
အောင် ကြားခဲ့ရဖူးတဲ့ ဝုံးသီးကွဲသံတွေ

ပဲ။ ဒါဆိုရင်...။ ဆက်မတွေးခဲ့တော့။ သူ
နာခေါင်း ထဲအထိ သွေးညှို့နဲ့တွေ့ ချီ
တက်လာသည်။ သွေးတွေ... သွေးတွေ။
သူ့ကိုယ်ကောင်ကြီးတစ်ခုလုံးဝေမှာ
ကပ်ပြီးပေကျံစိုစိုနဲ့နေသည့် ပူနေနေ
စေးပျစ်ပျစ်အရည်များသည် ရွံ့ရည် ရွံ့
နှစ်တွေလား။ သွေးတွေများလား။
ဟင်... သွေးတွေနဲ့ရောပြီး ငါ့ကိုယ်
မှာလာကပ်နေတဲ့ဒီအသားစအသားအရောင်
တွေကရော ဘာတွေလဲ။ သယ်သူသာ
ဖြစ်။ အလိုလေး မြတ်စွာဘုရား။ နှလုံး
ရန်ရပ်သွားတော့မလောက်အောင်စစ်
ခေါင်းနားပန်းတွေ ကြီးသွားသည်။ ရမ်

ဘိုရေ...ရော်ကီရေ...။ တွေးရင်းတွေးရင်း
သေချာသည်ထက် သေချာသလို ဖြစ်
လာလျက်သူအတွေးကိုသူပြန်ကြောက်
လာ၏။

ထင်သည်အတိုင်းပင်။

သူအနားကလေးကပ်လျက်မှာ
ကျွန်းပြုကြီးတစ်ခုပမာ ဖြေစိုင်းမြေစေ့တွေ
မွှာကြနေသည့် တွင်းချိုင့်ကြီးတစ်ခု။
စောစောကလေးက သူကြားခဲ့ရသော
အမြောက်ဆန်ကြောင့် သည်ချိုင့်ခွက်
ကြီး ရုတ်တရက် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။
အခုကလေးတွင်ပဲ။ အခုကလေးတွင်ပဲ
လျှပ်ပြက်သလို ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။
ဖြူဖွေးလင်းထိန်သော အလင်းစိုင့်ကြီး
နှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
မြေတုံးမြေစေ့တွေ၊ ရွှံ့နှံ့ရည်တွေ၊ သွေး
တွေ၊ အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် အသားစ
အသားမျှင်တွေ။ အဲသည်အထဲမှာ
တတ္တိပါနက်မွေးနှင့် ညိုပြာရောင်သွေး
အမွေးအမှင်တွေ၊ သားရေစတွေ ပတ်
ဝတ်လည် ပေနပ်ဆယ်အစိတ်အတွင်း
မှာ ပြန်ပြန်ကြလို့။ အနီရောင်သွေးပြင်
ကြီး။ အို...မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး။ ရမ်
ဘိုရေ...ရော်ကီရေ - မင်းတို့မသေရဘူး။
သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် ဖြစ်လာ
ရသည့်အမှန်တရားကို ငြင်း၍မရ။ တွင်း

ချိုင့်ကြီးထဲမှာ ရမ်ဘို၏ ခေါင်းပြတ်ကြီး
နှင့်ခုန်ကပင်ထယ်တံ၊ ထမ်းပိုးတုံးဖြစ်ဖူး
ခဲ့သေးသည့် သစ်ကျိုးသစ်ပဲ့ အစအန
များကြားထဲမှာရော်ကီ၏ခေါင်းတစ်ခြမ်း
ပဲ့။ အသစ်စက်စက် သချိုင်းမြေကို
အသုဘရွလျက် မျက်လုံးကြီးတွေ ပြု
ထွက်နေကြသည်။ သွေးတွေသွေးတွေ
ခြေပြတ်လက်ပြတ် အပိုင်းပိုင်းအစစ
ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေ။

သူတို့က ဆောင်နေလွန်း၍ ဖြစ်
မည်။ ဘယ်လိုပြေးလာမိပြီး ဘယ်လို
ရမ်ဘို ရော်ကီတို့၏ သွေးစက်လက်
ခေါင်းပြတ်ကြီးများကို သူရှင်ဘတ်ထံ
ခင်ခင်မွတ်မွတ် ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်မိ
မှန်းလည်းမသိ၊ ပြီးတော့ သည်းအူပြတ်
မျှ ရှုံးချိုးချိုင့်နေမိသည်လည်းမသိ။

ရမ်ဘိုရေ...ရော်ကီရေ...။

ဖြစ်ရလေ ငါ့ကောင်ကြီးတွေရယ်။

ရှိုက်သံသည် အေးခဲစေးပျစ်နေ
သည့်တွင်းပြင်မှာ အသံတိတ်လှိုင်းတွေ
ထန်နေတော့သည်။

မိုးက ဖွဲဖွဲမှုန်ကလေး တအိအိ ရွာ
နေဆဲ။

တိမ်တွေထူထပ် ပိတ်သည်းနေပုံ
မှာလည်း ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံး
ပြိုဆင်းအံ့ကျ လာနေသလိုပင်။ နေ

အလင်းသည် မိုင်းပျံ့ပျံ့၊ မိုးမှုန်နှင့် တိမ်
စိုင့်ရေငွေတွေ လုံးထွေးလျက် ခပ်ဝေး
ဝေးဆီကိုပီပီမမြင်နိုင်။ ကြည့်လေရာရာ
ဝေဝဝဝဝါးဝါး။

စိတ်ထဲမှာ အမိုးနှင့်အပါးကို ဖျပ်
ခနဲ သတိရလိုက်၏။ အမိုးရေ... အမိုး
ရေ။ ဒီအချိန်လောက်ဆို ဘာများလုပ်
နေမှာလိမ့်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုပဲစိတ်
မချနိုင်စွာ တပူပန်ပန်ဖြင့် ပျော်နေဦးမည်
ထင်သည်။ အင်း... စောစောက လက်
နက်ကြီးတွေကို ရွာဆီကလည်း ကြား
ကြရမှာပဲ။ ရွာနဲ့လယ်ပြင်က ဘယ်
လောက်ဝေးတာမှတ်လို့၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ
တဆုန်ပေါက်ပြေးလျှင် ကွမ်းတစ်ယာ
ညက်ပေါ့။ ပေါင်းမြက်၊ ကိုင်းပင်အုပ်အုပ်၊
ညွှံ့စွက်၊ ဒိုက်သရောတွေနှင့် အစဉ်အမြဲ
ပြည့်နေတတ်သော ရေလေအိုင်တွေ
တိုသာ ဖြတ်မနေရလျှင် ကုန်းခင်မော
တက်ကလေးတွေကို ကွေ့ကွေ့ကောက်
ကောက် ဝှေ့ပိုက်ပတ်စီးနေသည့်တောင်
ကျချောင်း လျှိုချောက်ကလေးတွေကို
တူးမနေရလျှင် နေပြောက်မထိုးသော
ကျွန်းပင်အုပ်အုပ်၊ ဝါးပိုးတောစိမ်းများကို
တိုးမနေရလျှင် ခရီးက နီးနီးကလေးဖြစ်
သည်။ လှမ်းအော်မည်ဆိုလျှင်တောင်
သဲ့သဲ့ကြားနိုင်သေးသည်။

ဒါပေမဲ့ အဝါးများလယ်ထဲကို ချိ
မချနိုင်တာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ သူပုန်တောင်
တွေလူသစ်စု၊ ပေါ်တာဆွဲ၊ အဝွေသောင်း
ကျွန်းကောင်းကြတုန်းကပေါ့။ မိုးတွင်း
စာ လှောင်ထားတဲ့စပါးတွေလည်း ထစ်
စေ့မကျန် သင်းတို့ မျိုစိုဆိုစို မိက္ခာသွင်း
လိုက်ရသေး။ ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ့်ဝါး
ကိုကိုယ့်ပန်းနဲ့ထမ်းပြီး သူတို့သူပုန်ခန်း
ဆီ လိုက်ပို့ကြရတာလေ။ သက်ကြီးပိုင်း
ဝင်စပြုနေပြီဖြစ်လို့ သူတို့တပ်ခွဲထဲတော့
မဝင်ရတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထက်
ကြီးတဲ့ ကြမ္မာဆိုးနဲ့ တိုးခဲ့ ဘဝပျက်ခဲ့ရ
တာကော။

☆☆☆

တွေးရင်းသတိရရင်း မျက်ရည်တွေ
က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် အိုင်ဆင်းလာပြန်
သည်။ သူပုန်ကောင်တွေ မိက္ခာသတ်
လူသစ်စုပြီး ရွာကပြန်အထွက် လမ်းစု
လတ်မှာ အစိုးရတပ်နှင့် တညီတညွှတ်
၍ ပစ်ကြခတ်ကြရသည်။ တော်တော်
ကလေး ပြင်းထန် လှ သည်တိုက်စွဲ။
အထူးသဖြင့် သူပုန်တပ်က ဝမ်းခေါ်လာ
သည့်သူတို့ရွာက လူငယ်တွေ၊ ကိုယ့်
မိက္ခာကိုယ် ထမ်းပိုးရသည့်အဝါးလို့
လူကြီးပိုင်းတွေ တိုက်ပွဲထဲမှာ မကြ

တတ်၊မလွှားတတ်မရှောင်တတ်မတိမ်း
တတ်ဖြင့် အကြောက်ကြောက်အလန့်
လန့်အသက်ပျောက်ခဲ့ကြရ၏။အပါးက
တော့ဖြင့် မသေ။ ဒူးဆစ်ကို ကျည်မှန်၍
သွေးအိုင်ထဲ မေ့လိမ့်သည့် အပါးမျှ
စစ်တပ်က ဖမ်းသွားပြီး သူပုန်အဖြစ်
အလုပ်ကြမ်းနှင့် နှစ်ရှည် ထောင်ဒဏ်
ချခြင်းခံခဲ့ရ၏။ ဘယ်လိုရှင်းပြစစ်ခုံရုံး
တလတ်မခံ။ အပါးနှင့်အတူ တိုက်ပွဲ
ထဲမှာ အဖမ်းခံခဲ့ရသည့် သူတို့ရွာနီးချုပ်
စစ်တလယ်သမားအိုကြီးတွေအား
လုံး သူပုန်များအဖြစ် မတရားသဖြင့်
ထောင်တန်းချင်းဖြစ်သည်။

ထောင်တလွတ်တတည်းက အပါး
မှာ နဂိုစိတ်ဝဲမလာတော့။ အသံကျယ်
ကျယ်ကြားလျှင် ဘောင်းဘီရှည်ရှည်၊
စစ်စိမ်းရောင်ကို မြင်လျှင်ပင် အလိုလို
သွေးလန့်ပြီး နေရာရှာမတွေ့တော့။
သေမတတ်ကြောက်နေရှာ၏။ သည်
စိတ်နှင့်ပဲ ဘုန်းဘုန်းလဲကာ လူကြီးနာ
အဖြစ် အိပ်ရာထက်မှ မထနိုင်တော့။
ကြာပြီ၊ ကြာခဲ့ပြီ၊ ရွာနှင့် မျက်စိတစ်
တမ်းက သူတို့လယ်ဘက်ရောင်းဘက်စီ
စိတ်ဖြင့်တောင်မသိမစေနိုင်ရှာတော့။

အပါးရေ... အဖျားတွေ တက်နေ
ပြန်ပြီလား။ ရောင်းခြောက်ကြီးတွေ

တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေပြန်ပြီလား။ လက်
ဖက်ခြောက်ပင် မခပ်နိုင်တော့သည့်
လောက်သေရွက် ခေါ်ရွက် တစ်ကျိုက်
ကျိုက်မြဲရင်း ငူငိုငိုနေပြန်ပြီလား။ ငါး
သေကောင်မျက်လုံးကို အရောင်မွဲမွဲ
မျက်လုံးသေကြီးတွေကနေ မျက်ရည်
တတွေတွေ တစ်ခုံစိမ့်ကျနေပြန်ပြီလား။
ခါတိုင်းခါလို အူပြတ်အောင် ဆာတဲ့ဒဏ်
ကို ကြိတ်မှိတ်ခံပြီး ထမင်းတစ်နပ်
သက်သာသက်သာ အငတ်ခံနေပြန်
ပြီလား။ ဆာလွန်းမက ဆာလွန်းတော့မှ
ကန်စွန်းညအပ်နီအခြောက်ကလေးတွေ
ကို တမြဲမြဲထိုင်ဝါးနေဦးမှာလား။ အဖျား
တက်ရင်ဟန်ဆောင်ပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်
ကြာတဲ့အထိ ထမင်းမစား ဟင်းမစား
နေနေဦးမှာလား။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သက်
သက်သာသာရှိတဲ့အခါခါတိုင်းလိုအမား
နဲ့အတူလိုက်ပြီး မြေနီတောင်ခြေက
ရောင်းကလေးတွေထဲမှာ ရွှေကျင်နေ
ပြန်ဦးမှာလား။ အပါးရေ... နေကောင်း
အောင်နေနော်၊ ထမင်းမှန်မှန်စားနော်၊
ငါပြန်လာခဲ့မှာ။

အဆက်မပြတ် ကျလာနေသည့်
မျက်ရည်တွေကို လက်ခံဖြင့် သုတ်
လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းကို စေ့စေ့ပိတ်၍
ရှိုက်သံခံအောင် စောင့်၏။ ဟယ်... ငို

နေလို့ မပြီးသေးဘူး။ အိမ်ကို ပြန်ဖို့ လုပ်
ဦးမှ။ အမားနဲ့အပါး မျှော်နေကြရှာရော
မယ်။ တစ်ခွက်ခွက် တုန်နေရာမှ အတန်
အသင့် ရင်ငြိမ်သွားသည်နှင့် သူ့စိတ်
ထဲမှာ အိမ်ပြန်ဖို့ကို သာပဲ အသည်း
အသန်မီးတောက်လာပြန်သည်။ ဟုတ်
အယ်... အိမ်ပြန်ရမယ်။ တိုက်ပွဲသံ၊ ပစ်
သံ၊ ပစ်သံတော်သံတွေ ကြားပြီး သူ့အပါး
နှင့်အမား ရင်ပူကြလှရောမည်။ အမား
ရေ... အမား... ရေ၊ ငါပြန်လာပြီ။

ဟင်... ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သူ့ပေါ့ပါး
တွေလုပ်နေခြင်းကို သူ့ဘာသာသူပင်
လုပ်နိုင်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ငါ
တို့ယုံနဲ့ငါမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား။ ပေါ့ပါး
ဆိုတာ၊ ဓမ္မာ၏ လေးလံမှု ဝန်ထုပ်
ခန့်က ဗလာသက်သက်ပျောက်ဆုံး
နေသလိုလို၊ စိတ်ကစိတ်ချည်းအတိုင်း
ဆိုင်း၊ ကိုယ်က ကိုယ်ချည်း အတိုင်း
ဆိုင်းဟု ထင်နေမိ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်တာ
လိမ့်မလဲနော်။ စောစောကလေးတင်
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လုပ်မရလွန်၊ မရ
ဘူးတုန်းကျောက်ခဲကြီး ခြေစိုက်ချ
သလိုဖြစ်နေခဲ့သေးသည်ပဲ။ ယခုမှ
ဆိုလို့လွတ်လပ်လွန်းလှသည်။ ဘာ
ဘဝနဲ့ ဘာအလေးမျှ မရှိတော့ဘဲ
သူ့စိတ်စေရာအတိုင်း အတားအဆီးမရှိ

လွင့်ပျောက်ပျံ့၍ သွားနိုင်လောက်အောင်
ပင် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်လွန်းနေသည်။
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ တွေးကြည့်သော်
လည်း အဖြေမရ။ ခေါင်းတွေဝဲ အလိုလို
ခြောက်လာ၏။

မိုးသံ ရှိနေပွက်ပြီး လေအေးတွေ
စွတ်တိုက်လာသည်။ မိုးမှုန်မိုးဖွဲတွေ၊
တိမ်ခိုးရေငွေ့တွေ လုံးလုံးထွေးထွေး
ပြေးလာကြ၊ သစ်ပင်သစ်ကိုင်း ဝါးရုံပင်
အုပ်အုပ်တွေလည်း ခါးလျားရှည်ကြီး
တွေညွတ်ကာကိုင်းကာ တဟဲဟဲအော်
မြည်နေကြ၏။ အလင်းသည် ရုတ်တရက်
ညှိုးသွားပြီး ဖြတ်ခြည်းညှို့၍ မှောင်
လာ၏။ ဆိုင်းဆိုင်းခိုင်းခိုင်း။

မိုးသည်းသည်းမှာ...
☆☆☆

မိုးသည်ထဲမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း သူ
မသိ၊ ဘယ်ဆီသွားရမည်မှန်းလည်း
မသိ။

အယ်... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါအိမ်
ပြန်ရမှာပဲ။ တွေတွေဝေဝေကြီး ရပ်နေ
ရာက သူ့အိမ်အပြန်လမ်းကို သတိရ
လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် မဝီမသ ဟုန်း
ပထွေး အသံတွေကို ကြားလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ လူသံတွေ... လူသံတွေတို့

ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လူသံတွေ... လူသံတွေ။ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောနေကြ သလို တီးတိုးညင်သာရှိသော်လည်း လူ တွေ အများကြီး စုဝေးခြင်းခုံနေကြသည့် အလား အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိလှ သည်။ အသံတွေက နားထဲကို လွယ် လွယ်ကလေး တိုးဝင်သွားသည်တော့ မဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲကို မြွေတွေ တစ် ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ရစ်ပတ်လျက် အထွေးလိုက်ကြီး တလိမ်လိမ် တလွန့် လွန့်တွားသွားနေကြသလို စိတ်မသက် သား၊ နှလုံးနာစရာ စီးကျလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်စီအသံတွေထက် အသံများ နောက်တ သူမမြင်ရသေးသော လူ အုပ်စုသောကတွေ၊ ဝေဒနာတွေ၊ နာကျင်ဆင်းရဲမှုတွေ၊ ပင်ပန်းနွမ်းလျမှု တွေ၊ စိုးရိမ်ချောက်ချားခြင်းတွေ...၊ ...တွေက သူ့သွေးထဲမှာ ရောနှောပျော် ဝင်လာပြီး သူ့စိတ်ကို ပို၍ ခွစီးထားသလို ဖြစ်လာသည်။ ဘာမှန်းမသိဘဲ အလိုလို စိတ်တွေ လေးလာညစ်လာသည်။ ရွှပ် ထွေးလာသည်။ အားလျော့နွမ်းရိလာ သည်။ ကုရာကယ်ရာမဲ့ ဆောက်တည် ရာမဲ့ အထီးကျန်စိတ်က သူ့သွေးကြော ထဲမှာ တဒီးဒီး ပြန့်လာ၏။ ချက်ချင်းကြီး

ငိုချင်လာပြန်သည်။ မျက်ရည်တွေ အိုင် လာပြန်ပြီ။ ဘာတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်မလဲ နော်...၊ ငါ့နယ်၊ စိတ်က မကြည်မလင်၊ မြင်ကွင်းက မှန်တီးမှန်ဝါး။

လူရိပ်တွေ... လူရိပ်တွေ။

သူ့ကိုဝိုင်းပတ်လျက် အရပ်မျက်နှာ ပေါင်းစုံက လူရိပ်မည်းမည်းတွေ တလှုပ် လှုပ်နီးကပ်လာနေသည်ကို စိတ်ထဲတွင် သိနေသည်။ ဘာကိုသော်မှ မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း လူရိပ်တွေက သူ့ကို စူး စူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်လျက် တရွေ့ရွေ့ တိုးလာနေကြမှန်း သေချာနေမိ။ ဘယ် လိုတွေပါလိမ့်မလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေပါ လိမ့်မလဲ။ အမားရေ... အပါးရေ...၊ ငါ အိမ်ပြန်ရဦးမယ်။ ရုတ်ခြည်းပင် သည် နေရာက အငွေ့ပျံသလို ပျောက်ကွယ် သွားလျက် တိမ်စက်လေးတစ်စ လွင့် သလို ရွာဆီကို လွင့်ပြေးချင်မိတော့ သည်။ ဘာတွေလဲ... ဘာတွေလဲ။ ဘာ တွေဖြစ်နေတာလဲ။

လွမ်းခေါင်း... ရေ...၊

ဟော... သူ့ကို ခေါ်နေတဲ့ အသံ။ ဟုတ်ပါရဲ့ သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာပဲ။ အော်သံက လေထဲမှာ တနှိမ့်နှိမ့်အော်မြည် လျက် ပြေးလာ၏။ လေချွန်သံလိုလို၊ မြွေတွန်သံလိုလို၊ လွမ်းခေါင်ရေ...၊ လွမ်း

ခေါင်ရေ...၊ လွမ်းခေါင်ရေ။ ကြည့်စမ်း ပါဦး။ သူ့နာမည်ကို များ ခေါ်နေလိုက် တာ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး၊ ကြေကြေကွဲ ကွဲကြီး။ အသံတွေက ပဲ့တင်သံ အထပ် ထပ်ညံ့လျက် ဝေးလာလိုက် နီးလာ လိုက်။ မှိန်သွားလိုက် ဟိန်းလာလိုက်။ လွမ်းခေါင်ရေ... လွမ်းခေါင်ရေ။ ဘယ်သူ ပါလိမ့်မလဲနော်။ နားကိုစွင့်၍ သေသေ ချာချာ နားထောင်ကြည့်၏။ ဟင်... ဒါ... ဒါ... အိုက်ခေးအသံပဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အိုက်ခေးက သူပုန် ကောင်တွေသတ်လို့ သေတာ ကြာခဲ့ပြီ ပဲ။

ညနက်နက် ရွာကလေးအိပ်မော ကျနေချိန်မှာ ရွာထဲသို့ လက်နက်ကိုင် သူပုန်ကောင်တွေ တစ်အုပ်ကြီးရောက် လာပြီး ရွာလယ်လမ်း လေးခွဆုံတွင် ရွာရှိ လူကုန်လူစုခိုင်းခဲ့သည့် ညဆိုး တစ်ညကို သတိရသည်။ တပုန်းပုန်း၊ တအုန်းအုန်းရှိက်သံ၊ ကြောက်အားလန့် အားအော်သံညည်းသံ၊ ပြေးသံလွှားသံ၊ တယ်ပါလူပါ ခယဝယသံ၊ ဆဲဆိုကြိမ်း မောင်းသံ၊ တဟားဟားရယ်သံ အသံ ရောင်စုံတွေဖြင့် ညစ်ပေဒလိမ့်တိုးနေ သည့် ဖရိုဖရဲ ကသောင်းကနင်းည၊ အစိုးရစစ်တပ်သတင်းပေးတွေကို လာ

ဖမ်းတာတဲ့၊ ဘယ်တုန်းကမှ စစ်သားတွေ ခြေမချဘူးတဲ့ သူတို့အပိုင်အမာခြေတုတ် စခန်းတွေကို စစ်တပ်က တစ်ပြိုင်နက် တည်းနင်းချေခံလိုက်ရတာဟာ အတွင်း သိထဲက လက်ထောက်ချလို့ပဲ။ သူပုန် စခန်းနဲ့ တစ်ပေပတ်လည်အတွင်းမှာ ကြောင်တစ်ကောင် ရှဉ့်တစ်ပြီးတောင် ရှောင်မလွတ်နိုင်အောင် ဝိုင်းကွင်းတွေ အထပ်ထပ်ချထားတဲ့ အထဲက ခိုင်း တစ်လုံးမကွဲဘဲ သူတို့စခန်းပုန်းတွေ အသံတိတ်ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့စီးနိုင်ခဲ့တာ ဟာ လမ်းပြကောင်းကောင်းပါလို့မို့ပဲ။ သူလျှို့ဝှက်ဖက်ရွက်တွေရှိလို့ပေါ့။ ဒေသခံ ရွာခံသစ္စာဖောက်တွေ၊ လောက်တောင် တွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဝတ် ကြာ။

အသံတွေက မီးလျှံမီးတောက်တွေ တဟုန်းဟုန်းဖြင့် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်စွာ အာယာတဖြင့် ပူလောင်၊ ရန်လိုမှုတွေ ဖြင့် အနိုင်အထက် ရက်စက်။ ပုန်း ခိုင်း... ခုန်...၊ ခြောင်း၊ အား... အလယ် လေး... သေပါပြီဗျာ။ မဟုတ်ပါဘူးဆိုလို့ ကြီးရယ်...၊ ကျွန်တော်တို့မဟုတ်ပါဘူး ကြောက်ပါတယ်ဗျာ။ ကြောက်ပါတယ် အသက်တော့ ချမ်းသာပေးဗျာ။ တူ၊ တော်တို့ တစ်သက်လုံး ခိုလှုံကြီးသံ

ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးခဲ့ကြတာပဲဗျာ။ ရိက္ခာ လိုရင် ရိက္ခာ။ ဆက်ကြေးဆိုရင် ဆက် ကြေး။ သားစဉ်မြေးဆက်ပါဗျာ။ ဗိုလ် ကြီးတို့အပေါ် ကျွန်တို့ သစ္စာစောင့်ခဲ့ကြ တာ။ စစ်တပ်နဲ့ မဆက်သွယ်ရဲပါဘူး။ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာယုံပါ ခင်ဗျာ။ ရွာလူကြီးဦးအိုက်မုန်း၏တိုးလျှိုး တောင်းပန်သံသည် ငိုသံပါနေသည်။ သွေးဆိုင်ထဲမှာသွေးအလိမ်းလိမ်းအဖြစ် ဖူးရောင်ညိုမည်းနေသည့် ရွာလူကြီး၏ တွန့်လိမ်ရှုန်းကန်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးသည် အသက်မထွက်ရသေးဘဲ အရှင်လတ်လတ်သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင် တို့မြင်နေရသလို ကြည့်ရဆိုးလှ၏။

ဝမ်းမသားကြီး ဖိုးတွင်တီးလူလိမ် ကြီး။ သွားတွေတစ်ချောင်းမှ မကျန် အောင် ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ကြစမ်းကွာ။ တူတ်သရေတုံးကြီးကို ဝေးဝေးဆွဲခေါ် သွားပြီး သတ်ပစ်လိုက်စမ်း။ ကြည့်ရတာ အကုသိုလ်များတယ်။ သင်းသောက် ခွက်ကြီးကို မမြင်ချင်ဘူး။ ဇွဲ...ထွမ်း၊ ချမ်းသာပေးပါဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ချမ်းသာ ဝေးပါခင်ဗျာ။ ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း။ ညသည် ဝို၌ အကျည်းတန်စွာ မှောင် မည်းသိပ်သည်းခဲ့လေသည်။

အဲဒီညတုန်းကပေါ့။ အိုက်ခေးက

အသတ္တိခံခဲ့ရတာလေ။ အိုက်ခေးက ရွာလူကြီးဦးအိုက်မုန်းရဲသားကိုး။ အဲဒီ အိုက်ခေးက ဘာလို့ သူ့ကို ခေါ်နေရတာ လဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ အိုက်ခေးသေတာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ သူ့စိတ်တွေ ချောက်ချားလွန်း၍သာ မှောက်မှောက်မှားမှားတွေကို ကြားနေ ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်နေသည်။ ခေါင်းကလည်း တစ်စစ် ကိုက်လာ သည်။ စောစောတုန်းက ပေါ့ပါးလွတ် လပ်မှုတွေ ရှုတ်ခြည်းပျောက်သွား၏။ မိုးနှင့်မြေအကြားမှာ ညပ်ပိနေသလို သူ ခံစားရသည်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ စိတ် ရှုပ်လိုက်တာ။

☆☆☆

လွမ်းခေါင်ရေ... လွမ်းခေါင်ရေ...။
ခေါ်သံတွေ သည်းသည်းညံ့ညံ့။
အို...လူသံတွေအများကြီးပါလား။ သူ့ကို ဝိုင်း၍ခေါ်နေကြခြင်းဖြစ်မည်။ လက်နက် ကြီးသံတွေကြောင့် ရွာကလူတွေ စိုးရိမ် တကြီးလိုက်လာကြသည်လည်းဖြစ်နိုင် ၏။ လွမ်းခေါင်ရေ...တဲ့။ အသံဗူးလေး က အမားအသံများလား။ အို... မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။ အမားက သူ့ဘာသာသူတောင် အနိုင်နိုင်။ တလှုပ်လှုပ် တယုံယုံပဲ ရှိတဲ့

တာ။ ငိုတော့မယောင်မဲ့ခွက်ခွက်မျက်နှာ တလေးဖြင့် အားယူပြုံးပြတတ်သည့် အမား။ အပြုံးအေးအေးတစ်ပွင့်တလေ ဖုလွဲ၍ အမားအသံကို မကြားဖြစ်ခဲ့ရ သည်လည်း ကြာပြီ။ သူ့အစ်ကိုကြီး ဦး အိုက်မုန်းတို့ မိသားစုတစ်စုလုံးနှင့် ရွာ ထဲတ လူတော်တော်များများ သူပုန် သတ်၍သေခဲ့ကြရသည့် ကံဆိုးညှက် ကြီးကြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။ ဘာထူး လို့လဲ...။ နောက်တစ်နေ့လင်းအားကြီး နှာအစိုးရစစ်တပ်က ရွာကို ဝိုင်းပြီး စစ် ဆိုက်ဆေးလိုက်။ ရိုက်လိုက်နက်လိုက် နှုတ်ရွာလုံး ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေ ဘရာမဟုတ်လား။ ဘကြီးဦးအိုက်မုန်း ၏နှမအထွေးဆုံးဖြစ်သည့် အမေမေမျာ ချောက်ရှာလွန်း၍ တစ်လကိုးသီတင်း ခုခံနားမကြားဖြစ်ခဲ့။ တစ်ရွာလုံးနီးပါး တောက်ပါပဲ စစ်ကိုမုန်းသည်။ စစ်ကို မကြည်းသည်။ စစ်ကိုအော်ကလီဆန် သည်။ စစ်ဆိုလျှင် အသက်သေချင် သောစေ။ ရေကိုပင် စစ်မသောက်ချင် သော။

စစ်သံကြားလျှင် အလိုလို ယျိုချင် နှိပ်ချင်သလို ဖြစ်ဖြစ်လာသည်။ လက် ဆာဆို၍လည်း ကိုယ့်အိမ်က အဝတ် ချင်အပ်ကိုပင် မမြင်ချင်တော့ လက်

နက်ကိုင်ဆိုလျှင် စစ်တပ်တစ်ခြံခြံ၊ သူပုန်ပဲဖြစ်ဖြစ်မစင်ကိုမြင်လိုက်သလို ရွံသည်။ သေဒံနတ်သံကင်းတင်းနေချင် သည်။ ယမ်းနဲ့စင်သည့်လေကို ရှုချင် သည်။ သွေးရောင်မဲ့သော တောနှင့် တောင်မှာ ပျော်ချင်သည်။ စစ်ကို အမား မုန်းလိုက်တာများ အမားမျက်နှာပေါ်တ အပြုံးတွေ တစ်သက်စာခန်းခြောက် ကုန်တာပဲကြည့်။ အမား... အို...အမား ရေ။

လွမ်းခေါင်... လွမ်းခေါင်...လွမ်း ခေါင်ရေ...။

အသံတွေကို ထပ်ကြားရပြန်ပြီး သည်တစ်ခါ ကြားရသည့်အသံတွေတ သူ့အနားကလေးမှာ ကပ်လျက် ရုတ် တရက်ပေါ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ လွမ်း ခေါင်ရေ... လွမ်းခေါင်ရေ... လွမ်းခေါင် ရေ။ ညီနေသောမိုးပြင်ကအက်ကြောင်း ကြီးကဲ့သွားသလို ဟင်းလင်းကြီးတွေ၌ လင်းလာ၏။ မိုးစက်မှုန်တွေလည်းထွေ တော့။ လွမ်းခေါင်ရေ...။ အသံတွေတ တစ်စီဖြင့် သူ့အပေါ်တွားတက်လာကြ။ ဘယ်သူတွေလဲ... ဘယ်သူတွေလဲ။ သိချင်စိတ်တို့ တွန်းထိုးရုန်းကန်။ ရင် တစ်ပြင်လုံး ပွင့်ထွက်မလောက်နီးနီး တခုနီးဒုန်းရန်လို့။

ဟင်... ဒါ ဒါ ... အိုက်ခေးဟုတ်ရဲ့၊ လား။ အိုက်ခေးနဲ့တော့ အတူသားပဲ။ မျက်နှာပြားပြားကြီးက သွေးမရှိသလို ဖြူဆုတ်နေသည်။ မျက်စိဖွင့်ထားသော် လည်း မျက်ဝန်းတွေက မလှုပ်။ မျက် တောင်တစ်ချက်မခတ်။ မျက်နှာသေ ကြီး။ အို...အိ... ဝါသုငယ်ချင်း အိုက်ခေး အစစ်ပါပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူနှင့် တော့ရင်း မီးဆွသည့် သံညှပ်ပူပူကြီး ဖြင့် ရိုက်မိသွား၍ ရထားသောအပေါ် နှုတ်ခမ်းအထက်မှ ယာပါးပြင်အပေါ်မှာ တန်လန်ခြွတ် အမာရွတ်စင်းကြီး ထင်း နေသည်။ ဒီသေရာပါဒက်ရာကြီးကို ဘယ်လိုမှမယလဲ။ အိုက်ခေးမှ အိုက်ခေး အစစ်ပါ။ ဖြူဆုတ်ဆွတ်ပဲကြီးရေခဲတွန့် ခွဲနေသည့်မျက်နှာကြီးက သူ့ကို တရုတ် တရုတ်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။ လွမ်းခေါင်ရေ... တဲ့။ ဆံပင်တွေကလည်း သွေးခြောက် တွေအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ချပ်ခဲကြီးဖြစ်နေ သည်။ မခြောက်ခင်က စီးကျခဲ့ဟန်တူ သောသွေးစီးကြောင်းတွေက ငါးအသေ တောင်မျက်နှာလို ကြောင်စိစိမျက်နှာ ကြီးပေါ်မှာ ဖြာဆင်းလျက် ခြောက်ကပ် နေကြပြီ။ အိုက်ခေး... ဟေ့ကောင်အိုက် ခေး လှမ်းခေါ်လိုက်မိသေးသော်လည်း

အသံမထွက်။ ရော်...ခက်နေပြီ။ ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ။ စွီး... စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ ကွာ။

အို... မြတ်စွာဘုရား။ သူကြည့်နေ ဆဲမှာပင် အိုက်ခေးမျက်နှာကြီးက ငိုက် ခနဲ အောက်ကို စိုက်ကျသွား၏။ လည် ပင်းပေါ်မှာ ဓားဒဏ်ရာဟက်တက်ကြီး။ လည်ပင်းပြတ်လု ပြတ်ခင်တဲ တဲ ကလေး။ ဘုရားရေ... အိုက်ခေးရယ်။ သူငယ်ချင်းရယ် မင်းဒီလိုသေခဲ့ရတာ လားကွာ။ လူတွေကို လူတွေလို့ မမြင် နိုင်ကြတော့တဲ့ လက်နက်ကိုင်သူပုန် ကောင်တွေက မင်းကို ဒီလိုသတ်ပစ်ခဲ့ ကြတာလား။ ဖြစ်ရလေ။ ရင်ထဲက ဖျို တက်လာပြီး သူတို့တောတွေတောင် တွေကို လုယူ။ အမွေသိမ်းပိုက်ထားကြ ပြီ။ သည်တော သည်တောင်များ အတွက်ပင် အချင်းချင်း ခွေးရှူးချင်း ကိုက်သလို သဲကြီးမဲကြီးသတ်နေကြ သည့် စစ်ကျွန်တွေကို စက်ဆုပ်မုန်းတီး စိတ်များအား အန်ချလိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သည်။ ပြည်သူအတွက် လူထု အတွက်တဲ့လား။ အမျိုးသားရေတဲ့ လား။

စွီး... ခွေးသားတွေ။ ဒါကိုများ နိုင်င် ခေ့တဲ့။ လူသတ်နေကြတာ။ လူသတ် သမားတွေ။ ရာဇဝတ်ကောင်တွေ။ ညီရက္ခနံထက် မိုက်တွင်းနက်တဲ့ ဦး နောက်အဆံချောင် လူသတ်သမား တွေ... မုန်းတယ်။ သင်းတိုက်မုန်းတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေ၏။ သူ့ ထစ်သက်လောက်တစ်ခါမျှ အမုန်းဆိပ် သတ်ခဲ့စဖူး။ ယခုဖြင့်ရှူးမလောက်နီးနီး ဆံတိုက်မုန်းပြီ။ စစ်ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှု ဘုံမီးခိုခွင်ပေါ်မှာ ထမင်းအိုးပွက်သလို သွတ်ပွက်ပလုပ်ပွက်ထနေသည်။

လွမ်းခေါင်ရေ... လွမ်းခေါင်ရေ... သွေးခေါင်ရေ။

ဟော... အော်သံတွေ၊ ခေါ်သံတွေ။ သူ့ကိုခေါ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ သူ့လိမ့်မလဲ။ တလုပ်လုပ်ဖြင့် တွား သွားလာနေကြသည်ကမူ လူတစ်အုပ် ခြံဖြစ်၏။ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် ရိပ်ရိပ် ခိုခိုဖြင့် တရွေရွေ နီးလာနေသည်။ သဲ... ဘကြီးအိုက်မုန်း။ ဦးလေးကို အာထီ။ ယောနသန်တို့ညီအစ်ကို၊ မုန်လူနား၊ လားဟောဖူး၊ မုန်လား၊ အိုက် ခေး... ဂျေယောဂျ၊ အို...အို...အလိုလေး၊ ခြံအထဲမှာ ပျက်စီးဆုံးပါးခဲ့ကြသူတွေ အသား၊ လူအုပ်ကြီးက အယောက်

၅၀။ အယောက် ၁၀၀။ ဟေ့ထံသူ။ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီထက်များတယ်။ အဝံ ကြီးများသေးတယ်။ သူ့ကိုပတ်ရာလည် ဝိုင်းလျက် နီးနီးလာနေသော မျက်နှာ တွေထဲမှာ သူပုန်သတ်၍ အစိုးရတပ်က နှိပ်စက်၍၊ ...၍၊ ...၍...။ အစိမ်းသေ အသေဆိုးခဲ့ကြရသောသူတစ်ရွာတည်း တစ်ရပ်တည်းနေ တစ်ရေတည်း သောက်တွေ အများကြီး။ နမသားချင်း မစာမနာ အမွေပြုကျင့်ပြီး အသတ်ခံ ခဲ့ရသည့် ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး မိန်း ကလေးတွေအများကြီး၊ ဆဲန်းစီးအယဉ်၊ နန်းရွှေစိန်၊ မုံကြာဖူး၊ ဂျာဆိုင်းပန်၊ စောပြည့်၊ အို...အများကြီးမှအများကြီး၊ ပြီးတော့ စစ်ကြောင့် သေသူများကို သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ မသာပို့ခဲ့ရသည်လည်း နေ့နေ့ညည ခဏခဏ၊ အဆက် မပြတ်။

ဘကြီးဦးအိုက်မုန်း မသေခင်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူတစ်သက် သူတို့ရွာ ကလေးမှာ နာဖျားမကျန်းဖြစ်ပြီးသေသူ တွေထက် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့်သေ သူတွေက အဆရာထောင်ပိုသေးသည် တဲ့။ ဒါဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘကြီးဦးအိုက်မုန်း တို့၊ အိုက်ခေးတို့အပါအဝင် တစ်ရက် တည်းမှာပဲ သူပုန်သတ်လိုသေတဲ့သော

သုလောင်းတို့ကျွန်းကြီးတစ်ခုတည်းမှာ
စုပြုံပြီး ခြုံပုံရသေးတာကော။ အဲဒီလို
တွေက ခဏခဏပဲဟာကိုး။ တော်ကြာ
ပိုင်းထိလို့ နှစ်ယောက်တွဲ၊ သုံးယောက်
တွဲသေလိုက်။ တော်ကြာဘယ်သူသတ်
လို့သေမှန်းမသိဘဲ တရားခံလက်သည်
ရှာမတွေ့ဘဲ တောကြားတောင်ကြားမှာ
အလောင်းတွေတွေ့လိုက်။ ရွာထက်
စာလျှင် ရွာသချိုင်းက ပို၍ပို၍ ကြီးလာ
ခဲ့သည်။ ရွာကလေးမှာ ခြောက်ကပ်
တိတ်ဆိတ်သလောက် သချိုင်းကုန်း
မှာ ငိုသံယိုသံတို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း စည်
တားလှ၏။ ဒီလူတွေအကုန်လုံး... ဒီလူ
အုပ်ကြီးထဲမှာ ဝါလာကြလေသလား။
ဘုရား... ဘုရား... ဒုက္ခပါပဲနော်။

လွမ်းခေါင်ရေ...

အသံစူးစူးကလေးတစ်သံ၊ ဒီအသံ
တိုဘယ်တော့မှမခမာ၊ နန်းထွေးကလေး
ရဲ့အသံ။ သူသိပ်ချစ်ခဲ့ရသည် မိန်း
ကလေး။ သူတိတ်တိတ်ပုန်းကမ္ဘာထဲ
တမေတ္တာအစူးအဝင်ကလေး။ နန်းထွေး။
နန်းထွေးရေ... တကယ်တမ်းက သူနှင့်
နန်းထွေးတို့သည် တော်တော်ကလေး
သည်။ သို့သော် အိမ်ချင်းက ကပ်လျက်။
နန်းထွေးကလေးသည် သူ့မျက်စိရှေ့
မှာပင် အရွယ်ရောက်လာရသည်

တစ်ဆိုးသမီးကလေးပင်၊ သင်းကလေး
အဖေ ဘထွေးဖိုးကံရင်ခမျာ သူပုန်
တပ်က စစ်သားစုသည်အထိ ပါသွား
ပြီး တိုက်ပွဲကျခဲ့သည်ပဲ။ နန်းထွေး
ကလေး ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့။ ကြက်
တောင်စည်းကလေးနဲ့တုန်းကပေါ့။ ငှက်
ရောင်ဂါဝန်ကလေးနှင့် ဖြူဖြူဝဝ အရှေ့
အရပ်ဆီက နေခြည်အလက်မှာ ဖူးအာ
လာသည့် နေကြာပန်းတလေးလိုပေါ့။
အဖေရင်ခွင် အဖေအရိပ်မိသားစုကပဲ
တကြောင့်ကြာစောင့်ရှောက်ခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်၏။ သည်လိုနှင့်ပဲ နန်းထွေးကလေး
အပေါ်ပဲတိုင်နွယ်ရစ်ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်ခဲ့။
သည်လိုနှင့်ပဲ သင်းကလေး အပျိုဖော်
ဝင်စာဆယ့်လေးငါးနှစ်မှာ... နန်းထွေး
ရေ... ညီမလေးရေ၊ မျက်ရည်တွေ တာ
ကျိုးသလို အန်ကျလာသည်။ အဖြစ်ဆိုး
လိုက်တဲ့ ငါ့ညီမလေးရယ်။

ပြန်မတွေးချင်တော့သည့် အဖြစ်
ဆိုးသည်မှီးနှင့်အတူတအိအိပြုကျလာ
ပြန်ပြီ။ ရွာပဲရွာနိုင်ရန်ကော ဒီမိုးနှယ်။

အဲဒီနေ့ကလည်း ဒီလိုမျိုးပဲ။ ဒီလို
ရွာပုံမျိုးပဲ။ သူပြန်တွေးမိနေသည်။ ဟုတ်
တယ်။ အဲဒီနေ့တုန်းကလည်း တစ်မိုးလုံး
မှောင်နေတာပဲ။ မိုးကလည်း သွန်ချ
သလိုကို ရွာနေခဲ့တာ စိမ့်မိနိုင်တော့

ဘူး။ ရောမစွေမိုးကြီး။ ထိုသုံးလေးရက်
တစွေမိုးကြီးရက်ဆက်ရွာနေခဲ့လိုက်
သည်မှာတစ်ပတ်မကတော့။ အဲဒီနေ့က
မိုးက ပိုကြီးတယ်ထင်ရတာပဲလေ။ “ကံ
ဆိုးမသွားလေရာ၊ မိုးလိုက်လို့ရွာ” ဆို
အလို ကျနေခဲ့တော့တာ။ ကံဆိုးမလေး
နန်းထွေးရပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေဆုံးနေ
ခဲ့ပုံကို ချက်ချင်းကြီး သိခဲ့ကြသည်
တော့။ ရွာနံဘေးက ကင်္ကျာကွင်းစပ်ဆီ
တင်းရွက်ခူး၊ မှိုရှာသွားရင်း မိုးစုပ်စုပ်
ချုပ်သည်တိုင် သင်းကလေး အိမ်ပြန်
လာခဲ့သဖြင့် သူတို့တစ်တွေ လူနှစ်
ဆယ်၊ အစိတ် မီးတုတ်ကြီးတွေ ကိုယ်
စီတိုင်လျက်ညလုံးပေါက်တောနင်းရှာခဲ့
ကြရပုံကို မမေ့သေး။ မိုးကသည်းလာ
လိုက်။ မီးတုတ်မီးတွေ ငြိမ်း ငြိမ်းသွား
လိုက်။ ဇားရှာငါးရိုက် မီးရောင်တန်း
တလေးအတိုင်း တောကြီးထဲမှာ
ထလည်လည်။ မိုးရေတွေ တုတ်တုတ်
ကျအောင်၍ပြီး သူတို့အားလုံး ရေမှန်း
နေသည့်ကြက်စုတ်ကလေးတွေလိုစိုက်
စိုက်တုန်လျက်။ မေးတွေ တစိုက်စိုက်
တုန်၊ လက်ဖဝါးခြေဖဝါးတွေ အကုန်ပဲ
အရေခွံတွန့်သလိုတွန့်လျက်။

လွမ်းခေါင်ရေ... စိတ်ပိုင်းပိုင်းထား
စမ်းတော့၊ မင်းနမကလေး အလောင်း

တွေပဲတဲ့။ မိုက်ခနဲဖြစ်လျက် ခုတွေ
ညွတ်ကျသွား။ ဘယ်လိုတယ်လို့မြင်
မြင်စီးကျလာမှန်းမသိသည့် ချက်ချင်း
တွေက မိုးရေတွေနှင့် ရောလျက် သူ
မျက်ဝန်းတွေကို ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ရ
ပလေ ကလေးရယ်။ ရင်ထဲမှာ မွန်းနှစ်
နှစ်ကြီး။ သောကအပူလုံးကြီးက လည်
ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့လျက် ဘာစကား
ပြောမထွက်။ မိုးရေတွေထဲမှာ တွေ
တွေကြီး ခူးတုပ်ချကာ ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုနေမိတော့သည်။ နန်းထွေးရယ်—
ငါ့ညီမလေးရယ်။

နန်းထွေးကလေး အလောင်းတို့
မြေနှီတောင်မြေတောင်စပ်က ကျွန်းပင်
ညီနောင်မြေရင်းမှာ အဝတ်အစားလော
သက်မဲ့ခန္ဓာတစ်ခုအဖြစ် သူတို့ တွေ့ခဲ့
ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ အနီးဝန်းကျင်မှာ
မီးဖိုဟောင်းကလေးတွေနှင့် သီယာ
ဘူးခွံ၊ အရက်ပုလင်းခွံတွေ၊ စားကြွင်း
စားကျန်တွေ၊ ကြွတ်ကြွတ် အိတ်
အဟောင်းတွေ၊ တရုတ်စီးကရက်အတို
တွေ၊ စီးကရက်ဘူးခွံတွေ အနံ့နံ့ပြန်ပြန်
နေသည်ကိုကြည့်၍ လက်နက်တိုင်
ဆယ်ဂဏန်းမျှ ယာယီစခန်းချသွားခဲ့
ကြောင်း သိသာသည်။

အိုး...အိုး...အိုး...အိုးရင်

ငါက...ငါက သေချာပြီဟေ့။

ငါ... ငါက တစ္ဆေတစ်ကောင်လား။

ဘာကိုမျှ ရေရှာအောင် တွေးမနေနိုင်တော့ဘဲ

အရှာရှာလည် ကောက်ထိုးကျွမ်းပြန်

သွက်သွက်ကြီး လည်နေလေသည်။

တရုတ်စာလုံးတွေပါသည့် ဘီယာ၊ အရက်၊ တံဆိပ်များ၊ ခြေစလက်စများက အစိုးရဆန်ကျင်သည့် လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လက်ချက်မှန်း တန်းခနဲ သိသာစေ၏။ အစိုးရစစ်ကြောင်းတွေမရှိ လျှင် သူတို့ရွာကလေးတွေဆီ ဝင်ချင် သလို ဝင်ထွက် ဝန်းခြင်းကြမ်းမူနေ တတ်ကြသည့်စစ်သွေးဆာလူတစ်သင်း တွေ၏ အကျင့်ဆိုးအကျင့်ယုတ်များကို ရင်စည်းခံခဲ့ရသည့်နှစ်တွေနည်းမှတ်လို့ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ယခုတော့ဖြင့် ယုတ်မာ မှုမှာ ကမ်းကုန်ပြီ။ ကလေးမကလေး ခမျာ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်အုပ်၏ ရာဂ

ရမ္မက် အနေအထားဖြင့် သေခဲ့ရရှာပြီ။ တောက်... ယုတ်မာရမ်းကားလိုက်ကြ တာများကွာ...။ တွေးရင်းတွေရင်ပင် မျက်ရည်ကြီးတွေပိုးပေါက်ပေါက်ကျ လာပြန်တော့သည်။ ကလေးရယ်... ကလေးရယ်၊ ညီမလေးရယ်...။

လွမ်းခေါင်ရေ... လာဟေ့... လာ ဟေ့။ ရွာဘက်ကိုသွားကြမယ်။ ရွာထဲမှာ လည်း တိုက်ပွဲတွေ အပြင်းအထန် ဖြစ် နေသတဲ့။ သေလိုက်ကြေလိုက်ကြတာ များဟာလည်း အတုံးအရုံးပဲတဲ့...

ဟာ...လာ၊ သွားကြရအောင်။ ဘာသံမျှ ကြားရ၊ သို့သော်လည်း တစ်ယောက် ယောက် လှမ်းပြောလိုက်သော သည် အသံစူးစူးကို သူရင်ထဲက ကြားလိုက် နေသည်ကဖြင့် သေချာသည်။ လွမ်း ခေါင်ရေ... မြန်မြန်လာပါဟေ့။ ဟိုးမှာ နှုတ် မီးလောင်နေပြီ။ ဟော... ကြားရ မြန်ပြီ။ နောက်တစ်ယောက်၏အသံ။ နီတံခေးရဲ့အသံများလား။ ရွာဆီကို နှုတ်ကြည့်လိုက်တော့ မီးတွေ တဟုန်း ချန်းတောက်နေသည်ကို အတိုင်းသား နီနေရ၏။

အောင်မယ်လေး... ကုန်ပါပြီဗျာ။ သေတဲ့သူတွေ သေပြီးတာတောင်မှပဲ နီလျက်ကျန်တဲ့သူတွေအတွက်လည်း အရာတစ်နေရာမှ မရှိတော့ပါကလား။ နီထဲလိုက်၍ ဆိုတက်လာ၏။ ဟိုးက အရှိန်တွေသည် သူရင်ထဲကို အလျှ ညီညီ စောက်တွင်း လောင်မြိုက်လာ သည်။ အို... အမားရေ၊ အပါးရေ၊ ဘုရား... ဘုရား ရွာစွန့်က တံအိုထဲမှာ အမားနဲ့ အပါးရှိတယ်...။ သူရင်ထဲတဆတ်ဆတ် နီလာသည်။ ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြ ပါဦး။ တစ်ယောက်ယောက်ကတစ်နည်း နီနီနီ ကယ်ကြစမ်းပါဦး။ ရင်ဘတ်ကြီး

ပွင့်ထွက်တော့တတ်ပုံလေးပေါ်ရောင်

လာဟေ့... လာဟေ့... တွင်းခေါင် ရေ... သွားကြစို့။ ဘယ်သူတွေမှန်းသူ မသိ။ သူ့အနားကို လေငွေ့ဝဲကတော့ တွေ့ ထိုးသလို ဟုပ်ခနဲ ကပ်လာပြီး သူ့လက်တွေကို ဝိုင်းဆွဲကြ။ အလိုလေး ဘုရား။ သူတို့လက်တွေက အေးစက် စက် ကြမ်းထော်ထော်ကြီးတွေ၊ ပြီး... ပြီးတော့ သူတို့ဆီကအနံ့၊ ပုပ်အံ့အံ့ ညှိ စိုစို လူသေကောင်ပုပ်အနံ့၊ အား... နံ လိုက်တာ။ ရုတ်ခြည်းပင်မခံနိုင်လွန်းစွာ အော်ဂလီဆန် ဖို့တက်လာ၏။ ဝေါ့...

နံလွန်းလှသော်လည်း မတတ်နိုင်။ သူတို့ဝိုင်းဆွဲရာသို့သာ မြောက်ခနဲ ပါလာခဲ့လေသည်။ ဟင်...ဟင်...ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ပေါ့ပါးလွန်းလှချည်။ ခန္ဓာ ဝန်သည်သူနှင့်ဘာမျှမဆိုင်တော့သလို၊ ဟိုမှာ မီးတွေလောင်နေတယ်။ ဟိုးမှာ လူတွေ သေနေတယ်။ ဟိုးမှာ အချင်း ချင်း သတ်ဖြတ်နေကြတယ်။ အထိတ် တလန့်အော်သံတွေ ကြားထဲမှာ သူ့ စိတ်တွေက ဟိုးက ရွာဆီ ရောက်နှင့်နေ ခဲ့ပြီ။ သူ့ခန္ဓာရုပ်ကောင်ကြီးကလည်း...

အမားရေ...အပါးရေ၊ ငါလာပြီ။

ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့။

သူ့အမားက ခနော်ခနဲ့ တဲတိုင်ကလေးကိုမှီလျက် အရှုပ်ကြီးပြတ်ငိုနေလေသည်။ ကာလတာရှည် မမာသည် ဖြစ်နေခဲ့သော အပါးမျောလည်း လဲပြီ။ လုလု ချိနဲ့ တုန်ယင်နေသော်မှ သည်းသည်းထန်ငိုကြွေးနေရာသည့် သူ့အမားကို ဖေးမနှစ်သိမ့်လို့၊ မြင်ကွင်းသည် ရင်ဆုံမတတ်ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလွန်းလှသည့်တိုင် သူ့စိတ်တွေကို ချက်ချင်း ပေါ့ပါးသွားစေသည်ပင်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သေတာနဲ့စာရင် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှင်နေသေးတာက တောင်းတာပဲ မဟုတ်လား။ သည်အတွေးက သူ့ရင်အပူကို ငြိမ်းစေ၏။ အို... ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ပါပဲ။ အပါးနဲ့အမားတို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူး။ သူ့အမား၏ မချီတရိပ်သံသည် သူ့နှားထဲမှာ ချိနေသည်။

အမေကြီးနန်းနဲ့... အမေကြီးနန်းနဲ့ တအားကြီးငိုမနေနဲ့တော့လေ။ စိတ်ကို ထိန်းပါဦး။ ဖြစ်ပြီးသွားပြီပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပမတုံး။ ဒီခေတ်ဆိုးကြီးထဲမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှလည်း မကျနိုင်ကြဘူးလေ။ ဒီလို နေ့မြင်ညပျောက် အသေဆိုးသေနေကြတာတွေက ဖြစ်

နေကျ၊ ကြုံနေကျ၊ နိစ္စဓူဝကိစ္စတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်တော့သေမယ်၊ ဘယ်တော့ရှင်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အစိုးမရနိုင်ကြတဲ့ ဘဝဆိုးကြီးထဲမှာ တရားနဲ့ပဲ ဖြေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်လေ နော်... အမေကြီးနဲ့ အသံတစ်သံထဲ အမားကို ဖြေသိမ့်လျက်၊ ပြောခါနီး အမားက အီးခနဲ ဟီးတိုက်ငိုချပစ်လိုက်တော့၏။ သူ့အပါးကမူ အမားကို သိမ်းဖက်လျက် ခေါင်းကိုသာ အတွင်ခါချလေသည်။

အမားရေ...အပါးရေ... ငါပြန်လာပြီလေ။ ငိုမနေကြပါနဲ့တော့။ သူ့အမားကြားရအောင်အော်ပြီးပြောလိုက်သည်။ ဘာသံမျှ မထွက်။ ဟယ်... အရေးထဲ ဘာဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်။ သူ့စိတ်တွေ နှုတ်တက်လာပြီး သံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ အမားရေ... အပါးရေ၊ သားပြန်လာပြီ... သားပြန်လာပြီ။

သူ့အော်သံတွေကို ဦးမှောင်ကြီးအစုစုယူထားလေသလား။ အသံကား မလာတော့။ ယခုမှပင် သူ တကယ်ချင်လာပြီ။ ကြေကွဲဆို့နင့်၊ ဝမ်းနည်းပက်လက်။

ဟော...ဟော - အလောင်းကိုသယ်လာခဲ့ကြပြီ။ အဘိုးကြီးရေ... အမယ်ကြီး

ရေ...ဟောဟိုမှာလွမ်းခေါင်ခဲ့အလောင်းဆို သွားသယ်တဲ့လူတွေ ပြန်လာကြပြီ။ သေတစ်ကံရှင်တစ်ကံ၊ လူနဲ့မတူအောင် ချာနပွဲကလေးတစ်ခုလုပ်ပေးနိုင်လိုက်တာနဲ့တင်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတော့။ သေသွားကြရပြီး ပစ်စလက်ခတ် ခွန့်ပစ်ဆိုတဲ့ကြရတဲ့လူတွေနဲ့စာရင် အမေကြီး ခြေးက အပုံကြီး သေပျော်သေးရဲ့။ မဟုတ်လား။ သူ့အနားကလေးက ကပ်ချက် အသံအကျယ်ကြီး ဟိန်းထွက်လာသည်။ လူဝဝကြီးတစ်ယောက်။

အို... အဘိုးလေး ဝိုးကြာရဲ့ပဲ။ ဝိုးကြာရဲ့သည် သူတို့အိမ်အပေါ်တည့်တည့်သို့ အမြောက်ဆန် ကျကွဲပြီးတစ်အိမ်သားလုံး ပွဲချင်းပြီး သေပွဲဆိုကြရာ၌ ကံသိလွန်းသဖြင့် ရှင်ကျန်ရစ်သည့်တစ်ဦးတည်းသော သေရွာပြန်တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ မြေဆွယာတွေ အများကြီး ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သော်လည်း တိုက်ပွဲတွေ၊ စစ်ပွဲတွေကြောင့် လယ်ပင်ရွာပင် ထွက်ပြေးနေကြရသည့် ခေတ်ဆိုးကြီးတွင် သူတို့နားနပ်မြား ရွာဦးကျောင်းမှာ စိုက်ပျက် ဟိုလူပေးသည်လူကျွေးဖြင့် နေသည့် အသက်ဆက် နေရသော အိုကြီးအိုမိတ်တော်မီကပွဲယတစ်ဦးပင်။

လူတလေးရေ - အောင်မယ်လေးလူ့အလိမ္မာ တလေးရေ သူ့အမားရေ ဒီအိုနာ ကျိုးတန်းကြီးတွေတို့ ဒီအတိုင်းထားပြီး ဒီဒုက္ခ ဆိုးကြီးထဲက တစ်ယောက်တည်း အရင် ကိုယ်လွတ်ခွန်းသွားပြီလား လူတလေးရဲ့ ဒီအဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေက ဘယ်သူ့ကို အားဆိုးပြီး အသက်ရှင်ရမှာတုန်း။ ပြောစမ်းပါဦး။ အီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး။ အမေကြီးနဲ့အိပ်သံက ဦးမှောင်ကြီးထဲကို တဖြည်းဖြည်း တွားဝင်လျက်။

အို...အလို၊ ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ရပါလိမ့်မလဲ။ ဟာခနဲ ရင်ထဲထိတ်သွားလိုက်ပုံမှာ သူ့တစ်သက် ဘယ်တုံးကမျှ မကြုံစဖူးခဲ့သလို ချောက်ချောက် ရှားရှား။ ဘုရား...ဘုရား။ ဘယ်လိုတွေ ပါလိမ့်မလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ စောစောက သူရွာသားတစ်ခု သွေးသံတစ်ခုရဲ့ တစက်စက်ဖြင့် သယ်မလာခဲ့ပြီး သူတို့တံခနီးခနဲကလေး ရှေ့မြေအပြင်မှာချ လျက် လူတွေ ပိုင်းကြည့်နေကြသော အလောင်းကောင်သည်...။ အို...အို၊ မြတ်စွာဘုရား။ သူမှ သူပါပဲလား။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ဖြတ်သတ်လျက် ညာလက်ကောက်လက် ဦးတိတ်၊ ကောက်ယူ၍ရသမျှ သားအို

အသားစတွေက သွေးရဲရဲသံရဲရဲ၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လွန်းစွာ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်၊ ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ထားသည့် သူမျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသလို၊ အလို...ဘုရား...၊ ဒါ...ဒါတွေက တကယ်လား။

ကဲ...ကဲ ဘိုးကြီးအို၊ မယ်ကြီးအိုတို့၊ ကိုယ့်မြေးမျက်နှာကလေးမှ မြင်ချင်မြင်လိုက်ရစေတော့ဆိုပြီး လိုက်ပြတာပဲ။ ဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေမှတော့ ဒီအတိုင်းချည်းထားလို့လည်း အဆင်မပြေဘူးမဟုတ်လား။ အလောင်းတိုမြေချလိုက်တော့မယ်၊ လူတွေလည်း ဟိုမြေဒီမြေနဲ့မိ ရွာက ပျက်ပြီ။ အသုဘတောင် လုပ်နိုင်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ အင်း... အေးချမ်းတဲ့အချိန်ရောက်မိမ့်ပဲ သမိတ်တလေး ဘာလေး သွပ်ကြပေါ့။ ကဲ... ဒီလောက်နဲ့ စိတ်ဖြတ်လိုက်ကြတော့နော။ ဟဲ့... သယ်သွားကြတော့လေ။ ခပ်သုတ်သုတ်။

သူ့အမား၏ ချုံးပွဲချ ဟီးတိုက်တိုသံ၊ အပါး၏ “တောက်” ခနဲမချီတင်ကဲတက် ခေါက်သံတို့သည် သူ့ကို မီးပုံတိုက်လိုက်

သူလို ပူလောင်ကျွမ်းခြစ်စေသည့် အမားရေ... အပါးရေ၊ ကျပ်ပြန်လာလေ၊ သားပြန်လာပြီလေ။ မည်သူ့မကြားနိုင်သော သူ့အော်သံတွေသည် သူ့မိ သူ့ဖတို့၏ သောကပရိဒေဝများ၌ တွန့်လိမ်ပြာကျသွားကြ၏။

လူကလေးရေ... အမားတို့ကို သွားခဲ့ပြီလား။ ကောင်းကင်ပြီသလိုပဲ တွေ့ပဲ့တင်ထပ်လို့။

လူတစ်စုက သူ့အလောင်းကေကြီးကို ဝါးကပ်ဖြင့်တင်လျက် ရွာအပြင်ကို တရွေ့ရွေ့သယ်သွားကြ။

အို...ဒါ...ဒါ...ဒါဆိုရင် ငါက...ငါ သေခဲ့ပြီးပြီလား။ ငါ... ငါက တရွေ့တကောင်လား။ ဘာကိုမျှ ရေရာအေးတွေ့မနေနိုင်တော့ဘဲ အရာရာသေဇောက်ထိုးကျွမ်းပြန် သွက်သွက်ပြီလည်နေလေသည်။

(ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို အာသာပြင်ပြီး ငတ်မွတ်ဆာလောင်လျက်ရှိသော ထိုရင်းသား ရွာကလေးများစွာသို့...)

ကျေးဇူးတင်

မိညာဇွိရထား

လှိုင်

ရထားသံလမ်းတစ်လျှောက်ရှိလေီ
ဆတ်ဆတ်တို တစ်လှိုင်းရင်းနင်းရင်း အိ
လျှောက်လာခဲ့သည်မှာ ဘူတာရုံကလေး
ကနေ အတော်လေးပင် ဝေးလာခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။ လေးနှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော
သားဖြစ်သူရဲရဲတော့ရထားလမ်းတစ်
လျှောက်မှ ကျောက်စရစ်ခဲလေးများကို
တောက်လိုက်၊ ရှေ့တူရုံဆီ ပစ်ပေါက်
လိုက်ဖြင့် တစ်ခဲအသံများပင် ထွက်
အောင်ပျော်နေခဲ့သည်။ သူတို့သားအမိ
ဘူတာရုံလေးဆီ ရောက်သည်မှာ သည်
နေ့ဆိုလျှင် ဆယ်ရက်ပြည့်ပြီဖြစ်သော်
လည်း သည်လို အေးအေးလူလူ လမ်း

လျှောက်ထွက်ဖြစ်သည်မှာ သည်တစ်
ခါက ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။
ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုသန့်ဇင်က သည်
ဘူတာရုံလေးဆီကို ရှုံ့ပိုင်လေးအဖြစ်
ပြောင်းရွှေ့စက အိတို့သားအမိချက်ချင်း
လိုက်မလာဖြစ်သေး။ ကိုသန့်ဇင်ရောက်
ပြီး (၂)လနီးနီးကြာပြီးမှ အိတို့သားအမိ
လိုက်လာနေဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။
ရောက်စရက်များကတော့ ပစ္စည်းများ
နေရာချနေရတာရော၊ သားတို့ ခေရ
ပြောင်းမြေပြောင်းမှာ အနာအဇျားချို့
အောင် ဂရုစိုက်နေတာရောနှင့်ပင် အိမ်
ခြံဝင်းအပြင်ဘက်ကို အိတို့ ခြေတစ်

လှမ်းတောင်မထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြ။ သည်နေ့
ဆာတော့ ခြေခင်းလက်ခင်းသာတာ
ကြောင့် နေထိုင်ရာဝန်ထမ်းအိမ်ရာလေး
ဆီတနေ ဘူတာနှင့် အတော်ဝေးဝေး
အထိရောက်အောင် သားအမိနှစ်
ယောက်လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ကိုသန့်ဇင်ကတော့ ဗြိတိသေ့အစည်းအဝေး
သွားရာကနေ ပြန်မရောက်သေး။
“မေမေဒီမှာ ရထားအရပ်လေး”
သားလှမ်းအော်သံကြားမှ အိ
ဗြည့်မိသည်။ သားက သယ်အချိန်
ရထားလမ်းဘေး ဆင်းသွားလိုက်သည်
ဆီ။ ခပ်သွက်သွက်ပြေးရင်း သံလမ်း
ဆီပြန်ရောက်လာမှ အိသေရာကြည့်
မိသည်။
“သား... မေမေ့ကို ပြဦး”
ရထားရပ်လေးက သစ်သားနှင့်
လှလှထားကာ သေရာ အချောသတ်
အရောင်တင်ထားသော ရထားတွဲ
ဆုံးတွဲပါ အရပ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။
အခြားအချို့ ပေကျဲနေသော်လည်း
အရပ်လေးသည် ကလေးတစ်ယောက်
အိတ်အာရုံကိုတော့ အတော်စမ်းစား
အိတ်အောက်အောင် ကျကျနန လက်ရာ
ချာတ်လှတာ ပေါ်လွင်လေသည်။
အိတ်သဘောကျမိသွားသည်။

“သားအရပ်လေးကို သတ်ထား
ရလာတာလဲ”
“ဟိုး - ရှုနောက်မှာ တွေ့လို့ သား
ကောက်လာတာမေမေအိတ်အရပ်လေးကို
သားယူလာခဲ့မယ်နော်”
ကလေးဆိုတော့ မျက်စိရှင်သည်
ဖြစ်မည်။ အိတော့ တွေ့ပင် မတွေ့မိခဲ့။
ရထားတစ်စင်းစင်းပေါ်ကနေလွင့်
ဝဲကျလာပြီး လမ်းဘေးကို ရောက်သွား
သောအရပ်လေးဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။
သည်နားတစ်ဝိုက်မှာတော့ လူနေအိမ်
ခြေလည်း မရှိသည်ရှိ သယ်အိမ်တမူ
လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ သည်တော့ ပိုင်ရှင်ခဲ့
သည်အရပ်လေးကို သားအလိုကျ လူ
လာခဲ့ဖူးသူ အခွင့်ပေးလိုက်သည်။
“အေးပါသားရယ်၊ ယူလာခဲ့နော်။
လာ... မေမေတို့လည်း ပြန်ကြစို့”
သားကတော့ဖြင့် ရထားရပ်ကို လူ
ယူသွားမှာစိုးသည့်အလား သဘောကျ
ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် ပွေ့ဖိတ်
ထားလေသည်။
☆☆☆
“ဘော်ဘူးဘော်... ဂျိုးဂျိုးဂျိုး
ဂျက်... ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်”

သံလမ်းသဖွယ် ခင်ထားသော သစ်သားပြားပေါ်တွင် ရထားရုပ်ကို တွန်းလိုက်၊ ပါးစပ်မှ ရထားဥဩသံလို အော်လိုက်ဖြင့် သားတစ်ယောက် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလေသည်။ ရထား ချပ်လေးကောက်ရလာသည့်နေ့မှစ၍ လေးငါးရက်လုံးလုံး တခြားကစားစရာ များကို သားက လှည့်ပင်မကြည့်၊ သည် ရထားချပ်လေးကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆော့ လေသည်။ ရထားလာပြီဆိုလျှင်တော့ အခွံတိုတိုင်ကာ ဘူတာရုံလေးဆီပြေး ခိုခြင်း၊ ထိုအခါမျိုးဆိုလျှင်တော့ အိမ်ထဲသားတို့ ချီတာ ရထားဖြတ်သွားသည် တိုပြရသည်။ ရထားချပ်လေးကို လက် တစ်ဖက်က ကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ် ဖက်ဖြင့် ရထားကို တာတာပြရသည် မှာအမော၊ အိပ်လျှင်ပင် ရထားရုပ်ကို လက်က မချသည်မှီ သား အိပ်ပျော် သွားမှသာ ယူသိမ်းရသည်။

ကိုသန့်ဇင်ကိုတော့ ရထားရုပ် လေးအကြောင်း ပြောမပြဖြစ်။ လမ်း လျှောက်ထွက်ရင်းတွေလို ကောက်ယူ လာသည်ဆိုတာသိလျှင် ကိုသန့်ဇင် ဆူမည်မချ။ အိမ်ထဲသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်တိတ်တိတ်သာ နေလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သား၏အရုပ်တွေကို ကို

သန့်ဇင်က သိပ်မှတ်မိသည်မဟုတ်ပါ။ သည်တော့ တခြားအရုပ်လေးတွေလို ပင် ဘာသိဘာသာ အိမ်ထဲထဲလိုက် သည်။

“အိမ်ရေ... သားကို အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့ တော့ကွာ၊ အပြင်မှာ အေးတော့မယ်၊ နေဝင်ပြီလေ”

အိမ်ထဲကနေ ကိုသန့်ဇင်က လှမ်း ခေါ်သည်။ ဟုတ်သည်။ နေစောင်းစပြု ပြီမို့မကြာခင်ပင်အပြင်မှာအေးအေးဓာတ် လွှမ်းခြုံတော့မည်ဖြစ်သည်။ တောရိုက် တောင်ရိပ်ရုံ ဒေသနေရာမှ လည်း အအေးဓာတ်က ပိုက်သယောင် ယောင်ရှိလေသည်။ ကိုသန့်ဇင်တာဝန် ကျရာ ဘူတာလေးက အနီးဆုံးမြို့နယ် (၅)မိုင်ခန့်ဝေးလေသည်။ ရွာစဉ်လည်း ဝေးသေးသည်မှီ ခြေတံရှည်ဝန်ထမ်း အိမ်လေး (၃)လုံးနှင့်ဘူတာအဆောက် အအုံကလွဲ၍သည်နားမှာအိမ်ခြေရာခွဲ ရယ်လို့ မရှိပါ။ အိမ် (၃)လုံးမှာလည်း သူတို့နေရာအိမ်မအပါအဝင် အိမ် (၂) လုံးတွင်သာလူနေထိုင်ပြီး ကျန်တစ်လုံး တွင်တော့ လူမနေပါ။ ထိုအိမ် (၂)လုံး တွင်မှအိမ်တစ်အိမ်သာမိသားစုရှိနေ ဖြစ်ပြီး အခြားတစ်အိမ်မှာက မိသားစု မရှိဘဲကိုင်းအောင်ဆိုသူလူလွတ်ထိ

ယောက်သာနေတာဖြစ်သည်။ လူလွတ် ဆိုတော့ ဘူတာမှာ ရထားဝင်ချိန်နှင့် တောက်တိုမည်ရ စာရင်းယေးပိုင်း လေးတွေ၊ သူတာဝန်တွေပြီးလျှင် အိမ် ကပ်ပါ။ အတော်ဝေးဝေး သွားရသေး သောရွာဘက်ရှိအကြောဆိုင်ဆီ၊ အသိ အကျွမ်းဆီ စသည်ဖြင့် အလည်ထွက် တော့သည်။

အလည်ထွက်သူကိုလည်း အပြစ် မဆိုသာ၊ တကယ်တော့ လူဝေးသူဝေး ခြောက်ကပ်ကပ် သည်နေရာတွင် အပျင်းပြေစရာ၊ ပျော်စရာကို ဘယ်သို့ ရှာရပါအံ့နည်း။ လည်လည်ပတ်ပတ်၊ သွားသွားလာလာမှသာ နေပျော်ပေ မည်လေ။

အိတ်အတွက်ကတော့ မိသားစုရှိ ရာသည်သာသိရှိပေဟာ၊ မိသားစုစုံလင် လျှင်ပင်ပျော်စရာကမ္ဘာမို့ဘယ်လိုနေရာ ချိန်ဖြစ်ဖြစ် နေပျော်ပါသည်။ ကိုသန့်ဇင် ထာလည်း အပေါင်းအသင်းမခင်မင်သူမို့ နီးနှင့်သားရှိလျှင် သူ့ကမ္ဘာ ပြည်စုံ အည်ထင်သူ၊ အစကတော့ သည်နေရာ ကို လိုက်လာမနေဖို့ ကိုသန့်ဇင်က ထားခဲ့သေးသည်။ လူပြတ်သောဘူတာ လေးပိုင်၊ အိမ်လည်း ကိုသန့်ဇင်နှင့်အိမ် ထောင်ကျစကတည်းက ဘူတာငယ်

လေးတွေမှာ တောက်လျှောက်နေခဲ့ဖူး သော်လည်း သည်လောက် လူထု ပြတ်သည့်နေရာတွင်တော့ မနေခဲ့ဘူး။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေကြည့်တာဆို သန့်ဇင်နောက် လိုက်မနေသေးဘဲ မိဘအိမ်တွင် ပြန်နေနေသေးသည်။

ကြာလာတော့ သားက အဖေတို့ လွမ်းသလို အဖေဖြစ်သူကလည်း သား ကို လွမ်းလေသည်။ အိတ်ယံတိုင် ကလည်း သည်လို အကြာကြီး ခွဲမနေ စူးတာမို့ အချိန်ရရှိရင်း လင်သားတို့သာ အောက်မေ့မိသည်။ ကိုသန့်ဇင်ကလည်း တဖွေ တသည်။ နောက်တော့ သည် ဘူတာလေးတွေအိတ်သားအိမ်လိုက် ပါနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဘူတာအနီးတစ်ဝိုက်တွင် လူ ပြတ်ပါသည်။ ရထားဆိုက်ချိန်နီးလျှင် တော့ လူဖြောက်ဖြောက် ကျလာတတ် သည်။ မြို့ကို သွားဖို့ ရထားစောင့်သည် သူ၊ ရထားမှ ဆင်းပြီး ရွာစဉ်တန်းဘတ် ဆီ သွားမည်သူ၊ ရထားအဆင်း လာ စောင့်ကြိုသူ စသည်ဖြင့် ရှိတတ်သည်။ ရထားက တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ် ဖြတ် သည်။ ထိုအချိန်လေးတွေသည်သာ ဘူတာငယ်လေးအနီး လူပိုင်လူထောင် မြင်ရချိန်၊ တစ်ခါတစ်ရံကျပြန်တော့

လည်း သူတာငယ်လေးတွင် ရထား
ဆင်းသူ၊ ရထားတက်သူရယ်လို့ တစ်
လောက်မျှတောင် ရှိမနေတာ သုံးလေး
ရက် ဆက်တိုက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ
တတ်သည်။

အိကတော့ နဂိုကတည်းက နား
အေးမီးအေး နေတတ်သူလည်းဖြစ်ရာ
သည်လို တိတ်တိတ်မိတ်မိတ် ဝန်း
ကျပ်အနေအထားကို သဘောကျပါ
သည်။ တန်ဖိုးကြီး မိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်
လိုပင် သူစိတ်က ထင်မိသေးသည်။ မြို့
အရပ်မှာလို မျက်စိရှုပ်၊ နားရှုပ် လေထု
ညစ်ညမ်းခြင်း၊ အသံညစ်ညမ်းခြင်းအက်
များက တင်းဝေးသည်လေ။ တစ်ခုသာ
တောစင်စပ်၊ ရှုစပ်စပ်နေရာမို့ မြေပေါ်
တင်းမိတော့ အနည်းငယ် သတိထားရ
လေသည်။ ကလေးငယ်လည်း ရှိသည်
မို့ သည်တစ်ခုကိုတော့ အိတို့ သေချာ
ဝစွိုက်ရပါသည်။

အိမ်နံ့သေးရှိ ရေတုံကင်တွင် ရေ
လွှတ်ကာ သားကို ခြေလက်သန့်စင်ပေး
ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ အိ တက်သည်။ တက်မှ
လည်း ဖြစ်မည်။ အပြင်တွင် အအေး
ဓာတ်က ခပ်သွက်သွက် ရောက်လာပြီ
ဖြစ်သည်။

“ရထား... ရထား”

သွားက အိကိုယ်ပေါ်ကနေ ပြေး
ဆင်းကာ ရထားအရပ်လေးကို သွား
ကောက်ယူတာဖြစ်သည်။

“သားရယ်... အပြင်မှာပဲ ထားခဲ့ပါ
လားကွယ်။ ရထားရုပ်မှာက အော့အော့
တွေနဲ့လေ”

အိစကားကို သားက ခွန်းတုံ့ပင်
မပြန်။ ရထားရုပ်လေးကိုသာ ခပ်တင်း
တင်းပိုက်ကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားတော့
သည်။

☆ ☆ ☆

တကယ်တော့ သည်ရထားရုပ်
လေးမှာက ရထားလမ်းလေးတွေပါ ပါရှိ
သေးတာ ဖြစ်သည်။ သံဖြင့် ပြုလုပ်ထား
ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သစ်သားဖြင့် ပြု
လုပ်ထားပြီး ရထားရုပ်လေးက သစ်
သားရထားလမ်းလေးပေါ်တွင် ပြေးနေ
လိုက်သည်များ လှလှပပ။ သည်ရထား
ရုပ်လေးက ရောင်းတမ်းအရပ်တစ်ခု၊
သစ်သားဖြင့် နေ့နံရပ်လေးများ၊ ကစား
စရာအရပ်လေးများ ပြုလုပ်ရောင်းချနေ
သော အဖေဖြစ်သူက သားအတွက်
သက်သက်လုပ်ပေးထားသော ကစား
စရာဖြစ်လေသည်။

ကားလမ်းထား၍ ရထားလမ်းနှင့်
ခင် အတော်ဝေးသောရွာမှ ကလေး
အစ်ယောက်အဖို့ မြို့ကိုအသွား တစ်ခါ
မျှ ရထားစီးရဖူးတာကို အတော်ပင်
သဘာဝကျ ရှိသွားခဲ့သည်။ ရထား
အကြောင်းကို မြိန်ရေရက်ရေ ပြော
ဆတ်လွန်းသော သူ့သားအတွက်အဖေ
ဖြစ်သူက သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်သော
အိတ်ဖြစ်ရထား ရုပ်လေးတစ်ရုပ် ပြု
ဆင်ပေးလိုက်သည်။

သူ့သားအတွက် စေတနာပါလွန်း
၍ထားတော့ မသိ၊ မထင်မှတ်ဘဲ ရထား
ရုပ်က အတော်လက်ရာမြောက်လေ
သည်။ ရထားလမ်းလေးတွေပါ ထည့်
ဆင်လိုက်တော့ အရပ်လေးက တကယ်
တိုက်ကျနေနု။

“ဘော် သူးဘော်... ဘော် သူး
ဘော်”

သူတာရုံလေးထဲတွင် ရထားဥဩ
ဆဲလို ထိစပ်မှအော်ကာ ရထားရုပ်လေး
တို့ဆော့ကစားနေသည့်ကလေးငယ်ကို
အိသား ရဲရဲဟုပင် အိက ထင်နေခဲ့
သည်။

“သား...”

အိခေါ်သံကြားလို့ ကလေးငယ်က
ဥဩဩဩလိုက်တော့မှ သားမဟုတ်

မှန်းအိကသိသည်။ သူတကလေးငယ်က
အိသားထက်အတော်လေးကြီးမိသည်။
ရှုပ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်ခန့် ရှိမည်ထင်သည်။ အိ
သားမဟုတ်သော်ငြား ထိုကလေးတော့
နေသည်မှာ အိသား၏ရထားရုပ်ကလေး
ပင်။ အိ မေးအံ့ဆဲဆဲ၊ ပြောအံ့ဆဲဆဲမှာ
ပင် ရုတ်တရက် ရထားစက်သံနှင့်အတူ
ရထားဥဩဆွဲ သံကိုပါ ကြားလိုက်ရ
သည်။

ကလေးငယ်က သုတ်ခနဲထကာ
ရထားဆီ ပြေးသည်။ ကလေးလတ်ထဲ
မှာက ရထားရုပ်လေးပါ ပါသွားသည်။

အိတော့ မဖြစ်။ ထိုရထားရုပ်သည်
သားသိပ်ကြိုက်သော အရုပ်ဖြစ်သည်။
သည်အရုပ်ပျောက်သွားလျှင် အိသား
ငိုပေဦးမည်။ အိ သိသည်။ သည်အရုပ်
ကို ကလေးငယ်က ယူပြေးသွားလို့
တော့ မဖြစ်သေး။

“ဟေး... ကလေး... ဘယ်ကိုသွား
မလိုလဲ၊ မယူသွားနဲ့လေ”

ပြောသာပြောရသည်။ ကလေးငယ်
ကဖြင့် အိကို လှည့်၍ပင် မကြည့်။ အိ
ခပ်သွက်သွက် လှမ်းအော်မိပြန်သည်။

“မယူသွားနဲ့လေ... ဟေး”

“ဟေး... ကလေး”

ရှုတ်တရက် အိကိုယ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ယမ်းခြင်းခံလိုက်ရသည်။

“မိန်းမ...မိန်းမ... အိ။ ဘာတွေ ယောင်နေတာလဲ”

ကိုသန့်ဇင်အသံ။

တကယ်တော့ အိ အိပ်မက်မက်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ယောင်နေလိုက်တာမှ အကျယ်ကြီးပဲ။ ထ...ရေလေး ဘာလေးသောက်လိုက်ဦး”

အိ ရေထသောက်ရင်း သားကို ကြည့်မိသည်။ သားက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် တင် အိပ်ပျော်နေလေသည်။ သားဘေးမှာတော့ သားသိပ်ကြိုက်သည့် ရထားရုပ်လေး၊ အရုပ်လည်း ရှိနေရက်သားနဲ့။ အိ သယ်လိုစိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်မက်သလဲတင် မသိတော့ပါ။

☆☆☆

နောက်တော့ ထိုအိပ်မက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်အိပ်မက်များကို အိ နှစ်ခါ၊ သုံးခေါက်လောက် ထပ်မက်ပြန်သည်။ အိပ်မက်များကို သတိရတိုင်း အိ ပြုံးမိသည်။ ကလေးမဟုတ်၊ ဘာမဟုတ်နှင့် အရုပ်တို့ စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်ထဲတွင်ပါ ထည့်

မက်ရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျ၍ ပြုံးမိခြင်းပါ။

သားကတော့ ရထားရုပ်လေးနှင့် ပုံမှန်ဆော့ကစားသည်။ တခြားအရုပ်များကို သုံးလေးရက် ဆော့ကစားပြီး လျှင်ရှိုးအိသွားသော်လည်း ရထားရုပ်လေးကိုတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကစားသည်။ ရထားလာတိုင်းလည်း ဘူတာဆီသွားရင်း သားကို ရထားပြရစမြဲ။ သားကလည်း ရထားရုပ်လေးကိုတစ်ဖက်က ကိုင်ရင်း ရထားကို တာတာပြမြဲ။

ရထားက တစ်နေ့လျှင် (၂) ကြိမ် ပုံမှန်လာသည်။ မနက်နှင့် ညနေ ဖြစ်သည်။ အိတို့ရောက်ပြီး (၂) လခန့် အကြာတွင်တော့ ညရထားတစ်စင်းပါ တိုးလာသည်။ ညရထားက ညဘက် (၉) နာရီခန့် ပုံမှန်ဖြတ်သည်။ ထိုရထားဖြတ်တော့ အိတို့မှာ အလုပ်တစ်ခု ပိုပြန်လေသည်။ ရထားစက်သံ၊ ရထားဥဩသံကြားတိုင်း ရထားရုပ်လေးကို ကိုင်ကာ ဘူတာဘက်ဆီ သွားချင်သည်။ ပထမတော့ ကိုသန့်ဇင်က သားကိုချီးမြှင့် ခေါ်ခေါ်သွားသေးသည်။ နောက်တော့ ည (၉) နာရီဆိုတာ တောရိပ်တောရိပ်ထဲ ထည့် ဘူတာရုံ ငယ် လေးအဖို့ အတော်ပင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေ

ဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ညအမှောင်တွင် ကလေးကို အပြင်မထွက်စေချင်တာတစ်ကြောင်းကြောင့် ကိုသန့်ဇင်က လိုက်မပြတော့ပေ။ ညစဉ် ရက်အတန်ခန့် ညရထားမလာမီ သား အိပ်ပျော်သွားအောင် အိတို့ ရော့သိပ်ကြသည်။

ထူးဆန်းတာက သား ဘယ်အထိအိပ်ပျော်နေနေ ရထားဥဩသံကြားပြီးဆိုလျှင် ဆတ်ခနဲနီးကာ ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့ခိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အိက အိပ်နေစဉ် ထိုအခါမျိုးဆိုလျှင်တော့ သားက အိပ်တာဟန်ကာ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ကျိကျိတော့လေသည်။

“ခါမျိုးတော့ အလိုမလိုက်နဲ့ အိရေ။ ဘယ်အလုပ်မဟုတ်တာကွာ၊ ညကြီးမှောင်မှောင်မည်းမည်း ရထားဆီ သွားရန်ရတယ်လို့၊ ရထားများ မမြင်ဖူးဘူးလား”

သားကို စိတ်ရှည်သောကိုသန့်ဇင်က သား၏ ဖြစ်ပုံကြောင့် စိတ်တိုလာသည်။

ထစ်ညတွင် အိ အိပ်မက်မက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါအိပ်မက်ကတော့ အိပ်မက် မက်ခဲ့ဖူးသော အိပ်မက်များ

နှင့် မတူပေ။ ယခင် အိပ်မက်၏အတတ်ဟုပင် ပြောရမလားမသိ။

အိပ်မက်အစတွင် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ရထားရုပ်လေးကို ကိုင်ကာ ဘူတာရုံလေးထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ အိကတော့ ဘူတာရုံလေးထဲတွင် ထိုကလေးကို လှမ်းအော်ရင်းဟစ်ရင်း ရပ်ကျန်နေခဲ့သည်။ ကလေးငယ်က ပြေးနေသည်မှာ ဟိုးတစ်ခါ အိတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ရောက်ခဲ့သည့်နေရာအထိပင် ဖြစ်သည်။ ဘူတာနှင့် အတော်ပင် ဝေးနေပြီ။ အိကတော့ ဘူတာထဲမှာ ရပ်ကျန်နေရင်း ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ရှုပ်ရှင်ကြည့်သလို တစ်ကွက်ရင်းစီ မြင်နေရလေသည်။ ကလေးငယ်က ပြေးလိုက်ပုံမှာ လှုပ်လှုပ်မြည်အောင်ပင်။ ခြေလှမ်းများက တကျွန်းကျွန်းရုတ်မောင်းလာသည့်ရထားကြီးဆီ တည့်တည့်။

“ကလေး...”

အိအော်သံကတကျွန်းကျွန်းမြည်နေသည့် ရထားသံအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကလေးငယ်ကလည်း အိကြည့်နေရင်းနှင့်ပင် ရထားလမ်းအလယ်တည့်တည့်ကို ရောက်သွားပြီ။ သယ်လိုလုပ်ပါ။ ရထားက ဆိုင်သယ်လိုကားလို ရှောင်မောင်းသွားလို့ရသည်။

ယာဉ်မဟုတ်။ သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင်
ကလေးငယ်တော့ ဒုက္ခရောက်တော့
မည်။ အိ ထပ်အော်ဖို့ ကြိုးစားသော်ငြား
နှုတ်က အာစေးထည့် သလို ဖြစ်နေ
သည်။ မျက်စိကိုသာ အိ စုံစိုက်ပစ်လိုက်
တော့သည်။

ကခြည်းခြည်းနှင့်ရထားသံက ဝေး
ကွာသွားခဲ့ပြီး အိ မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည့်
အချိန်တွင်တော့ ရထားက မရှိတော့ပါ။
ကလေးငယ်လည်း မရှိတော့။ ရထားသံ
လင်းတွေ၊ ဖလီစားတုံးတွေပေါ်မှာတော့
သွေးဆိုင်ကြီးက ထွန်းလို့၊ ရထားလမ်း
သေး ဆင်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ သားသိပ်
ကြိုက်သည့် အရပ်လေးမို့ အိ သွား
တောက်ဖို့ ခြင်လိုက်သည်။ အို... ရထား
လမ်းအနီးမှာ လူတွေကလည်း ငိုယိုလို့
ပါလား။

ထိုနေရာမှာပင် အိပ်မက်က ဆုံး
တာ အိလည်း အိပ်ရာကနေ လန့်နိုး
လာသည်။ သည်အိပ်မက်ကတော့
အတော်ပင် ရိုးစင်းသလို အတော်လည်း
လန့်ဖို့ ကောင်းသည်။ သားကိုကြည့်မိ
တော့ သားက သူ့အဖေရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်
နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်လို့၊ ရထားရုပ်
လေးကတော့ သားသေးမှာ ရှိနေသည်။
အိပ်မက်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်လာ

သဖြင့် ရထားရုပ်ကို ယူကာ အိပ်ခန်း
ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် အပြင်ရောက်
သွားအောင် လွှင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။
ဘာရယ်မဟုတ်...။ အိပ်မက်နှင့်ပတ်
သက်ပြီး ရထားရုပ်ကို စိတ်ထဲမှာ စနိုး
စနောင့်ဖြစ်သွားတာဖြစ်သည်။ နောက်
တစ်နေ့ကျရင်တော့ သားကို ရထားရုပ်
နှင့် မဆော့ခိုင်းတော့ဟု အိ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

သည်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကလေး
ငယ်ကို ရထားကြိုက်မိသည့် မတော်
တဆဖြစ်ရပ်မျိုး ရှိဖူးသလားဟု အိ
စနည်းနာကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။
ကိုသန့်ဇင်ကို မေးလျှင် ဘာလဲညာလဲ
အစိုးရိပ်ပိုနေမည်စိုးသဖြင့် အိပ်မောမှ
ကိုဝင်းအောင်ကို မေးကြည့်ရသည်။

“ရိုးစူးတယ် အစ်မရေ၊ ကလေးက
ရှစ်နှစ်သားလေး။ ဟိုးဘက်နှစ်ရွာတော်
လောက်ကပေါ့။ ရထားကြည့်ချင်တယ်
ဆိုလို့ သူ့အဖေက တကူးတက လာလာ
ပြတာဗျာ။ တစ်ပတ်ကို တစ်ခါလောက်
တော့ လာတတ်တယ်။ ဖြစ်တဲ့ နေ့
ကတော့ သူ့အဖေက ကန်တော့ပါရုံသာ
တောစပ်ဘက်မှာ အခင်းကြီးသွားတိုင်

တယ်ပြောတယ်။ ပြန်လာတော့ သူ့သား
က ဘူတာရုံထဲမှာ မရှိတော့လို့ လိုက်ရှာ
တာပေါ့။ ကလေးက ဘာစိတ်ပေါက်
တယ်ရယ်မသိဘူး။ ဟိုး - အဝေးအထိ
သွားတယ်ဖြစ်မယ်။ ပြန်တွေ့တော့ ဟိုး
ဘက်က ရထားလမ်းပေါ်မှာ ရထားကြိုက်
မိလို့သေနေတာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဗျာ။
ကလေးအဖေကတော့ အော်အော်ပြီး
ငိုလိုက်ပုံ၊ ငိုလိုက်ပုံ”

ကိုဝင်းအောင်ပြောပြသည့် အဖြစ်
အပျက်သည် အိအိပ်မက်ထဲက အဖြစ်
အပျက်မျိုးပင်။ အိအတော်ပင်လန့်သွား
သည်။

“ကလေးအဖေက ဘာအလုပ်လုပ်
တာတဲ့လဲ ကိုဝင်းအောင်”

“ပန်းပုဆရာပဲ ခေါ်မလားတော့
သိဘူး။ ဟိုလိုမျိုးကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
နန်းပုထုတဲ့သူရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး
ခေါ့။ နေ့နံအရပ်လေးတွေ၊ အဆောင်
အရပ်လေးတွေ၊ ကစားစရာအရပ်လေး
တွေလုပ်ပြီးရောင်းတဲ့သူတဲ့”

ကိုဝင်းအောင် စကားအဆုံးမှာ အိ
မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားရသည်။ အိအိပ်
မက်က သည်လောက် ရိုးစင်းသတဲ့

ရထား... ရထားရုပ်။

ကိုဝင်းအောင်စကားတွေကိုသတ်
နားထောင်ကြည့်တော့ အရှုပ်အကြောင်း
တော့ တစ်လုံးတစ်ပါးမပါ။ တည်တည်
ပင် အိ မေးလိုက်သည်။

“ကလေးမှာ အရှုပ်တွေဘာတွေ
ပါလားသေးလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးအစ်မ။ ငါချင်
လည်း ပါမယ်ထင်တယ်။ သူ့အဖေက
အရှုပ်လေးတွေလည်း ထုရောင်းတယ်
လေ။ ဒီလောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကိစ္စကြီး
ဖြစ်သွားတော့ အရှုပ်တွေ ဘာတွေ
ဘယ်သူမှ သတိမထားမိဘူးပေါ့ အစ်မ
ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

ကိုဝင်းအောင်က ပြန်မေးလာပြီး
စကားလွှဲမှ ဖြစ်မည်။ ကိုသန့်ဇင်သိသွား
လျှင် သည်လို တောင်တောင်အိအိ မေး
မြန်းဟယ်။ စပ်စုဟယ် လုပ်တာမျိုးကို
ကြိုက်မည်မဟုတ်။ အိကသာ ရထား
အကြောင်း ဖွင့်မေးလိုက်လျှင် ကိုဝင်း
အောင်က စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်ကာ ကိုသန့်
ဇင်ကို သွားပြောနေမှာစိုးရသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကိုဝင်းအောင်။
ကလေးဆိုတော့ အရှုပ်တွေနဲ့ ဆော့လင်း
ပြုရင်၊ ရထားအောက် ရောက်သွားတာ
လား ဘာလား သိချင်လို့ မေးကြည့်တာ
ပါ”

ရထားရုပ်လေးက ရထားလမ်းနှင့် ဘေးတိုက်ယှဉ်လျက်
ပြေးနေရာမှ ရထားလမ်းဆီ ခေါင်းတည့်ကာ
ရထားဆီ တည့်တည့်ပြေးဝင်သွားသည်။

ရထားရုပ်က ခေါင်းလှည့်မတော့ဖြင့်
ရထားရုပ်၏ ဦးဆောင်ရာနောက်ကို
လိုက်နေသည့်သားကလည်း ရထားဆီ
ဦးလှည့်ပေပြီ။ ဒီ မျက်စိတွေပင်
ပြာသွားတော့သည်။ သားနှင့် ဒီတို့က
ဝေးဝေးပြန်နိုးနိုး စားသေးသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရထားရုပ်
လေးတို့ သူတာ သားကျင်ငယ်ရေဖြင့်
ဝန်းရံလျက်သည်။ ထို့နောက် သား
အိပ်နေတုန်း ရထားလမ်းဟိုဘက်ရှိ ချုံ
တွေဘက်သို့ နောက်ပြန်ပစ်ထည့်လိုက်
တော့သည်။

ပြီးပြီ၊ စိတ်အေးရပြီ။ သည်ရထား
ရုပ်လေးအိမ်မှာမရှိတော့လျှင် ညဘက်
သားလိုသည့်ကိစ္စတွေ၊ အိမ်အိပ်မက်တွေ
အိပ်မက်တွေ အဆုံးသတ်သွားပေလိမ့်မည်။

ဒါက အိပ်မက်ပင်။

လက်တွေ့တွင်မူ ထိုသို့ မဟုတ်ခဲ့
ပေ။ သားက ထိုအရုပ်ကို တမ်းတကာ
ဂျီ ကျသည်။ ငို သည်။ လန်းလန်း
ဆန်းဆန်းလည်း သိပ်မရှိလှ။ အိပ်မက်
စိုက်နေသည့် ကြားမှပင် သား ဈေး
လေသည်။ ညဘက် လန့်လန့်အော်
သည်မှာလည်း အခါခါ။ အိပ်မက်တိုင်း
လည်း အိပ်မက်တွေ မကောင်းလှ။
ညဘက်ထိုင်သည့်သားကိုချော့ရသိပ်မ
ဆေးတိုက်ရ။ ကိုယ်တိုင် ကလည်း
လန့်လန့်နိုးနေသည့် အခါ ကြာလာ
တော့ အိပ်မက်မျက်တွင်းဟောကပ်ပက်။

စိတ်တွေလည်း ရှုပ်လှပြီ။ အိမ်
နိုင်တော့။ ကိုသန့်ဇင်ကို ရထားရုပ်လေး
တောက်ရစဉ်မှစ၍ အိမ်အိပ်မက်တွေ
အကြောင်းပါ အားလုံး ပြောပြလိုက်
သည်။

တစ်ချက်စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ကိုသန့်
ဇင်က ပြောသည်။

“ဟာ...ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီအရုပ်
မျိုးက ရထားကြိတ်မိလို့ ဆုံးသွားတဲ့
စာလေးရဲ့ အဖေလုပ်ရောင်းတဲ့အရုပ်
မျိုးပဲ။ ဟိုးတုန်းက ရထားနဲ့ မြို့ကို သွား
ရောင်းဖို့ ဒီဘူတာကနေ ရထားလာလာ
စောင့်ဖူးလို့ကိုသိတာ။ နောက်တော့ သူ
မရောင်းတော့ဘူး။ ဒီဘူတာမှာ သူ
စာလေးကို ရထားလာလာပြတယ်။ သူ
သားလေးက အဲဒီလို သစ်သားရုပ်လေး
ဆိုင်ကိုင်လာတတ်တယ်။ ကိုက အမှတ်
အမှတ် သားဆော့တဲ့ရထားရုပ်လေးကို
သေချာမကြည့်မိတာ။ အိပ်မက် မြို့က ပါ
တာတဲ့ အရုပ်ပဲကို ထင်နေတာ။ အိပ်မက်
အိပ်မက်လျှောက်ထွက်တဲ့ အဲဒီနားကဆို
နိုင်တော့ သေချာတယ်။ အဲဒါ ကလေး
ရထားကြိတ်မိတဲ့ နေရာပဲ။ သေချာ
တယ်။ ရထားရုပ်လေးကလည်း အဲဒီ
စာလေးရဲ့အရုပ်ဖြစ်မယ်။ အိမ်အိပ်မက်
အိပ်မက်ကလေးကို ပြောတာ”

ထို့နောက် ကိုသန့်ဇင်က စာလေး
ငယ်ကို ရထားကြိတ်မိသည့်ဖြစ်ရပ်အား
အစုံအလင် ပြောပြသည်။

“အိမ်ကြောက်နေမှာစိုးလို့ ကိုယ်က
မပြောပြခဲ့တာပါ။ ခုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ
ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာပဲကွာ”

စကားကို ထိန်းပြောနေသော်
လည်း စိုးရိမ်မှုတွေက ကိုသန့်ဇင်မျက်
နှာမှာ အထင်းသား။

နောက်တော့ သားနေမတောင်း
တာကြောင့်ရော၊ အိမ်စိတ်အပြောင်း
အလဲ ဖြစ်စေရန်အတွက်ရော မြို့တို
အိပ်မက် ခဏပြန်ဖို့ ကိုသန့်ဇင်က ပြော
သည်။

အိပ်မက်ပြန်သည့်ရက်မှာ မြို့က တား
ဂိတ်အထိ ကိုသန့်ဇင်က လိုက်ဖို့သည်။

မြို့က မိဘများအိမ်တွင် အိပ်မက်
အတော်ကြာသည်။ တစ်လနီးနီးဝင်။
သားကလည်း ရောက်စတင်ရတ်
လောက်သာ ကိုယ်အနည်းငယ်ပူပြီး
နောက်တော့ သက်သာသွားသည်။
ရထားရုပ်ကိုလည်း မမေးတော့။ ခေခေ
ပျောက်ပျောက်ပင်။ ပုံမှန်အတိုင်း လန်း
လန်းရွှင်ရွှင်သာ ဆော့သည်။

တစ်လကျော်ကြာတော့ ကိုသန့်
ဇင်က လိုက်လာခေါ်သည်။ ကြာကြာ
လည်း ခွဲမနေနိုင်သည်မို့ ဘူတာငယ်
လေးဆီကို အိတ်တို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း သားက
ပုံမှန်ပင်။ သားဆော့နေတုန်းရထားဖြတ်
သွားသည်မှာ နှစ်ကြိမ်ပင်။ နှစ်ကြိမ်လုံး
သားက လှည့်စောင်း၍ပင် မကြည့်။
ရထားကို စိတ်မဝင်စားသလို ရထားရုပ်
ကိုလည်း သတိမရ။ သည်တော့မှ အိတ်တို့
ဟင်းချနိုင်သည်။

ညရောက်တော့ သားကို စောစော
သိပ်သည်။ ကိုသန့်ဇင်က တီဇွိမှလာ
သော ဘောလုံးပွဲကို ကြည့်ချင်သေး
သည်မို့ အိပ်သေး။ အိက်လည်း လက်
ဇာတ်သုပ်တစ်ပန်းကန်၊ ရေခဲခဲကြမ်းအိုး
တစ်လုံးနှင့် ကိုသန့်ဇင်ကို အဖော်ပြုပေး
နေလိုက်သည်။

“ဆွေ...ဆွေ...ပြေး...”

“ရပြီ...ရိုး...”

ကိုသန့်ဇင်က ဘောလုံးပွဲကို စိတ်
ဝါလက်ပါ အားပေးနေလိုက်သည်မှာ
လက်သီးလက်မောင်းများ တန်းကာ
ထပ်စုန်လိုက်သေးသည်။ သူ့အားပေး
သည့်အသင်း နိုင်နေသည်မို့ အော်ကာ
ဟစ်ကာ ပျော်နေလေသည်။ လင်သား

ဖြစ်သူ အားပေးနေသည်ဆိုတော့ အိ
ကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အား
ပေးရသည်ပေါ့။

ထိုစဉ်ရထားဥဩသံ ကြားသည်။

“ဘော်ဘူးဘော်...”

ညရထားပင် ဘူတာကို ဖြတ်ပြီ
ကော။ သည်ညက ကိုသန့်ဇင်ဂျူတီ
မဟုတ်သည်မို့ သတိပင်မထားမိလိုက်။
သည်ဥဩသံက ဘူတာမှ ဆက်ထွက်
တော့မည့်အသံ။

သားဖြစ်သူ လန့်များနိုးလေမလား
ဟု တစ်ချက်သတိရကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်
သွားလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲ ခုတင်
ပေါ်မှ ပိတ်ခြင်ထောင် ပန်းရောင်လေး
ကို မပြီးကြည့်လိုက်တော့ သားက မရှိ။

“သား... သား ဘယ်ရောက်သွား
လဲ”

ထိတ်လန့်စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်
ဆီ ဒိန်းခနဲ တက်ဆောင့်သည်။

“ကို...လာပါဦး”

အပြင်က ရထားစက်သံ ဆူညံနေ
တာရော၊ ဘောလုံးပွဲအသံများကြောင့်
ရော အိမ်သည်ကို ကိုသန့်ဇင်က ရှောင်
တရက်မကြား။ တီဇွိရှေ့ကိုသန့်ဇင်ထိုင်
နေရာဆီ ပြေးပြီး အိမ်မေးလိုက်သည်။

“သားရော... ကိုး သား ဘယ်ထွက်
သွားတာ မြင်လိုက်လဲ”

“ဟေ”

ကိုသန့်ဇင် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ
ထသည်။ ကိုသန့်ဇင်တစ်ယောက် အိပ်
ခန်းထဲတစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားပြီး ခြင်
ထောင် ကို မကြည့် သည်။ သားက
နောက်ပြီး ခုတင်အောက်မှာများ ဝင်
ချုန်းနေမလား အထင်ဖြင့် ခုတင်
အောက်သို့ ဝင်ကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ တံခါးရွက်နောက်
တို့လည်း လှန်ကြည့်သည်။ သားကို
တော့ မတွေ့။

“သား...”

စိုးရိမ်တကြီး ကိုသန့်ဇင် အော်ခေါ်
သည်။ ဘာတုန်ပြန်သံမျှ မကြားရ။

အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဂျှိုင်းခနဲ
စွန့်ပြီး အပြင်ဘက်ဆီ ကိုသန့်ဇင်က
ပြေးကြည့်သည်။ အိမ်ခြံဝင်းထဲက
ခြံတွတ်လပ်တွင်၊ ထင်းပုံတွင် သားက
သွားတတ်သည်မို့ပင်။ ဓာတ်မီးဖြင့်
အိမ်အတွင်းသို့ သော်လည်း မတွေ့။ အိမ်
အတွင်းတော့ အိပ်တံခါးက ဟောင်း
သင်း။ အိတ်တို့ ဘောလုံးပွဲဆီ စိတ်
ဝင်နေချိန် သား ဆင်းသွားတာ ဖြစ်
သည်။

အမှတ်မထင် ရထားလင်သက်ဆီ
အကြည့်ရောက်သွားမိတော့ ဘူတာဆီ
မီးရောင်အောက်တွင် သားကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“သား...”

သားက ရပ်နေသည်တော့ မဟုတ်။
ပြေးနေခြင်း။ ရှေ့သို့ တစိုက်မတ်မတ်
တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးနေတာ ဖြစ်သည်။

ကိုသန့်ဇင်က အိပ်လက်ကို ဆွဲကာ
အိမ်အောက်ကို ဝုန်းခနဲ ဆင်းသည်။
အိတ်တို့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူပင် ရထား
လမ်းဘက် ပြေးကြလေတော့သည်။
စိုးရိမ်သောကတွေ တနင့်တတိုး ပွေ့ပိုက်
ကာ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် အိတ်တို့ ပြေး
လာကြသည်မို့ အတော်မြန်လေသည်။
သားကို အရှေ့တွင် လှမ်းမြင်နေပြီ။

“သား...”

သားက တော့ဖြင့် တစ်ချက်ကလေး
မျှ လှည့်စောင်း၍ပင် မကြည့်။ ရှေ့ကို
သာ တိုး၍တိုး၍ ပြေးနေတော့တာ ဖြစ်
သည်။

အလို...

သား၏ရှေ့က ရထားရှုပ်ကလေး
ပါလာ။ သားသိပ်ကြိုက်သည့် ရထား
ရှုပ်လေး။ ကျင်ငယ်ရေဖြင့် ပန်းကန် အိ
စွန်ပစ်ထားပြီး ဖြစ်သည့် ရထားရှုပ်လေး။

အသံကတယ်လိုရောက်လာပြီးသားက
အသံလိုတွေသွားသည်မသိ။ ရထားရုပ်
လေးက အိတို့ မြင်ဖူးသည်ထက်ပင်
အရွယ်အစား အတန်ငယ် ကြီးနေသလို
ပင်။

ထူးဆန်းတာက ရထားရုပ်လေး
သည် တတယ့်ရထားတစ်စင်း ရုတ်
မောင်းနေသည့်အတိုင်း ပြေးနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ အိသိသလောက် ရထားရုပ်
မှာတ ဘာစက်မျှမပါ။ လက်ဖြင့် တွန်း၍
ဆွဲ၍ ဆော့တစားရသည့် သစ်သားရုပ်
ကလေးမျှသာ။ တွန်းသည့်အချိန်နှင့်
သွားသည့်ရထား ဖြစ်သည်။ ယခု အိ
ခြင်နေရသည်က ရထားလမ်းဘေးတွင်
ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားကြီးနှင့်
အပြိုင် ရထားရုပ်လေးကပါ ပြေးလွှား
ခုတ်မောင်းနေသည်။ ထိုရထားရုပ်
လေးနောက်ကို သားက ကောက်
ကောက်ပါအောင် ပြေးလိုက်နေတာ
ဖြစ်သည်။ သံလမ်းပေါ်ရှိရထားဆီကနေ
လေအဟုန် ဟပ်သဖြင့် တစ်ချက်
တစ်ချက် သားက ယိုင်ထွက်သွား
သေးသည်။ ဒါလည်း မရပ်၊ ရထားရုပ်
နောက်ကိုသာပြေးလိုက်နေတော့သည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရထားရုပ်လေး

ကောက်ရခဲ့သည့်နေရာသို့ပင် ရောက်
လှပြီ။

ရထားကလည်းခရီးသည်မပါသော
ကုန်ရထားသာမို့ သား ပြေးနေခြင်း။
အိတို့နှစ်ယောက် သား ပြေးနေခြင်း။
ရထားက ဘူတာနှင့် အတော်ဝေးဝေး
ရောက်နေပြီမို့ အရှိန်လည်း ရလှပြီ။
ရထားကြီးကတော့ သူ့အရှိန်နှင့်သူ၊ သူ့
အဟုန်နှင့်သူ တကျွန်းကျွန်းတကျက်ကျက်
ခုတ်မောင်းနေဆဲ။ အိတို့ နှစ်ယောက်
ကတော့ အော်ရလွန်း၍ အသံများပင်
ပြာလှပြီ။

ရထားနှင့်အပြိုင် ပြေးနေသည့်
ရထားရုပ်၏ ပြေးနှုန်း။ ရထားရုပ်နောက်
ကို လိုက်နေသည့်သား၏ ပြေးနှုန်းတို့
တလည်း အံ့သြစရာကောင်းပေစွ။ အိတို့
လူကြီးနှစ်ယောက် ခြေလှမ်းဖြင့်တင်
မနည်းအမိလိုက်ရလေသည်။ မြန်လိုက်
သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ရုတ်တရက်...
ရထားရုပ်လေးက ရထားလမ်းမှန်
ဘေးတိုက်ယှဉ်လျက် ပြေးနေရာမှ
ရထားလမ်းဆီ ခေါင်းတည်ကာ ရထား
ဆီတည့်တည့်ပြေးဝင်သွားသည်။

ရထားရုပ်က ခေါင်းလှည့်မှတော့
မြင် ရထားရုပ်၏ ဦးဆောင်ရာနောက်
ကို လိုက်နေသည့်သားကလည်း ရထား
ဆီ ဦးလှည့်ပေပြီ။ အိ မျက်စိတွေပင်ပြာ
သွားတော့သည်။ သားနှင့် အိတို့က ဝါး
နှစ်ပြွန်နီးနီးဝေးသေးသည်။

“သား...”
ကိုသန့်ဇင်ရောအိပါပြိုင်တူအော်မိ
ကြသည်။ ရထားရုပ်ကလေးကတော့
သံလမ်းအစပ်ကို ရောက်နေပြီ။ နောက်
မှာက သား။

“သား...”
အိကပြေးနေရင်းမလှတ်တိုက်ကာ
လဲကျသွားသည်။ သားဖော့၊ ထိတ်လန့်
မှုကြောက်ရွံ့မှု၊ အမောအိတွေပေါင်းကာ
အိရုတ်တရက် ပြန်မထနိုင်သေး။

“သား...”
နာနာကျင်ကျင် ငိုသည်းသံကြီး
ဖြင့် အိ အော်လိုက်မိသည်။ အို... အိ
ဉာဏ်လိုက်တော့သားကကိုဝင်းအောင်
ချင်ခွင်ထဲမှာ ရောက်နေပါပြီကော။
ထက်မတင်ကလေး... တကယ့် ကို
ထက်မတင်ကလေး။

“ကျွန်တော်က ဟိုဘက်ရွာကနေ
ပြန်လာတာ။ သားသားပြေးလာတာ

ရော။ ကိုသန့်နဲ့ အစ်မပြေးလိုက်လာတာ
ရော တွေ့လို့ ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး ဆင်းလာ
တာ။ သားသားက ရထားဆီ ပြေးသွား
နေလို့ ဆီးဖမ်းလိုက်ရတယ်။ အချိန်မီ
တယ်ဆိုရုံလေး ကိုသန့်ရော၊ ရထားဘီး
နဲ့များ ပွတ်ကာသိကာလေးလို့ ပြောရ
မှာပဲ။ ဟူး...”

ကိုဝင်းအောင်က သားကိုပွဲထား
ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပြော
သည်။

ကိုဝင်းအောင်သာ ဆွဲမထားလိုက်
လျှင် သား မည်သို့ ဖြစ်မည်ကို အိ တွေး
ပင်မတွေးရဲ။

ရထားရုပ်လေးကတော့ ဂျုံးဂျုံး
ဂျက်ဂျက် ခုတ်မောင်းသွားသည့် ရထား
ကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘီးလုံး
များအောက် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်
သွားလေသည်။ ဘာမှန်းမသိသည့်
ထိုရထား။ ထိတ်လန့်စရာ ထိုရထား။
အလိုအလျောက် ပြေးနေသည့် ထို
ရထား။ ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားမှသာ
အေးပေလိမ့်မည်။

ရထားကြီး ခပ်ဝေးဝေးရောက်
သွားတော့မှ ဇလီဇားတုံးတွေအပြား
သစ်သားအပိုင်းအစ အကျိုးအဝတ်လေး

များကိုတွေ့ရသည်။ဒါတောင်မှများများ
မဟုတ်၊ တစ်စ၊ နှစ်စမျှသာ၊ ရထား၏
အရှိန်နှင့် လိုက်ပါလွင့်စဉ်ခြင်း၊ ကျေမှု
သွားခြင်းများ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

အိက သားကို ခေါ်ကာ အိမ်ထဲသို့
အမြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ကိုသန့်ဇင်ကတော့
တုန်နေသမျှ သစ်သားအပိုင်းအစလေး
များကို ကောက်ကာ အမှိုက်တချို့နှင့်
ရောရင်း မီးရှို့ နေလေသည်။ ပါးစပ်
တလည်း ဘုရားစားများ၊ ဂါထာများ
တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေရင်း အမျှ
အတန်း ပေးဝေနေရင်း...။

☆☆☆

သည် နောက်တွင်တော့ အိတို့
မိသားစု၏ နေရက်များက တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ် ပုံမှန်အတိုင်း ရှိနေခဲ့ပါသည်။
အဖြစ်အပျက်များအပြီး တစ်လခန့်
အကြာတွင် ကိုသန့်ဇင် ပြောင်းမိန့်ထွက်
သည်။ ပြောင်းရမည့်နေရာက ဗြူပေါ်ရှိ
ဘူတာသို့ အိတို့ စိတ်အေးသွားရသည်။
တောရိပ်တောရိပ်စွန်းသော နေရာမျိုး
တွင် သားကို စိတ်မချတော့ပြီလေ။

အိတို့ အထုပ်အပိုးများ ထုပ်သိမ်း
တာ ထို ဘူတာငယ် လေးဆီ ကနေ

ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ မီးရထားဝန်ထမ်း
မိသားစုသို့ အိတို့ဘဝတွင် ဘူတာပေါင်း
များစွာကို ရောက်ရှိကာ ရထားပေါင်း
များစွာကိုလည်း နိဗ္ဗာန်တွေ့မြင်ကြုံဆို
ရဦးမည်သာ။

“ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်... ဂျိုးဂျိုးဂျက်
ဂျက်”

သည်လို ရထားစက်သံတွေ...

“ဘော်ဘူးဘော်”

သည်လို ရထားဥသံတွေ...

မြောက်မြားစွာ သားကြားယောင်
ဖြတ်သန်းရသော်လည်း သားကတော့
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ ရထားကို ကြည့်
ချင်တာတွေ၊ ရထားကို တာတာ့ပြချင်
တာတွေလည်း မရှိတော့။ ရထားနှင့်
အပြိုင် ပြေးခဲ့သည့် ထိတ်လန့်ဖွယ် ထို
တစ်ညအကြောင်းကိုလည်း သတိမရ
တော့။ ရထားနှင့် ပတ်သက်လို့ သား
အတွက် အရာအားလုံးသည် ပုံမှန်သာ။

အိကတော့ဖြင့် သားကို ရထားရှစ်
လေးများနှင့် နောင်အခါ ဘယ်တော့မှ
ပေးမဆော့တော့ပေ။ ၊

နောက်

စေတီကြားမြက်ပေါက် တစ္ဆေပေများကို မကျွေးညှိစိမ့်

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်”

“ပီပီ...ပီပီ...ပီပီ”

“မီးဟော...မီးဟော... မီးလောင်နေ

ပြီဟေ့”

ကြည့်မြင်တိုင် - ဈေးကလေးရပ်တွက်၊ တစ်လမ်း၊ နှစ်လမ်းနှင့် သုံးလမ်း မီးလောင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ရန်တုန်မြို့တွင် မီးသတ်ကား လုံလုံလောက်လောက် မရှိဘဲ မီးက နိုင်နေကာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး မီးဝါးနေ၏။ မီးညွန့်တွေ ကြောက်မက်ဖွယ် တက်လွင့်နေသည်။

လူတွေလည်း (များအံ့) တုတ်ဖြင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကာ မီးသတ်ကားများပင် မဝင်နိုင်ဘဲ

ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ကြည့်မြင်တိုင်၊ သရက်တောလမ်း ကြည့်မြင်တိုင်ထီးတန်းလမ်းနှင့် ကမ်းနားလမ်းတို့တွင် ကားတွေ၊ လူတွေ ရှုပ်ထွေးနေရာ ဈေးကလေးရပ်တွက် တစ်ခုလုံး မီးကျွမ်းကုန်းသွားမှ မီးငြိမ်းသွားတော့လေ၏။

မီးငြိမ်းသည်ဆိုသော်လည်း လုံးလုံး လျားလျားကြီးတော့ မဟုတ်။ မီးကြွင်း မီးကျန်များကို တစ်ပတ်ကျော်ငြိမ်းသော်ရ၏။ မီးခိုးတလူလူ တက်နေသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် မီးမလောင်ဘဲ ကျန်သော အိမ်များကို တိုက်နှစ်ခန်းစီထောင်

မီးလောင်ခံရသော အိမ်များကို ရန်ကုန် မြို့အပြင်သို့ နှင်ထုတ်ကာ (အိုးအိမ်) ဌာနမှ (ထီးတန်း) အိမ်ရာဟုခေါ်၊ အမည်ဆတ်ကာ (ထပ်မိုး) အပါ (ခြောက်လွှာ) ဆိုက်တန်း (ခ - တန်း) ဆောက်လုပ်လေ၏။

ထို သို့ ဆောက်လုပ်ရာတွင် အောက်ခြေခိုင်စေရန် အောက်ခံကွန်ကရစ်ကိုတွင်းအနက်ရနစ်ပေး၊ အကျယ်ဆတ်လည်လေးပေ အုတ်မြစ်တူးကြသည်။

မီးလောင်ပြီးနောက်နေရာပင်ဈေးသည်များမှာ ဈေးကလေး၏ ထုံးစံအတိုင်း ဈေးလမ်းတစ်လျှောက် ဈေးအရောင်းအဝယ် မပျက်ကြပေ။

ထိုသို့မီးလောင်ပြီးသည့်အချိန်တွင် ဈေးကလေးရပ်ကွက်သို့ ကျပ်မပြည့်သော လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

အသက်မှာ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ တစ်လက်တိုင်း နှစ်အရွယ်ခန့်သာရှိ၏။ ထိုလူသည်ကလေးသည် နံနက်ဈေးချိန်တွင် ဈေးသည်များထံမှ ပိုက်ဆံနှင့် စားသောက်တောင်းရမ်း စားသောက်လေ့ရှိ၏။

ရသည့်ပိုက်ဆံကို ညနေတွင် တမ်းနားလမ်းရှိ အရက်ဆိုင်မှာ သွား၍ သောက်၏။ ပိုသည့်ပိုက်ဆံကို ထမင်းဝယ်စားသည်။ ထမင်းစားရာတွင် သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ် (ဈေးဈေး) များနှင့်အတူ မိမိရှေ့မှာချပြီး (ခွေး) တစ်လှည့်၊ မိမိတစ်လှည့် ထမင်းကို စားပေ၏။ မြိန်ရေရှက်ရေစား၏။

ဈေးသိမ်းသွားချိန်တွင် မြန်မာ့ဝယ်အမှိုက်ရှင်းအလုပ်သိမ်းများမပေါ်မီ စည်းကမ်းမဲ့ချထားခဲ့သော ဈေးသည်များ၏ အမှိုက်ကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပေး၏။

ဈေးလမ်း၏ အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော တစ်လမ်း၊ သုံးလမ်း၊ လေးလမ်း၊ ငါးလမ်းနှင့် ခြောက်လမ်းတို့တွင်ရှိသော အိမ်များမှ၊ လမ်းများမှ အမှိုက်များကိုလည်း ရှင်းပေးတတ်၏။ ထိုရပ်တွက်တွင် နှစ်လမ်းဟူ၍ မရှိ၊ နှစ်လမ်းမှာ မီးလောင်စဉ်က ပါသွားခဲ့၏။ လမ်းပျောက်သွားပြီ။

ထို့ကြောင့် ထိုကလေးကို (အုတ်ကြားမြက်ပေါက် ငမောက်) ဟူ၍ နာမည်အလွယ်မှည့်ခေါ်ထား၏။

☆☆☆

အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ငမောက်ဟု
ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ ထိုကလေး၊ ဘယ်မြို့က
ရောက်လာသည်လည်း မသိ၊ နာမည်
အရင်းကိုလည်း မသိ၊ အခြေမဲ့အနေနဲ့၊
ဆွေခိုမျိုးမရှိ၊ ၎င်း၏နာမည်ကိုလည်း
မေးမရဘဲ ယဉ်ယဉ်ကလေး ချွေးနေ
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ညအခါတွင် ဈေးတန်းပေါ်မှာပဲ
အိပ်၏။ မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ၊ နင်းကျကျ သူ့
မှာ ဖျားသည်နာသည်ဟူ၍ မရှိ၊ တစ်ခါ
တစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း စကားပြော
နေထတ်လေသည်။

ဤတော့ ရပ်ကွက်နှင့် ရင်းနှီးလာ
ပြီးရပ်ကွက်၏ထောက်တံ့ညီအစ်ကိုလုပ်
သောအခြေအနေဖြင့် စားဝတ်နေရေး မပူရ
သောဘဝသို့ရောက်လာ၏။

အရက်ကိုတော့ ညစဉ် မှန်မှန်
သောက်၏။ ဈေးသူဈေးသားအားလုံး
က သူ့ကို ချစ်ကြသဖြင့် အရက်ဖိုးမှာ သူ့
အတွက် မရှား၊ သို့သော်ငြားလည်း မူး၍
ရင်းကားသည်ဟူ၍ မရှိ၊ မိုင်းရာစရာ
တွင်ဝင်ပေါ်သဖြင့်ဈေးကလေးရပ်ကွက်
တစ်ကွက်လုံးက သူ့ကို ချစ်ကြ၏။

တန်ဆောင်မုန်းလသို့ရောက်ပြီဆို
လျှင် ဈေးကလေး (၃)လမ်းမှ လူများက
(ရှင်ဥပဂုတ္တ) မထေရ်ပြုလုပ်၍ (တန်

ဆောင်မုန်းလပြည်) လပြည့်နေ့ည (၃)
နာရီတွင် ကျီးမန်းပွဲပြုလုပ်ကာ ပန်းလှိုင်း
မြစ်ထဲသို့ မျောကြ၏။

ပန်းလှိုင်းမြစ်ထဲသို့ မမျောမီ (၃)
လမ်းအတွင်းမှ ဈေးလမ်းပေါ်သို့ ရောက်
ရောက် ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်ကို လူများ
ထမ်း၍ထုတ်ရာတွင် (အုတ်ကြားမြက်
ပေါက် - ငမောက်) က ရှေ့ဆုံးမှ တစ်
ယောက်တည်း ဖောင်ကို ထမ်း၏။ သူ၏
နောက်မှလူခြောက်ယောက်လောက်ထ
ဖောင်ကို ထမ်းကြသည်။

လမ်းပေါ်သို့ရောက်သော် ဖောင်ထဲ
အလှဆင်ပြီး ဓမ္မဗျူဟာတို့ဖြင့် ချွန်း
ပက်ခြင်း၊ ကန်တော့ပွဲများ ပြင်ဆင်ခြင်း
များ ပြုလုပ်ပြီး ချမ်းသာသူတို့က ခွေခိုး
ငွေမိုးကြဲ၍ ကုသိုလ်ယူကြ၏။

ထိုသောအခါတွင် အုတ်ကြားမြက်
ပေါက် - ငမောက်သည် ကလေးများ
အကြား ဝင်ရောက် လှယက်ရာတွင်
ကြံသမျှပိုက်ဆံ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံကို သူထ
ရ၏။

သူရသမျှပိုက်ဆံတို့ကို ဝင်ရောက်
မလှ နိုင်သောကလေးများကို ခေဇာ
ပေး၏။ သူ့အတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ်
မယူပေ။

သူရောက်စနစ်က ကလေးများကို
ဤမဟာတွန်းတိုးပြီးပိုက်ဆံလှသော
သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ထိုးမည်ကြိတ်မည်လုပ်
သော်လည်း အချွေးနှင့်ဖက်ပြီး ရန်မဖြစ်
ကြ၍ ရှောင်ကြ၏။ ထိုသို့ ရှောင်နေရာမှ
နောင်အခါတွင် အုတ်ကြားမြက်ပေါက်
ငမောက်ကို ခွင့်လွှတ်ထားကြလေ
တော့၏။

အုတ်ကြားမြက်ပေါက် - ငမောက်
၏ ချစ်စရာကောင်းသောအမူအကျင့်
ထစ်ရ ရှိသေး၏။ ၎င်းသည် ညဉ့်နက်
သန်းခေါင် အရက်သောက်၏။ အရက်
သောက်ပြီး ည (၁၂)နာရီတွင် အရက်
ဆိုင်မှ ပြန်လာတတ်၏။

ပြန်လာသောအခါတွင် လူလွတ်
မြန်လော၊ သောက်သုံးသူများ မကုန်
သော စားကြွင်းစားကျန်များကို ကျွတ်
ချွတ်အိတ်ဖြင့်ထုပ်၍ သူ၏ အပေါင်း
အသင်းမိတ်ဆွေ ခွေးများအတွက် ယူ
လာတတ်၏။

“အု...ု...”
“အု...ု...”
“ဂုတ်...ဂုတ်...ဂုတ်”
“အု...ု...”
ဟူ၍ ခွေးလိုအူလိုက်၏။ ထိုအခါ
ခွေးများကလည်း တစ်ကောင်ပြီး

တစ်ကောင် အူကြပြီး အုတ်ကြားမြက်
ပေါက်ငမောက်ရှိရာသို့ ဖျော်ရွှင်စွာ
ပြေးလာပြီး စားကြလေ၏။

ခွေးများကိုကျွေးပြီးနောက် ဖျော်
ပေါ်သို့ တက်၍ အိပ်လေ၏။ ခွေးများ
ကလည်း စားသောက်ပြီးနောက် အုတ်
ကြားမြက်ပေါက် - ငမောက် အိပ်နေ
သောရံပေါ်တက်၍ ငမောက်နှင့်အတူ
ရောနှောကာ အိပ်ကြလေ၏။

ဈေးသူဈေးသားတို့မှာ ငမောက်
ခွေးလိုအူသံကြားသည်နှင့် ညဉ့် ၁၂ နာ
ရီတိုးပြီဆိုသည်ကို သိကြလေ၏။

ထိုအခါတွင် ကုန်စိမ်းသည်တို့
သည် ငါးဈေးသို့လည်းကောင်း၊ သီရိ
မင်္ဂလာဈေး(အလုံ)သို့လည်းကောင်း
ကုန်ပစ္စည်းများဝယ်ရန် ပြင်ဆင်ကြရ
လေတော့၏။

၁၂ နာရီတိုး၍ ငမောက်၏ခွေးအူ
သံသည် ဈေးကလေးဈေးတွင် တစ်
ဆင့်ခံရောင်းသော ဈေးသည်များအဖို့
အချိန်မှန် နာရီထိုးဝက်လိုဖြစ်နေတော့
၏။

အုတ်ကြားမြက်ပေါက် - ငမောက်
၏ခွေးအူသံသည်တစ်ဈေးလုံး ၁၂ နာရီ
ထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးခေါင်း
လောင်းထိုးသံဖြစ်နေ၏။

အုတ်ကြားမြက်ပေါက် - ငမောက်
၏ ရွေးအုတ်ကြားသည်နှင့် ငါးမျိုးသို့
သွားမည်မျှသည်များ။ သိရှိမင်္ဂလာမျိုး
ဟောင်းသို့မျှဝယ်ထွက်မည်မျှသည်
များ မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုးကြရန် တလှုပ်
လှုပ်တရွရွဖြင့် မြင်ဆင်ကြရလေ၏။

ထို့ကြောင့် အချိန်မှန်မှန် ရွေးအုတ်
ထေးနေသော ငမောက်ကိုမျိုးသည်များ
တကားလုံးတင်ရှိနေ၏။

တစ်ညတွင် အုတ်ကြားမြက်ပေါက်
ငမောက်တစ်ယောက် လူမှန်းမသိ
အောင် နေ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့တည်းသည်သည်းမည်း
မည်းအောင်သည်းနေသော ငမောက်
သည် ရွေးများကိုကျွေးမွေးရန် အကြွင်း
အကျန်များဖြစ်သည့် ထမင်းထုပ်ကို
တိုင်လျှက်ထိုးတန်းမှောရုံလမ်းအတိုင်း
ထွက်လာခဲ့ရာမှ တိုက်ဆောက်ရန် တူး
ထားသော အကျယ်လေးပေ၊ အနက်
ခုနစ်ပေရှိသော မြေတွင်းကြီးထဲသို့
ဖောက်ထိုးကျသွားလေရာ ဇက်ကျိုး
သွားပြီး ပြန်၍မထနိုင်တော့။

ကံက ဆိုးချင်တော့၊ ရွာသမျှ
မိုးရေတို့က တူးထားသောတွင်းများထဲ
သို့ ဝင်လေရာ ငမောက်တစ်ယောက်

ဇက်ထူကျိုး၊ ရေကမုန်းဖြင့် မချိမဆန်
သေပွဲဝင်သွားလေတော့သတည်း။

☆☆☆

တစ်ရက်၊

နှစ်ရက်၊

သုံးရက်၊ လေးရက် စသဖြင့် ၁၂
နာရီတွင် ရွေးအုတ်မကြားရတော့သဖြင့်
အုတ်ကြားမြက်ပေါက် ငမောက်တစ်
ယောက် တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ ပြောင်း
သွားဦးလားဟုမျိုးကလေးရပ်တွက်သူ
ရပ်တွက်သားများ တွေးထင်ကြ၏။
ငမောက် အစအနပျောက်နေခြင်း ဖြစ်
သည်။

ထီးတန်းအိမ်ရာတိုက်တန်းကြီးမှာ
လည်း ဆောက်လက်စမှာပင် ကုန်းမျှ
နှုန်းများတက်လာသဖြင့် (ကန်ထရိုက်)
များ အကြပ်ရိုက်ကာ ထွက်ပြေးသူတ
ပြေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေသူတ
သေသဖြင့် ဆောက်လက်စတန်းလန်း
ရပ်ထားရလေရာ တိုင်စိုက်ရန် တူးထား
သောတွင်းများမှာ ကြည့်မည်သူမရှိ၊
ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေရာ အသေဆိုး
ဖြင့်သေနေသော ငမောက်၏အလောင်း
ကိုမတွေ့ကြရှာပေ။

“အု...ဂူး...ဂူး...”

“ဂူး...ဂူး...ဂူး...ဂူး...ဂူး...ဂူး...”

“အု...ဂူး...ဂူး...ဂူး...ဂူး...ဂူး...”

အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း

ရွေးအုတ်များဖြင့် ကြေကွဲစွာ အူည့်သွားလေ၏။

အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တစ်ခု ငမောက်

ကျွတ်သွားသည်၊ ကျွတ်သွားသည်တော့ မသိ။

ဘယ်သူမှ တပ်အပ်ပြောနိုင်။

“ဂူး...ဂူး...ဂူး...”

“အု...ဂူး...ဂူး...”

ည ၁၂ နာရီထိုးပြီး မျိုးကလေး
တစ်ယောက်တွင် ရွေးဟောင်းသံများ၊ ရွေး
အုတ်များ ဆူညံနေ၏။

ရွေးဝယ်ထွက်မည်မျှသည်များ၊
အိမ်ရာမှ ပြုပြင်ထကာ၊ ပြတင်းပေါက်မှ
ကြည့်ကြ၏။

အုတ်ကြားမြက်ပေါက် - ငမောက်
အလောင်းပေါ်တွင် ရွေးများနှင့် အလုပ်
နှုန်းသည်ကို တွေ့မြင်ကြလေရာ -

“ငမောက် ပြန်လာပြီဟေ့” ဟု ဝမ်း
သာစားရဖြစ်ကြလေ၏။

ငမောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း
ရွေးများကို ကြွေးပြီး မျှော်ခံပေါ်သို့ တက်
အိပ်၏။ ရွေးများကလည်း ထုံးစံအတိုင်း
စားသောက်ပြီး ငမောက်၏ဘေးမှာ ဝင်
အိပ်သည်ကိုမျိုးသည်အားလုံး မြင်တွေ့
ကြရသည်။

ဆိုက်ကားများ၊ ဂါလီများ၊ မျှော်လမ်း
ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကိုယ့်ဖောက်သည်
ရွေးသည်များကို စောင့်ကြိုကြသည်။
ရွေးသည်များ အောက်သို့ရောက်
သောအခါ ငမောက်အိပ်သော မျှော်ခံကို
ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ငမောက်ကို မမြင်
မတွေ့ကြရ။

“ဟဲ့ - ငမောက်တစ်ကောင် စောစောစီးစီး ဘယ်ထွက်သွားပြီလဲဟဲ့”

ဟဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးခြင်းကြမ်း။ သို့သော်လည်း မိမိတို့၏ ဈေးစောစောဝယ် နိုင်ရန် ဆန္ဒရှိနေရာ ငမောက်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ မိမိတို့ ဝယ်ရမည့်ဈေးများ ဆီသို့သာ သူထက်ငါ ဦးအောင် ထွက်ခွင့် ကြလေတော့ သတည်း။

☆☆☆

ဈေးသည်တွေ ဈေးကောင်းကောင်းဆောင်ကြ။

အုတ်ကြွေးမြတ်ခေါ် - ငမောက်၏အလောင်းချီရာ ရပ်ကွက်မွှော့ရှုံ့ရှေ့သို့ သူထက်ငါ ဦးအောင် တိုးဝင်၍ ကြည့်ရှုရန် ပြေးသွားနေကြ၏။

“ဟဲ့ - ငမောက်ဟုတ်ရဲ့လား၊ ညက ထောင်မှ သူ ရွေးတွေကို အစာကျွေးနေတာတွေပါတယ်ဟဲ့”

ဟဲ့ ပြောသူက ပြောနေ၏။

“ဟဲ့ - ကောင်မတွေ - အရည်မရ အဖတ်မရ ပြောမနေကြနဲ့၊ ငမောက် အလောင်းက သေတာကြာလို့ ပုပ်ပွပြီး ဝပ်စက်တောင် နံနေပြီဟဲ့”

ဟဲ့ ခပ်စွာစွာ ဈေးသည်ဒေါသက ပြော၏။

အမှန်တော့ ငမောက်သေတာ (၇) ရက်ရှိသွားပြီ။ အသားများပင် ကိုင်၍မရ တော့ပဲ ဆွေးမြည့်ကြေမှုနေသဖြင့် တွင်းထဲမှ တော်တော်ဖော်ယူ ဆွဲတင်ယူရ သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငမောက် (၇) ရက်မြောက်သောနေ့သည် ဈေးကလေး (၃) လမ်းမှ (ရှင်ဥပဂုတ္တ) ရေချွေ့ကျင်းဆ သောနေ့ပင် ဖြစ်နေတော့သတည်း။

☆☆☆

“တောက်... ငမောက်မရှိတော့တာ နာတယ်ဟေ့၊ ရှေ့က ထမ်းမယ့်သူ မရှိတော့ဘူးကွ”

သုံးလမ်းမှ လမ်းမကြီးသို့ ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်ရွှေမည့် လူငယ်များထဲမှ တစ်ယောက်က ညည်းညူလိုက်၏။

“ကိုင်း... ထမ်းမယ်ဟေ့”

“တစ်... နှစ်... သုံး... သုံး... သုံး”

“ဟ - ဟ ဘာဖြစ်တာတုံးဟ၊ ရှေ့က ကောင်တွေ၊ နောက်ကလူတွေကို စောင့်ဦးကွ”

“ဟ - ငမောက်ဝင်ထမ်းနေတာ ကိုးကွ”

“ဟေ့ကောင် - ငမောက် ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွ”

ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်ထမ်းသူများမှာ

ထည်း မူးနေကြရာ သရဲတစ္ဆေကို မကြောက်၊ သူတို့ထင်သည့်အတိုင်း အသေကောင်ငမောက်က လူခိုက်မပြဘဲ ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်ကို ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့မှ ခင်၍ ထမ်းနေခြင်းဖြစ်၏။ မြင်သူက မြင်သည်တုံး။

“ဝ-ဝူး-ဝူး”

“ဝုတ်...ဝုတ်...ဝုတ်”

“ဝ-ဝူး”

ထိုအခါ ဈေးကလေးရပ်ကွက် အတွင်းရှိ ရွေးလေရွေးလွင့် အကောင် ခါသယ်ကျော်က ကြောက်မက်ရင်ခုန် နှုတ် တစ်ပြိုင်တည်း (အူ) ကြလေရာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အိပ်နေသူများ လန့်နိုး ထုန်ကြ၏။

ရှင်ဥပဂုတ္တဖောင်ကို ည (၃) နာရီ သွင်တိုးမန်းပွဲ ရေခက်ချွေ့လုပ်နေသည် အခါပေါင်းပင် မရေတွက်နိုင်တော့ အံ့ဩလောက်အသည်းတုန်၊ အူတုန် ခါသယ်လန့်စရာကောင်းသည်ကို မခံစားခဲ့ ခြေရပေ။

(၃) လမ်းမှ လူငယ်များကတော့ ကြောက်ကြ၊ ထုံးစံအတိုင်း ကန်တော့ ကြောက်ကြ၊ ဆီမီးများထွန်းခြင်းအမှူး နှင့်အမှူးပက်ဖျန်းပြီးနောက် ပိုက်ဆံများ ခြောက်ကြလေ၏။

“ဟာ - ပိုက်ဆံတွေက မြေပေါ်ပြန် မကျဘူးဟ”

ကြံပက်လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေက လေထဲမှာပင် ဝဲယုံနေပြီး အောက်သို့ပြန် မကျဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က လိုက်လံဖမ်းယူနေသကဲ့သို့ လေထဲမှာပင် တစ်ကွက်ပေါ်တစ်ကွက် နေထိတကျထိ သွားနေသည်ကို မြင်ကြရလေရာ ကလေးတစ်ယောက်က ကြောက်လန့် တကြားအော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးလေရာ ကျန်ကလေးများလည်း ထွက်ပြေးကြ လေတော့၏။

“ဟာ - တစ္ဆေငမောက်က ပိုက်ဆံတွေဖမ်းယူနေတာကွ၊ သရဲကွ - သရဲ ပြေးကြဟေ့၊ ပြေးကွ”

“သရဲဗျို့ သရဲဗျ”

ကလေးတွေက ရှေ့ကပြေး

ပိုက်ဆံတွေက နောက်ကလိုက်၊

ငမူးတစ်သိုက်က ပိုက်ဆံတွေ နောက်လိုက်နှင့် ဥပဂုတ္တရေချွေ့မှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတော့၏။

“ဈေး...ဈေး...ဈေး”

ပိုက်ဆံတွေက ရှေ့မှပြေးနေသော ကလေးများ၏အပေါ်သို့ ပြန်ကျတာ မဟုတ်လား။

“ဇေယျက ပိုက်ဆံတွေ တို့ကို ပေးပြီဟေ့”

“လုကြဟေ့...လုကြ”

“ဝေး-ဟေး-ဟေး”

“ဟား-ဟား-ဟား”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ပြေးနေသော ကလေးများ အပြေးရပ်ပြီး ပိုက်ဆံများ လှ၍ကောက်ကြလေ၏။

“ဇေယျက... အမျှ...အမျှကွ... ခင်း ငါတို့တို့ သံသယာဇဉ် ဖြစ်မနေနဲ့၊ ခင်း လွတ်ရာကျွတ်ရာကို သွားတော့ တွ”

ဟုရပ်ကွက်လုပြီးတစ်ယောက်က အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တစ္ဆေ-ဇေယျက တို့အမျှပေးလိုက်၏။

ကျန်လူအားလုံးကလည်း အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တစ္ဆေဇေယျကတို့ အမျှပေးဝေလေရာ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး ဆူညံ၍သွားလေတော့၏။

“ဝု...ဝု...ဝုတ်...ဝုတ်...ဝုတ်”

“အု...အု...ဝု...ဝု...ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

ဈေးကလေးလမ်းမကြီးတစ်ခုလုံး မှာလည်း ဈေးအူသံများဖြင့် ကြေကွဲစွာ ဆူညံသွားလေ၏။

အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တစ္ဆေ ဇေယျက ကျွတ်သွားသည်၊ ကျွတ်

မသွားသည်တော့ မသိ၊ ဘယ်သူမှ တပ်အပ်မပြောနိုင်၊

ယနေ့ (၂၀၁၅)နှစ်တွင် ထီးတန်း ဈေးကလေးအိမ်ရာဟူသည့် တိုက် တန်းကြီး ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ အနှစ် (၂၀)ကျော်ခဲ့ပြီဟုထင်၏။ နှစ်တွေကြာ ခဲ့ပေပြီ။

သင်မယုံလျှင်...

ယနေ့ည (၁၂)နာရီတွင် ထီးတန်း ဈေးကလေးလမ်းမပေါ်တွင်လာပြီးထိုင် နေကြည့်ပါ။ ဈေးများ (၁၂)နာရီတိတိ တွင်ယနေ့ထက်တိုင်ထူးခြားဆန်းကြယ် စွာ၊ ဆူညံစွာ အူသံကြားရပါလိမ့်မည်။ ပျာယာခတ်ပြေးလွှားနေကြသည်ကို မြင်ရပါလိမ့်မည်။

မှတ်ချက်။ “ဈေးမျှကမ်းတင် တစ္ဆေ”အကြောင်းပြီးတော့ “အုတ်ကြား မြက်ပေါက်တစ္ဆေ”အကြောင်း ရေးဖော် ပါဦးဆိုလာသော ကျွန်တော်၏ညီတော် မောင်၊ အယ်ဒီတာ ဆရာဝေလွင်မြင့် မောင်သို့အမှတ်တရ)

သဗ္ဗေအနိစ္စ သမီ

မကျေးဉာဏ်

နဂါးငွေ့တန်းဖွီးတောက် ကျွန်းပျောက်ကြီး မင်းနီဂျွန်

နဂါးဓဋ္ဌတန်းမီးတောက် ကျွန်းပျောက်ကြီး

ပင်းယုန်

ရာဇဝင်ဖြစ်ကြသည် နဂါးကြီး တစ်ကောင် ရပ်ရွာနေသလို လရောင် အောက်တွင်ညင်သာစွာ နားထမ်း၍နေပါ လေသည်။ လရောင်နှင့် မြစ်ပြင်ထဲတွင် အညာဘောက်တူ လှော်တက်လှေကြီး က တစ်ခိုခိုလှေလွှားလျက် ရှိသလို ထို လှေကြီး၏ မနီးမဝေးတွင်လည်း စက် လှေကြီးတစ်စင်းက ခပ်ရွာရွာခတ်မောင်း ရင်းနှင့် ခရီးဆက်လျက် ရှိ၏။ ပွဲနင်းနဂါး နှင့် တပည့် စောဗလံမဲတို့က ပင်လယ် ရေကြောင်းလမ်းခရီး ကျွမ်းသူများဖြစ် သည့်အလျောက် ရှေ့တွင်မြင်နေရသော မြစ်ခွဲလေးထဲသို့ ကျွမ်းကျင်စွာ လှည့်

ထွက်လာခဲ့လို အနောက်ဘက်မှ ခပ်နု ရွာမောင်း၍ လိုက်လာသော အဖေတို့၏ စက်လှေကလည်း နဂါးတို့စက်လှေကြီး ချိုးတွေဝင်ရောက်လာသည့် ရေကြောင်း အတိုင်းပင် ရွာမောင်းလာခဲ့၏။

အညာဘောက် စက်တင်လှေကြီး ပေါ်တွင် ပွဲစားအမည်ခံ မောင်မိုက်တို့ သည် ဦးဘန်ကောက်နှင့် သူ၏မောင်မိတ်တို့ကြီးတို့ လိုက်ပါလာလျက် စက် လှေဦးပိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို တစ်ခိုခို အညာဆတ်သားခြောက်စုံနှင့် မြည်းရင်းက စကားပြောဆိုနေကြ၏။ မကြာမီ ပွဲစားကြီး ဦးဘန်ကောက်

ခွဲနင်းကြီးနဂါးက -

“ဆရာကြီးကျွန်တော်တို့ စက်လှေ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း သွားရင်း လှည့် တင်း၊ ရေကင်းတွေနဲ့ ပက်ပင်းတို၊ နိုင် ထယ်၊

“ဒီတော့ မင်း ဘယ်လိုစီစဉ်ထား သေးသလဲ”

“ညောင်တုန်းဘက်က ဖြတ်ပြီး ကျွဲ ချိုးပေါက်ကတစ်ဆင့် သွားရင်း မော် တုန်း - ဘိုကလေးဘက်ကနေ ပင်လယ် သွတ်ပေါက်ရှိတယ်။ အဲဒီကနေ ကျွန် တော်တို့က လွဲတိုက်ကျွန်းမှာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက် စကုန်နေပြီး ရနောင်း အဆက်အသွယ်တွေကို စောင့်မယ်”

“အေး... နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက် ဆိုတော့ တို့ပစ္စည်းတွေက ပင်လယ်ထဲ ဆိုတော့ ဒဏ်ခံနိုင်ပါ့မလား”

“ဒါအတွက် မပူနဲ့၊ သူတို့အတွက် အမောခံနိုင်အောင် အစာထဲမှာ ဆေး ညှပ်ကျွေးထားပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒီလိုဆိုတော့ နဂါးက အားကိုးရ တာပဲကွ”

“ဟား - ဟား - ဟား”

ဟု သဘော ကျစွာ ရယ်လိုက်၏။ ရေလှည့်စောင့်ရင်း ဦးဘန်ကောက် နှင့် မိုက်လှေကြီးသည် တစ်ညလုံး မောင်း

နှင်လာခဲ့ရာ နံနက်အခင်းအရာတွင် ကလွဲတိုက်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ကလွဲတိုက်ကျွန်း ခေါ် တဒွတ်တေတ် ကျွန်းသည် ရောဝတီတိုင်းဒေသ၏ တောင်ဘက်တံခါး ရေလမ်းခရီးတွင် ပေါက်ဖြစ်ပြီး အဓိကျကျသော ကျွန်းတစ် ကျွန်းလည်း ဖြစ်၏။ လူသူမနေခဲ့သော် လည်း အမြဲမပြတ် ဝင်ထွက်နားကြသည့် ပင်လယ်ထွက် ရေယာဉ်အကြီးအသေး တို့ ယာယီစခန်းဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။

ကလွဲတိုက်ကျွန်းကို အမှီပြုလျက် တောင်ဘက်အဖျားတွင် တောတန်း လေး ကွယ်နေခဲ့ပြီး ကလွဲတိုက်ရွာကြီး ဆိုတာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ပင်လယ်ကျွဲခေါ် ရေလုပ်သားတို့ ဆုံစည်းရာ ဖြစ်၏။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အကြောင်းမညီ ညွတ်၍ ရောက်ရှိလာကြသူများ ကလွဲ တိုက်ကျွန်းအနီးရှိ ရွာများဖြစ်ကြသည့် ထော်ညီ (ရွှေအိမ်တော်)၊ မြို့ကုန်း၊ ဗံဒါ ပင်၊ အမြတ် (ခါးပြတ်) ရွာများတွင် ရေ လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကြသည်။

တစ်ချိန်က မွန်မိဖုရားကြီးတစ်ပါး ၏ မြို့ကုန်းနန်းတော်ရာဆိုသည်မှာ ကလွဲတိုက်ကျွန်း ရွှေအိမ်တော် (ထော် ညီ - ဒေါ်ညီမိ) ရွာနှင့် မနီးမဝေးတွင် တည်ရှိပါသည်။ ရေကင်းစဉ်အတိုင်း

အောက်ဘက်သို့စုန်ဆင်းလာကန်မြန်မာ
တာ (၅၀၀)အကွာ လက်ျာဘက်ကမ်း
တုန်းဘက်တွင် ရှိပါသည်။

ချောင်းအဖျားဘက်တွင် တော
တန်းလေးကရွာကွယ်နေသည့်အတွက်
တမ်းဘက် တက်သွားသော်မှ အတွင်း
သတ်တွင် ရွာကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ရှေး
က စီမံဖန်တီးခဲ့သော မွန်မိဖုရားကြီး၏
နန်းတော်ဟောင်းနှင့် မြို့ရိုးသဏ္ဌာန်များ
ကိုဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေသည်ကို ယခု
အခါဝင်းနည်းစွယ် တွေ့မြင်ရ၏။ ဆိုလို
သည်မှာ မြို့ရိုး - ကုန်းမြင့် - မြေတံတိုင်း
များကို အစွဲပြုလျက် မြို့တုန်းရွာဟု
ခေါ်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရှေးလူကြီး
များ အဆိုရ သိခဲ့ရ၏။

သို့သော်လည်း သမိုင်းကို တူးဆွ
ရှာဖွေကြမည့်သူ မှတ်သားမည့်သူ မရှိ
သည်မှာ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအမွေ
အနှစ်ကို မျိုးသုဉ်းစေသည့်အချက်ပင်
ဖြစ်ချေသည်။

ယဉ်ကျေးမှုမလေ့ထုံးစံ ရှေး
ဟောင်းသမိုင်း အထောက်အထားများ
ကို ထိန်းသိမ်းထားခြင်းဖြင့် နိုင်ငံနှင့်
လူမျိုး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မြင့်စေ ကျက်
သရေတင့်စေပါသည်။ ဦးဘန်ကောက်
တို့ စက်လှေကြီး ကလွံတိုက် ကျွန်း

တောထန်းအစပ်အပူတွင် ကျောက်ချ
ရပ်နားနေသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့် ရှိချေပြီ။
ရေနောင်း (ယိုးဒယားဘက်)မှ အဆတ်
အသွယ်ကလည်း နောက်ထပ်ငါးရက်
ခန့် ကြာမှ လာမည်ဆိုတော့ တစ်ဖော်
နိုင်ငံသို့ သူတို့မှောင်မိုသယ်ဆောင်လာ
သော ပစ္စည်းများကို ပို့နိုင်မည်။

ထိုအခါ - နဂါး၏တပည့်၊ စောဗလံ
မဲက ဦးဘန်ကောက်အား -

“ဆရာကြီး (၅) ရက် ကြာဦးမယ်
ဆိုရင် ကျုပ်တို့လုပ်ငန်း အဆင်ပြေအ
ရေးအတွက် ထုံးစံအတိုင်း ပင်လယ်ကန်
တောကြရအောင်...”

“ထုံးစံဆိုတော့ မပယ်တောင်းခံ
ဘူး။ မင်းတို့အခေါ်ဆိုမှာ ပိုက်ဆံယူသွား
ဟုတ်လား။ လိုအပ်တာ သွားဝယ်ခို”

“ဟေ့ - မိမတ်ကြီး၊ ဗလံမဲကို ငါ
လယ်ကန်တော့ဖို့ ပေးလိုက်ဦး”

ပင်လယ်ပိုင်းတွင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်
ရောင်ပိုင်ဦးရှင်ကြီး၊ ပင်လယ်ပြင်သစ်
ကုလားလေးအန်ထော်နီးအဘိုးကွင်းတိုင်
တို့ကို ပူဇော်ကန်တော့ရသလို ပင်လယ်
ကို ဦးတိုက်၍ ပင်လယ်ကန်တော့ရလေ
ရှိ၏။

ပင်လယ်ကို ကန်တော့သည်ဆိုရာ
၌ ပိုက်သူကြီး ခေါ်စက်လှေပိုင်ရှင်များအ

ဦးဆောင်၍ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို
မိတ်လျက် ကန်တော့ခြင်း၊ ပြီးလျှင်
တလေးလူကြီး ပရိသတ်ကို စနစ်တကျ
တန်းစီစေ၍ စားသောက်ဖွယ် အသုံး
အဆောင်ပစ္စည်းများကို ဝေငှပါသည်။
ဆွမ်းကန်တော့ရပါသည်။ ညနေ (၅)
နာရီထိုးသည်နှင့် ပိုက်သူကြီးမှ ဦးဆောင်
လျက် ဆန်ကော၊ သံပုန်း၊ ဒန်အိုးများကို
ထုရိုက်၍ တောထုတ်ခြင်း (မကောင်း
ဆိုးဝါးနှင့်ခြင်း) အမှုကို ပြုလေ့ရှိသည်ကို
ဆိုလိုပါသည်။

စောဗလံ မဲမှာ ကလွံတိုက် ရွာ
အတွင်းမှ ဝမ်းဟီးအရက်ဆိုင်၌ တစ်ခွက်
တစ်လား ဝင်သောက်စဉ် ဗလံကောင်း
မျက်စုံးထူထူ သားကောင်တစ်ကောင်
တိုက်မီးလာသော မုဆိုးမတစ်ဦးကို မြင်
လျှင် -

“ဟေ့တောင် - စောလှထွန်း၊ နင်
အယ်က လှည့်လာတာလဲ”

“ဟာ - ဗလံမဲ၊ မတွေ့တာတောင်
ခြာနေပြီ။ ငါက ဒီပင်လယ်ပိုင်းမှာ တော
အတ်၊ မိကျောင်းဖမ်းတယ်၊ မင်းရော...”

“ငါတော့ ရေနောင်းကို ကုန်သွားဖို့
ခလို့ လူစောင့်နေတာ၊ ပိုက်သူကြီးက
ပင်လယ်ကန်တော့ချင်တာနဲ့ ပစ္စည်းလာ

ဝယ်တာ။ စက်လှေတော့ အခုဆရာ
ကျောက်ချထားတယ်၊ တောတောင် -
မင်းကုန်က သာတွေလဲ...”

“မင်းကလည်း ခေလမ်းလာလာမိ
တယ်ဆိုမှ သာဖြစ်ရမှာလဲ၊ တစ်ခတ်နိုင်
အကြိုက် ကျွဲ၊ နွားတွေကွ...”

“ဟကောင် - ကြည့်လည်း လုပ်ဦး
မိကျောင်းဖမ်းမုဆိုးတွေတောင် နာခွတ်
တောင် မခပ်ရဲတဲ့ အခြေအနေ၊ ဒါနဲ့
အချိန်ရရင် ငါအိမ်လိုက်မဲ့”

“အေး - နေကံမှပြန်လည်းရတယ်၊
တွေ့တုန်း စကားပြောကြတာပေါ့၊
အရက်ဖိုး ငါရှင်းလိုက်ဦးမယ်”

စောဗလံမဲတစ်ယောက် ငယ်ငယ်
သူငယ်ချင်း စောလှထွန်းနဲ့ တွေ့တယ်
ဆိုရင်လဲ လာရင်းက စွဲမုလို့ တစ်ခုသော
ကွင်းအစပ်တွင် ရှိသည့် စောလှထွန်း၏
တံအိမ်ခြေကံရှည် မြင့်မြင့်ဆီသို့ ငါသွား
လေ၏။ စောလှထွန်း၏ အိမ်တွင် သား
ကောင်မျိုးစုံတို့၏ ဦးချို၊ အရေခွံများကို
တွေ့ရပြီး ကောက်ညှင်းအရက်၊ ဓနီ
ဦးရည်၊ ဆတ်သားမြောက်ဖုတ်နှင့် စား
သောက်ကြရင်းမှ...

“ဟေ့ကောင် - ဗလံမဲ၊ မင်းတို့ ဒီ
ကျွန်းပေါ်မှာ နားမိတာတော့ နားမိကြာ

အများတော့ မလုပ်မိစေနဲ့။ ဒီကျွန်းက
 အများမခံဘူး။ ပြီးတော့ - ကျွန်းနားက
 တောတန်းထဲမှာ တောင်ပို့သတ္တန်
 ခြေတမူထဲက မီးငွေ့တန်းတွေ ထွက်နေ
 ဘာရှိတယ်။ အနားကပ်သွားကြည့်ရင်း
 တောင်ပို့က ဆူညံပြီး မီးခိုးငွေ့တန်း၊ မီး
 တောက်တလည်း ကြီးလည်းမကြီး၊
 သေးလည်းမသေးဘူး။ ကျွန်းကြီးပေါ်မှာ
 တစ်စုံတစ်ခု အန္တရာယ်ကျရောက်တော့
 မယ်ဆိုရင် မီးတောက်တွေက လေ
 ဓေတိုက်သံ ကြီးထွားလာပြီး ခိုးရွာရင်
 ထည်းအတောက်တ ပြင်းအားတွေ”

“ဟေ - ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ မင်း
 သတ်တုံးတော့တာလဲ”

“၁၉၅၅ ခုနှစ်ဆတ်တွေဦးမျိုးချိန်
 တန်ခူးလက ငါနဲ့ ငွေသောင် တွေခွဲတာ
 ဒီမီးတောက်ကို နဂါးငွေ့တန်း၊ မီးတောက်
 လို့ခေါ်တယ်။

ယုံယုံကြည်ကြည် ဆုတောင်းမယ်
 ဆိုရင် ဘုရားစာရွတ်ပြီး ကျောက်တုံးကို
 တိုင် ဆုတောင်းရင် ဆုတောင်းပြည့်
 တယ်။ ကျောက်တုံးက မီးခဲလို ရဲနေပေ
 မယ့် လက်ထဲမှာ ရေခဲတမျှ အေးတယ်
 တွ”

မကွေးတိုင်း၊ သရက်ခရိုင်တွင်

လည်း ထူးခြားသော နတ်မီးတောက်
 တောင်ဆိုတာရှိပါသည်။ နတ်မီးတောက်
 တောင်၌ နွေ၊ ဖိုး၊ ဆောင်း၊ သုံးရာသီလုံး
 မီးငြိမ်းခြင်း မရှိဘဲ ထူးခြားစွာ မြေကြီး
 ကျောက်ပုံများကြားတွင် မီးတောက်နေ
 သည်ကို သိရပါသည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် တည်ရှိ
 ခဲ့ပြီး ဒေသခံများက မင်းမဟာ ဂီရိခေါ်
 ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် လာရောက်နေ
 ထိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြပြီးလျှင်
 ထူးခြားချက်မှာ တောင်ပို့မြေကြီးနှင့်
 ကျောက်တုံးများကြားမှာ မီးတောက်
 နေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ သရက်ခရိုင်၊
 ကံမမြို့နယ် မီးတောက်ကျေးရွာအုပ်စု
 နတ်မီးတောက်ကျေးရွာတွင် ရှိသော
 နတ်မီးတောက်တောင်သည် သရက်
 မြို့မှ (၁၄) မိုင် ကွာဝေးပြီး ပြည်မြို့မှ (၃၉)
 မိုင် ကွာဝေးလျက် သရက်မြို့နှင့်၊ ကံမ
 မြို့ကို ဆက်သွယ်ထားသော လမ်းဘေး
 တွင်ရှိပြီး ယခင်က လမ်းပန်းဆက်သွယ်
 ရေးကြောင့် လူသိနည်းသော်လည်း ယခု
 အခါ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ကောင်း
 မွန်လာ၏။ နိုင်ငံခြားသားများပင် နတ်
 မီးတောက်တောင်ကို လာရောက်လည်
 ပတ်လာခြင်းများ ရှိလာပါသည်။

အိန္ဒိယနယ်စပ်တောင်တန်းများ
 တွင်လည်း ထာဝရမီးတောက်ခေါ်ဘယ်
 တော့မှ မငြိမ်းသော မီးတောက်များကို
 လာရောက်ရှုကြသော ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း
 သွားများနှင့် ဘုရားဇူးများတို့သည်
 ဘုရားရှင်ပေါ်တွင် သူတို့၏ စွဲမြဲစွာ
 ဆက်ဝင်ယုံကြည်မှုများကို အစမ်းသပ်
 ခံဖို့အတွက် ဆုတောင်းစာများ ရွတ်ဖတ်
 ရင်းနှင့် မီးခဲလိုရဲနေသော ကျောက်တုံး
 များကို ကိုင်ထားပုံကြသည်မှာ ထူးဆန်း
 သော ဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဖြစ်၏။

(ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းခရီးသွားခြင်းမြဝတ်
 တယ်လီဗွီးရှင်းနှင့် ၀၀၇ ဂျိမ်း(စ) သွန်း
 ရွတ်ရှင်မှ)

စောဗလံမဲတစ်ယောက် စောလှ
 ထွန်းနှင့် စားသောက်နေချိန်တွင် ကလွဲ
 ထိုက်ကျွန်းအငူတွင် ဆိုက်ကပ်ထား
 သော ဦးဘန်ကောက်၏ စက်လှေ (၂)
 စီပေါ်ရှိ မောင်မိုကုန်ခေါ် ကျွဲ၊ နွားများ
 ခေမ္မ နွားတစ်ကောင်သည် ရေပြောင်း၊
 ခြေပြောင်းအပူဒဏ်ကြောင့် အနာကျ
 လေရာ လူမျိုးခြား အဇီက ထိုနွားကို
 ထွန်းကြီးပေါ်သို့ ဆွဲတင်သွားပြီး သူ
 ချောက်တွင် ငရွေးတင်နဲ့ အပေါင်းပါ (၅)
 ဆောက်ကတောင်းများ အိုးခွက်၊ ရဲတင်း၊

စားများကိုင်ဆောင်ပြီး လိုက်လာ၏။

ကျွန်ကြီး၏ အရိပ်တောင်သော
 သစ်ပင်အောက် ရောက်တယ်ဆိုရင်မဲ
 အဇီက ဦးဆောင်၍ ထိုနွားကို အမဲခေါ်
 လေသည်။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အသားစား
 စားကောင်းတယ်ကွဟု အဇီက ပြော
 ရင်း ဇျက်ထားသော နွား၏ လျှာကို ရေ
 ဆေးလျက် ဆီပူအိုးထဲ ထည့်ကြော်ရင်း
 ကျက်သော် အရက်နဲ့ မြည်းကြ၏။
 အရက်မူးနေ၍ ကျွန်း၏ထုံးစံ ထင်
 မြောက်ရမည်ကိုလည်း မသိတော့။
 အရက်ကိုလည်း တွေ့သည်ခွက်နှင့်
 ထည့်သောက်ကြ၏။

ပိုလျှံသော အမဲသားများကို ဆား
 နယ်နေပုလုန်း၍ အမဲခြောက်ပြုလုပ်နေ
 ကြပြီးလမ်းခရီးတွင်စားရန် အမဲကလီစာ
 အသားများကို စက်လှေဆီသို့ သယ်
 သွားပြီး ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်နေကြ၏။

တမျိုးကတော့ ကျွန်းကြီး၏ ကျောက်
 ငူအရွယ်တွင် အရိပ်ရှိလျက် ဆက်ရတ်
 မင်း စည်းစိမ်ခံကာ တရေးတမော အိပ်
 နေကြသည်။

မှောင်မိုပွဲစားကြီး ဦးဘန်ကောက်
 ကလည်း စက်လှေကြီးပေါ်တွင် ကလီစာ

အလုံးအသင်းစုံနှင့် အမဲနှစ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ပွဲတော် တည်နေ၏။

သို့သော် - သွေးနံ့ အမဲညှိနံ့ရသော် စက်လှေဝမ်းထဲမှ ကျွဲနွားများ ဂနာမငြိမ်တော့ အော်သူအော်၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလာကြ၏။ ဦးဘန်ကောက်က -

“ဟေ့ကောင်တွေ - မင်းတို့ဟာ တွေ့ငြိမ်အောင် လုပ်ကြစမ်း။ ပဲနင်းနဂါး တလှေလိုက်သားများ ငြိမ်အောင် ဆေးတေးခိုင်းလိုက်မှ အော်သံ ဆူသံများ ပျောက်၍ ငြိမ်သွားပြီး တစ်ပြင်ချင်းမှူးနေကြ၏။ (ဆေးဆိုသည်မှာ ယစ်ထုံတိုင်း သောအရာဖြစ်၍ အစာထဲတွင် ရောနယ်ထပ်တွေ့ခြင်း)

ထိုအချိန်တွင် ကလွဲတိုက်ကျွန်း၏ အငူအနီး နဂါးငွေ့တန်းမီးတောက်ဆီမှ ရုတ်တရက်မီးတောက်ကြီးသုံးခုကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်မှတ်ကြီးနှင့် ဦးဘန်တောက်တို့အံ့သြစွာ ကြည့်နေခိုက်တွင် ကလွဲတိုက်ကျွန်း၏ ကောင်းကင်ပြင်တွင် နွေခေါင်ခေါင် တိမ်ညိုညစ်လျက် ဖိုးသက်လေများ ကျ၍ လာ၏။

“ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း”
စက်လှေလှေထိုးသားများမှာ အမိုးအကာရှိရာ စက်လှေဆီသို့ ပြေးသူပြေး။

တချို့မှာ ကျောက်အငူအစွယ်အောက် ဝင်ပုန်းသူ ပုန်းနှင့် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေ၏။

“အား - အမယ်လေး”
“အား - ကယ်ပါဦး”
“ဝုန်း - ဝေါ - ဝေါ - ဝေါ”

လေတိုက်၍ လှိုင်းကြီးလာ၏။ သစ်ပင်များ အချို့အပိုင်းပိုင်း ပြတ်၍ လွင့်စဉ်က လှေထိုးသားများကို ထိ၍ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ကြ၏။

ထိုအချိန် ပင်လယ်ဟိသံကြီးနှင့် အတူ လှိုင်းကြီးသုံးလုံးသည် အော်မြည်သံပေးကာ ကျွန်းကြီးဘက်ဆီသို့ လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် လာနေ၏။ ရှေးဦးစွာ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ကျွန်းကြီးကို ဖုံးလွှမ်းလိုက်ပြီး ဒုတိယလှိုင်းကြီးတစ်လုံးက ကျွန်းမော်အရာဝတ္ထုများကို ထပ်မံလေပင့်လျက် ဖုံးလွှမ်းနေချိန် တတိယလှိုင်းကြီးက ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးကို အရာအားလုံးဆီ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး ဆွဲယူချလိုက်ပါစေသည်။

(၅) နာရီခန့် ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် ဖိုးသက်လေဆင်ပြီးသည့် နောက်လေကြီးချိန်တွင် ကျွန်းကြီးမှာ ပျောက်ဆုံးသွား

ပြီး လူမပြောနှင့် အမှိုက်တစ်စမျှပင် ဓေတွေ့ရ။ ရေပြင်ကြီးအတိတ် မှောင်မိုပွဲစားကြီး၏ စက်လှေနှစ်စင်းမှာလည်း တျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်ပြီး ရေအောက်သို့ စုန်းစုန်းနှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မှောင်မိုတင်သွင်းလာသော ကျွဲနွားများနှင့် လှေထိုးသားအားလုံး၏ ကံကြမ္မာမှာလည်း ချိုင်းခဲသလို အရာရာသည် အကျည်းတန်လှ၏။ စက်လှေနှစ်စင်းနှင့် လှေထိုးသားအား ကျွဲနွားများ တျောက် ကျွန်းတစ်ခုလုံး ပင်လယ်ရေအောက်သို့ နှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်မှာ ထူးခြားလှ၏။

ဦးဘန်ကောက်နှင့် ပွဲစားကြီးအတော် ဒေါ်မှတ်ကြီးလက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကြီး (၃) ခွင်းမှာလည်း လွန်စွာ တန်ဖိုးကြီးလှသလို ဒီရေလှိုင်းနှင့် တွေ့သောအခါ နှိမ့်မဲ့၍ ရေအောက်တွင် ပျောက်ဆုံးသွားလေသည်။

နောက်နေ့ စောလယ်မဲ ကလွဲတိုက်ကျွန်းကြီးဆီသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်းကြီးနှင့် စက်လှေ လှေထိုးသားအားလုံးအသက်မဲ့ မတွေ့ရဘဲ သူတွေ့

ရသည်က ရေပြင်အတိတ်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးသာတည်း။

ကလွဲတိုက်ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နေရာကိုမှောင်တွင် ကျွန်းပျောက်ကြီးဟု ခေါ်ဆိုကြပြီး ဒီရေလှိုင်းကြီး (၃) လုံးကိုလည်း စိန်သုံးလုံးလှိုင်းဟု ခေါ်ဆိုကြလေတော့သည်။

ထိုအရပ်တွင် ကျွန်းကြီးပျောက်ပြီးနောက် အနီးအနားရွာများက ကျွန်းပျောက်ကြီးကဲ့သို့ စိန်သုံးလုံးလှိုင်းကြီး၏ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးအောင် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ပင်လယ်တန်တော့ကြရသော အစဉ်အလာ ရှိခဲ့ကြလေတော့သည်။

(စာကြွင်း - ယခု တွေ့မြင်နေရသော ကလွဲတိုက်ရွာဆိုသည်မှာ နောက်ထပ် အသစ်တည်ထားသော ရွာဖြစ်ပြီး (ပ) ရွာသည် နဂါးငွေ့တန်းမီးတောက်ကြောင့် တစ်ညတွင် ရွာလုံးကျွတ် မီးတောက်လောင်၍ ပြာပုံဘဝ ရောက်ခဲ့ရသည်။ နဂါးငွေ့တန်းမီးတောက်လည်း ထိုအချိန်မှစ၍ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏)

ပင်မအုပ်စု

သောဗြင်အောက်က ငွေစီးတူးသူများ

ခင်မမလင်း (ကဏ္ဍ)

သောဗြင်အောက်က ငွေစီးတူးသူများ ခင်မမလင်း (ကဏ္ဍ)

ရောဝတီမြစ်က တောင်မြောက်စီး
ဆင်းလျက် ဖိုးမောင်တို့ရွာအရောက်မှာ
တော့ အနည်းငယ်ကွေ့ကောက်သွား
သည်။ နွေရာသီသောင်ထွန်းရန်ရောက်
တိုင်း ဖိုးမောင်တို့မိသားစု ခရီးခရီးတွေကို
ဆဲသောင်ပြင်တွေမှာ စိုက်ကြတာ မိရိုး
ဇလာလုပ်ငန်းတစ်ခုပါ။

သူတို့စိုက်သည့် ဖရဲသီးတွေက ချို
ဇည်းချို၊ ကြီးလည်းကြီးတော့ ဈေး
ဆောင်းရသည်။ ဒီဖရဲသီးတွေကို မြို့နယ်
ဈေးကွင်းနှင့် ဝယ်ရောင်းလုပ်ရတာထက်
မြို့ပြတွေတို့ကများသည်။ ဖရဲစိုက်ခင်း
အာနိသည့်တဲလေးတွေလည်း နွေရာသီ

မြစ်ပြင်အောက်က သောင်တွေပေါ်လာ
တိုင်း အနံ့အပြားရောက်ရှိလာကြပြီး
လူသံတိတ်သည် မရှိခဲ့ပါ။

“ဖိုးမောင်ဇေ... လာဟေ့၊ ဇေနွေး
သောက်ရင်း စကားပြောရအောင်”

အဘချစ်တို့မိသားစု တဲလေးရွေ
မှာ ဖျာခင်းပြီး ဇေနွေးကြမ်းတိုင်း ခွဲနေတာ
ကြောင့် အစ်မလိုက်မလာလို့ စကား
ပြောဖော်မရှိသည့် ဖိုးမောင် အဘချစ်
ခေါ်ရာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အဘချစ်... ဟိုဘက်တဲလေးက
ဆောက်တာ သပ်ခပ်တယ်နော်၊ လူသံ
တွေထင်တယ်၊ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

ဆယ်က ရောက်တာလဲ အသချစ်သိလား"

"အေးကွာ... ငါလည်း တစ်နေ့ကမှ ခြင်မိတာ၊ မိသားစုတွေထင်တယ်၊ ရှုပ်ချင်းလည်းဆင်တယ်၊ အဝတ်အစားတွေ တတော့ခေတ်နောက်ကျတယ်၊ သောင်ခြင်ပြီးကျယ်သလောက် လုပ်ကိုင်စားချင်သူတွေ တစ်နယ်တစ်ကျေးက ပြောင်းလာတာဖြစ်မှာပေါ့"

ဦးမောင်နေသက်တွေ လုပ်ရောဂါ ထာလုပ်၊ ညအထောက်နတ်မှ သုတ်လေး နှုတ်ခြင်အိပ်နေတတ်တယ်လို့ ဒီည နှုတ်ခြင်အိပ်နေတတ်တယ်လို့ တံလေးအတွင်းမှ နှုတ်ခြင်အိပ်နေတတ်တယ်လို့ လျှောက်တွတ်ခဲ့သည်။ လရောင်ထဲ မလင်း၊ ထလင်းဖြစ်သော်လည်း အရာအားလုံးကို သိကွဲစွာ ခြင်နေရသည်။

နောက်အသစ်ရောက်လာသော ခရိုင်စောင့်တဲအတွင်းကလူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်လာကာ သံသောင်စွန်းဆီ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားနေတာကြည့်ပြီး ဦးမောင်စိတ်တွေလည်း ယောင်လည်လည်ဖြစ်ကာ သူတို့နောက်လိုက်သွားမိသည်။

☆☆☆

ဧရာဝတီမြစ်ကြီးက သောင်ထွန်းနေသော်လည်း ခြည်းညင်းသက်သာစွာ လရောင်အောက်မှာ စီးဆင်းနေဆဲပါ။ ခပ်ဝေးဝေးဆီက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားရသော ရွေးအူသံတွေ ရွေးဟောင်သံတွေက မကြောက်တတ်သောစိုးမောင်ကို ကြက်သီးမွေးညင်းထစေသည်။

သို့ပေမဲ့ တဲရှိရာကို မပြန်ဖြစ်ဘဲ စောစောကလူအုပ်ရှိရာ တခြည်ခြည်းဆတ်လျှောက်သွားမိသည်။ ယောက်ျားမိန်းမ လူကြီးလူငယ် အနည်းဆုံး ဝုန်နီယောက်ချစ်ယောက်လောက် ရှိလိမ့်မည်။

ဘာတွေလုပ်ဖို့ တိုင်ယှဉ်နေကြတာလဲ၊ လူခြေတိတ်ချိန်သံသောင်ခြင်ပေါ်ဝုဝေးရောက်လာခြင်းက ရိုးသားရဲလား၊ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်လာကြသူများလား။ စပ်စုတယ်ပြောပါစေ၊ သိချင်စိတ်က ထိန်းမရသလို သူခြေလှမ်းတွေက ထိုနေရာရောက်အောင် ဆက်လျှောက်မိသည်။

"ဦးလေးလေးရိုး... ဦးလေးလေးရိုး" ထူးဆန်းစွာ ကြားရသောကားလုံးတွေက လေသမားတွေ ဒီသောင်ပေါ်ရောက်လာပြီး ဘာလုပ်ကြလဲ လှမ်း

ကြည့်လိုက်စဉ် လရောင်အောက်မှာ ချုပ်ရှားမှုတွေကို သိကွဲစွာ ခြင်နေရသည်။

သူတို့တွေ အားလုံးသောင်ခြင်မှာ အစ်ဝံတစ်ဝံကို တူးဖော်နေတာ သိသာသည်။ လက်ဖြင့်ယက်သူ၊ ဝါးရွှန်များဖြင့် ဆူးဆွသူတွေ နှုတ်က တစ်ညီတစ်ညာ ထည်းအသံထွက်လာသည်က -

"ဦးလေးလေးရိုး... ဦးလေးလေးရိုး" တူ၍ပါ။

ဦးမောင်နားကြားမှားသလားထင်တာသေချာနားထောင်သော်လည်း ဒီအသံသာ ထွက်လာသည်။ ထူးဆန်းစရာက "ဦးလေးလေး" ဟူသောအသံက မိန်းကလေးသံဖြစ်ပြီး ကျန်အသံတွေက ယောက်ျားများသံ "ရီ" ဟူ၍ ထွက်လာခြင်းပါ။

သူခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်လှည့်ပဲ သူတို့တစ်တွေနှင့် နီးရာသို့သာ လျှောက်သွားမိ၏။

"ဟိုအစ်ကိုကြီး - လာဝိုင်းကူပါဦးရှင်"

"ဘုရား - ဘုရား"

လရောင်အောက်မှာ မျက်လုံးများ ဖျားရောသလား။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ကောင်မလေး... မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာ

ဆံပင်မှ မကျအောင် အပြောင်သိမ်းလျက် ခပ်မြင့်မြင့်ထုံးထားသောဆံပင်မှာ အဖြူရောင်ပန်းတုံးလေး ဖန်ထား၏။

ဖြောင့်ဝင်းသော နှာတံခပ်သွယ်သွယ်နှင့် မည်းနက်သောမျက်ခုံး ခြူးပြနေသောနှုတ်ခမ်းတို့ကို တစ်ကောတွင်းမှာပင် ဖုံးမောင် မျက်တောင်မခတ် ဝေးမောသွားမိသည်။

"ကဲ ကဲ - ရှင်တို့တွေ ခုကနားလား၊ အစ်ကို ဒီသံတွေကို ခပ်နက်နက်တူးပေးပါနော်၊ သူတို့လုပ်နေတာ အားမရလို့ပါ"

လက်ထဲကို ဝါးတုတ်ကြီးကြီးရွှန်ထားတာ ထည့်ပေးရင်း ခပ်ဝေးဝေးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ တိုင်နေသည့်လူတွေက ဦးမောင်လုပ်တာ ဝေးကြည့်နေကြ၏။

သဲဆိုသော်လည်း ဝါးရွှန်နှင့် တူးရတာကြောင့်ထင်သလောက်မတွင်ကျယ်ပါ။ ဘာကြောင့် ဒီမြစ်ကမ်းစပ်မှာ တွင်းတူးခိုင်းတာလဲ၊ တကယ်ဆိုရေတက်ချိန်က ဒီနေရာ အတော်နက်သည့်ရေလမ်းကြောင်းပါ။

ဦးမောင် အတော်ကြာအောင်တူးသော်လည်း ဘာမှထူးခြားမလာဘဲမှသာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေးတို့ စိတ်မရှည်စွာ ဖွင့်မေးခြင်းသည်။

“တူးဆိုလို့သာ တူးနေတာ၊ သဲပြီး တော့ သဲ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး မောပြီဗျာ”

“နေပါဦး- ရွှေကြာသေချာပြန်စဉ်း စားပါဦးမယ်”

မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ဂဏမျှငြိမ်နေ ကာဝမ်းသာအားရ “ဟုတ်ပါတယ်ဆက် တူး- ကူပါဦးအစ်ကိုရဲ့- ကျေးဇူး မမေ့ပါ ဘူး” ဟုပြောလည်းပြော၊ သူမကိုယ်တိုင် လည်း နောက်ဝါးချွန်တုတ်တုတ်နှင့် ဆက်တူးနေပြန်သည်။

“ပေါက်တူးသွားယူပေးမယ်လေ ဂဏစောင့်”

“ဟာ- ဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူးရှင့်၊ ဒီ ဝါးချွန်နဲ့ပဲ တူးပါ ရွှေကြာတို့၊ သံတွေးရှင်း ဝေါတ်ပြား ဘာမှသုံးလို့မဖြစ်ဘူး”

ဇိုးမောင် အံ့သြပြီး အံ့သြနေမိ၏။ ညီညွတ်နိပ်နိပ်အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူကြီး က သူ့တို့ မနှစ်သက်သလို တစ်ချက် ကြည့်ရင်း ထိုင်ရာက ထလာ၏။

“ပေးကွာ- မင်းဝါးချွန် ဒီလိုတူးပေး ရတာတခြားလူသိလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ မင်း အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“ဗျာ- ကျွန်တော်က ကူညီဆိုလို့ ကူညီပေးတာ ဘာအန္တရာယ်တွေ လာ ပြောနေတာလဲဗျ၊ လရောင်လေးနဲ့လမ်း လျှောက်ရင်း ကြားလို့လာကြည့်တာ

ခင်ဗျားတို့ မရှိသားလို့ ညဘက် အလုပ် လုပ်တာပေါ့”

“ကဲပါရှင်- ရွှေကြာက အကူအညီ တောင်းတာပဲပြောမိဆိုမိတဲ့ကိစ္စတွေမှာ မကျေနပ်တာ ရှိရင် တောင်းပန်ပါ တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ တခြားလူတွေ မသိအောင်တော့ ထိန်းပေးပါ”

ဇိုးမောင် ဘာမှမပြောသေးဘဲ အတန်ကြာမှ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်၏။ ဒီ လူတွေ အိမ်ဇောက်ထွင်းသမားတွေ လား၊ ဓားမြတိုက်လာပြီး တစ်ခုခုမြှုပ်နံ့ ထားပြီး ဝှမုလာတူးတာလား။

သိလိုစိတ်တွေ မျှိုသိပ်ရင်း ရွှေကြာ ဆိုသည့်မိန်းမလှလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ရေခင်းတဲလေးရှိရာ ပြန်ခဲ့၏။

ရာဇဝတ်မှသာ လုပ်လာလျှင် ဒီ ကောင်မလေးလည်း လွတ်ဖို့ မမြင်... အားလုံးက သူ့သဘောအတိုင်း လှုပ်ရှား နေတာ ရုပ်ကလေးလှပြီး ကံမကောင်း ရှာသည့် မိန်းကလေး သနားလိုက်မိ သိ။

ဇိုးမောင် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော် အောင် သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင် နေမိ၏။

ဖရဲခင်းအစပ်မှာ ထော်လာရီတစ်

စင်းထိုးထားပြီး အလုပ်သမားတွေသယ် သွားသည့် ဖရဲသီးအစိမ်းကြီးတွေက ဇိုးမောင်ယာခင်းထဲက ဖရဲသီးတွေပါ ရောင်းရသည့်ငွေ အိမ်ပြန်ပေးဖို့ လွယ် အိတ်လေး ဆွဲယူခိုက် သူ့ခေါင်းအုံဘေး တ ပစ္စည်းလေးကို အမှတ်မထင် တွေ့ လိုက်သဖြင့် အံ့သြတကြီး ယူကြည့် မိ၏။

ရွှေမောင်းကွင်းလေးအလယ်မှာ အနီရောင်ပတ္တမြားသေးသေးလေးမြှုပ် ထားသဖြင့် မိန်းကလေးဝတ်မှန်း သိသာ သည်။ သူ့ဒီသောင်ပြင်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ကောက်ရူးခြင်းမရှိသလို ဒီတဲလေးထဲ ဘယ်သူမှ အလည်လာဖူးတာမဟုတ်။

ဇိုးမောင် သူ့မသိလည်း ပစ္စည်းကို သိမ်းထားဖို့ ထက် စိတ်သန့်စွာနေဖို့ အိပ်ရာပြတင်းပေါက်သေးသေးလေးမှ အပြင်ဘက်လှမ်းပစ်လိုက်၏။ သူ မနေ ညက သောင်ပြင်မှာ လူတစ်စုနှင့်တွေ့ ပြီးနောက် စိတ်ထဲမသန့်တာကြောင့် ဒီ ဇာတ်စွပ်လေးကို သိမ်းမထားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် အမေ့လက်ထဲ ဆွဲအပ်ပြီးတဲမှာ နေရချိန်စားသောက်ဖို့ အပ်ထားခြင်းသာတွေ့ပြီး အစ်မကြီးကို အံ့သြရပါ။ အရင်နှစ်တွေ မောင်နှမနှစ်

ယောက် ဖရဲခိုက်ခင်းထဲမှာ စောင့်နေတဲ့ ဖြစ်သော်လည်း အခေါ်ကြောင့် နီးကပ် တစ်ယောက်တည်း ချစ်မြတ်နိုးစား သောက်ရတာ သိပ်အဆင်မပြေပါ။

ညနေစောင်းနေပြီး နေရာရင်း ရှိုးမတောင်တန်းကြီးတို့ တစ်ကော့ မေးတင်နှုတ်ဆက်ပြီး တောင်တန်းတွေ နောက်မှာ ပျောက်ကွယ်တော့သည်။

ကျဉ်းမြောင်းပြီး သောင်တွေတို့ ကွေ့ပိုက်စီးဆင်းသွားသော ဧရာဝတီ မြစ်ရေသည် လရောင်အောက်သတ် ဆက်မသွားတော့ဘဲ မြစ်လယ်မှာ ရပ်နေ ၏။

ခပ်ဝေးဝေးက လှေကြီးတစ်စင်း အပေါ်ဘက်မှစုန်ဆင်းလာကာ ဇိုးမောင် နှင့် မနီးမဝေးအရောက် အောက်သတ် ဆက်မသွားတော့ဘဲ မြစ်လယ်မှာ ရပ် နေ၏။

ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ မြစ်လယ်မှာ ကျောက်ချထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရပ်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။ လှေပေါ်မှာတော့ လူသံ တွေ ဆူညံလို့ပါ... သူ့လှေကြီးကမ်းတစ် လိမ့်ဦးနဲ့ ရပ်စောင့်နေပေမယ့် ဒီအတိုင်း ရွေ့လျားခြင်းမရှိတော့ အံ့သြလွန်းတာ အဘျစ်တို့ တဲရှိ ရာ ပြေးသွားဖြစ် သည်။

“အဘချစ်...အဘချစ် ထွက်လာကြည့်ပါဦးဗျ၊ ထူးဆန်းတယ်။ အရမ်းထူးဆန်းတယ်”

အဘချစ်နှင့်အတူ ကျန်မိသားစုပါ ခြေထွက်လာပြီး ဖိုးမောင်ခေါ်ရာသော ငြင်မှ မြစ်လယ်ကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ မြစ်လယ်ကလှေကြီး မရွေ့လျားနေရဲဘူးတာကြာပြီ”

“အေးကွ မြစ်လယ်မှာ ခရီးနေသားနဲ့ ငြိမ်နေတဲ့လှေကြီးက ကမ်းကပ်ဖို့စိတ်မကူးတာများလား”

သောင်ပြင်ပေါ်မှ ရပ်ကြည့်နေသော ဖိုးမောင်တို့မြင်ကွင်းမှာ ခြုံတွေ့ဆိုင်းသလို မြစ်လယ်ကလှေကြီး တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ရေထဲမြုပ်သွားတာလား။ အောက်ဘတ်စန်ဆင်းသွားတာလား”

“အောက်ဘတ် စန်ဆင်းသွားရင် လှမ်းမြင်ရဦးမှာပေါ့၊ မြုပ်သွားတာ ဖြစ်မယ်”

“မြုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကမ်းဘက်တူးလာမယ့် လူတွေတော့ ရှိမှာပေါ့၊ အရမ်းဝတာမှ မဟုတ်ပဲ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်ချက်ပေးဖြစ်ကြပေမယ့် စိတ်မကောင်းစွာ သူတို့မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားသည့် လှေကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

ဖိုးမောင် သူသိသလောက်ပြောမည့်စကားတွေကို မျှီသိပ်ရင်း လမ်းခွဲလိုက်၏။ ရွှေကြာဆိုသည့်ကောင်မလေး မျက်နှာမြင်ယောင်ကာ သူတို့အကြောင်း တခြားလူတွေမသိအောင် နှုတ်စောင့်ခိုင်းတာ မှေ့သွားတော့မလိုပါလား။

ပင်ပန်းလို့ထင်ရဲ့... ဒီညတော့ အစောကြီးအိပ်ရာဝင်ကာ တစ်ခဏလေးနှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

☆☆☆

“အစ်ကို...အစ်ကို”

ခေါင်းရင်းထရဲလေးကို လှုပ်နှိုးသော ရွှေကြာအသံကြောင့် ချတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားမိသည်။ သူ့အသံမပေးမချင်း ထပ်တလဲလဲခေါ်သံပေါ်လာတာ မနီးမဝေး တဲက လူတွေ ကြားသွားမှာစိုးလို့ လူးလဲထလိုက်သည်။

“ထွက်ခဲ့ပါရှင်... မနက်ထိစောင့်လို့ မရလို့ပါ။ အားလုံးတောင် အပြင်ရောက်နေကြပြီ၊ ပြီးမှအိပ်ပါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မရွှေကြာ ခဏနေပါဦး”

နှစ်ယောက်သားလျှောက်ရင်း ဖိုးမောင် ရွှေကြာဆိုသည့်မိန်းကလေးပြောသမျှနားမလည်သော်လည်း နားထောင်ပေးလိုက်၏။

သောင်ပြင်မှာ ဝါးချွန်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တူးနေကြသူတွေ ဖိုးမောင်လာတာနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးသွားထိုင်နေကြ၏။

ဘာမှန်းတိကျစွာ မသိပေမယ့် ဒီသောင်ပြင်ကသဲတွင်းကို ဝါးတုတ်ချွန်နှင့် တူးပေးရတာ ပင်ပန်းအားကုန်သလို ခံစားရသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး - မင်းနှုတ်လုပ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါတော့ သေချာသတိထားကွ”

အသံလာရာဆီ ဖိုးမောင် လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကူညီပါလည်း ပြောသေးတယ်။ အထက်ဆီးကပါလားဗျ၊ တစ်နေရာရာက ဖောက်ထွင်းပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ထားပြီး ရမှလာတူးတာလား။ မရိုးသားရင် ကျွန်တော် မကူညီဘူး”

“ဟေ့ - ကောင်လေး”

“အို...ရှင်ထင်သလိုမဟုတ်ရပါဘူး၊ နောက်တော့ သေချာပြောပြပါမယ်”

လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ရွှေကြာ

အသံက ပြိုင်တူထွက်လာပြီး အထိမပြောဖို့လက်ဟန်ပြနေသော ခပ်ပိန်ပိန်မိန်းမတစ်ဦးကြောင့် ဖိုးမောင် နှုတ်ထိတ်သွားသည်။

“ရှောသား - အမောပြေ ဒါလေးစား”

လက်ထိထည့်ပေးသည့် သီးခွေးငှက်ပျောသီးစားပြီး လုပ်ပေးရမည့်အတူ တူ ခပ်နုတ်နက်ဖြစ်နေသောတွင်းကို ဆက်တူးပေးလိုက်၏။

ထဲလေးပြန်ရောက်ချိန် အလင်းရောင်ခပ်ရေရေထွက်လာပြီး၊ ဂေကလို့အိပ်ပျော် သွားသည် ထင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း သူ့ကို လာနှိုးသောအသံချစ်က -

“နွေလယ်ဆယ်တစ်နာရီထိုးပြီ - ထတော့ကွ” ဆိုမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

သူ့ခေါင်းရင်းမှာ သီးမွှေးငှက်ထွေးသီးအတွဲကြီး တင်လျက်သား...

ညသက်သဲပြင်ကိုတူးရသောလတ်မှာ အနည်းငယ်ယောင်နေသည်ထင်ရပေမယ့် ကိုက်ခဲခြင်းမရှိ။

ဒီညကော ကူညီရဦးလား... မသွားတော့ပါဘူး။ ဆုံးဖြတ်ထားသော

ဦးမောင် လရောင်ထွက်လာသည်နှင့်
သောင်ပြင်ဘက် လျှောက်ခဲ့သည်။

သူ့လာရောက်ကုမှာ သိနေတာ
လား... တခြားလူတွေမရှိတော့ဘဲ မိန်း
တလေးတစ်ယောက်တည်းသာ ထိုင်
စောင့်နေ၏။

“ဒီည သဲတွင်းမတူးတော့ဘူးလား
မရွှေကြာ”

“ကျွန်မတို့က ဒီနယ်က မဟုတ်ဘူး
လေ၊ တံကောင်းတဲ့လူတွေတော့ သူတို့
ဦးမြန်နိုင်ကြမယ်။ ကံမကောင်းတဲ့လူ
တွေတော့ သယ်ရောက်သွားမယ် မသိ
ဘူးပေါ့”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဒီမှာ
အခြေကျနေသားနဲ့ ပြောင်းကြဦးမှာ
လား”

“ဒီလိုထွက်ခွာနိုင်ဖို့ ကျွန်မတို့အား
လုံးနှစ်အကြာကြီးစောင့်နေရတာ၊ အစ်
တို့ကူညီပေးမှ အဆင်ပြေသွားတယ်။
တဲ... ဒီညနောက်ဆုံးပါပဲ ကျွန်မတို့နှစ်
ယောက် တစ်လှည့်စီ တူးကြတာပေါ့
မို့”

☆☆☆

လရောင်က ခြည်းခြည်း မြင့်တက်
လာ၏။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ရှိသမျှအရာ

တို့ကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်သလို သူ့ဘေး
မှာကူညီတူးယက်ပေးနေသော ရွှေကြာ
လက်တွေကို သတိထားမိသည်။ ခြူ
သွယ်နွဲ့ပျောင်းသော လက်နှင့်မလိုက်
အောင် သံယက်နေသည်မှာ သန်မာ
လျှင်မြန်လွန်း၏။

သောင်ပြင်မှာတွင်းကတစ်စတစ်စ
ကျယ်လည်းကျယ်၊ နက်လည်းနက်လာ
သည်။

ရုတ်တရက် တွင်းထဲ ရွှေကြာဆို
သည့်မိန်းကလေးရန်ဆင်းလာစဉ်-

“ဟဟ- တွင်းကနက်တယ်၊ မဆင်း
နဲ့ မရွှေကြာ”

သေးသွယ်မိန်းပါ၊ သောမိန်းကလေး
တွင်းထဲက ရုတ်တရက် ပြန်တက်ဖို့
လွယ်မှာမဟုတ်မှန်း ဖိုးမောင်သိနေ
သည်။

“ဟေး... တွေ့ပြီတွေ့ပြီ၊ လွတ်လပ်
ပြီဟေ့”

ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်သော
ရွှေကြာအသံက အဝေးကြီးမှလှမ်းပြော
သလို လိုက်သံပေါက်နေ၏။

ဖိုးမောင်လည်း သောင်ပြင်မှာပက်
လက်လဲကာ “ဟင်း” ခနဲသက်ပြင်းချဖြစ်
သည်။ ဘာတွေ့တာလဲ၊ ဘာဂုဏ်ထား
တာလဲ မေးမနေတော့ပါ။ နွေရာသီဖရဲ

ခင်းစောင့်ရင်း အိပ်မပျော်သေးတဲ့အချိန်
ဒီသဲတွင်းကူညီတူးပေးတာ ရာဇဝတ်မှု
များ ဖြစ်နေမလား။

“တွေ့ပြီအစ်ကို- ဝမ်းသာလိုက်တာ
ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို ကူညီမယ့်လူတစ်
ယောက် မဖြစ်မနေ ရောက်လာမယ်လို့
ပြောတာ အဲဒီအချိန် ရောက်လာပြီပေါ့
အီးဟီးဟီး”

စောစောက ဝမ်းသာတယ်ပြောနေ
ပါလျက် ခု ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုနေ
သော ထိုမိန်းကလေးကို သူစိတ်ဝင်စား
စွာ မေးဖြစ်သည်။

“ဘယ်လောက်အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်း
တွေ့နေတာမို့ ငိုနေတာလဲဗျ”

“အဖိုးတန်တာပေါ့အစ်ကို၊ ကျွန်မ
တို့ရဲ့ဘဝ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့အသက်နဲ့ရင်းထား
ရတဲ့ပစ္စည်းလေး အစ်ကိုရဲ့”

“ဗျာ”

“မကြာခင်ထွက်သွားရတော့မယ်
ဆိုတော့ အစ်ကိုသိသင့်တာလေးတော့
ပြောခဲ့ပါရစေ၊ ကျွန်မတို့အားလုံး တစ္ဆေ
လှေကြီးက လူတွေပါ”

“ဘယ်လိုဗျ”

“ကျွန်မနာမည်က နန်းပွင့်ရွှေကြာ
ပါ။ ကျွန်မတို့အားလုံး မန္တလေးအထက်
ပိုင်းမှာ နေကြတာပါ။ တစ်နေ့မှာတော့

ဒီရောဝတ်ခြစ်ကြီးအတိုင်း လေကြီးနဲ့
ရန်ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကို- ကံသိန်းရင်
တော့ ကျွန်မအစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း
တူးဖို့ ကမ်းနားကပ်ရင်း ဘုရားရင်ခြင်
အပျက်ကြီးဆီ ရောက်ခဲ့တယ်”

နန်းပွင့်ရွှေကြာကို သူ မကြောက်
မရွံ့မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ဖြစ်သည်။

သူမကလူမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မယုံတာ
ကြောင့် လက်ဆွဲကိုင်ကြည့်ရင် တောင်း
မလား။ ထိုအခိုက် ကြက်သီးမွေးညင်း
တွေ တဖြန်းဖြန်း ထလာ၏။

☆☆☆

“ဖိုးမောင် ဖိုးမောင် ထ... ထပါဦးတဲ့
ဒီလောက်ကြီးအိပ်နေတာ တစ်ခုခုစား
ပြီး မေ့များနေသလားလို့ ထစမ်းတိုဦး
ကွယ်”

“ဗျာ... အဘရစ် ကျွန်တော် သယ်
လောက်အိပ်နေလို့လဲ”

“မင်းမနေညတည်းက အိပ်တာ
တစ်နေ့လုံးလည်းနိုးမရဘူး၊ အခုနောက်
တစ်နေ့ညရောက်ပြီ၊ မင်းအမေသွားခေါ်
ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေကြ
တာ”

“ဟာ ဒီလောက်တောင် ကြာသွား
လား”

အိဋ္ဌာဒိန္ဒရ်လုံးတူးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်က
 ကျွတ်ကျွတ်လှုပ်လှုပ် ကျွတ်ကျွတ်လှုပ်လှုပ်
 နှစ်ကျွတ်ကျွတ်လှုပ်လှုပ် နှစ်ကျွတ်ကျွတ်လှုပ်လှုပ်
 အိဋ္ဌာဒိန္ဒရ် လိုက်စောင့်ရှောက်ရင်း
 ဒီယောပိုင်ကို ရောက်လာတာပါ။
 ထွက်တုတ်အားလုံး သိပ်ကြောင်
 ကျွတ်ကျွတ်ကြော့မှာပါ။
 ချော့ချော့သိပ်သိပ်

အဘချစ်ကောင်းကြောင့် ဇိုးမောင်
 သူတဲလေးတ ဖိနှပ်မပါဘဲ ပြေးထွက်
 ခဲ့၏။
 သောင်ပြင်က တိတ်ဆိတ်လျက်
 လရောင်ဖြင့် တက် မလာသေးတာ
 ကြောင့် အလင်းရောင်အားနည်းနေ
 သေး၏။
 သူ စိတ်မကောင်းစွာ သောင်ပြင်
 ပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ ဧရာဝတီ
 မြစ်ကြီးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် လှမ်း
 ကြည့်မိသည်။
 လရောင်က မြစ်ပြင်ပေါ်တည်တည်

မရောက်ခင် လေထွက်တော့မှာတဲ့...။
 နှုတ်တောင်မဆက်ဘဲ ထွက်သွား
 တော့မှာလား နန်းပွင့်ရွှေကြာ။
 ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းကသောင်ပြင်
 မှာ လေးညတိုင်တိုင် သံတွင်းတူးကူညီ
 ပေးခဲ့သော ဇိုးမောင်ကို သူမဇာတ်လမ်း
 လေးပြောပြပေးခဲ့တာလွန်းစရာနာကျင်
 စရာကောင်းသည်။
 မန္တလေးမြို့အထက်က မြို့လေးမှာ
 သူမ အဘိုးအဘေးတို့က ရှေးမင်းလတ်
 ထက်ကတည်းက နန်းတွင်းသမားတော်
 ကြီးဖြစ်သလို မရှိဆင်းရဲသားလူနာတွေ

ကိုလည်း အခမဲ့ကုသပေးသည့် ဆေး
 ဆရာမိသားစုပါ။
 နန်းပွင့်ရွှေကြာ သိန်းလည်သည်
 အရွယ်မှစ၍ မိဘနှစ်ပါး အစ်ကိုကြီးနှင့်
 အတူ ဆောင်းရောက်တိုင်း ဧရာဝတီ
 မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် မိသားစုလေ
 ကြီးနှင့်စုန်ဆင်းသွားလာကာလမ်းဘေး
 ရှိ တောတောင်တွေမှာ သစ်ဥသစ်မြစ်
 ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။
 “ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုပိုင်လေ
 ကြီး ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေး တော
 တောင်တွေမှာ ခဏကပ်လိုက် ဆေး
 မြစ်ရသလောက်စုဆောင်းပြီးခရီးဆက်
 လိုက်နဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ဒီမြို့လေးရဲ့
 အထက်ဘက်ရွာဆီရောက်ခဲ့တယ်အစ်
 ကို”
 မနေ့တစ်နေ့ညကမှသူမပြောခဲ့တဲ့
 စကားမျက်ရည်တွေဝဲနေသောရွှေကြာ
 မျက်နှာကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ခြင်းပါ။
 လူစုခွဲဆေးမြစ်ဆေးဥရှာထွက်
 သည့် အစဉ်အလာအတိုင်း သူမအစ်ကို
 ကြီးနှင့် တပည့်တစ်ယောက်က ရွာနဲ့
 ခနီးမဝေးတော့စပ်လေးဆီ ထွက်သွား
 ကြတယ်။
 လှေစောင့်နှစ်ဦးသာကျန်ခဲ့ပြီး ရွှေ

ကြာနဲ့ အဖော်မိန်းကလေး ဝိသနစဉ်း
 စလုံး ကမ်းစပ်တောထဲဝင်ခဲ့၏။
 နှစ်ညသုံးညလောက်ဆေးမြစ်တွေ
 တူးပြီးလေ့ကြီးကမ်းကရွာတာအောက်
 ဘက်စုန်ဆင်းလိုမြစ်လယ်အရောက်မှာ
 တော့မှန်တိုင်းမရှိဘဲ မည်းမှောင်ပြီးလေ
 ပြင်းတွေ သူမတို့လှေအနီးမှာပဲ တိတ်
 ခတ်လာ၏။
 လှေက တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်နှင့်
 ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ မေးချိန်မရဘဲ
 ရေထဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မြှုပ်သွား
 တော့သည်။
 “ဒီလှေပေါ်မှာ ဘုရားဟောင်းကြီး
 အောက်ခြေက ငွေအိုးနှစ်လုံးတူးပြီး
 အစ်ကိုကြီးယူလာတာတဲ့အိပ်မက်တစ်ခု
 လိုပါပဲ။ ကျွန်မတို့လှေကြီးနဲ့အတူ ဒီမြစ်
 ကြီးအောက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့
 ရတယ်။ တစ်ယောက်မှကျွတ်လွတ်ဖို့
 အခွင့်အရေးမရခဲ့ဘူး။ အစ်ကိုကြီး
 ကတော့ လှေကြီးလူးလွန်နေတုန်း မြစ်
 ထဲအရင် ခုန်ချသွားခဲ့လို့ ဘယ်ရောက်
 နေနေမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ဒီငွေအိုးနှစ်လုံး
 တူးဖို့တစ်ယောက်ယောက်ကတူညီလို့
 ကျွန်မတို့ ကျွတ်လွတ်နိုင်တယ်တဲ့။ နှစ်
 တွေကြာလာတာနဲ့အမျှ နေရာရွေ့ရွေ့နေ

တဲ့ ဒီငွေအိုးကို လိုက်စောင့်ရှောက်ရင်း
ဒီသောင်ပြင်ကို ရောက်လာတာပါ။
ရွှေကြာတို့အားလုံးသိပ်မကြာခင်ကျွတ်
လွတ်ကြတော့မှာပါ။ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်ရှင်”

သူနားထဲ ကြားခဲ့သမျှတွေက အိပ်
မက်တစ်ခုလိုပါလား။ ဒါပေမဲ့ ဒီသောင်
ပြင်မှာ သူကိုယ်တိုင် တူးထားသောသဲ
တွင်းကြီးက အထင်အရှားရှိနေသည်။

မြစ်လယ်မှာ နှစ်မြှုပ်နေသောလှေ
ကြီးလည်း သေချစ်တို့နှင့်အတူ မြှုပ်ခဲ့
ပြန်ပြီ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်တို့ ပြောပြ
စို့တော့ ခတ်ခဲ့လိမ့်မည်။

ဒီတစ္ဆေလှေကြီးပေါ်မှာ လိုက်ပါ
လာသည့် နန်းပွင့်ရွှေကြာတို့အားလုံးကို
တော့ ဖိုးမောင် တစ်သက် မေ့နိုင်လိမ့်
မည်မထင်ပါ။။ နောင်နှစ်နေရာသီမှာ
လည်း ဖိုးမောင် ဖရဲကျွန်းမှာ စိုက်ပျိုး
နေထိုင်စဉ် ညစဉ်ရက်ဆက် သောင်ပြင်
မှာ တမေ့တမောထိုင်ပြီး တစ္ဆေလှေကြီး
များ ပေါ်လာဦးမလား စောင့်ကြပ်နေမိ
သည်။

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်ကုန်လို့ ဖိုးမောင်
အိမ်ထောင်ကျ သားသမီးတွေရလာ
လည်း တစ္ဆေလှေကြီးကို မမေ့သေးပါ။

သူ့အသက်ရှင်နေသရွေ့နှစ်တိုင်း ဒီလို
နေရာသီလသာညတွေတိုင်း နန်းပွင့်
ရွှေကြာဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့်အတူ
လှေကြီးကို ပြန်တွေ့လေမလား စိတ်
အထင်ကိုထူးဆန်းစွာကောင်းပြောတတ်
စ သူ့သမီးအငယ်ဆုံးလေးက “အဖေ
သမီးတို့လှေကြီး သည်သောင်ပြင်
အောက်မှာ နှစ်နေတုန်းက လူတစ်
ယောက် လာကူညီပေးဖူးတယ်၊ သူ့ကို
သမီးကိုယ်ပိုင်လက်စွပ်လေး ပေးခဲ့
သေးတယ်”တဲ့။

ကြားခါစက အံ့သြမုင်တက်စွာ
တစ်နှစ်ကျော်ကျော် သမီးလေးတို့
ကောက်ပွေလိုက်ပြီးမျက်တောင်မခတ်
ကြည့်နေမိ၏။

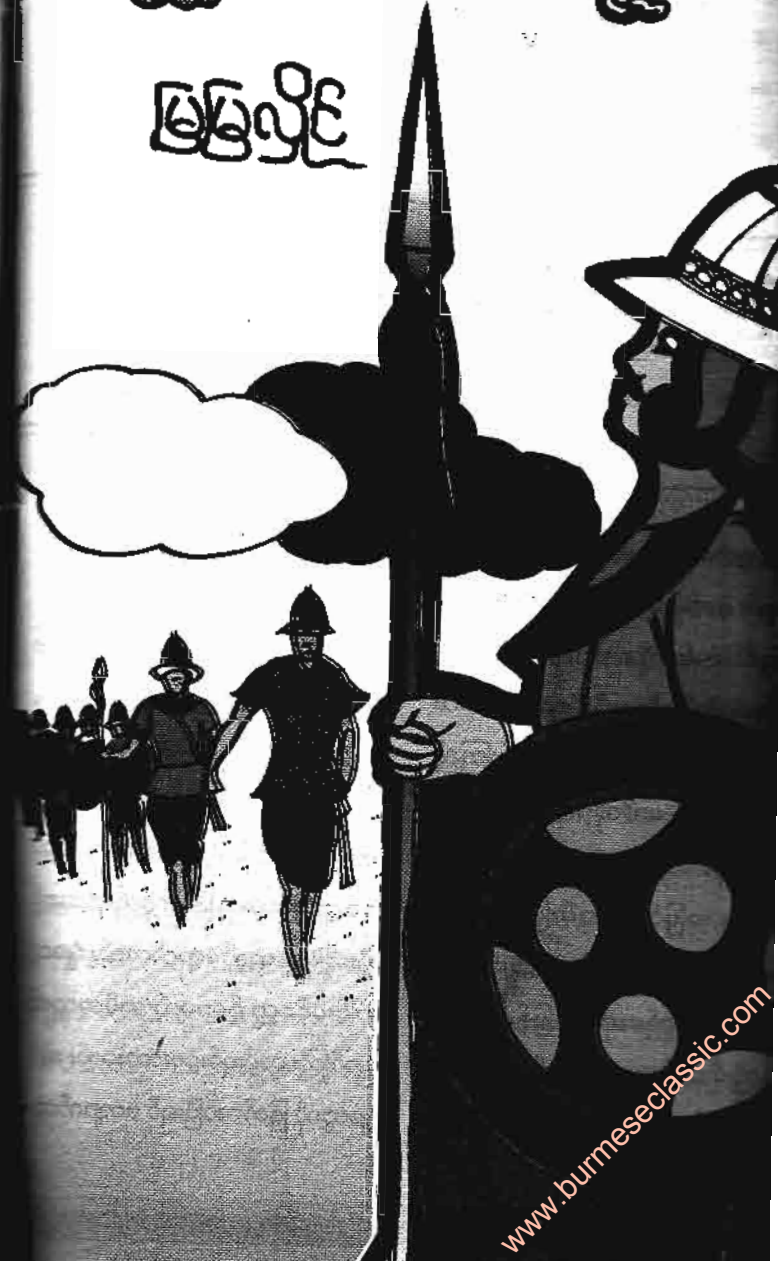
မျက်ခုံး...မျက်လုံး...နာတံတွေတို့
ပုံဖော်ကြည့် ဖြစ်ရင်း ကလေးအရွယ်
ပေမယ့် လှပသောမျက်နှာက သိသာ
လွန်းသည်။

ဒါ... နန်းပွင့်ရွှေကြားလေလား။
ဖိုးမောင် ဝမ်းသာစွာပွေ့ချီလျက် “ဘယ်
လိုပဲ ပြန်ဆုံပါရစေ၊ အဖေ ကျေနပ်မိ
တယ် သမီးလေးရယ်” ဟု တစ်ယောက်
တည်း ရွတ်ဆိုနေမိတော့သည်။

ခင်မမာလင်း(ကဏ္ဍ)

မြို့အထိန်အိမ်ရှေ့

မြမြလှိုင်

မိုး - အဝတ်ကလေးကလေး

မြတ်ဗျော်

မှတ်တရက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ နာခေါင်းထဲတွင် မရင်းနှီးသော အနံ့စိမ်းတစ်ခုကို ရသလို ခံစားရသည်။

မွေးသလိုလို ညီသလိုလို အနံ့ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတော့မဟုတ် အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မအိပ်ရာနှင့် ပြတင်းပေါက်က ကပ်လျက်၊ ခပ်ဟဟတံခါးကြားမှ အပြင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အလင်းကိုပင် မတွေ့ရ။ အရက်ပင် ရောက်ဦးမည်မဟုတ်။ ပြန်အိပ်မည်ဆိုလျှင် တစ်မှေးလောက်တော့ ရဦးမည်။ အိပ်ချင်စိတ်မရှိ။ မြင်မကဲခဲ့သည့်

အိပ်မက်က မျက်စိထဲတွင် ထင်းထင်းပြက်ပြက် မြင်နေရသေးသည်။ အိပ်မက်ထဲက စကားတွေကိုလည်း မအိပ်နားတွင် ပီပီသသ ကြားရသည်။

“သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ အမိရယ် - အမိကို ပေးချင်လို့ မောင်ကြီးလာခဲ့တာ။ အမိတို့ အိမ်နောက်ဘက်ကချောင်းလေးကိုဖြတ်လိုက်ရင် မောင်ကြီးတို့ရဲ့နေရာကိုရောက်တယ်။ ရှုံ့တွေပေါင်းပင်တွေ ရှိပေမယ့် အမိအတွက် မောင်ကြီး လမ်းရှင်းပေးထားမယ်။ အမိရှုံ့တွေကို ဖြတ်လာပြီးရင် ကျောက်တုံး

ကြီးတစ်တုံးနားမှာ ဂူကြီးလိုလို တွေ့ရမယ်။ အဲဒီမှာ အမိအတွက် မောင်ကြီးပစ္စည်းထားပေးမယ်”

မအိပ်ချင်သော်လည်းခေါင်းအုံးပေါ်ပြန်လှဲအိပ်လိုက်ပြီး မအိပ်စဉ်းစား နေမိသည်။ အိပ်မက်ထဲက လူကို အပြင်မှာ မြင်လျှင် မှတ်မိနိုင်အောင် သိသိသာသာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

အသားကဖြူသလိုလို ရှိသော်လည်း မျက်နှာတွင် ပါးသိုင်းမွေးရှိတ်၍ စိမ်းဖန့်ဖန့်အသွင်း၊ အရပ်မြင့်မြင့်လူဟန်တ ထွားထွား၊ ခေါင်းတွင် ရွှေအိုရောင်ပေါက်ပေါင်းထားပြီး ခေါင်းပေါင်းစလေးချထားသည်။ မျက်နှာမွေးထူထူ၊ နာတ်ပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးနှစ်ခုက ထူသော်လည်း ညီညာ၍ ခန့်ထည်သည်။ စူးရှသော မျက်လုံးအစုံက တစ်ဖက်သားကိုလွှမ်းမိုးနိုင်သော်လည်း ထရ မြင်လိုက်ရသည်က ကြေကွဲမှုကို ဆောင်နေသည်။

“မအိပ်လာရင်... မောင်ကြီးရေ-တျွန်မ လာပြီလို့ အသံသာပြုလိုက်ပါ။ မအိပ်အတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်

စေရအောင် မောင်ကြီး ကာကွယ်ပေးပါမယ်။

အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသည့် တောင်ရှည်ပုဆိုးလိုလို သေတွေသော ဆင်ယင်ထုံးစံနှင့် လူမှာအိပ်ရာအပြင်ဘက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ခြောက်နေသည့် အလားပင်၊ ဖိုးလည်းလင်းလူပြီ။ အရက်တက်နေရောင်ခြည်ကို တဖြည်းဖြည်း မြင်လာရပြီ။ မနက်မိုးလင်းလျှင် အိပ်မမယ်မိနှင့် အမေ့ကို ပြောပြရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားသည်။

“လုံမလေးနယ် ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာမက်ပါ။ ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်ကယောက်ကယက်ဆိုတာပေါ့”

အမေကတော့ မအိပ်ရာထဲသို့ ခြောက်မှာသေရာသည်။ အိပ်မမယ်မိကလည်း မအိပ်စိ စကားကို အလေးထားမည်မဟုတ်။ အိပ်ကိုဗိုးကျော်ကမူ အထုံအကြည်ရှိမည်မထင်။

အိပ်မက်ကတော့ သေသေရာရာကို မက်ထားသည်။ မအိပ်အသက်တယခုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိသေးသည့် ဦးစင်းဦးသုတကျောင်းတွင် ပဒိုက်ကြီးတုန်

အောင် စာကသင်ဖူးသည်။ စဉ်းစား
တွေးခေါ်မှုကတော့ မအိတွင် ရှိပါ
သည်။ သို့သော်လည်း အိပ်မက်က
ထူးခြားပြီး ရိုးစင်းလွန်းအားကြီးနေ
၍ စူးစမ်းကြည့်ချင်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောဘဲ အိပ်မက်ထဲကလူ ပြောသည့်
နေရာကို သွားဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မအိ...မအိ - ဆွမ်းထမချက်သေး
ဘူးလား”

အမေအသံတို ကြားသည်။ အမေ
က စောစောထပြီး ရွာနီးဝန်းကျင်ရှိ
ထခြာရွာတွေကို သွားပြီး ဈေးရောင်း
သည်။ အစ်ကိုနီးကော်က သူ့အိပ်ထောင်
နှင့်သူ အိပ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းတည်း နေသော်
လည်း လယ်ထဲသို့ စောစော ဆင်းသွား
တတ်သည်။

“မအိ ... မအိ - မယ်မိတောင်
ယာထဲဆင်းနေပြီ”

အစ်မမယ်အိက အစ်ကိုနီးကော်၏
မိန်းမနှင့် ယာထဲလိုက်ကာ အလုပ်လုပ်
သည်။ မအိမှာ အိပ်ရာမှ အစောဆုံး နိုး
နေသော်လည်း အိပ်မက်အကြောင်းကို
တွေးနေ၍ အိပ်ရာထဲက မထွက်နိုင်
သေးပေ။

“ဟဲ့ - မအိ - မအိ အမေဈေးရောင်း
သွားတော့မယ်”

“ထပြီ - အမေရေထပြီ၊ အစောကြီး
ထဲက နီးနေတာပါ။ မျက်လုံးစပ်နေသေး
တာနဲ့ ခဏပြန်မှားနေလို့ပါ”

ဆက်မအိပ်တော့ဘဲ အမေ့ကို
အသံပြု၍ ထလိုက်သည်။ အမေက အူ
အတွက် ထမင်းကြမ်းနှင့် ငါးပိချက်ကို
ငှက်ပျောရွက်နှင့် သေသေချာချာထုပ်
ကာ တောင်းထဲသို့ ထည့်ပြီးပြီ။

မနက်စောစောက ရွာမှထွက်လျှင်
အနီးအနားရွာတွေလှည့်ကာ ရောင်းပြီး
လျှင်နေကုန်မှ အိပ်မက်ပြန်ရောက်၍ ဆာ
သည်အချိန် ထမင်းစားနိုင်ရန် ထမင်း
ကို ထုပ်ယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ အမေသွားမယ်။ ဘယ်နှ
လျှောက်မသွားနဲ့၊ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ညည်း
အစ်မနဲ့ ဝိုင်းလုပ်နော်”

အမေက အငယ်ဆုံးဖြစ်သော မအိ
ကို သေသေချာချာမှာပြီး ဈေးတောင်း
ခေါင်းပေါ်တင်ကာ ထွက်သွားသည်။ မေ
ရောင်က ထင်းထင်းလင်းနေပြီ။ အစ်
မယ်အိနှင့် ဝိုင်းလုပ်ရမည်ဆိုသည်မှာ
ယာထဲကပါလာသော အသီးအနှံများကို

ဝိုင်းသယ်၊ သူ့နေရာနှင့်သူ ထားပေးရ
ခြင်းသာ။ အမေသွားမှပင် ဆန်ဆေး၊
ထမင်းအိုးတည်ဖို့ ပီးမွှေးရသည်။

“အင်း...ထင်းလည်းကုန်ပြီ”

ထမင်းအိုးတစ်အိုး တည်ပြီးသည်
နှင့် ထင်းခြောက်တွေ မရှိတော့။ ရောင်း
ဇိုးတစ်လျှောက် မျောကာ တင်လာ
သည့် သစ်ပင်အခြောက်၊ အစို၊ အပိုင်း
အစတို့ကို ကောက်ရဦးမည်။

“အင်း... ဓါဆို အိပ်မက်ထဲကလို
ဟုတ်မဟုတ် စမ်းကြည့်မှ”

ထမင်းအိုးကိစ္စပြီးသည်နှင့် အိပ်
နောက်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ မကြာခင်
စမ်းချောင်းလေးနားသို့ ရောက်လာ
သည်။ ထိုစမ်းချောင်းလေးမှာ တောင်ပေါ်
သူစမ်းချောင်းငယ်လေးသာ ဖြစ်သည်။
ချော့ ကြည်ပြီး စိမ့်အေးနေသည်။
သောက်သုံးမကုန်နိုင်လောက်အောင်
ချော့လျှင်က မပြတ်စီးဆင်းလျက် ရှိ
သည်။ ညနေစောင်းလျှင် ဒီစမ်းချောင်း
ထဲဝိုက်တွင် ရေချိုး၊ ရေစပ်သည့်လူတွေ
နေပြီ။ မနက်စောစောတွင်မူ လူရှင်း
သည်။

“မအိလာရင် မောင်ကြီးရေကျွန်မ

လာပြီလို့ အသံပြုလိုက် မအိအတွက်
ဘာမှ အန္တရာယ်မဖြစ်စေရအောင်
မောင်ကြီးကာကွယ်ပေးမယ်”

အိပ်မက်ထဲကလူပြောသောစကား
ကို မအိကြားမိသည်။ ရင်ထဲတွင် ပြော
ချင်စိတ်က ပြင်းထန်လာသည်။ ပြော
လည်းမပြောရဲ၊ နောက်ပြီးကျောထဲတွင်
စိမ့်လာသလို ခံစားရသည်။ ဒီနေရာကို
မြေကြမ်းသည်ဟု တချို့က ပြောကြ
သည်။

“တစ်ခါတလေ ဘာအနံ့ကြီးတွေ
မှန်းသိဘူး၊ အနံ့တွေရတယ်”

ဒီအပြောမျိုးတွေ ကြားထား၍ မအိ
ရင်ထဲကြောက်စိတ်က ဝင်လာပြန်သည်။
အိပ်မက်ကို အတည်ပြုဖို့ စိတ်ကြောင့်
သာ ခြေလှမ်းတွေကို ဆက်လှမ်းနေ
ရသည်။

“အမိ - လာသာလာခဲ့နော် - မောင်
ကြီးရှိမယ်”

နားထဲတွင် ကြားနေရသလို ဝင်
အသံဩဇာအပြည့်နှင့် ဆွဲဆောင်မှု
ရှိသော အသံရှင်က မအိကို ညှို့ဝင်ခေါ်
နေပြီ။

“မောင်ကြီး... မောင်ကြီး”

နှုတ်မှ အသံတိုးတိုးဖြင့် ခေါ်ကြည့်သည်။ စိတ်ထင်၍လား မသိ။ အနားရှိသစ်ပင်တို့ကို လေတိုးသလို ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလာသည်။

“မောင်ကြီးကျွန်မလာတယ်။ အဲဒီလောကယ်လေ”

“ရှိ-ရှိ”
အမလေး ... ခြေ - ခြေ”

ထခြည်ခြည် ချုံထဲသို့ တိုးလာရင်းက အမှတ်ထင် အနားမှ အသံထန်စွာ ဖြတ်သွား၍ ကြည့်လိုက်ရာ တစ်လံသာသာလောက်ရှိသော ခြေတစ်တောင်း တစ်တိုင်လုံးအနက်နှင့် အဝါတျားထားသော ငန်းခြေလို ပုံသဏ္ဌာန်၊ ဦးခေါင်းတစ်ချက် စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး အေ့နားမှ ဖြတ်သွားသည်။ လူတစ်တိုယ်လုံး အသည်းထိတ်ရင်ဖိုသလို စိတ်ကလှုပ်သည်။ ရှေ့တွက် ဖြတ်လာသည့် အခါ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို တွေ့ရသည်။ ငယ်စဉ်ထဲက နေလာခဲ့သည့် ဤအိမ်ဝန်းကျင်ကို မအိအနဲ့ ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ယခုလိုမဟုတ်ကျောက်တုံးကြီးလည်းမရှိ။ ဂူဆိုတာတာ တစ်ခါမှ မတွေ့သူးပေ။ ယခုတော့ လူတစ်ဦးကလာရုံ

ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် ဂူလိုလို၊ အပင်အစုံပေါက်နေသော ခြေတောင်ပိုလိုလို မြေပိုမို ခပ်ကြီးကြီးကို တွေ့ရသည်။

“မောင်ကြီး... မောင်ကြီး ဘယ်မှာလဲဟင်”

“အမိ - မအိ မောင်ကြီးမအိနဲ့ မနီးမဝေးလေးမှာ ရှိပါတယ်။ ရှာကြည့်ပေါ့”

အသံ ကို သာ ကြားရသည်။ အကောင်အထည်ကို မတွေ့ရ။ အသံကလည်း ခပ်ဝေးဝေးကလာသလို အနီးအနားမှာပဲလာရပ်ပြီး ပြောနေသလိုလို။

“ကျွန်မအရဲစွန့်ပြီး လာခဲ့တာပါ။ မောင်ကြီးက ဘယ်သူလဲဟင်။ ကျွန်မအိမ်မက်ထဲက မောင်ကြီး ဘယ်မှာလဲ”

လေတွေပိုတိုက်လာသည်။ ရင်ထဲကျောက်စိမ့်လာသည်။ ခြေထဲလိုလို လှသလိုလို အနားသို့ လျှောက်လာသည့်ပမာ။

“မောင်ကြီး ... မောင်ကြီး ကျွန်မလာမယ်”

ပြောရင်းက ကျောက်တုံးကြီးနားသို့ ရောက်လာသည်။ အနားပတ်ဝန်းကျင်

ကိုလည်း လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။

“ကျောက်တုံးကြီးပေါ် ... တက်ကြည့်ပါ”

နားထဲတွင် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အကောင်အထည် ရုပ်လုံးကို တော့ မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း မနီးမဝေးက အရိပ်ကြီးတစ်ခု ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ခေါင်းပေါင်းနှင့်လိုလို ထင်ထင်ရှားရှားတော့ မဟုတ်။ မအိလည်း အသံကြားရသည့်အတိုင်း ကျောက်တုံးကြီးနားသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။ ကျောက်တုံးကြီးမှာလူတစ်ဦးကလောက်ရှိပြီး ခြေချားထောက်ကြည့်မှ အပေါ်ပိုင်းကို မြင်နိုင်သည်။

“အမိအတွက်... မောင်ကြီးပေးတာပါ။ ဒီထဲက အမိလိုသလောက်ယူပြီး အလှူဒါနပြုပါ။ ဝေနေယျသတ္တဝါတွေနဲ့ မောင်ကြီးတို့ကို အမျှပေးပါ”

ကျောက်တုံးကြီးပေါ်ကို ကြည့်နေတုန်း မအိနားတွင်းသို့ စကားသံတွေ ထပ်ကြားရသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ မြင်ရသောသူကို မအိပိုပြီး မြင်ချင်

သည်။ အိမ်မက်ထဲတွင်မြင်ရစဉ်က အတွေ့အသွင်သဏ္ဌာန်သာ ဖြစ်၍ အေ့ရင်ထဲတွင် မရင့်မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

“အမိ ... အဲဒီမှာ အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ရှိတယ်။ အဲဒါ အမိအတွက် စောင်းကြီးပေးနိုင်တဲ့ အရာပဲ။ အမိနဲ့ အသုံးတည့်မှာ အဓိကကိုတော့ မပေးပါနဲ့။ မောင်ကြီးအပါအဝင် ဝေနေယျသတ္တဝါတွေကို အမျှပေးပေးပါနော်”

ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် နီညိုရောင်အိတ်တစ်လုံးအိတ်မှာ ကြိုးနှစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီအိတ်ကို... ကျွန်မ ယူရမှာလား”

“အမိယူပါ... အဲဒါတွေအမိအတွက်ပါ”

အိတ်ကို ကြည့်လိုက်စဉ် အိတ်လေးမှာ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ရှိသော အထုပ်ကလေး။ ချည်ကြိုးအဝါရောင်၊ အနီရောင်နစ်ကြိုး ပေါင်းပြီး ချည်ထားသည်။

“ယူလေ ... အမိ ယူလိုက်ပါ”

အသံက မအိအနားသို့ တစ်လာပြီး ပြောသလို ပီပီသသ ကြားရသည်။

လတ်မောင်းကို လေစိမ်း၊ လေအေး
တ ဖြတ်တိုက်သွားသလို အေးစိမ့်
စိမ့်ဝင် ဖြစ်လာသည်။ စံပယ်နံ့၊ ခရေနံ့
နှစ်ခုရောနေသော ပန်းအနံ့တစ်မျိုးက
တစ်လှည့်စီအနံ့ရနေသည်။ စိတ်ထဲတွင်
တွေ့လိုက်မိသည်။

“အိမ်မက်ထဲမှာတော့ ကိုယ်တိုင်
လာပြောပြီး အခု အသံပဲပေးနေတယ်။
ဘယ်လိုလည်း မသိဘူး။ မမြင်စေချင်
လို့လား”

“သဝဠာအပြီးနေလို့ပါ... အိပ်မက်
ထဲမှာတော့ ပြောလိုပြီလို့ ရတယ်လေ။
မောင်ကြီးကို ဖြိုင်ရလျှင် အိပ်စိတ်ထဲမှာ
ကြောက်ရွံ့ရာအမြင်ကို တွေ့သွား မှာ
စိုးရိမ်လို့ပါ”

မအိဆက်ပြီး မတွေ့ရဲတော့၊ သူ
စိတ်ထဲက တွေးတာကိုပင် ထိုသူက သိ
နေပြီ။

“ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ခေါ်လာရ
တာလဲဟင်၊ တခြားသူတွေကို ခေါ်ပါ
လား၊ တခြားသူတွေကိုလည်း အိပ်မက်
ပေးပြီးပြောပေါ့”

“အမိနဲ့ မောင်ကြီးက သံသရာ
ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိကြတဲ့သူတွေလေ၊ ပဋ္ဌာန်း

ဆက်ရှိတဲ့သူကိုမှ မောင်ကြီးအဖိုင်
ပစ္စည်းကို ပေးလို့ရမှာပေါ့၊ အိပ်မက် အမြဲ
တမ်း ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ပြီး အားလုံးကို
မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေနေတဲ့ သူ၊ အမိနဲ့
အလှူဒါနပြုချင်တဲ့စိတ်ကို မောင်ကြီး
ဖြည့်ပေးတာပါ”

“အင်း... အိပ်မက် ထွက်လာတာ
ကြာပြီ၊ တော်ကြာ အိပ်မယ်မိ လိုက်ရှာ
လိုတွေရင် ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

ထင်းရှာထွက်တာ ကြာရပါမလား
ဆိုပြီး အမေကလည်း ပြောဦးမယ်၊ သူ
ပြောသည့်အတိုင်း ကျောက်တုံးပေါ်ထ
အိတ်ပါ အမြန်ယူပြီး ပြန်ဖို့ စဉ်းစား
လိုက်ကာ လှမ်းပြီးအိတ်ကို လက်ဖြင့်
ဆွဲယူလိုက်သည်။

“အဲဒီထဲက ပစ္စည်းတွေကို အနီ
သာသနာတော်အတွက်သုံးပါ၊ ကိုယ်
ကျိုးအတွက်တော့ မသုံးလေနဲ့”

လက်ထဲသို့ အိတ်ရောက်လာပြီး
ကျောက်တုံးနားမှလာစဉ်တွင် အဲဒီ
ရှေ့မှ လူရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သွားသလိုထိ
မြင်လိုက်ရသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် မြေ
ပေါင်းနှင့်လိုလို ပန်းအနံ့စုံလည်း
သွားသည်။ ခေါင်းထဲတွင် မူးနေသလို

နောက် ဖြစ်သွား၍ ဂေတထိုင်ချလိုက်ပြီး
မျက်လုံးမှေးကာ ထားလိုက်သည်။

xxx

“မအိ... မအိ... မအိ”

ဒုက္ခပဲ အိပ်မမယ်မိ လိုက်လာပြီး
အဲဒီ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ အဖြစ်မှန်
ကိုလည်း မပြောပြရဲ၊ သူ့ကို စိတ်ရှူး
ပေါက်ပြီး လျှောက်သွားသည်ဟုဆိုကာ
ဆုမည်၊ လက်ထဲက အိတ်ကလေးကို
အတွင်းအကျီ ရင်ဘတ်ကြားထဲ ထိုး
သွင်းပြီး ဖွတ်လိုက်သည်။

“မအိ... မအိအော်ခေါ်နေလို့လည်း
ရေဘူး၊ တကတည်း မျက်လုံးလေး ဘာ
လေး ဖွင့်ပါဦးတဲ့”

“အိပ်မမယ်မိက စိတ်မရှည်သလို
သူ့အနားလာရောက်ပြီး ပဲခုံးကို ခပ်ပြင်း
ပြင်း ဖုတ်နှိုးလိုက်သည်။

“ဟင်... အင်း - အိပ်မမယ်အိ ဘာ
ဘာလဲ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လဲရမလဲ... တက
ထဲ မအိရယ်၊ ထမင်းအိုးတည်ရင်း
မိနို့ချောင်ထဲမှာများ အိပ်ငိုက်နေရ
အယ်လို့ ငါတောင် အိပ်မအေးမြင့်တို့နဲ့
အယ်ထဲက ပြန်လာတော့ နင့်ကို မတွေ့

လိုလိုက်ရှာတာ တစ်အိပ်လုံးပဲ နောက်
တစ်ခေါက်မီးဖိုထဲ ပြန်လာကြည့်မှ နင်တ
ထင်းပုံဘေးမှာ ခွေခွေလေး အိပ်နေတာ
ကို မြင်ရတာ၊ မနည်း နှိုးယူရတယ်၊
အမေသာသိရင် နင်အအိပ်ကြီးတာ
ကိုပြောလို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ တ-
ထ - ထ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်တွေတောင်
ကြွလာတော့မယ်၊ မျက်လုံးကျယ်သွား
အောင် မျက်နှာပြန်သစ်၊ အဖေတောင်
ဒီနေ့အမေအတွက် မြို့ပေါ်တက် ပစ္စည်း
ဝယ်ကာ ပြန်လာမယ်လို့ လူကြံ့နဲ့ အခု
နက လာပြောတယ်၊ ရွာထဲက ငါးဟင်း
လျာ ဘာများရမလဲလို့ သွားလိုက်ဦး
မယ်”

အိပ်မမယ်အိ ထွက်သွားမှ ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်
လိုက်သည်။ တစ်ကယ်ပင် မအိတစ်
ယောက် အိပ်ခါ မီးဖိုချောင်ထင်းပုံဘေး
တွင်ထိုင်လျက်သားရှိနေသည်။ သူထင်း
ရှာသွားခဲ့ သည်ချောင်း၊ ကျောက်
တုံး၊ စူကြီးနားတွင် မဟုတ်၊ အဲဒီနေရာ
ကို သူ သေသေချာချာ သွားခဲ့ ရောက်ခဲ့
သည်ပဲ။ အခု ဘာကြောင့် ဒီတိုပြန်
ပြီး ဘယ်လို ရောက်နေတာလည်း

သေး၊ ပုဆစ်တုပ်ခပ်ကွေးကွေး လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ ထိုင်နေသည့် အနေအထားကို ခြေဆန်ပြီး သူ ပြင်လိုက်သည်။

“ဟယ်...ထူးဆန်းလိုက်တာ”

အေရင်ဘတ်ထဲတွင်၊

☆☆☆

“ဆက်ပြောပါဦး... အမေကြီး”

မိလှိုင်က အသွားဖြစ်သူ ပြောပြသော အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ အမေကြီး လေးလေးနှင့် ဦးဦးတို့အားလုံး ဈေးသွား၊ ရုံးသွားကြလျှင် အသွားနှင့်မိလှိုင်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

မိလှိုင်၏အဝေနှင့်အမေမှာ နယ်တွင်ရှိ၍ အဝေသည် အစိုးရဝန်ထမ်း၊ အကျဉ်း

ဦးစီးဌာနတွင် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်၍ နယ်

တကာပြောင်းရသည်။ မိလှိုင်က အသွားနှင့်ငယ်ငယ် ကတည်းက အတူနေလာ

သူဖြစ်၍ အဝေတို့နှင့် လိုက်မသွားဘဲ အသွားနှင့်သာ နေကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အသွားကို အမေကြီးဟုသာ မိလှိုင်က ခေါ်သည်။ အသွားတွင် သားသမီး

ငါးယောက်ရှိသည်။ မိလှိုင်တို့အဝေက

သားအကြီးဆုံး၊ အဝေတစ်ယောက်သာ အဝေတွင်ရှိသည်။ မိလှိုင်က မြေးဦးဖြစ်၍ အသွား၏အချစ်တော်၊ မခွဲနိုင်သဖြင့် အသွားနှင့်အတူ နေရစ်ခဲ့ခြင်းပင်။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် အသွားနှင့်မိလှိုင်သာ အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည်။

အသွားက ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်ကို ပြောပြသည်။ ပုံပြင်မဟုတ်သော်လည်း နားထောင်လို့ ကောင်းလောက်အောင်

ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်လေးတွေ ဖြစ်သည်။ အသွားပြောပြသော အဖြစ်

အပျက်လေးသည် မိလှိုင်အတွက် စဉ်းစားစရာ အကွက်ကလေးများ ဖြစ်လာ

သည်။

☆☆☆

“မအီရယ်... ညည်းကလေး အမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပူဆာရတာလဲ။ ရွာရိုး

တစ်လျှောက် ရွာတကာလှည့်ပြီး ဈေးရောင်းနေရတာ ဘယ်မှာ သူများလို

အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး သင်္ကန်းကပ်တာတို့ ဘာတို့ လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ရွာဦး

ကျောင်းမှာပဲ စုပေါင်းပြီး သူများတွေ လုပ်သလို လုပ်ကြတာပေါ့”

အစ်မမယ်မိက မအီကို နားမလည်

ရန်ကော မိသားစု အခြေအနေကို သေချာရန်ကောဟု ပြစ်တင်စကားဖြင့် ဖြစ်နိုင်သော အနေအထားကို ရှင်းပြသည်။

အိမ်ကလည်း သူ ဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒတို့ ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်သည်။ နှစ်

တိုင်း ရွာဦးကကျောင်းတွင် စုပေါင်းပြီး ဖိဆိုသင်္ကန်းကပ်ကြသည်။ တစ်အိမ်

ထပ်ပြီးတစ်ကျပ်ဖြင့် သုံအလှူကြီးကို လှူကြခြင်းပင်။ ဒီတစ်ခါတော့မအီက

သင်္ကန်းတစ်စုံကို ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်အား ကပ်လှူချင်သည်။ အစ်မ

မယ်မိကို သူ့ဆန္ဒအား ဖွင့်ပြောသည်။ သင်္ကန်းတစ်စုံကို ငွေသုံးလေးဆယ်

(ဟိုတစ်ချိန်က) ပေးရသည်။ တစ်နေ့တုန် ဈေးရောင်းခါမှ လေးငါးကျပ် ခြံတ်

သည့်အချိန်တွင် တစ်ဦးတည်းအလှူအတွက် မစဉ်းစားနိုင်။

“ကဲပါအေ... ညည်းညနေကျရင် အမေ့ကို ပြောကြည့်ပေါ့” အဝေကတော့

အမေ့သဘောပဲနေမှာ။ အဝေက လူအားအချိန်တန်သူစားရရင် ဘာနဲ့စားရ

အချ ကျေနပ်နေတာ။ အမေ့ကို ပြော

မည်

“အစ်မမယ်မိ... ကျွန်မက မိသားစု

တစ်စုလုံး တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါလောက် စိတ်တိုင်းကျ အလှူလှူချင်လို့ပေါ့”

“အတော့... အပေါ့မအီရယ်”

အစ်မမယ်မိက ဆန်ကောထဲတွင်ရှိ ပဲကြီးများကို နို့ဆီခွက်နှင့် ခြင်တာ

တောင်းထဲသို့ ထည့်နေသည်။

အမေက ဒီနေ့ ဟိုဘက်ရွာသို့ ဈေးသွားရောင်းသည်။ အရင်လက ဈေးကြီး

အကျန်ကိုလည်း တောင်းရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုရွာမှာပင် ဒီနေ့ည ညအိမ်

မည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ အဝေကတော့ ရွာထဲသို့ သွားသည်။ ရွာဦးကျောင်း အလှူ

ကိစ္စအတွက် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ... ထင်းသွားကောက်ဦးမယ်”

“အေး - အေး”

အိမ်နောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့စဉ် နေမိုးသာလျှင် ရောင်းသက်တွင်

ထင်းခြောက်တွေ ပေါသည်။ ညနေရေချိုးချိန်ဆိုလျှင် လူများသည်။ ယခုလို

မနက်ထမင်းစားပြီး ချိန်တွင် လူသိပ်မလာ။ မအီတို့အိမ်က ရွာထဲနှင့် အနည်း

ငယ်လှမ်းကာ ခြံဝင်းကျပ်သည်။ အစ်ကို

နီးထူးကသူ့ဖေဖေကွမ္မာများရွာသို့ပြောင်းသွားသည်။ အစ်မမယ်မိကလည်း ယာခင်းကိုတခြားသူထံတွင်အတားလက်စားလိုက်လုပ်သည်။

“အမိ - အမိ - မအိရေ”
ရောင်းဘက်သို့ ရောက်လာသည့် အခါ နားထဲတွင် ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ လှမ်းပြီး ဟိုဟိုသည်သည် မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် လူရိပ်တစ်ခု၊ မှန်မှန်ဝါးဝါး၊ ပီပီပြင်ပြင် တောက်၊

“အမိရေ - အမောင်နားကို လာခဲ့ပါလား။ အမောင်အမိကိုစောင့်နေတာ။ အမိကိုအမောင်ကူညီချင်လို့ပါ”

နောက်ထပ်စကားသံက မအိနားသို့ တစ်ပြီး ပြောနေသလိုလို မရဲတရဲနှင့် ရှေ့တစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း တိုးလျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျောက်တုံးပေါ်မှ အခိုင်ကတော့ရှိဆဲ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောက်တုံးနားသို့ရောက်လာသည်။ နီးနီးကပ်ကပ် တော့မဟုတ်။ ခပ်ဝေးဝေးကပ် လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒီအသံမျိုး မအိဟိုသခင်အိပ်မက်မက်ပြီး ကျောက်တုံး

နားသို့ ရောက်ပြီးကတည်းက မကြားရသည်မှာ ကြာပြီ။ နောက်ထပ်အိပ်မက်လည်း မမက်တော့၍ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်သည်။ ကျောက်တုံးပေါ်မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရရှိထားသည့် အိတ်ကလေးပင် မအိတစ်ခါမျှ ဖွင့်မကြည့်မိ။ အိပ်မက်လိုလို နေ့ခင်းဘက်ကြီး အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး ရင်ဘတ်ထဲ ရောက်နေသည့်အိတ်ကိုထန်းခေါက်စာထဲတွင် အမေတို့၊ အစ်မ မယ်မိတို့မမြင်ခင် အလျင်အမြန်ဖွက်ပြီး သိမ်းလိုက်ရ၍ သတိမရတော့ဘဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်မိသည်။

“အမိက ...အမောင်ကို မေ့နေပြီနော်”

အသံက ဆိုနစ်ကြေကွဲသောအသံ ကျောက်တုံးနားသို့ မကပ်သေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ မအိရစ်ကြည့်နေသည်။ ထင်းကောက်ဖို့လည်း သတိမရ။

“အမိရယ် - အမောင်ကတော့ အမိကိုနေ့တိုင်းသတိရနေတာ။ အမိမှာ လာမလားဆိုပြီး အမောင်မှာဒီကျောက်တုံးမှာလာပြီး မျှော်နေတာ။ အေးလေ

အမိနဲ့အမောင်က ဘဝခြားနေသူကိုး”
အရိပ်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် မအိဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ သူမှသူ၊ အိပ်မက်ထဲကလူ၊ ဟိုတစ်ခါကကျောက်တုံးနားမှာတွေ့တဲ့သူ ခေါင်းပေါင်းစနှင့်လူ၊
“အမိ...လာလေ လာပါ။ အမိကို အမောင် အန္တရာယ် မပြုနိုင်ပါဘူး။ အမိအလှူတစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်... ဘယ်သူလဲ ကျွန်မစိတ်ကူးတာကို ရှင်ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်”
မအိစိတ်ထဲတွင် ထိုသူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထူးဆန်းနေ၍ စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိသည်။ နှုတ်ကတော့ ဘာစစ်ခွန်းမှ မဟာသလို ခြေလှမ်းကလည်း ရှေ့ဆက်မတိုးဘဲ ရပ်မြဲရပ်လျက်။

“အမိ... ဘာစိတ်ကူးတယ် အမိရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ် ဆိုတာ အမောင်က အလိုလိုသိနေတယ်”

“အို... ဘာဖြစ်လို့ သိရတာလဲ။ တွန့်မနဲ့ရှင်က ဘာမှ ပတ်သက်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အမိရယ် ပြောရက်လိုက်တာ -

နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာလို့ လွမ်းဆွေးနေရတဲ့သူပါ။ အမိနဲ့အမောင်တို့တာယိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေး။
မအိတုန့်လှုပ်သွားသည်။ အသွယ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော်လာပြီး ယခုထုတ်ထိသူမှာချစ်သူ မရှိသေး။ ဘာကြောင့်များ ဒီအရိပ်လိုလိုလူက သူနဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ပါသည်ဟု ပြောနေရသလဲ။

“အမောင်ပြောတာကို အမိ - အိုအားသင့် သွားမှာပဲ နော်။ သံသရာအဆက်ဆက် နိဗ္ဗာန်မရောက်ခင်စစ်ကြားမှာ အမိနဲ့အမောင်တို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရတယ်လေ”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

“အမောင်ပြောပြချင်ပါတယ်။ အမိနားထောင်နိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

မအိစဉ်းစားလိုက်သည်။ သူပြောပြတာကို နားမထောင်နိုင်၊ အချိန်လည်း မရှိ။ အစ်မမယ်မိက စိတ်မချဘဲ အချိန်ကြာလျှင် သူ့ကို လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေတာတွေ့လျှင် တစ်မျိုး ထင်ဦးမည်။

“ကျွန်မ... သွားတော့မယ်။ ထင်းတောင်မကောက်ရသေးဘူး”

“အမိဆန္ဒကိုအမောင်ကူညီပါမယ်။ အမိကို လှူချင်သလိုလှူနိုင်အောင် အမောင် ပေးထားသားပဲ။ အမိ ကြိုက်သလိုထုတ်ယူသုံးစွဲပေါ့”

မအိ သူ့အပြောကို မစောင့်ဘဲ ရသလောက်ထင်းကို ကောက်ယူပြီး အိမ်ပြန်ရန်အတွက် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် တစ်ခုခုကို ခလုတ်တိုက်မိသလိုဖြစ်ကာ အလန်တကြား ဖျက်လှန်တိုက်မိသွားသည်။

“ဟဲ့-အမိ...အမိအမလေး-ဘယ်လိုများ ထင်းခြောက်တွေ သယ်လာသလဲ မသိဘူး။ ထင်းတွေရော သယ်လာတာမောလို့အိပ်ပျော်နေသလား။ အမေပြန်လာဖို့ မီးဖိုချောင်လာကြည့်တော့ ညည်းကို ထင်းပုံနားမှာ အိပ်ပျော်နေလို့ဆိုပြီး ငါ့ကို လာပြောတယ်။ ဖြစ်ရလေ မအိ ရယ်။ ဒီလောက်များတဲ့ထင်းတွေကိုတစ်ယောက်တည်း သယ်ရသလား။ ငါလည်း ဝိုင်းကူ သယ်မှာပေါ့။ အော်ခေါ်လိုက်ရောပေါ့။ ဘယ်လို

များ သယ်လာတာလည်း ငါ တောင်မမြင်လိုက်ဘူး”

အစ်မမယ်မိက ပန်းလှုပ်နီးလိုက်သည်။ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားသလိုပင်။ မအိဘေးနားတွင်လည်း ချောင်းစပ်နားတွင်မျောပါပြီး ခြောက်သွေ့နေသော ထင်း၊ သစ်ကိုင်းတို့၊ သစ်ကိုင်းစတွေက တစ်ဝိုက်တစ်ပင်။ သူ့ဘယ်လိုသယ်လာမိသည်မသိ။ သူ သတိရသည့်ကအိမ်ပြန်ဖို့ရာ လှည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ခလုတ်တိုက်မိသလိုဖြစ်သွား၍ ယောင်ပြီး မျက်လုံးမှိုက်လိုက်သည်ကိုပင်။

“အစ်မမယ်မိ...ဒါတွေ ကျွန်မသယ်လာတာ ဟုတ်လား”

“အေးလေ ... ညည်းပဲ ထင်းသွားရှာဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ ငါလည်း ပဲရွေးနေတာနဲ့ ကြာသွားတယ်။ ဒါတွေ - ငါ့ညီမရယ်ညည်းသယ်လာတာ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူသယ်ရဦးမှာလဲ”

မအိဘာမှထပ်မပြောဘဲမီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ လာခဲ့သည်။

“အမိ...လှူချင်သလောက်လှူနိုင်အောင် အမောင် ပေးထားသားပဲ”

ဒီစကားကို ပြန်ကြားရ၍ ထန်းခေါက်ဇာထဲတွင် သူ သိမ်းထားသည့် ကြိုးရှုံ့အိတ်လေးကို သတိရကာ သူထုတ်ယူလိုက်သည်။ အိတ်လေးမှာ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာ ရှိသည်။ ရှုံ့နေသည့်ကြိုးကို ဖြေ၍ အထဲသို့ လက်နှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှလက်ကို ပြန်ထုတ်လိုက်စဉ်တွင် လက်ထဲတွင် ပါလာသည်တို့က သူ အံ့အားသင့်လောက်အောင်ပင်။

“ညည်း...တကယ်ပြောတာလား- အမိဖြစ်ကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားအေ”

မအိ၏ စကားကို အမေက မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်နှင့်မေးလာသည်။ အမေက ရွာတကာလှည့်ပြီး ဈေးရောင်းသည်။ ကုန်ပစ္စည်းနှင့် စပါးလဲလှယ်သလို ငွေကြေးနှင့်လည်း ရောင်းသည်။ အကြွေးလည်း ပါသည်။ လက်ငင်းသည်း ရှိသည်။ မမိတ ယာခင်းအငှားဆိတ်ပေါင်းသင်၊ လက်စားလိုက်လုပ်သည်။ အစ်ကိုဖိုးထူးတို့က ယောကွမ

ရွာတွင် သွားနေကြလျှင် မမိက တခြားယာခင်းမှာပင် လက်စားဝင်လုပ်သည်။ အမေက ဈေးရောင်းဖို့အတွက် မြို့ဝေါ်သို့ တစ်ပတ်တစ်ခါ ပစ္စည်းထွက်ဝယ်သည်ကလွဲလို့တခြားအလုပ်ကို လုပ်သူမဟုတ်။

“အမေ ... ကျွန်မ ရွာဦးကျောင်းမှာ သက်န်းကပ်ပြီး ဆွမ်းကျွေးမယ်”

ဝမ်းအနိုင်နိုင် ရှာဖွေနေချိန်တွင် ထိုသို့ ပြောလာသဖြင့် အမေကအံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်ခြင်းပင်။

“သမီးလေး စိတ်ဆန္ဒရှိတာကို အဖေတို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အလှူတန်းကြီးတစ်ခုလုံး လုပ်ဖို့ဆိုတာကိုတော့ အဖေတို့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့လဲ သမီးရယ်”

အမေက အမေ့ကုန်ပစ္စည်းများကို စာရင်းမှတ်ပေးနေရင်းက ညှိုးငယ်စွာ ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မ... တကယ်တတ်နိုင်လို့ပါ အမေရယ်။ တစ်ခုပဲ အဖေ ကူညီပါ။ ကျွန်မကို မြို့လိုက်ပေးပါ။ မြို့မှာ လူအိတ်ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ ကျွန်မတို့ယ်တိုင် ဝယ်ချင်လို့ပါ”

“မြို့ကို လိုက်ပို့ရတာ မခက်ပါဘူး။ သမီးမှာ ဝယ်ဖို့ ငွေကြေးက အလုံ အလောက်ရှိလို့လား”

“အဖေရယ် ... မပူပါနဲ့”

မအိက ဘာမှ အခက်အခဲမရှိ၊ အဆင်ပြေလှသော ဟန်အမူအရာနှင့် အဖေ့ကို ပြောလိုက်သည်။ အဖေနှင့် အဖေက မအိကို နှစ်ယောက်စလုံးပြိုင် တူ လှမ်းကြည့်ကာ မဝေခွဲတတ်သော အသွင်နှင့်အင်မငယ်မိကတော့ညနေစာ ထမင်းစားပြီးတာတည်းက ဟောဟောနှင့် အခန်းထောင့်တွင် ဈာန်ကြမ်းတစ်ချပ် ဝင်းတာ အနားယူလေ့ရှိပြီ။

“ပိုက်ဆံအတွက် ဘယ်သူ့ဆီက သမီးလှည့်မှာလဲ။ ရွာထိပ်က ကုန်စုံဆိုင် တကော့ အကြွေးပျားနေပြီ”

“ဘယ်သူ့ဆီကမှ မယူဘဲ သမီး ကိုယ်သမီးအားကိုးပြီးလုပ်မှာပေါ့။ အမေ ကုန်စုံဆိုင်ကလူကလည်း အကြွေးယူ ငါပျားလာတော့ ပေးချင်တာမှ မဟုတ် တာ။ ဒီတစ်ခါမြို့တက်ပြီး အလှူအတွက် ပစ္စည်းလည်း ဝယ်မယ်။ အဖေ့နဲ့ အမေ ရယ်။ အစ်မမယ်မိတို့အတွက်ပါ အဝတ် အစားတွေပါ ဝယ်မယ်။ ပိုက်ဆံပိုလာ

ရင်တော့ အမေကုန်စုံဆိုင်က အကြွေးကို ရသလောက်ဆပ်လိုက်မယ်လေ”

မအိ၏ ပြောစကားကို အဖေကော အမေပါ လုံးဝ မယုံကြည်ဘဲ မအိ ပြော ချင်ရာစကားကို ပြောနေသည်လို့ပင် သတ်မှတ်လိုက်သည်။ မအိက အဖေ နှင့်အမေတို့ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဆေးပေါ့ လိပ်သောက်ရင်း အနားယူနေစဉ်ချိန်မှာ အိမ်အနောက်ဘက်သို့ သူ ထွက်လာခဲ့ သည်။ သူစိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ဦးကို သိပ်တွေ့ချင်နေသည်။ ထိုသူက အိမ်မက် ထဲတွင်လိုလို၊ အပြင်မှာလိုလိုတွေ့လိုက် ရသော အမောင် (သို့မဟုတ်) အိပ်မက် ရှင်း၊ ကျောက်တုံး ပေါ်မှာ ရရှိသော နိဗ္ဗာန် ရောင်ကြိုးရှုံ့အိတ်လေးထဲမှ ပစ္စည်းတွေ ကို မအိ တွေ့ပြီးမြင်ပြီး မြင်သည်။

“အမောင် ... ကျွန်မ အမောင်နဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ”

ညနေစောင်းသွားပြီအလင်းရောင် ပင် သိပ်မရှိတော့။ ချောင်းရိုး တစ်လျှောက် ရောင်းကမ်းနံဘေးတွင် လည်း ဧရခပ်သူတွေ ပြန်တုန်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးနှင့်ဂူကြီးရှိရာဆီသို့ မအိ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ မြေအောက်

“ကောင်းပြီ ... ကျူးကျော်သူတို့ ဝင်ရောက်ပါပါက အဆင်သင့် ခုခံ တိုက်ထုတ်ရန်အတွက် အမြောက်ကြီး (၆၄)လုံးကို အဆင်သင့် တပ်ဆင်ထားပြီး ဆိပ်ငယ်ရပ်ကို ဖြိုဖျက်ပြီး သူတို့များ ဆောက်လုပ်ထား တစ်ဖန် အမြောက်ငယ် (၃၅)လက်၊ အမြောက် (၃၀) ကျော်တို့ကို ပူးဘုရားအရောက် သယ်ယူချထားစေ”

လိုလို၊ လေတိုးသံလိုလို မအိနားထဲတွင် ကြားရသည်။ ဘယ်နားဆီကတော့မသိ၊ ကြားတော့ ကြားရသည်။

“အမောင် ... ကျွန်မ အလှူလုပ် ခလို့အမောင်ဆီကိုလာပြီး အကြောင်း ကြားတာ”

မှိုန်ဇေျာ့ဇေျာ့ အလင်းရောင် အောက်တွင် မအိအသံက တိုးတိတ် ညင်သာစွာပင်။ တစ်ခါမဟုတ်၊ နှစ်ခါ မဟုတ်၊ အရိပ်လိုလို၊ အသွင်သဏ္ဌာန် ခိုလိုထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပြီး အိပ်မက် ထဲတွင်လည်း အမောင်ရုပ်သွင်ကိုခေါင်း

ပေါင်းစနင့်လည်းကောင်း အရပ်ခြင်ခြင် လူညံ့ဟန်ထွားထွားအဖြစ်နှင့်လည်း တွေ့ထားပြီးဖြစ်၍ မအိစိတ်ထဲ စိုးရုံ့ စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တို့က မရှိတော့ပြီ။ ပြောရကြေးဆိုလျှင် ရင်ထဲတွင် ဖော်ပြ နိုင်ကောင်းမဟုတ်သော သံယောဇဉ် ပင်ရှိနေသလိုပင်။

“အမောင်ရယ်... ကျွန်မ လှူမယ့် ကိစ္စလေးမှာ အမောင် ဘာများ ပြောလို့ သလဲဟင်”

“အမိရေ... အမိ”
“ဟင်... ဒါ အမောင်အသံ အိပ်ခတ်

ထဲမှာရာရာအပြင်မှာရာရာခေါ်တဲ့အသံပါ။
အမောင် ... အမောင် ဘယ်က ကျွန်မ
တို့ ခေါ်နေတာလဲ။ ဟင် - ကျွန်မကို
လာတွေ့ပါ။

ခေါ်နေစဉ်မှာပင် မအိအနားသို့
လေအေးအေးစိမ့်စိမ့် ဖြန်းပက် ရိုက်
တိုက်သွားသည်။ မအိကိုယ်လေးတွင်
ကြက်သီးမွေးညင်းထားသွားသည်။ ရင်
ထဲတွင် ချိန်းမြဲမြဲကို ခံစားလိုက်ရသည်။
နဖူးဆံဝလေးကို လေတိုး သွားသလို
လိုလင်း။ အခါနာခေါင်းတွင် အမွှေးရနံ့
ထိန်းတံတံထဲသွင်းလာသည်။

“အမိ - အမိ - အမောင် ဒီမှာ”
အသံကြားရာသို့ ကြည့်လိုက်စဉ်
နေဝင်ရံတရာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ အလင်း
ရောင်အောက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးနားတွင် လူ
တစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ အရပ်မြင့်
မြင့်၊ ပန်းနုရောင်ပုဝါကို ခေါင်းတွင်
ပေါင်းထားသည်။

“အမောင် ... ဆိုတာလားဟင်”
“ဟုတ်ပါတယ် အမိရယ် - အမိ -
သိပ်တွေ့ချင်တဲ့ အမောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့
အမိရဲ့အနားကို အမောင် ဒီထက် ပိုကပ်
လာခွင့် မရှိလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရှင်ရယ်”
“အမိနဲ့အမောင်က အခြေအနေ
ချင်းက အရမ်းကွာခြားနေပြီ။ အမောင်
လေ အမိအပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာက
တွယ်တာမို့ရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့်
အမိရှိရာကို အမောင် လာနေရတာ။
အမောင်မှာ တာဝန်တွေ များလှတယ်။
အမောင်ထက် မြင့်မြတ်သူတွေက
အမောင်ကို ပေးထားတဲ့ တာဝန်တွေကို
လစ်ဟင်းလို့မရဘူး”

“ကျွန်မ... မေးပါရစေ အမောင်ဆို
တဲ့ရှင်ရယ်။ ဘာကြောင့်များ ကျွန်မတို့
ဒီလောက် ကူညီရတာလည်းဟင်”
“အမောင်ပြောရင် အမိယုံချင်မှ
ယုံမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းရာတော်
က...”

ရင်ထဲတွင် မချီအောင် ခံစားရ
သည်။ အစဉ်အဆက် အုပ်ချုပ်လာခဲ့
သည့် မြို့ဝန်ဦးဒိန်းကျော်မှစ ထမု
မိမိလက်ထက် အထိ မြို့ဝန်ဆောင်
ပေါင်း (၁၈)ဆက်၊ နှစ်ပေါင်း (၆၇)နှစ်
တိုင်တိုင် မြို့တံမြို့တို့ မြန်မာမင်း
ခန့်သော မြို့ဝန်အဖြစ် အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

မြို့ဝန်အဖြစ် ဦးမြတ်လေးသည် ခရစ်
သက္ကရာဇ် (၁၈၁၉)ခုနှစ်တွင်
မြို့ဝန်ဖြစ်လာသည်။

“လူအပေါင်း သွားရေးလာရေး
အဆင်ပြေစေဖို့ နောက်လည်ရပ်မှာ
တံတားတစ်ခု ထိုးရမယ်။ မြိတ်မြို့
အရှေ့မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ တောင်
ငါးလုံးပေါ်မှာလည်း ဘုရားစေတီငါးဆူ
တည်စေ...”

မြို့ဝန်ဦးမြတ်လေးသည် မိမိအုပ်
ချုပ်စဉ်အတွင်း မြိတ်မြို့အား စည်ကား
ဖွံ့ဖြိုးစေရန်အတွက် စီစဉ်လေသည်။
မိမိစီစဉ်ညွှန်ကြားမှုမှန်သမျှကို နောက်
တော်ပါ တပ်မှူးမင်းသူရက အစီအစဉ်
မှန်သမျှ ဖြစ်မြောက်အောင် ဇန်တီးပေး
သည်။ ဒါကလည်း မြရွက်လွှာ၏မျက်နှာ
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြရွက်လွှာသည်
မြို့ဝန်မင်း၏ သွေးနီတော်စပ်၍ အိမ်
တော်ပါမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ အတွင်း
သဘောဖြူစင်သလို ရုပ်ရည်ရူပကာ
တလည်း လှပ ချောမွေ့သည်။ အသား
အရေကကြည်လင်သန့်စင်သည်။ မိန်းမ
ဘုရား၏အင်္ဂါရပ်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ အရပ်
အနိမ့်လွန်း။ မမြင့်လွန်း။ ဝင်းဝါသော

အသားအရေနှင့် မိန်းမချောလေး ဖြစ်
သည်။

“အမောင်ရယ် ... ဘကြီးဘုရားရဲ့
စေခိုင်းတဲ့တာဝန်ကို ပြီးပြည့်စုံအောင်
ဆောင်ရွက်ပါနော်။ ဒါမှ ဘကြီးဘုရားက
အမောင်နဲ့ မိမိကို စိတ်ကြည်ဖြူမှာ”

“အမောင်က မိမိကိုချစ်ရတော့တာ
မဆို မိမိ သဘောပဲ ဖြစ်စေရမှာပါ”

“ဒီကလည်း အမောင်ကို ချစ်ရတဲ့
သူပါနော်။ အမောင်ဘက်ကရည်းတစ်
ဖက်သတ် မဟုတ်ပါဘူး”

“မောင် ... ယုံပါတယ် အမိရယ်။
အင်း... အမောင်တို့တိုင်း ပြည်ကြီးလည်း
နယ်ချဲ့ကျူးကျော်မှုကို ခံနေရပြီ။ ဒါတို့
မြို့ဝန်မင်းကလည်း စိတ်မအေးနိုင် ဖြစ်
နေတယ်”

မှန်ပါသည်။ သက္ကရာဇ် (၁၁၈၆)
အေဒီ (၁၈၂၄) မြို့ဝန်ဦးမြတ်လေး အုပ်
ချုပ်ပြီး ငါးနှစ်အကြာတွင် အင်္ဂလိပ်တို့၏
ပထမအကြိမ် ကျူးကျော် စစ်ပြုခြင်းကို
မြန်မာတို့ ခံရလေသည်။

“တောက် ... ရိုင်းလိုက်လေ”
“ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း ခေါက်
တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း နှုတ်မှ

ခေကျမနပ်တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းနှင့် ရင်တွင်းခံစားချက်ကို ဖွင့်ထုတ်နေသော မြို့ဝန်ဦးမြတ်လေးအား တပ်မှူးလေးမင်းသူရက ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“အခု ... ဟံသာဝတီနဲ့အင်္ဂါမြို့တော်ကြီးကိုသင်းတို့နယ်ချဲ့တွေကဝင်ရောက်တူးကျော် တိုက်ခိုက်နေပြီ။ သည်တော့ ငါတို့ကလည်း ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာလုံခြုံမှုအတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရမှာပဲ”

“မှန်လှပါ— မြို့ဝန်မင်း၏ အမိန့်ထောက်အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ပါမယ်ဘုရား”

“တောင်းပြီ ... ကျူးကျော်သူတို့ဝင်ရောက်လာပါက အဆင်သင့် ခုခံတိုက်ထုတ်ရန်အတွက် အမြောက်ကြီး (၆၄)လုံးကို အဆင်သင့် တပ်ဆင်ထားပြီး ဆိပ်ငယ်ရပ်ကို ခြံဖျက်ပြီး သူရဲမိုများ ဆောက်လုပ်ထား၊ တစ်ဖန်အမြောက်ငယ် (၃၅)လက်၊ အမြောက် (၃၀) ကျော်တို့ကို သူးသုရားအရောက်သယ်ယူထားစေ”

မြို့ဝန်မင်း စေခိုင်းသည့် တပ်မှူး

လေးမင်းသူရ အပါအဝင် စစ်မှုထမ်းတို့က အစီအစဉ်ပြုလုပ်ကာ ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ထို့ပြင် မြို့ကာကွယ်ရေးအတွက် တနင်္သာရီမြို့မှ လူများကိုပါ ဆင့်ခေါ်ရာ မလိုက်နာ၊ ငြင်းဆန်ကာ မိန်းမယောက်ျားဟူသမျှကိုဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လေသည်။

“တောက် ... ရိုင်းလိုက်လေ - ရိုင်းလိုက်လေ - အသားထဲကထွက်တဲ့သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်း၊ သင်းကို အမိအရဖမ်းမယ်”

ထိုသို့ စစ်ပြင်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် ထားဝယ်မြို့မှ ရေဝန်ဖြစ်သော မောင်ခါဆိုသူသည် သစ္စာဖောက်ပြီး ထားဝယ်မြို့ဝန်ဦးရွှေထုပ်အားဖမ်းကာ မြို့ဝန်နှင့် တကွ ထားဝယ်ကိုပါ နယ်ချဲ့တို့လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်သည်။ သတင်းဆိုးအား မြိတ်မြို့ဝန်ဦးမြတ်လေးက ကြားရလေသည်။ ထိုသတင်းကိုကြားလျှင်ကြားချင်း ဦးမြတ်လေးရင်ထဲ ဖော်မပြုလောက်အောင် ကြေကွဲခံစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်လေ့ (၃၀)၊ လူအင်အား (၁၀၀၀၀) နှင့် ထားဝယ်သို့ ချီတက်လာသည်။ သို့သော် မလိကျွန်း (ထားဝယ်ကျွန်း)သို့

ရောက်သည်တွင် အရေးပေါ်သတင်းကြားရပြန်သည်။

“ဟဲ့ ... မင်းသူရ - ဘယ်အရေးကိစ္စနှင့်အလျင်အမြန် ရောက်လာရသလဲ၊ ငါသိအောင် လျှောက်စမ်း”

“အရှင် ... နယ်ချဲ့တို့က ဘာကြံစားတပ်များ မြိတ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလို့ လာနေပါပြီ”

ထိုသို့ သတင်းရသည်နှင့် မြိတ်မြို့သို့ လမ်းကြောင်းပြန်လှည့်ကာ မြို့တွင်းမှ ခုံခံတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

“ဟဲ့ ... သင်းတို့အင်အား ဘယ်လောက်လဲ - လျှောက်စမ်းသေချာသိရအောင် အထောက်အတော် လွှတ်စုံစမ်းစေ”

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမိုင်းလ်(စ်) (Lt Col Miles) ဦးဆောင်သော အရှေ့အိန္ဒိယတပ်မှူးဗိုလ် မာကျူရီတို့ တသော်သည်တပ်ရင်း(၉)မှတပ်သား(၉)မှ တပ်သား (၃၇၀)ဖြင့် မြိတ်ရေပြင်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

“မောင်မင်းမြတ်လေး... မင်းတို့အင်အားနဲ့ကျွန်ုပ်တို့ကိုမရပ်နဲ့လက်နက်ချပြီး မြို့ကိုအပ်ပါ”

“မအပ်ဘူး ... ဘယ်တော့မှ အညံ့

မပ်ဘူး၊ တိုက်ရင်းနဲ့ အသေခံမယ်။ အဲဒါ မြန်မာသွေးပဲ”

မြို့ဝန်ဦးမြတ်လေးက ငြင်းဆန်ပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ ရှိသမျှ အင်အားကို စုကာ တိုက်သည်။ သို့သော် စစ်ပွဲဆင်နွှဲနေစဉ်အတွင်း မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းချလာသည်။

“အရှင်မြို့ဝန်မင်းဘုရား မိုးရေဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ အမြောက်သေနတ်တွေဝပ်၍မရတော့ပါဘုရား”

“လက်နက်မရှိရင် ဓား၊ လှံတွေနဲ့ တိုက်မယ်၊ ဓားကျိုး၊ လှံကျိုးရင် လတ်နဲ့ထိုးပြီးတိုက်မယ်၊ အညံ့မပ်စတမ်း မြန်မာသွေး ဘယ်လောက်နီသလဲဆိုတာ ပြကြစမ်းမောင်တို့”

ရှိသမျှအင်အားနှင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။ လက်နက်ချင်း၊ အင်အားမမျှ၍ အကျအဆုံးများလာသည်။

“ဝုန်း ... ဒက် - ဒက် - ဒက်”

“ဟာ ... ဗိုလ်လေး ဗိုလ်လေး မင်းသူရ”

မမျှော်လင့်ပဲ ပစ်လိုက်သော နယ်ချဲ့တို့ဘက်မှ အမြောက်ဆန်ကြောင့်

ရဲမက်တို့ အကျအဆုံး များလေသည်။
ထိုအထဲတွင် မြရွက်လွှာ၏ ရှစ်သူ ဗိုလ်
မင်းသူရလည်း ပါသွားလေသည်။

“တောက် ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ -
မင်းသူရရယ်”

အသက်ငွေ့ငွေ့သာ ရှိနေသော
မင်းသူရ၏ လက်ထဲတွင် ဝိုးပဝါစလေး
နှံ့သာရောင် သွေးခြင်းခြင်းရဲနေသော
ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲယူထုတ်ထားသဖြင့်
ဝဝါစတစ်ခုလုံး သွေးတို့နှင့် နီရဲခြုံစုံနေ
သည်။

“မြရွက်လွှာကို ပြောလိုက်ပါ။ ဖြစ်
လေရာသတိတိုင်းမှာ ဆုံပါရစေလို့ ဆု
တောင်းလိုက်ပါတယ်”

နောက်ဆုံး ရဲမက်တို့ မခံနိုင်တော့
သဖြင့် ဗြိတိန်ကို စွန့်ခွာကာ ထွက်ပြေး
ကြရသည်။

☆☆☆

မအိကို ပြောပြနေသည့် အမောင့်
အသံမှာ ဆိုးနွမ်းကြကွဲနေသည်။ နား
ထောင်နေမိသည့် မအိကိုယ်တိုင်မှာ
လည်း မိမိတကယ်ပင် ခံစားခဲ့ရသလို
ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာဖြစ်လာကာ မျက်ဝန်း
အိမ်မှ မျက်ရည်စို့လာသည်။

“အုမိရယ်”

သစ်ပင်အောက်မှ အမောင်၏
လက်တစ်ဖက်ကမ်းလာသည်။

မအိလည်း သူ့လက်ကို ကမ်းလိုက်
သည်။ လေကို ဆုပ်ကိုင်ရသလိုပင်။
ပန်းပေါင်းစုံအမွှေးရနံ့ကတော့ သင်းပျံ့
လို့နေသည်။

“အလှူလုပ်သမျှတိုင်းမှာ အမောင့်
ကို အမျှဝေပါအမိရယ်”

အသံနှင့်အတူ အမောင်၏ အရိပ်
ပျောက်သွားသလို မအိ၏ မျက်လုံးအစုံ
ကလည်း အိပ်ငိုက်ချင်သလိုလိုဖြစ်သွား
သည်။

“ဟဲ့ ... မအိ - မအိ”

“ဟင် ... ဪ ... အစ်မမယ်မိ”

“ညည်းကလည်း အေ - မီးဖိုချောင်
ထဲလည်း အိပ်ငိုက်တာပဲ။ ကံ ... ထ - ထ
ညည်းကို စကားပြောဦးမလို့တဲ့”

“အလှူကိစ္စပဲ ... ဖြစ်မှာပါ။ မနတ်
ကို ခြံသွားပြီး ပစ္စည်းဝယ်မှာပေါ့လို့
ပြောထားရက်နဲ့ အဖေကလည်းလေ”

“အဲဒါကို ... သိချင်လို့”

“ပိုက်ဆံအတွက်လား”

“အေးလေ”

မအိ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို
ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“သမီး... မနက်ကို တကယ်မြို့တက်
လို့လား။ ဘာနဲ့ ဝယ်မှာလဲ။ ရွာဦး
ကျောင်းဆရာတော်ကို တကယ်ပဲ
လျှောက်လိုက်ရမှာလားဟင်”

“အမေရယ် ... တကယ်ပါ။ ကျွန်မ
သယ်တုံးက လိမ်ပြောဘူးလို့လဲ။ ဆရာ
တော်ကို တကယ်လျှောက်လိုက်ပါ”

“အမေကြီး အဲဒီတော့ မြို့သွားပြီး
ပစ္စည်းဝယ်ဖြစ်လား”

“ဝယ်ဖြစ်တာပေါ့အစုံပဲ။ အားရပါးရ
လှူလိုက်ရသလို သူ့ကိုလည်း အမျှပေး
ဆလိုက်ရတယ်”

“လူတွေက မအံ့သြကြဘူးလား”

“အံ့အားသင့်သလို တချို့က ဓားပြ
ထိတ်မလို့တောင်လုပ်တာ။ အဲဒါအိမ်နား
အောက်ရင် ခွေးနက်ကြီးလေးကောင်ကို
ဆုတ်လုံးဝင်းဝင်းနဲ့ တွေ့ရ တယ်ဆိုပြီး
ဆိုက်ဖြစ်ကြဘူး။ အဲဒါကို နောက်မှ
သိရတိုက်မယ့်သူတွေက ပြန်ပြော
တာ”

“ဒါဆိုအမေကြီးကိုလူတွေတာအချိုး

မျိုးတွေမှာပဲနော်။ ဪ... အမေကြီးရဲ့
အသက် (၉၀)ပြည့် မွေးနေ့လုပ်ဖို့
သင်္ကန်းတို့ဘာတို့ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံပေး
လိုက်ဦးလေ။ မြို့ထဲသွားရင်းဝယ်ခဲ့မယ်”

“ကဲ... ဒါဆို - ဓါတိုင်းလိုပဲ ဒါလေး
ရောင်းလိုက်ပေါ့”

ဟောင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း
မထုတ်မပြုရုံသေးသည့် အဝတ်နီကြန့်နွဲ့
အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ပေးပါ
သည်။ ရွှေရောင်စက္ကူလေးများကို ချေ
မွပြီး လုံးထားသလို သဏ္ဌာန်တူသော
ရွှေလုံးလေးနှစ်ခု။ အနည်းဆုံး တစ်
မတ်သား ကျော်ကျော်လောက်တော့
ရှိမည်ထင်ရသည်။ ဒီအိတ်ကလေးထဲမှ
အလှူလုပ်တိုင်းထုတ်တတ်သည်။ တစ်
ယောက်ယောက်က ခြေကြည့်လျှင်
တော့ အထဲမှ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိပေ။
အသက် (၉၆)နှစ်တွင် အမေကြီး
ကွယ်လွန်သည့်အခါတွင် ထိုအိတ်လေး
ကို လုံးဝမတွေ့တော့ပေ။

လွတ်လပ်ရေးကို လိုချင်သူ

သိန္နဝေ

လွတ်လပ်ရေးကို လိုချင်သူ

သိန္နဝေ

ကျွန်မသည် သည်းထိတ်ရင်ဖို မဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်ဖြစ်ရင်း ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံလေးကို စာဖတ်ပရိသတ်များ သိအောင် ရေးသားတင်ပြချင်လာ သည့်အတွက် သည်ဝတ္ထုလေးကို ရေး ဖြစ်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မ၏မိဘနှစ်ပါးမှာဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သည့် အတွက် တာဝန်ကျရာ ဖော်လမြိုင်မြို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ကျွန်မလည်း ဖော်လမြိုင်တွင် ကျောင်း ထက်ကာ ဘွဲ့ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘွဲ့ ရုတော့မိဘများမှာ အသက် (၆၀) ပြည့် ဆင်စင်ယူခဲ့ပါတယ်။ အခြေချနေထိုင်ဖို့ ဘိုသူနယ်၊ ကိုယ်နယ်မလုဘဲ နှစ်ဦးသား

ဆန္ဒနှင့် သားသမီးများ ဆန္ဒကို ညှိနှိုင်း မေးမြန်းပြီး ပဲခူးမှာ အခြေချခဲ့ကြပါ တယ်။ ကျွန်မမှာ ပဲခူးမှာ သူဝယ်ချင်း အခေါင်းအသင်းမရှိဘဲ အစောင့်မဲ့နေထိ တယ်။ ကျွန်မ အစ်ကိုက သူငှားဖတ် သော ဘာသာပြန်ဝတ္ထု၊ သိုင်းဝတ္ထုများ ကို ပေးဖတ်၍ အပျင်းဖြေခဲ့ရပါတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဘုရားသွားခြင်း။ ဈေး သွားခြင်းလောက်သာ အပြင်ထွက်ဖြစ် ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ လမ်းထဲက မမြင့်မြင့် ဝေတ ကျွန်မကို ဘွဲ့ရထားမှန်းသိလော့ ခြုံနယ်ပညာရေးမှူးရုံးမှာ မူလဟန်ဖြ် ဆရာမတွေ ခေါ်နေကြောင်း သူလည်း

သို့ရထားပြီးဖြစ်၍ လျှောက်မှာဖြစ်ကြောင်း ပြောလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ - သူနဲ့အတူ ဆရာမ လျှောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ခန့်စာရတော့ သူမက ဇောင်းတူနားက ဒီးတောကြီးရွာ ဖြစ်ကြောင်း။ ဝေး၍မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြောလာပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ထန်းတောကြီးတိုက်နယ် ကျေးရွာက တစ်ဆင့်သွားရတဲ့အောက်ဘက် () ရွာလေးပေါ့။ ကျွန်မတို့က ထန်းတောကြီးရွာလည်းမကြားဖူးဘူး။ () ရွာလေးမကြားဖူးဘူးဆိုတော့ သွားရမည့်လမ်းခန့်အခြေအနေကို လိုက်မေးမြန်းရပါတယ်။ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မပြောထတ်ဘူးလေ။ မသွားဘူးကြတာကိုး။ မြင့်မြင့်ဝေဝေ အကြံပေးတယ်။

“မစုရေ - လမ်းထဲမှာ မေးမနေနဲ့။ ဘယ်သူမှ အဲဒီရွာ မရောက်ဖူးဘူး။ ပြန်ယံပညာရေးမှူးရုံးမှာမေးတာပိုသေချာတယ်” လို့ပြောပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ပညာရေးရုံးသွားမေးတော့ သုံးရက်တောင် ကြာနေပြီ။ “ဘာလို့နောက်ကျနေတာလဲ။ အဲဒီရွာကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆရာမ အသစ်နှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ဒီမနက်ပဲ သွားပြီ” လို့ပြောပါတယ်။

ကျွန်မလမ်းထဲမှာတင်မေးပြီးရက်တွေ ကြာခဲ့တာပေါ့။ ဆက်ပြီး “ဒီရုံးအနောက်ဘက်မှာမနက်ဆိုရင် (၉)နာရီလောက် ထွက်တယ်။ တစ်နေ့လုံးမှ တစ်စီးတည့်ရှိတယ်။ ကားပေါ်ရောက်ရင် အဖော်တွေ တွေ့မယ်။ သံစုံပင် လူကြုံတွေ့ရင် သံစုံပင် ရွာကနေ တစ်ဆင့်သွား ထန်းတောကြီးရွာ လူကြုံတွေ့ရင် ထန်းတောကြီးကနေ တစ်ဆင့် သွား” လို့ပြောပြပါတယ်။ ထပ်ပြီး...

“မိုးတွင်းဆိုရင် စက်လှေနဲ့ သွားလို့ရတယ်။ ကြိုးတံတား၊ အရှေ့ဘက်မှာ စက်လှေဆိပ် ရှိတယ်။ မနက် အစောကြီး ထွက်တယ်။ ပဲခူးကျောင်းကို ချေဆန်တက်ရတာနဲ့ စက်လှေက ကုန်အပြည့် တင်ထားတော့ ကြောက်စို့ကောင်းတယ်။ မသွားနဲ့ - ကားနဲ့သွား ကားလမ်းကလည်း ဇောင်းတူကနေ သစ်ကား၊ ဝါးကားတွေ သွားထားလို့ တချို့နေရာဆိုရင် ချိုင့်က လှဝင်ထိုင်လို့ရတယ်” လို့ အားပေးပါတယ်။

ကျွန်မလည်း အခြေအနေကို အဆင့်မြှင့်တင်ပင်တော့ အဆင်ပြေရင်လည်း မပြေရင်လည်း မလုပ်နဲ့။ အမေလိုက်နာပေးပြီး အခြေအနေကြည့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်တော့

နဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ တားပေါ်ရောက်တော့ သံစုံရွာ လူကြုံတွေ့လို့ သံစုံပင်မှာ ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ ကားက ဇောင်းတူအထိ ဆက်သွားတယ်လေ။ သံစုံပင်ရွာက ကားလမ်းဘေးမှာ ချောင်းရဲ့ ဒီဘက်အခြမ်းပေါ့။ ရွာက ကားလမ်းနဲ့ ချောင်းကြားမှာ ရှိတယ်။ ထမင်းဆိုင်လည်း ရှိတယ်။ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားရင်း ရွာလူကြုံစောင့်တယ်။

ပစ္စည်းရွက်ပို့ပေးတဲ့ လူတွေပေါ့။ ရွာကနေ သံစုံပင်ရွာကို လှည်းလမ်း မရှိဘူး။ လမ်းလျှောက်ရတော့ ပစ္စည်းများရင် အငှားရွက်ပို့ပေးတာပေါ့။ အဲဒီအဖွဲ့နဲ့ ကြုံတော့ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းစက်လှေနဲ့ တူးပြီး ထွက်လာကြတာပေါ့။ ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်၊ ဆုံးတော့ တောတန်းလေးကိုဝင်၊ တောတန်းလေးက ထွက်တော့ တစ်ခါ လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်၊ တစ်ခါ ဝါးတောထဲ ဆိုဝင်၊ ဝါးတောထဲက ထွက်တော့ ဆယ်ကွင်းကို ဖြတ်ရပြန်၊ လှလည်းပိုရင် နေပါပြီ။ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ချင်မိတယ်ပေါ့။ ဒါတောင် ပစ္စည်းတွေ ဆိုဝင်သယ်ပေးထားသေးလို့ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ဆွဲရရင် မလျှောက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ရွာသွားတဲ့ လမ်းတွေကို

မှတ်ရင်းနဲ့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ လမ်းရယ်လို့ ပီပီပြင်ပြင် မရှိပါဘူး။ လူသွားလမ်းကလေးဆိုတော့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းတောင် မရှိပါဘူး။

“ဆရာမ - ရွာရောက်တော့မယ်။ ရှေ့နားက အင်းတွေကျော်ရင် ရွာရောက်ပြီ”

“အစ်မတို့ ရွာကလည်း ရောက်တော့မယ်။ ရောက်တော့မယ်နဲ့ လယ်ကွင်းဖြတ်လိုက်၊ တောထဲ ဝင်လိုက်နဲ့ မန္တလေးတစ်ပြထက် ဆိုးနေပြီ” လို့ပြောတော့...

“ထန်းတောကြီးရွာဘက်က လာရင် ဒီလောက်မဆိုးဘူး။ လယ်ကွင်းထဲ ဖြတ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကားလမ်းဘေးရွာ မဟုတ်တော့ သံစုံပင်ရွာပဲ ဆင်းရတာများတယ်”

ဆက်ပြီး...

“ထန်းတောကြီးရွာက တိုက်နယ်အဆင့် ရွာကြီးလေ။ တွဲဖက် အထက်တန်းကျောင်းရှိတယ်။ ဆေးရုံ၊ ရဲစခန်းရှိတယ်။ အနားက ရွာတွေအားလုံး မူလတန်းအောင်ရင် ထန်းတောကြီးရွာ အထက်တန်းကျောင်းကို သွားကတ်ရတယ် - ဆရာမရဲ့”

“ရွာတွေ အများကြီးရှိသေးလား”

“ရှိုတာပေါ့ - ဆရာမရဲ့ ထန်းတောကြီးအောက်ဘက်မှာ ရွာတွေက သရက်တုန်းရွာ၊ ဝါးပြန်ကုန်း၊ အော်ရောဇာ၊ အောက်ကမ္ဘာရွာတွေပေါ့” လို့ ပြောရင်း “ဆရာမ - ရှေ့မှာ ရွာရောက်ပြီ” လို့ ပြောပါတယ်။

ရွာရောက်တော့ ကျောင်းတက်ချိန် မီလို့ ကျောင်းကို ထန်းလိုက်သွားပါတယ်။ ဆရာကြီးက ဆရာမတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင်း ဒီဆရာမနှစ်ယောက်က ဝဲရပ်တဲ ဝဲဝါဝါလှိုင်းနဲ့ မသုဇာကျော်ပဲ။ ဆရာမအတူတစ်ပြိုင်တည်း ခန့်တာပေါ့။ ဆရာမက ဘာမှမဆက်သွယ်လာတော့ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး အောက်မေ့လို့မစောင့်တော့တာပါလို့ ပြောပါတယ်။ ရွာစံ ဆရာတစ်ယောက်၊ ဆရာမတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျောင်းအုပ်အပါအဝင် အားလုံးခြောက်ယောက်ပေါ့။ ရွာတလည်း အိမ်ခြေတော်တော်များပါတယ်။ ကျောင်းနဲ့နီးတဲ့ အိမ်မှာပဲ အရင်ရောက်တဲ့ ဆရာမတွေနဲ့ အတူနေရတယ်။ အိမ်ရှင်တွေက လယ်ထဲမှာပဲ နေကြတယ်။ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ အိမ်စောင့်ထားတယ်။

သွားရေး၊ လာရေး၊ ဂေတာကလွဲလို့ နေထိုင်လို့ အဆင်ပြေလို့ နောက်သုံး

ရက်နေတော့ အမေလည်း ပြန်ပါတယ်။ ရွာလူကြုံနဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့လည်း နေသားကျလာတော့ ထန်းတောကြီးရွာသွားလည်တယ်။ ဘေးရွာတွေ သွားလည်တာပေါ့။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက သွားလည်ခဲ့တဲ့ ရွာတစ်ရွာက မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ သွားလုံးဝမရှိဘူး။ အစ်ကိုကြီးကတော့ လူပျိုကြီးပါ။ ညီမဖြစ်သူက ဖြူဖြူချောချောလေး။ အိမ်ထောင်နဲ့ ကလေးက (၆) လလောက်ရှိပြီ။ သူတို့မိဘနှစ်ပါးလုံးလည်း သွားလုံးဝမရှိဘူးတဲ့။ ထူးဆန်းတယ်...။

အခု မွေးထားတဲ့ ကလေးလေးက သွားပေါက်၊ မပေါက်တော့ မသိရသေးဘူး။ သူ့အဖေကတော့ သွားပေါက်တော့ အဖေသက်လိုက်ရင်တော့ သွားပေါက်မှာပေါ့။ နောက်ပိုင်းအခြေအနေ မသိခဲ့ရဘူး။ ပြန်လည်း မရောက်ဖြစ်ဘူး။ ထန်းတောကြီးရွာကို သွားလည်တော့ ရွာစံဆရာမက ပြောတယ်။ အဲဒီရွာက ကျောင်းသားတွေက မိုးတွင်းဆို ဖိနပ်မစီးကြဘူးလေ။ စီးစရာနေရာ မရှိဘူး။ လယ်ကန်သင်းပေါ်က ဖိနပ်ကို ငါးခြေလျှောက်ရလို့လေ။ ကျောင်းရောက်မှ ဖိနပ်စီးရလို့ မစီးကြတော့ဘူး။ ဖိနပ်ကို ဂင်ရတာ အလုပ်ရှုပ်လို့တဲ့။ ပြောရင်

ရယ်နေပါတယ်။

ဒါနဲ့ တစ်လတစ်ခါ လစာ ပြန်ထုတ်၊ အိမ်ပြန်ရင်းနဲ့ လမ်းတွေကို မှတ်မိလာပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မပြန်ရဲဘူးပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ပြန်မယ့်အချိန်ရောက်တော့ ဆရာမတစ်ယောက်က မပြန်ဖြစ်ဘူး။ နေသိပ်မကောင်းတာနဲ့ပဲ ဆရာမမသုဇာကျော်နဲ့ အတူပြန်ခဲ့ရင်း အပြန်ကားဂိတ်မှာဆို ညှိနှိုင်းခဲ့ပါတယ်။ နှစ်သားက ဟိုဘက်မြို့စွန်နဲ့ ဒီဘက်မြို့စွန်လေ။ အခုလိုလည်း လိုင်းကားတွေ မပေါ်သေးဘူး။ ဝက်ဘီးကယ်ရီနဲ့ သွားရတယ်။ ပြန်မယ့် နေ့ရောက်တော့ ဆရာမမသုဇာကျော်က ကားဂိတ်ကို မရောက်လာဘူး။ ကားထွက်ချိန်ရောက်တော့ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီးတော့ပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ သံစုံပင်ရောက်ရင်တော့ ထမင်းစားရင်း ရွာပြန်လူကြုံ စောင့်တာပေါ့။ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး။ သံစုံပင်ရွာက လူတွေကလည်း လူငှားခေါ်လို့ မရဘူး။ ဝေးလို့တဲ့။ ချိန်းထားတဲ့ ဆရာမရောက်လောတာကိုလည်း မိတ်တိုတာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဖြစ်ရင်ရာဖြစ်၊ တစ်ယောက်တည်း ပြန်မယ့်ဆိုပြီး အားတင်းပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ဘုရားစာဆိုမယ် မထင်နဲ့၊ ဘုရားစာ

လည်း မဆိုရဲဘူး။ တောထဲမှာ ရဆို ကောင်းဘူးဆိုလို့ ဝက်လှေနေပြန်တဲ့အခါ ဆိုရင် မနားတမ်းဘုရားစာဆိုရတာပဲ။ ရောက်မှရပ်တော့တယ်။ လယ်ထဲဖြတ်ရင်းဆိုလိုက်၊ တောထဲဝင်လိုက်နဲ့ဆိုပေါ့။ တောထဲရောက်တော့ တို့စားလို့ရတယ်လို့ ပြထားတဲ့ စိန်နဘော်ညွန့်ဆိုတာ တွေ့လို့ရူးမယ်လို့ လက်လှမ်းလိုက်တာ။ မြွေစိမ်းလေး ပတ်နေတာမြင်လို့ မြေးလိုက်ရတာ။ ဝါးတောထဲဝင်တော့ အချိန်ရပြီလို့ နားမယ်ကြံခါရှိသေး။ ပိုးနသန်ကောင်တွေ တွေ့လို့ မြေးရပြန်ရော။

လက်ညှိုးလောက်တုတ်ပြီး ထွာဆိုင်သာသာလောက် ရှိတယ်။ ကြားဖြတ်ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီရွာမှာ အပင်ပေါ် (သရက်ပင်) မှာနေတဲ့ ပင်ကုတွေက အမဲရောင်မှာ အဝါစင်းလေးနဲ့ အကောင်လည်း နည်းနည်းကြီးတယ်။ အဲဒါအဆိပ်မရှိဘူးလားလို့မေးတော့ အဆိပ်ရှိလား မရှိလား မသိဘူး။ သူဟာသူ အပင်ပေါ်မှာ နေတာပဲ။ အောက်မှ မဆင်းတာလို့ ပြောပါတယ်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နေစဉ်က လတစ်ခါမှ အောက်မှ မဆင်းပါဘူး။ တစ်ပင်နဲ့ တစ်ပင်ကို အမျှင်တွေ တန်းပြီး အိမ်နဲ့ နေတာပဲ တွေ့ရပါတယ်။

ပျော်စရာကောင်းစွာ

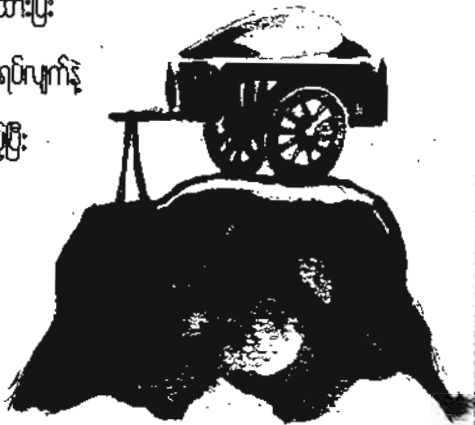
ကလေးတစ်ယောက် ခါးထစ်ခွင်ချီထားပြီး

နောက်မှာလည်း ကလေးငယ်တွေ ရပ်လျက်နဲ့

ကျွန်မကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပြီး

ငါ့ကိုမိသားစု ဝမ်းစာတွေ

ပြန်ပေးထားပေးလို့ ပြောပါတယ်။

အဲ - ဆက်ပြောဦးမယ်၊ ဝါးတော
လေးက ထွက်ပြီး အပင်တစ်ပင်အောက်
ရောက်တော့မှ အထုပ်တွေချပြီး နား
လိုက်ပါတယ်။ ရွာနဲ့နီးပြီလေ။ ရွှေနားဆို
ရောက်ပြီ။ ဇောနဲ့သာ ထွက်လာရတာ၊
ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ပါပဲ။ အဲ - အပင်
အောက်မှာ တွေ့လိုက်ရတာက နွား
လှည်းလေးတစ်စီးပါ။ ကစားစရာအရွယ်
နွားလှည်းသေးသေးလေးပါ။ နွားတော့
ပေါ်ဘူး။ ဒါနဲ့ - နွားလှည်းလေးကို
သေသေချာချာကြည့်မိတော့ နွားလှည်း
ပေါ်မှာ ယိုင်ပတ်လေးကပ်ပြီး စပါးတွေ
ထည့်ထားပါတယ်။ စပါးတွေပေါ်မှာ

တော့ ကြတ်ညွှတ်လေးတစ်ခု တင်လို့မိ။
လယ်သမားကလေးတွေများ ကြုံကြုံ
ဖန်ဖန် ကစားတတ်တယ်လို့ တွေးပြီး
ဆရာမတွေကို ပြခိုလှည်းကလေးကိုယူ
ရွာထဲလာခဲ့ပါတော့တယ်။

ရွာရောက်တော့ ဆရာမ မသူ့စာ
ကျော်ရောက်နေပြီ။

“မသူ့စာ - ဘယ်လိုပြန်လာတာလဲ။
ကျွန်မမှာ စောင့်လိုက်ရတာ”

“အိမ်နားက ကြီးကြီးကရွာပြန်မယ်၊
စက်လှေကြုံရုံတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာ
လိုက်တာ။ မိုးရွာတော့ အကြောင်းကြား
လိုလည်း မရတော့ဘူးလေ”

“အစ်မ - လူကြုံရလာလား။ ဘယ်
သူနဲ့ ပြန်ခဲ့လဲ” လို့ ဆက်မေးတော့ -

“တစ်ယောက်တည်း ပြန်ခဲ့တာပေါ့။
တောထဲမှာ အားငယ်လိုက်တာ” လို့
ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်မလည်း အမောဖြေရင်း နွား
လှည်းလေးကို ထုတ်ပြလိုက်တယ်။
ပေါက -

“လှလိုက်တာ - ဘယ်သူလုပ်ပေး
လိုက်တာလဲ”

“ဘယ်သူမှ လုပ်မပေးလိုက်ဘူး။
လမ်းမှာတွေ့လို့ ကောက်လာတာ။ မဝါ
တို့၊ မသူ့စာတို့ကို ပြချင်လို့”

မသူ့စာက -

“ဒီတစ်ခါ ပဲခူးပြန်ရင် ရွှေသာ
လျောင်းဘုရားဈေးက နွားရုပ်ကလေး
ဝယ်ပြီး တပ်လိုက်၊ ပိုလှသွားမယ်”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရောက်တတ်ရာရာ
ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ပဲ အမောဖြေနားလိုက်
မိတယ်။ ညနေစောင်းမှ အိပ်ရင်အပျို
ကြီးက ပြန်ရောက်တယ်။ သူမက လယ်
ထဲမှာပဲ ညစာ အပြီးစားလာတယ်။ အိမ်
မှာ မချက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ - ဆရာမတွေ
အတွက် ဆန်၊ ထင်း၊ မီးသွေး ခြည့်ပေး
ထားတယ်။ နေလို့တော့ ကောင်းတဲ့ရွာ
အလေးပါ။ အင်းတွေက ပေါ်တယ်။

လေလံဆွဲဝယ်ထားတယ်။ ရွာသာတွေ
(ဆွေမျိုး) စုပေါင်းပြီး အင်းအကြီး
အသေးအလိုက် ငါးဦးပေါင်း၊ ဆယ်ဦး
ပေါင်း ဆွဲဝယ်ကြတယ်။ မျှစားတဲ့
သဘောပေါ့။ ညရောက်တော့ စောစော
ပဲ အိပ်ကြပါတယ်။ မီးမရှိဘူးလေ။ ည
တိုင်းလည်း မီးမရှိရုံက မပြဘူး၊ အိပ်ကြ
တာပေါ့။

အဲဒီမှာ အိပ်မောလည်း ကျရောက်
အိပ်မက် မက်ပါတော့တယ်။ အိပ်မက်
ထဲမှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကလေး
တစ်ယောက် ခါးထစ်ခွင်ချီထားပြီး
နောက်မှာလည်း ကလေးငယ်တွေ ရပ်
လျက်နဲ့ ကျွန်မကို သေသေချာချာစိုက်
ကြည့်ပြီး ငါတို့မိသားစု ဝမ်းစာတွေ ပြန်
လာထားပေးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ
လည်း ဒီမိန်းမကြီး ငါ့ မမြင်ဖူးပါဘူးလို့
စဉ်းစားရင်း လန့်နိုးလာပါတယ်။ သာ
အိပ်မက်မှန်းလည်း မသိဘူးလို့ တွေးပြီး
ပြန်အိပ်လိုက်ပါတယ်။

အလေးအနက်လည်း မထားဘဲ
ငယ်သေးတာ၊ ဗဟုသုတမရှိတာလည်း
ပါတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဒုတိယည ဒီအတိုင်းပဲ
ဆက်မက်ပါတယ်။ တွေးလို့မရဘူး၊ အဲ -
တတိယည ကျွန်မကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
သတိပေးလာပါတယ်။ ဒီနေ့ နောက်ဆုံး

မိ၊ ဝမ်းစာတွေ လာမထည့်ပေးရင် ဒုက္ခ
တွေ ဖြိုမှတ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ
လည်း ကြောက်ပြီး လန့်နိုးတာပေါ့။
သုံးညဆက်ပြီးဆိုတော့ အခြေရာရတော့
တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဝိုးလင်းတော့ အပျိုကြီး
မသောင်းကို ရွာလယ်ထဲမဆင်းခင်
အပီ မေးရတော့ တယ်။ အိပ် မက်
အကြောင်းသေသေချာချာ ပြောပြတော့
သောင်းက စဉ်းစားရင်း ...

“ဆရာမ - ရွာပြန်လာတော့ လမ်း
မှာ တစ်ယောက်ထဲနော်”

“တုတ်တယ် - တစ်ယောက်တည်း
လေး။ သူ့စာတစ်စောင်လေ့နဲ့ ပြန်လာ
တော့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ခဲ့ရတာ
ပေါ့”

“ဆရာမ လမ်းမှာ ဘာတွေ ခွဲလဲ၊
ဘာလုပ်ခဲ့လဲ၊ ဘာယူခဲ့သေးလဲ” လို့
ဘာမျှင်းထပ်အောင် မေးတော့တာပေါ့”

ကျွန်မလည်း စဉ်းစားရင်း ...

“ဝါးတောအထွက် လယ်ထိပ်က
အပင်အောက်မှာ နားရင်း ...

လှည်းလေးတွေလို့ ကောက်ခဲ့
တယ်။ ရွက်စရာလေးမို့ပါ”

“လှည်းထဲမှာ ဘာတွေ ပါသေးလဲ
ဆရာမ”

“ယိုင်ပတ်လေး ကာနံပြီး ဝမ်းတွေ

ထည့်ထားတယ်” လို့ ပြောရင်း လှည်း
ကလေးကို ယူပြလိုက်ပါတယ်။

“ဆရာမကတော့ ခက်ပြီ။ အဲဒါ
ကျတ်လယ်တွေလုပ်တဲ့ သူက ကျတ်
တွေအတွက် ဝမ်းစာထည့်ပေးထား
တာ”

“ဝမ်းလေးက နည်းနည်းလေးပါ။
တစ်ဘူး၊ နှစ်ဘူးလောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်
တယ်” လို့ပြောတော့ ...

“အဲဒါ ကြက်ဥခွံကို တင်းတောင်း
လုပ်ပြီး ချိန်တွယ်ထည့်ထားတာ” လို့
ရှင်းပြပါတယ်။

“အဲဒီနားက လယ်ဆိုရင် ကိုစိုးဝင်း
တို့ လယ်ပဲ။ ကျွန်မ အကျိုးအကြောင်း
သွားမေးကြည့်လိုက်မယ်”

“မသောင်းရယ် - လှည်းယူခဲ့တာ
သိသွားရင် ရှက်စရာကြီး။ ဆရာမ တစ်
ယောက် လုပ်နေပြီး”

“မသိစေရဘူး။ သယ်လိုပြောပြီး
ထည့်တာလဲ။ သိရင်တော့ ပုံစံနဲ့ မေးမယ်။
ဒါပေါ့လို့ မရဘူး ဆရာမရဲ့။ ဆရာမက
အတွေ့အကြုံမရှိလို့ ဟိုဘက်ရွာထိပ်က
အိမ်အေးရီတို့ မိသားစုဆိုရင် ကျတ်တွေ
နေတဲ့ နေရာကို လယ်လုပ်တာ။ ဝမ်းစာ
ထည့်ပေးတာကို လက်မခံဘူး။ လယ်
ကလည်း ရေကောင်းတော့ သက်ကြီး

ဝမ်းစာ စိုက်လို့ရတော့ ဖယ်မပေးဘူး။
လောဘတက်တာပေါ့။ ဘာပြော
တောင်းမလဲ။ အင်းကိုကူးပြီး လယ်ထဲ
သွားတာ။ လှေနဲ့ပါ။ အင်းစောင့်လှေကို
လှမ်းခေါ်ပြီး တစ်ဖက်ကူးတာ။ ကောင်
ကလေး တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး
လာကြိုတာ။ ရေလယ်လည်းရောက်ရော
ရေအောက် က ငုတ်ပေါ် လှေတင်ပြီး
မှောက်သွားတယ်။ ရေက မီးလောက်ပဲ
ရှိတယ်။ အဲဒါအိမ်အေးရီက ရေထဲအကျ
လန့်ပြီး ရေ အောက်က ငုတ်ကို ဖမ်း
တိုင်ထားတာ ပြန်မပေါ်လာတော့ဘူး။
ကျန်တဲ့လူတွေ က ကမ်းပေါ်ကူးတက်
တာပေါ့။ ရွာထဲက လူတွေက ပြောတာ
ကျက်တွေဖယ်ခိုင်းတာမဖယ်ပေးလို့တဲ့။
ဒါမျိုးက မယုံလို့မရဘူး - ဆရာမရေ”

လို့ ပြောပြီး ရွာထဲ ထွက်သွားပါ
တော့ တယ်။ တော်တော်ကြာမှ ပြန်
ရောက်လာပြီး ဆရာမအဆင်ပြေတယ်။
ဘာမှမပူနေအရကျောင်းသွားတက်လိုက်
ဦး။ နေ့လယ်ကျောင်းလွှတ်ချိန် ဂေဟပြန်
လာခဲ့။ အဲဒီလယ်ကို သွားမယ်။ ကျွန်မ
လည်း အခုလယ်ထဲသွားပြီး အမေ့ကို
ဆေးသွားဖို့လိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောပြီး
ထွက်သွားပါတယ်။ နေ့လယ်ထမင်းစား
ကျောင်းဆင်းတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်

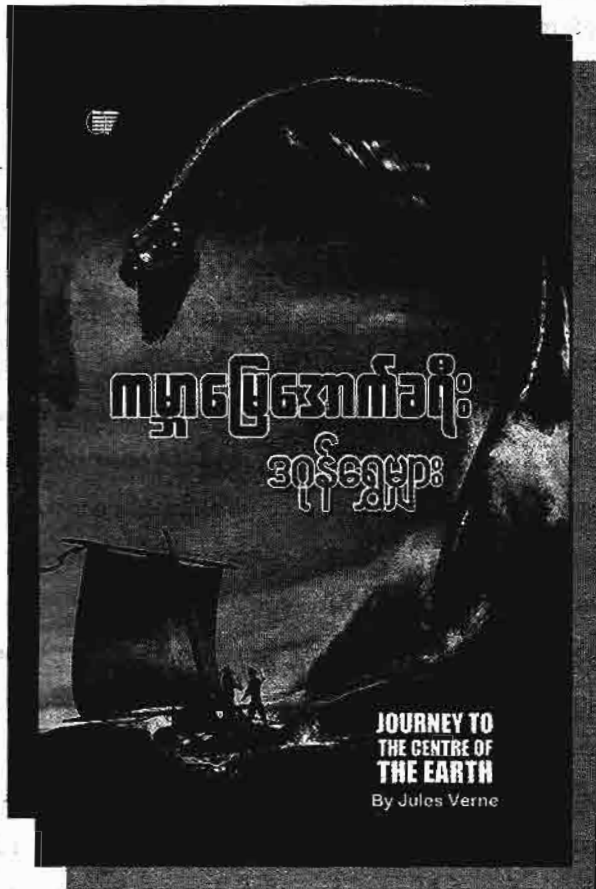
တည်းအိပ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ မော်ကီတ်စ်
အကြောင်းပြပြီးပေါ့။ မသောင်းအ
စောင့်နေပါတယ်။

“ဆရာမ - လာသွားမယ်။ အဆင်
သင့်လုပ်ထားပြီးပြီ”

ဆိုတော့ လယ်ထဲက အတူထွက်
လာခဲ့ပါတယ်။ အပင်အောက်ရောက်
တော့ နေရာကိုပြလိုက်ရာ မသောင်းက
လှည်းကလေးကို အပင်အောက်မှာ
ရင်းနှုတ်မှလည်း ...

“ဒီလယ်ထဲမှာနေတဲ့ အစ်မကြီးရဲ့
ရေ - ကျွန်မတို့ ဝမ်းစာဝမ်းတွေ ပြန်လား
ထားပေးပါတယ်။ ဆရာမက မသိလို့
ယူခဲ့တာ။ ဧည့်သည်ပါ။ ဓမ္မမယူပါနဲ့။ ခွင့်
လွှတ်ပါ”

လို့ ပြောပြီး လှည်းကလေးထားပြီး
ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ညရောက်တော့ အိပ်ခင်း
မမက်တော့ပါဘူး။ ကံကောင်းလို့ပေါ့။
လကုန်ရက် လစာထုတ်ပြန်တော့ သိ
ယောဇဉ်မကုန်ဘဲ လှည်းလေးကိုကြည့်
လိုက်ပါသေးတယ်။ ဝမ်းတွေက အစွဲမဲ့
ကျန်တော့တယ်။ တောရွာရဲ့ အတွေ့
အကြုံက အံ့သြရင် ဝန်စရာပါပဲလား။
ဒါဆို ... လှည်းလေးကို လိုချင်လို့။

ဒုန်းရွှေမျှား

၏

ကမ္ဘာမြေအောက်ခရီး

တောမီးလောင်တဲ့ည

ရှစ်ခွင်ကျော် - ငမာငမာ

၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် - ဩဂုတ် မိုး
လယ်ကာလ။

ဖြူး - အုတ်မြတ် - မုန်းမြို့ရွာတွေ
ဖြတ်သန်းပြီး အုန်းတစ်ရာစခန်းလို့ခေါ်
တဲ့ တော တောင် လျှိုမြောင်ကြီးထဲမှာ
ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရွှေကျင်လုပ်ငန်း
လုပ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဆိုတာက
ကျွန်တော်မောင်ဘိုကြီးကိုသိန်းအောင်၊
ဝင်းတင်၊ ဝင်းခင်ညီအစ်ကိုနဲ့ ကရင်တိုင်း
ရင်းသား စောဘဇိတို့ပါ ကျွန်တော်နဲ့
ဝင်းတင် ညီအစ်ကိုပေါင်းသုံးယောက်
ကတော့ စစ်မှုထမ်းဟောင်းတွေဖြစ်ပြီး

ရွှေကျင်လုပ်ငန်းနဲ့ စမ်းလို့လုပ်ငန်းကွင်း
ကျင်တဲ့တိုအောင်သိန်းကို ဆရာတင်ပြီး
နယ်မြေကျွမ်းတဲ့ စောဘဇိကို လမ်းနှစ်
အဖြစ်နဲ့ ပေါင်းဖက်မိကြခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ကိုအောင်သိန်းက ရွှေကျင်လုပ်ငန်း
ကျွမ်းကျင်သလို ဘာသာရေးဘက်မှာ
လည်း အလေးထားသူတစ်ယောက်ပဲ။
သူ့ပါးစပ်က အမြဲတမ်း လုပ်စိလုပ်စိလို့
နေတတ်လို့ မေးတဲ့ အခါ ပရိတ်ကြီး
ဆယ်တစ်သုတ်ကို တီးတီးရွတ်ဆို
တာလို့ ပြောပါတယ်။

နယ်မြေကျွမ်းလို့ လမ်းပြအဖြစ်
ခေါ်လာတဲ့ စောဘဇိကတော့ တောပိုင်
တောင်ပိုင်တွေ အစောင့်အရှောက်တွေ
ကို လွန်လွန်ကဲကဲယုံကြည်ပြီး ရွှေကျင်
လုပ်ငန်းခွင်သုံး ကျင်ခွက်၊ မျော၊ လုပ်
ကွက်နေရာမှာ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေး
တိုင် ထွန်းညှိပူဇော် စားဦးစားဖျား တင်
မြှောက်တဲ့လုပ်ငန်းကို တစိုက်မတ်မတ်
လုပ်ကိုင်သူပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

☆☆☆

ရွှေကျင်တဲ့ လုပ်ငန်းဟာ တော
တောင်လျှိုမြောင်တွေထဲ ခြင်ကိုက်
ဖြတ်ကိုက်ခံဝှက်ဖျားဒဏ်တွန်းလှန်ရင်း
အသက်စွန့်လုပ်ရပါတယ်။

ရွှေဆိုတာက ကျောက်တောင်တွေ
ကိုသံတူးရွင်းနဲ့ထိုးကလေးဖဲ့၊ ရွှေပါမြေ
ကိုကျောက်ဆစ်ဆန်ကာပေါ်တင်ရေပုံး
လေးငါးဆယ်နဲ့ လောင်းပြီးရင် ဆင်ခြေ
လျော့ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဆင်ခြည်တိုင်
ငှက်ပျောဖက်ထဲက ရွှေပါမြေ ရေပုံးထဲ
သွန်ချ၊ ရေများများသုံးပြီး ကုန်စင်အောင်
ချ၊ အဲဒီကမှ ကျင်ခွက်ထဲပြောင်း ရေစပ်
စပ်မှာ ဆန်ကောပိုင်းသလိုပိုင်း အဆင့်
ဆင့် လုပ်ရတာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့

ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အထည်တွေ ချွေးနဲ့
အမြဲ စိုနေပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ
မောမောကျင်ခွက်ထဲကသဲကျောက်မှုန့်
ရွှေချေးမည်းမည်းတွေ ကုန်စင်လို့ ရွှေ
ကျင်ခွက်ထဲကျန် ဝင်းခနဲမြင်ရတဲ့ရွှေကို
မြင်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု
တွေဟာ မေ့မေ့ျောက် သလို ဖြစ်ပြီး
နောက်တစ်မျှာထပ်တိုက်ဖို့ ဝန်မလေး
တော့ပါဘူး။

ဘယ်လောက်ပဲ အပင်ပန်းခံပြီး
ကျင်ကျင် နေဝင်မိုးချုပ်ပြီဆို ရွေးကြီး
၃/၄ လုံးထက်တော့ ပိုမရပါဘူး။ စက်
ယန္တရားနဲ့အသုံးပြုပြီး ရွှေရှာတာလောက်
များများစားစားမရပေမဲ့တစ်နေ့ကလို့မှ
ဆန်စေ့လေးငါးစေ့သာရတဲ့ ရွှေကျင်
သမားတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် ကျွန်တော်
တို့အဖွဲ့က အများကြီးသာလွန်ပါတယ်။

စောဘဇိကတော့ တောပိုင်တောင်
ပိုင်တွေကပေးလို့ ဒါလောက်ရတာလို့
ဝင့်ကြားစွာ ပြောပါတယ်။ ဝင်းတင်၊
ဝင်းခင် ညီအစ်ကိုကတော့ ရွှေကြောမိ
တာကတစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့အား
ကြီးမာန်တက် လုပ်ကိုင်လို့ရတာဆိုတဲ့
ငြင်းရန်သံလေးတွေကတော့ မနှုတ်
ကြားနေရပါတယ်။

နောက်ထပ် စောဘရီနဲ့ ဆက်ဆံ
ရေးအဆင်မပြေတာက ကိုအောင်သိန်း
ပါ။ ကို အောင် သိန်းပရိတ် ရွတ်တာ
ကြည်ဖြူပါဘူး။ တောပိုင်တောင်ပိုင်
တွေက မနှစ်သက်တာကြောင့်လို့ ဆို
ပါတယ်။

“ငါပရိတ်ရွတ်တာအားလုံးအတွက်
ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစို့၊ ငါမေတ္တာတို့တာ
မင်းရဲ့တောပိုင်တောင်ပိုင်တွေသာမခေါ်
စေချင်လို့ကွ၊ မင်းမကြိုက်လည်း ငါ့
အလုပ်ကတော့ ငါ ဆက်လုပ်ရမှာပဲ”

လို့ လေပြေလေးနဲ့ ပြောပါတယ်။
မာမာထန်ထန် တုံ့ပြန်ရင် ရန်မီးပွားမှာ
စိုးရိမ်လို့ထင်ပါရဲ့...

☆☆☆

ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်မှာရိက္ခာ
ငါးရက်စာပဲ ပါပါတယ်။ ရွှေကလည်း
ထိုက်သင့်သလောက် ရနေတော့ ဘယ်
သူမှ ပြန်ချင်စိတ်မရှိတာကြောင့် သုံး
ရက်မြောက်ကတည်းက ရိက္ခာ ဆန်စား
နိုင်အောင် ဆန်ပြုတ်ပဲ ပြုတ်သောက်
ကြပါတယ်။ အာသာမပြေပေမယ့်
လောဘဇောကြောင့်စိတ်ခိုင်မာတောင့်
တင်းအောင် ထားရပါတယ်။

ခုနှစ်ရက်မြောက်နေ့ မနက်ပိုင်း
မှာတော့ ရွှေရွှေတာတာနဲ့ ပြုတ်ထား
တဲ့ ဆန်ပြုတ်လေးကို ဟင်းဖလုံသုံးလုံး
မှာ ထည့်၊ ရွှေကျင်လုပ်ကွက် ကျောက်
ဆောင်မျှောစင်ရွှေကျင်ခွက် သုံးနေရာ
မှာ တောပိုင်တောင်ပိုင် ဆိုင်ရာပိုင်ရာ
တွေကို တင်မြှောက်ပါတယ်။

“ပိုလို့လျှံလို့ တင်တာမြှောက်တာ
ငါတို့ မပြောလို့ဘူး။ မဖြစ်စလောက်
လေးနဲ့ မင်းနတ်တွေ တင်မြှောက်တာ
တော့ လွန်လွန်းတယ်ကွာ စောဘရီ”

ဝင်းခင် ပြောသင့်လို့ပြောတာလို့
ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။

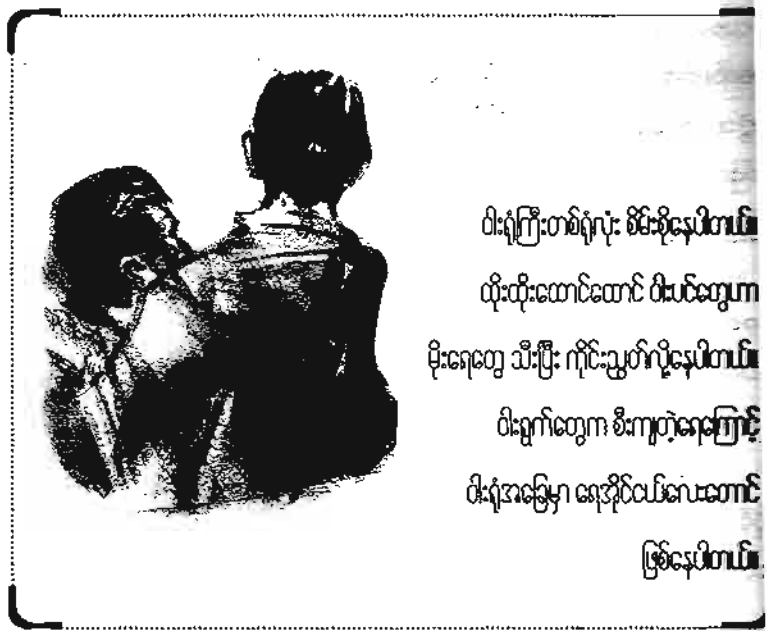
“အေးပါကွာ ငါ့ခွန်ပြီး ပေးပါမယ်။
ငါ အဝတ်ခံပြီး တင်တာပါ”

“မင်းလည်း အလုပ်လုပ်နေရတာ
ပဲ စောဘရီ၊ အဝတ်ခံလို့ ဖြစ်မလား”

“ငါခံနိုင်ပါတယ်”

“မင်း ခံနိုင်ပေမယ့် ငါတို့ မခံနိုင်
ဘူး”

လို့ ဝင်းတင်ကပါ အပြစ်ရှိပြီး ညီ
အစ်ကိုနှစ်ယောက်တင်မြှောက်တာဆို
ဆန်ပြုတ်တွေ ယူသောက်ကြပါတယ်။
ပါးစပ်ကလည်း အယုတ္တအနတ္တ
လုံးတွေနဲ့ တောပိုင်တောင်ပိုင်တွေ

ဝါးရုံကြီးတစ်ရုံလုံး စိမ်းစိုနေပါတယ်။
ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပါးပင်တွေဟာ
မိုးရေတွေ သီးပြီး ကိုင်းညွတ်လို့နေပါတယ်။
ဝါးရွက်တွေက စီးကျတဲ့ရေကြောင့်
ဝါးရုံအမြွှာ ရေဒိုင်ငယ်ပေးတောင်
ဖြစ်နေပါတယ်။

ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းတဲ့အထိ လွန်ကဲလာ
လို့ကျွန်တော်နဲ့ ကိုအောင်သိန်း ဝင်ထိန်း
လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ စီးပွားဘက်တွေ
ဖြစ်လို့မီးသေဖြစ်သွားကြပေမယ့် အဆဲ
အဆို အကြိမ်းအမောင်းခံ ဖော်ကားခံ
ရတဲ့ တောပိုင်တွေကတော့ ဘယ်လိုမှ
မကျေနပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခန့်မှန်းပြီးသား
ကြုံတွေ့ကြပြီးသားပါ။

☆☆☆

“ဝုန်း...ခိုင်း...”
“ဖောင်း...ဖောင်း”
“အုန်း...ခေါ”
မိုးတစ်ခုံစိမ့်ရွာလို့စောင်မြို့တွေနဲ့
နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲ ည
လယ်သန်းခေါင်လောက်မှာ ကျွန်တော်
တို့အားလုံး လန့်ဖျပ်ပြီး ထထိုင်လိုက်မိ
တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ယာယီတိရစ္ဆာန်တို့ကို
တစ်ရာလောက်အကွာက ဝါးရုံဝယ်ကြီး
မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ပြီး ထစ်

တောတစ်တောင်လုံး လင်းထိန်နေပါ
တယ်။ ငါးပေါက်သံတွေမှစက်သေနတ်
ဆွဲသလို၊ မော်တာထုသလို အဆက်
မပြတ် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ
ခြည်ဟိန်းလို့နေပါတယ်။

ကိုအောင်သိန်းကတော့ ထုံးစံ
အတိုင်း ဝဋ္ဋသုတ် ပရိတ်တော်ကို
အဆက်မပြတ် အသံထွက် ချွတ်ဆိုနေ
ပါတယ်။

စောဘရီကတော့တောပိုင်တောင်
ပိုင်တွေကို အော်ဟစ်တောင်းပန်နေပါ
တယ်။

ကိုအောင်သိန်း ဘယ်လိုပဲရွတ်
ရွတ်၊ စောဘရီ ဘယ်လိုပဲ တောင်းပန်
တောင်းပန် မီးအရှိန်လျှော့မသွားဘဲ ပို
လို့တောင် လောင်နေဆဲပါ။

တစ်နာရီလောက်အကြာ မိုးရော
လေပါ သဲကြိုးမဲကြိုး ရွာချလာပါတယ်။
ဒီမိုးနဲ့ဆို မီးငြိမ်းရမှာပါ။ ပိုလို့တောင်
အရှိန်က ကောင်းလာလို့ ဒီမီးကတော့
ရိုးရိုးသားသားလောင်တဲ့ မီးမဟုတ်
တော့ဘူးဆိုတာ အခိုင်အမာ ပြောလို့
ရပါပြီ။

“တုံ့တဲ့အထိများ မီးကူးမလားပဲ”

အိပ်ငယ်ကောင်ဝင်းခင် စိုးရိမ်ပူပန်
ပြောခြင်းပါ။

“ခါလောက်မိုးတွေရွာ သစ်ပင်တွေ
ရွှံ့ရွှံ့စိုနေတာ တို့တဲမပြောနဲ့၊ ဘေးက
ငါးရုံတောင်မကူးနိုင်ပါဘူး”

အကြီးကောင်ဝင်းခင်ရဲ့ ဖြေသိမ့်
ကားပါ။

ကိုအောင်သိန်း ဝဋ္ဋသုတ်အစွမ်း
လာ။ စောဘရီနတ်တွေတောင်းပန်တာ
ကျေနပ်သွားလို့လားတော့ မသိ၊ မနက်
လေးနာရီထိုးလောက်မှာ တိခနဲ မီးငြိမ်း
သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်လုံးဆက်
မအိပ်ကြတော့ဘဲ မိုးစင်စင်လင်းအောင်
ထိုင်စောင့်ကြပါတယ်။ မီးလောင်တဲ့
ငါးရုံပင်ကြီး အခြေအနေကို ကြည့်ချင်
လို့ပါပဲ။

☆☆☆

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“တို့တောခြောက်ခံရတာပဲကွ”

ဟုတ်ပါတယ်၊ ညက လေးနာရီ

ကြာ အရှိန်ကောင်းကောင်းနဲ့ လောင်
မြိုက်ခံရတဲ့ ငါးရုံပင်ကြီးဟာ ပကတိ

အခြေအနေအတိုင်း ရှိနေလို့ အံ့အား
သင့်ပြီး အာမေဍိတ်သံတွေ ထွက်ကုန်
တာပါ။

ငါးရုံကြီးတစ်ရုံလုံး စိမ်းစိုနေပါ
တယ်။ ထိုးထိုးတောင်ထောင်ငါးပင်တွေ
ဟာ မိုးရေတွေ သီးပြီး ကိုင်းညွတ်လို့
နေပါတယ်။ ငါးရွက်တွေက စီးကျတဲ့ရေ
ကြောင့် ငါးရုံအခြေမှာ ရေအိုင်ငယ်လေး
တောင် ဖြစ်နေပါတယ်။

ဘာသဘောလဲ၊ အခြေကတော့
ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မထူးဆန်းဘူးလား။

တောပိုင်တောင်ပိုင်တွေကို တင်
မြှောက်ထားတာကို ယူစား၊ အယုတ္တ
အနတ္တ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြော၊ ကြမ်း
ကမ်းစွာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလို့ လက်

တွေပြလိုက်တဲ့သဘော၊ တောခြောက်
တဲ့သဘော၊

မီး - ဘာလို့ ဖြိမ်းရလဲ။

စောဘရီကလည်း တောပိုင်
တောင်ပိုင်တွေ တောင်းပန်လို့ဆိုတာ
ထုတ်မပြောပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေ
မှာပါ။

ကျွန်တော် လက်ခံယုံကြည်တာ
ကတော့ ကိုအောင်သိန်းရွတ်ဆိုတဲ့
ငုံးမင်း၊ ပရိတ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဝဋ္ဋသုတ်
ကြောင့်ပါလို့ အဖွဲ့သားအားလုံးကို ကြေ
ညာလိုက်ပါတယ်။

ရှစ်ခွင်ကျော်-မောင်တော်သိ

သည်နှစ် လာဘ်လား။ ဥပါဒ်လား

အသက်ကို တည်ကိန်းထား၊ (၃)နှစ်(၃)စား

အကြွင်းမြင်ရာကို အောက်ပါအတိုင်းဟော...

၀- ကြွင်းမင်းပူဇော်ခံရကိန်း၊

၂- ကြွင်းအချင်းချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ကိန်း၊

၃- ကြွင်းသုခဒုက္ခ နှစ်တန်မျှမယ်၊

၄- ကြွင်းခရီးသွားရမယ်၊

၅- ကြွင်းဒုက္ခဆင်းရဲတွေမယ်၊

၆- ကြွင်းစည်းစိမ်ဥစ္စာ အလိုလိုတိုးသည်။

၇- ကြွင်းပိုက်မှာ ဒုက္ခဖြစ်မယ်။

သူမထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရုတ်ခြည်းနိုးကြား အသက်ဝင်လာသည်။ မီးအလင်းစူးစူး၏အောက်တွင် ရွှေလျားနေသော မျက်ဝန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာသည် သူမရှိရာ ဗဟိုချက်ဆုံရာ အရပ်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်လျက်ရှိသည်။ သူမ ရွှေလျားရာသို့ မျက်ဝန်းများက လိုက်ပါရွှေလျားလာသည်။

မင်းဘုန်းသိင်္ခာ

နတ်လေချွန်

ပင်းဘုန်းသိင်္ခ

ပထမဦးဆုံး ရပ်တန့်နေသော ခြေ
အစုံကို စတင်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် ခန္ဓာ
တိုယ်တွင်းရှိ အင်အားများ၊ မျှော်လင့်
ချက်များ၊ မမျှော်လင့်နိုင်သည့် အနာဂတ်
တာလတစ်ခုဆီမှ မသေချာလှသော
လိုအပ်ဆန္ဒတစ်ခုကို ရင်နှင့်အမျှ ထမ်းပိုး
မျှော်လင့်ပွင့်လင်းထားသော အရာဝတ္ထုများ
သည် မီးလျှံမီးစွယ်များပမာ ရုန်းကြွလာ
ခဲ့သည်။

“အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ပါ - သမီး”

အသံ၏ကြီးမားမှုတစ်ယောက်
၏ နည်းတူတည်ငြိမ်သော အသံကို ထပ်မံ

ကြားလာရပြန်ကာ ခြေလှမ်းကို ခပ်ခါး
စတင်လှမ်း လိုက်ပြီး အသံလာရာဆီသို့
ကြည့်ရင်း ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်
ပြလိုက်မိသည်။

နင်းလျှောက်လာသော ဈာများ၏
အစွန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ကြမ်းပြင်
နှင့် ခြေ ဖဝါး စတင်ထိတွေ့လာသည်
အသံကို ခံစားလိုက်ရသည်နှင့် မျက်လုံး
ပေါင်း ပြောက်ပြားစွာ အကြည့်ကို လွန်
ပြောက်သွားပြီဟု နားလည်လိုက်ပြီး လျှင်
ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသော အသံတစ်ခုကို
ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ခံစားလိုက်ရသည်။

မျက်လုံးပေါင်းများစွာသည် ရွေ့လျား
ငြိမ်သက်၊ အောက်စိုက်ရင်း အခန်းအပြင်
တွင် ကျန်ရစ်ကာ ပြန်လည်ငြိမ်သက်
သွားကြပြန်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကိုယ်စီ
ဖြင့် ပြန် လည် ငြိမ်သက်သွားကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူမသည် အပြာရောင်ဖာခန်းဆီး
ကလေးရှေ့တွင် မဝံ့မရဲ ရပ်တန့်လိုက်
သည်နှင့် -

“ဝင်ခဲ့ပါ -”

အသံတစ်သံ၊ ယုံကြည်ချက် ခိုင်မာ
ဟန်ရှိသော အသံဟု ခံစားရသည်။ ထို့
အတူ မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်၏ တည်
ငြိမ်သော အသံ -

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူမထံမှ ပထမဦးဆုံး အသံထွက်
ပေါ်လာသည်။ မဝံ့မရဲတိုးညက်လှသည်။
ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ရေနံဆီမီးခွက်
ကြီး၏ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော မိန်းမအိုကြီး
တစ်ယောက်ကို စတင်မြင်မိလိုက်သည်
နှင့် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေသော အစိုဓာတ်
အခဲများသည် အသံမြည်ကာ လှုပ်ရှား
သွားသည်။

သူမ သိချင်တာတွေ သိရတာတွေ
မည်။ မေးချင်တာတွေ မေးပြန်းရတာတွေ
မည်။ ထိုဆန္ဒတွေ အကောင်အထည်
ဖော်ရန် ရက်ပေါင်းများစွာ သူမ ကြိုးစား
ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။ မျှော်လင့်ခဲ့ရ
သည် မဟုတ်ပါလား။

“ထိုင်ပါ - သမီး”

မိန်းမအိုကြီးဆီမှ အသံ၊ ကြည်လင်
အေးမြကာ ကရုဏာတရားတွေ ထုံခွန်း
နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ရင်ထဲမှာ စိတ်
သက်သာရာရသွားကာ စောစောပိုင်းတ
ခံစားနေရသည့် မွန်းကြပ်မှုများသည်
လွင့်စဉ်သွားသည်။ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဝေ
ပါးသွားသည့် အလျောက် အသွားကြီး၏
ရှေ့တည်တည် သင်ဖြူးဖျာချောပေါ်တွင်
အသာအရာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

အခန်းသည် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း
အမှောင်ဘက်ဆီသို့ အင်အားများနေ
ကာ အရာဝတ္ထုများသည် မှန်ဝါးဝါး
အလင်းရောင်အောက်ဘက်တွင် ငြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်ပိပြားလျက် ရှိသည်။
ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေခြင်းသည် အမှတ်
အမီပွယ်တစ်မျိုးဖြင့် ညွှန်းဆိုဖော်ပြ
နေခြင်းဟု ခံစားရသည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူ

တွေကို သေသပ်စွာ ထုံးနှောင်ဖို့ ကာ
အတိုအမြဲရောင်၊ ယောဂီရောင်ထဘီ
ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမအိုကြီးသည်
ယခုချိန်မှာတော့ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်
တွင် ရောက်ရှိနေပေပြီ။ မေးခွန်းများကို
ဖြေဆိုရန် အသင့်ဖြစ်နေလောက်ပေပြီ။
သူမ တွေ့ချင်နေသော ရက်ပေါင်း
များစွာ မျှော်လင့်နေခဲ့ရသော လိုအပ်
ဆန္ဒတစ်ခုသည် ယခု ပြည့်ဝတော့ပေ
မည်တကား။ မုချမသွေ သိရှိလိုသော
ရင်ထဲမှာ ဗွမ်းကြပ်စွာ ခံစားနေရသည့်
ဆန္ဒများသည် ပြည့်ဝပေတော့မည်
တကား။
သူမသည် ခေတ်ပညာတတ် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မဟာ
သိပ္ပံသွဲ့ကို ပုပ္ဖန္ဒေးနွေး ရရှိထားသည်မှာ
ခြောက်လသာ ကြာမြင့်သေးသည်။
ခေတ်သိသိပ္ပံပညာရပ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်
ဖြစ်နေသော မမြင်ရသည့် ကိစ္စများ၊
ဝိညာဉ်များ၊ ပရလောကသားများကို
လုံကြည်သူမဟုတ်။ သို့သော် အယူသီး
သူလည်း မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ထိုအရာ
များနှင့် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်စွာ မလွဲ
မသွေ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံလာရသောအရာ

သည် လုံကြည်ရန် သဘောထားအရ
ပျောင်းလာရတော့သည်။
ညသည်မှန်ရီအေးစက်လာသည်။
တစ်စတစ်စ ခန့်ကိုးလာသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရံဖန်ရံခါ ထိုး
တိတ်စွာ အော်မြည်နေသည့် ပုရစ်သံများ
မှအပ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ညဉ့်ငယ်
တွေ မကြာခဏ ဖြတ်ပျံသွားသည်ကို
ကြားနေရသည်။
မိန်းမအိုကြီးနှင့် သူမကြားရှိ နေရာ
ရေခဲဆီမီးခွက်ကြီးသည် ဝါကျင်ထူထပ်
အဆင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလင်း
နေသော်လည်း အလင်းရောင် ပြည့်ဝစွာ
ဝဝ ရနေသည်မဟုတ်။ မီးညွန့်ဝါကျင်
တလူးလူး တလွန်လွန် လွင့်တတ်နေရာ
ဝိညာဉ်တစ်ကောင် ပူးဝင်ကာ တရုန်း
သယောင် ရှိသည်။ မီးညွန့်နှင့် နီး
ထိစပ်နေသည့် လောင်စာဆီပိုဆာ
တွင် ငရုတ်ကောင်းစေ့နီးပါးရှိ ခိုင်ခံ့
များ သီးထနေပုံမှာ သန့်စွမ်းလှသော
ခရုန်းချဉ်ပင်မှ ခရုန်းသီးတွေ သီးနှံကြီး
သည်။ မှိုင်းသီးတွေ ပွတ်သိပ်ထား
သည်။

သူမကြောင့်ပေးကာလှုပ်ရှားကရန်
နေသော မီးညွန့်ဝါကျင်ခိုက်ကြည့်နေရာ
မှ မီးညွန့်ငြိမ်သက်ကာ မှိုင်းမီးခိုးမည်း
မည်းများသည် အထက်သို့ တလူလူ
လွင့်တက်နေသည်မှာ အနက်ရောင်
မြဲလွှာဝတ်ထားသော ခုန်းကဝေတွေ
ကရန်နေသည်နှင့် တူသည်။
သူမ တစ်ချက်ငေးကြည့်နေဆဲမှာ
ပင်...
“သမီး - ဘာမေးချင်တာလဲ”
မိန်းမအိုကြီးဆီမှ တိုးငြိမ်သော
စကား...
ထိုအခါမှ သူမရောက်လာခြင်း၏
အကြောင်းရင်းအတွက် ရုတ်တရတ်
နီးထသွားကာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ရင်းမှ...
“သေသူအတွက် မေးစရာလေး
တွေ သူ့အတွက် လုပ်ပေးစရာလေးတွေ
ရှိနေလို့ပါအမေ”
သူမ၏ ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ရင်း
အမေဟုပဲ တရင်းတနီး ခေါ်လိုက်မိ
သည်။
“မေးပါ - သေဆုံးသူနဲ့ ဘာတော်
သလဲ - သမီး”

မေးသည် အသံက ကရုဏာသံ
ပါသည်။ သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းတူ
သည့် အသံဟု ခံစားရသည်။ မိန်းမအို
ကြီး၏မျက်ဝန်းများတွင် ကြွင်းနာမူတရား
ကို သိသာထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်တ
သူမအတွက် အားတက်စရာဟု ထင်
သည်။
ရုတ်တရတ် ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်
၏စူးစူးလေးလေးမြည်တွန်သံတစ်ချက်ကြား
လိုက်ရပြီး မြောက်ဘက်စူးစူးအရပ်သို့
ပျံသန်းသွားသည်။
“သေသူရဲ့ ဇနီးပါအမေ”
မိန်းမအိုကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်
ညှိတ်လိုက်သည်။
“သမီးအမျိုးသားနဲ့ အိမ်ထောင်တူ
တာ တစ်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါသေး
တယ်။ ခင်ပွန်းသည် ရုတ်တရက် ချေနှစ်
သေဆုံးတဲ့အတွက် ဒီကို လာမေးရတာ
ပါ။ ရန်ကုန်ကနေ အဝေးကြီး လာမေး
ရတာပါ။ ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးတာ
ကတော့ ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ရောဂါတိုင်း ခြုံငုံစစ်ဆေးတာရင် ထမ်း
ဆောင်ရင်း ထမ်းဆောင်ရင်း...”

စကားပြောရင်း ရင်ထဲမှာ ဆိုးကြပ်လာသည်။ ကြေကွဲမှု၊ သတိရမှု၊ နှလုံးထဲသို့တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော စကားလုံးများသည် ရင်ညွန့်တွင် စုပြုံကျရာကပ်တိုးဝေနေပေရာ နှုတ်ခမ်းမှ ဖြင့်ပလေထုထဲသို့ တိုးထွက်ဖို့ရန် ရုတ်တရက် မထွက်နိုင်ဘဲ တစ်ဆို့နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာ၏ ကိုယ်စား စကားလုံးများသည် နှုတ်ဖျားမှ မပျံ့သန်းနိုင်ခဲ့။ လွန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော တစ်လကျော်ကျော်ခန့် နာတာရှည်ညများသည် အသစ်တစ်စုံ ပြန်လည်နိုးထလာပြန်သည်။ ဝေဒနာအနွမ်းများသည် တောက်လောင်နေသော မီးလျှံများပမာ ပြန်လည်ရုန်းကြွလာသည်။

ဝေဒနာလောသော မျက်ရည်စများကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း အမြန်သိမ်းပစ်မိသည်။ ဝိညာဉ်နှင့်ပတ်သက်သော ဓေးခွန်းတွေမေးလျှင် မငိုရဟူသော စည်းကမ်းချက် ရှိသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ - သမီး”
“ဟုတ်တဲ့”

သူမအသံက ကြေကွဲမှုဖြင့် တိုးတိတ်လျက်ရှိသည်။ အားယူ၍...

“ခဲရဲနစ်သေဆုံးခဲ့တာပါ။ သူက ဓရကူးကျွန်းတွင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ အမေ။ သေတော့ ဓရနစ်သေဆုံးတယ် ကြားရတော့ တုန်လှုပ်အံ့သြမိပါတယ်။ သူ့အလောင်းရေချင်း ကြည့်လိုက်တော့ လည်ပင်းမှာ ဒဏ်ရာတစ်ချက် တွေ့တယ်။ ဆရာဝန်ရဲ့ဆေးစစ်ချက်ကတော့ လည်ပင်းမှာ ရရှိတဲ့ သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် သေရတာလို့ ပြောတယ် ဆိုတယ်ပေါ့အမေ။ ကျွန်မထင်တာတော့ သေဆုံးတာ ရှိရိုးမဟုတ်ဘဲ အသတ်ခံရတယ်လို့ ထင်တယ်။ လုပ်ကြံခံရတယ် ထင်တယ်။ ရာဇဝတ်မှုခင်းဖြစ်လို့ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတယ် အမေရယ်”

မိန်းမအိုကြီးသည် အနည်းငယ် တွေ့၍နေသည်။

“ကောင်လေးမှာ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိသလား”

မီးခွက်ဆီမှ ယိမ်းယိုင်နေသော မီးညွန့်ပါနောက်နောက်တွေကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်မိသည်။ မီးညွန့်တွေထဲမှ ဖော်ဖော်ဝီဝီညာဉ်များ ရုန်ထွက်လာလေမလား...

“ကျွန်မ သိရသလောက်ကတော့ ဘယ်ရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိဘူး ထင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ - အမေ - လူစိတ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်တယ်လေ။ ကိုယ့်ကိုမကျေနပ်တဲ့ လူရှိချင် ရှိနေမှာပေါ့။ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ရန်ငြိုးရှိမယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး။ ပြောလို့တော့ မရပါဘူး။ ရဲကတော့ မှုခင်းတွေ အစအဆုံး ခြေရာခံ စစ်ဆေးနေတယ်။ သူက အစိုးရရုံးတစ်ရုံးမှာ ဌာနစိတ်မှူး တာဝန်နဲ့ပါ အမေ။ ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေကော စစ်ဆေးနေပါတယ်။ အမှုနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ လူတွေကို မေးမြန်းနေမယ်ဆိုရင် အားနာစရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ တာဝန်အရပေါ့။ ရယ်တော့ အမှုနဲ့ ပတ်သက် လို့ အကြောင်းမထူးသေးပါဘူး။ ကျွန်မ လူသတ် တရားခံ ကို သိချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းကို သတ်သလဲဆိုတာ သိချင်တယ် အမေ။ ဒါကြောင့် အမေ့ဆီကို ဟိုးအဝေးကြီးက နေ တကူးတက လာရတာပေါ့ အမေ။ ကျွန်မကို တတ်နိုင်သလောက် အမေ့ပညာနဲ့ ကူညီပါနော်”

မိန်းမအိုကြီးဆီမှ ခပ်ငွေ့ငွေ့ အငြိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အမေ့ပညာလို့ ဆိုလို့ မရပါဘူးကွယ်။ အမေက ကြားခံဆက်သွယ်ပေးတဲ့ ကိစ္စပါ။ သေသူ ဝိညာဉ်နဲ့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကာယကံရှင်တို့ အမေက ဆက်သွယ်ပေးရတာပါ။ သေသူ ဝိညာဉ် လိုအပ်တာတွေ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို ဖြစ်နိုင်တဲ့ဘက်က အမေက ဆောင်ရွက်ပေးရတာပါ။ ကြားခံပါ။ ကံ - သမီး ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ တွေ့ကြုံရအောင်ကွယ်။ သူ ဘယ်လို သေရတာလဲ။ လက်ရှိ ဘယ်ဘဝရောက်နေတယ် ဆိုတာ စစ်တမ်းထုတ်လိုက်ရအောင်ကွယ်။ သေသူ ဝိညာဉ်တို့ ခေါ်ပြီး သူ ဘယ်လို သေတယ်။ ဘာကြောင့် သေတယ်။ ခုဘယ်ဘုံဘဝသား ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ မေးကြည့်ရအောင်ကွယ် သမီး”
သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - အမေ”
☆☆☆

အခန်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းလာသော အမှောင်အောက်

တွင် ရုတ်ခြည်းရင့်စရာသွားလေသည်။ အခန်းတွင်းရှိ အရာဝတ္ထုအားလုံးသည် လှုပ်မယှက်ဝေးငြိမ်သောအကြည့်များဖြင့် သူမကို ကြည့်နေကြသည်ဟု ခံစားမိသည်။

“တဲ - အမေ မေးမယ့်မေးခွန်းတွေ တိုတိတ်ကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေပေးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းကလေးသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မိန်းမအိုကြီးသည် သူ့ရှေ့ရှိ ဝါကျွန်တုန်းမီးတောက်လူးလွန်းစေ့ဆီမီးခွက်ကြီးကို ဟုပ်ခနဲမြည်အောင် မှုတ်၍ ဖြိုဖမ်းလိုက်လေသည်။

အခန်းသည် ရုတ်တရက် မှောင်သွားသည်။ အရာဝတ္ထုအားလုံးသာမက သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် အမှောင်ထုထဲတွင် နစ်မြုပ်ကျွပ်ဝပ်သွားခဲ့သည်။ သူမရင်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသည်က ကြောက်ရွံ့မှု၊ ထိုကြောက်ရွံ့မှုသည် သူမ၏ အသိဉာဏ် လင်းတစ်ဝက် ဖုံးတစ်ဝက်တို့ တူးဆွနေသည်။

သူမ ဘာကို ကြောက်လန့်စိုးထိတ်

နေရပါသလဲ။ ခုလာတာ မောင့်အတွက် ဝဲမဟုတ်လား။ မောင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆို မောင်ပီညာဉ်နွမ်းပါးပါးနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆို။ ခုတွေ့ရတော့မယ်လေ။

အခန်းတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုထဲတွင် စီးပျော်ဝင်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုတွင် အသံရှိသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံ၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်အသံ၊ ထိုအသံများသည် အခန်းတွင်းသို့မြွေတစ်ကောင်လို တိတ်တဆိတ် တဖြည်းဖြည်းတွားဝင်လာလေပြီ တကား။ တိတ်ဆိတ်မှုသည် အလင်းဖျော့လွှာတစ်ခုလို ဖျတ်ခနဲကွဲကြွေတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

☆☆☆

ဇော်ဇင် (ခေါ်) ကိုကိုလတ်သည် သူမထက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့် ငယ်သည်။ ဇော်ဇင်သည် ငယ်ရွယ်သော်လည်း လူကြီးဆန်သည်။ စကားပြောလျှင် လေသံအေးအေးနှင့် ပြောတတ်သည်။ ဇော်ဇင်ထံတွင် သူမ ငြင်းပယ်ရလောက်သည့် အပြစ်အနာအဆာများ မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်သဖြင့် ဇော်ဇင်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသောအခါ အသံ

တကြည် ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ရခြင်းကပင် ဇော်ဇင် အပေါ် အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေဖြင့် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့်ပင် မဟုတ်လား။

တကယ်တော့ သူမနှင့် ဇော်ဇင်တွေ့ဆုံရခြင်း၊ ချစ်သူသက်တမ်း အချစ်တွေဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းသည် ကာလတိုလှသည်။ တကယ်တော့ ရယ်စရာလည်းကောင်း လှသည်။

“မမ - မောင်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော်”

“ကောင်းသားပဲ - မောင်ချေ၊ ခုလားဟင်”

သူမရယ်စရာအဖြစ် ဇော်ဇင်၏ မျက်ဝန်းများ ရုတ်တရက် ရွန်းလက်တောက်ပသွားသည်။

သူမ ခပ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်သံသည် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် လေထုထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။

ဇော်ဇင်သည် သူမ၏ လက်ဖျားကလေးတွေကို ဖြတ်နီးစွာ ဖျစ်ညစ်ကိုင်ရှမ်း ကလေးတစ်ယောက်လို မြှုပ်ကြွစွာ နှိပ်မြှောက်ခနဲ ခုန်ကာ ...

“ဟေး - ပျော်လိုက်တာ၊ ဒါဆိုမောင် အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်မယ်နော် မမ”

“ကောင်းပါပြီ - မောင်”

သည်လို နှင့် ဇော်ဇင်နှင့် သူမ ခုန်ကုန်ပြီး တရားရုံးတွင် အကျဉ်းချုံးကာ လက်ထပ်ဖြစ်သည်။ မိဘဆွေမျိုးများ၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းသင်းများကို ဖိတ်ကြားကာ ဧည့်ခံပွဲ ကလေး လုပ်ကြသည်။

ဇော်ဇင်နှင့် သူမသည် ချစ်သူသံဝေရောက်ကာတည်းက နာမည်အရင်းတွေကို ဘယ်တော့မှ မခေါ်၊ မသုံး။ သူမ နာမည်ရင်းမြန်းစီးဆီဖြစ်သော်လည်း မြန်းစီးဆီဟု ဘယ်သောအခါမှ မခေါ်ခဲ့၊ မသုံးနှုန်းခဲ့သော ဇော်ဇင်၊ သူမကလည်း ဇော်ဇင်နာမည်ကို ဘယ်သောအခါမှ မခေါ်ဘဲ မောင်ဟုသာ ခေါ်သည်။ ဇော်ဇင်ကလည်း မမဟုသာ ခေါ်သည်။

လက်ထပ်ပြီး အပျော်ရက်ကလေးတွေ အနည်းငယ်သာ ကြာလိုက်သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်က်ကြမ္မာဆိုကြီးက နှစ်ယောက်တစ်လောကထဲသို့ တိတ်ဆိတ် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဖော်ဇင်နှင့်လက်ထပ်ပြီးရက်ပေါင်း
၄၀ ခန့်တွင် ကံကြမ္မာမိုးမှောင်ကျခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်တကား။

ဖော်ဇင်သည် ရေကူးကျွန်းကျင်
သော ဧရာဝတီတိုင်းသားတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့လုပ်ငန်း
ထားဝန်နှင့် သွားရောက်ခဲ့ရာမှ ညနေ
ဘတ် ရေဆင်းကူးစဉ် ရေနစ်သေဆုံးခဲ့
ရခြင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ရက်ကြာမှ အလောင်းပေါ်လာ
သောအခါလည်ပင်းတွင် ဒဏ်ရာပါလာ
သည်။ ဆရာဝန် ဆေးစစ်ချက်အရ ရေ
နှစ်သည့်အကြောင်းတရားဖြင့် သေဆုံး
ရခြင်း မဟုတ်ဘဲ လည်ပင်းရှိ ဒဏ်ရာ
ကြောင့် သေဆုံးရသည်ဟု မှတ်ချက် ပြု
သည်။

“ကျွန်မ - ဒီကိစ္စကိုလုံးဝမကျေနပ်
ဘူး၊ မောင် သေဆုံးရတာ တစ်ယောက်
ယောက် လုပ်ကြံတာ သေချာတယ်”

သို့သော် အမှုအတွက် မည်သို့မျှ
တရားခံရှာဖွေမရဘဲ လက်စပျောက်နေ
သည်။ ပြီးတော့ သူမသည် ဖော်ဇင်လုပ်
ငန်းနှင့်ပတ်သက်သည့်ဝန်းကျင်နှင့်စိမ်း
သည်။ မရင်းနှီးပေ။ သည်တော့ပတ်ဝန်း

ကျင်အဖွဲ့အနေကို မသိနားမလည်။
လူသတ်တရားခံ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
မသိ။ ထိုအရာသည်အကြီးမားဆုံးသော
အခက်အခဲဖြစ်နေခဲ့သည်။

သည်တော့မိန်းမသားပီပီအားကိုး
ရာကိုရှာမိသည်။ ဆွမ်းဆွဲရာ ကောက်ရိုး
ပင်ကလေးတစ်ပင်ကလည်းအားကိုးရာ
အင်အားတစ်ရပ် မဟုတ်လား။

သည်လိုနှင့် ...

“နတ်မေးပါလား”

“မြနှင်းဆီရယ် ဖေဒင်မေးကြည့်”

“သေသူနဲ့ ဝိညာဉ်ရှင်း ဆက်သွယ်
လို့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်”

သည်လိုနှင့်တစ်ယောက်တစ်မျိုးပီ
အသံတွေထွက်လာလေသည်။ တချို့တ
တတ်သမျှ ကြားရသမျှ အကူအညီတွေ
ပေးကြသည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များ၊
နာမည်ကျော် နက္ခတ္တ ဟောပြောသူများ
ခေါင်းစွဲများနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းကြရန်
အကြံဉာဏ်တွေ ပေးကြလေသည်။

“မြနှင်းဆီရေ - သေတဲ့ဝိညာဉ်နဲ့
တွေ့ဆုံ မေးမြန်းလို့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထဲ
ယောက်ဆိုတာရှိတယ်။ ပဲခူးတိုင်းထဲ
တဲ့။ အဲဒီမှာ နှင့်ယောက်ျား ဘယ်လိုသေ

တယ်၊ သူများသတ်တယ်ဆိုရင်လည်း
သတ်တယ်ပေါ့ဟာ။ မေးလို့ရတာ ရှိ
တယ်။ တရားခံကို ပြောလိမ့်မယ်”

အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်က အားတက်သရော အကြံပြု
သည်။ သူမသည် ဧဝဝဧဝီအတွေး
ဖြင့် ...

“ငါ မသိဘူးလေ - ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်
မျိုးလဲ”

“ဒီလိုဟယ် - မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်
နေတဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြောကြား
ပေးတဲ့ ကြားခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောတာဟယ်။
ဒီလောက်နာမည်ကြီးနေတာ မသိဘူး
လား - မြနှင်းဆီရယ်”

သူမ အရိုးခံအတိုင်း ခေါင်းခါမိ
သည်။ တကယ် မသိရိုး အမှန်ပင်။

“မသိဘူး”

သူငယ်ချင်းက သက်ပြင်းရှည်
ချသည်။

“မသိရင် မှတ်ထား - နတ်လေ
ရွှန်”

သူမမျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။
နာမည်က ဆန်းပြားနေသည်။

“ဘာရယ် - နတ်လေရွှန် - တုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ် - လေရွှန်နတ်လို့
လည်းခေါ်တယ်”

☆ ☆ ☆

ဤသို့ဖြင့် နတ်လေရွှန်အကြောင်း
ကို စေ့ငုပ်မိတော့သည်။ စုံစမ်းမေးမြန်း
ရတော့လေသည်။

နတ်လေရွှန်ဆိုသည်မှာလေရွှန်၌
ဝင်လာတတ်သော ပရလောကသား
တစ်ဦးဟု ယေဘုယျပြောနိုင်ပေသည်။
တချို့က သရဲလေရွှန်ဟု ပြောကြသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထက်နတ်မဟုတ်သည်
ကတော့ သေချာပေသည်။

မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းတွင် နတ်လေ
ရွှန်ဟု ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း
မြောက်မြားစွာ ရှိကြသည်ဟု ဆိုတုန်
သည်။ မမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်က လေရွှန်
သံ ပြုကာ ကြားခံပုဂ္ဂိုလ်မှနေ၍ ဖြစ်ခဲ့
သမျှများကို မရွေးမချန် ပြောပြတတ်ရာ
ရာနှုန်းပြည့်နီးပါး မှန်ကန်သည်ဟု လူ
ပြောများသည်။

စင်စစ် နတ်လေရွှန် (သို့မဟုတ်)
လေရွှန်နတ်ဟု သည် အဝယ်သုံသား

နယ်ဝင် ပြိတ္တာမျိုးနွယ် သာ ဖြစ်သည်။
တစ်နည်းအားဖြင့် ကမ္ဘာ့ဒီဒီအတန်
အသင့်ရှိသော ပရလောကသားဟု ဆိုရ
ပေမည်သာ။ အဆိုပါ လေချွန်နတ်သည်
တွယ်လွန်ပြီး မကျွတ် မလွတ်သူနှင့်
တူနဲ့ရစ်သူတို့ကို ဆက်သွယ်မှုပေးရာ
တွင် တိကျသေချာမှုရှိခြင်း၊ ဘဝတစ်ပါး
သို့ ရောက်ရှိသွားသူက သူ၏လိုအပ်
ချက်၊ ရယူလိုသည့် ဆန္ဒများကို တောင်း
ဆိုတတ်ပေရာ လေချွန်နတ်က ကိုယ်
စားလှယ်သဘောမျိုး ကြားဝင်ဆောင်
ရွက်ပေးတတ်သည်။

ထိုအခါ လာရောက်တွေ့ဆုံမေး
မြန်းသူတိုင်း စိတ်ကျေနပ်မှု ရှိကြသည်
ကို လေ့လာတွေ့ရှိရပေသည်။

ဘဝခြားလေသူ တမလွန်ဘဝမှ
တွေ့တမလွတ်သူက ကာယကံရှင်သာ
သိသည့်အကြောင်းအရာများ။ လျှို့ဝှက်
ချက်များကို မှန်ကန်စွာ ဟောပြောနိုင်
ပေရာ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းလှ
သည်။

ထိုသို့မေးမြန်းရာတွင် ညဘက်တွင်
သာ တွေ့ဆုံမေးမြန်းလေ့ရှိသည်ကို

တွေ့ရသည်။ လေချွန်နတ် ရောက်လာ
လျှင် နတ်ဝင်သည်က မြန်မာစကားနှင့်
ပင်ဘာသာပြန်ခြင်းအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခြင်း
များကို ကြားခံဆောင်ရွက်ပေးပေ
သည်။

အချို့က လေချွန်နတ်သည် ပရဘုံ
သား သရဲတစ္ဆေကြီးအား တစ်ပတ် တစ်
ကြိမ် သားစိမ်း ငါးစိမ်းများ ကျွေးမွေး
ရသည်ဟု ဆိုသည်။ လေကလေးတချွန်
ချွန်နှင့် ရောက်လာတတ်သော ပရ
လောကသားသည် ဘဝခြားလေသူ၏
အမည်၊ နေရပ်၊ မိသားစုအကြောင်းကို
နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တိကျမှန်ကန်စွာ
ပြောနိုင်သည်မှာ ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်
စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်ပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုတ်တရက် သေဆုံး
ခဲ့ရသည့်ရင်နာဖွယ်ဖော်ဖြစ်ရပ်သည်
မည်သူမျှ ကယ်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။

ထူးဆန်းသော နတ် လေချွန်
သို့မဟုတ် လေချွန်နတ် သို့မဟုတ်
သရဲလေချွန်ပုဂ္ဂိုလ်သာ ကယ်နိုင်တော့
မည်တကား။ ပဟေဠိကို ဖော်ထုတ်နိုင်
တော့မည်တကား။

သွားရမည်။ လေချွန်နတ်ရှိရာကို
သွားရမည်။ ရင်ထဲမှ အစိုင်အခဲတွေကို
ဖြေလျှော့ရမည်။

သည်လိုနှင့် ...။

☆☆☆

မိန်းမအိုကြီးဆီမှမည်သည့်အသံမျှ
မကြားရတော့ချေ။ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ
ကြာမြင့်သွားသည်။ သူမ၏ အသက်ရှူ
သံကိုပင် သူမ ပြန်ကြားနေရသည်။

တစ်စီ မြည်သော ပိုးပုရွက်များ
အသံ၊ အခန်း၏ အပြင်ဘက်တွင် သူမ
လိုပင်မျှော်လင့်ချက်များဖြင့်စောင့်ကြည့်
နေသူ အချို့၏ ချောင်းဟန့်သံ၊ တစ်ခါ
တစ်ရံတီးတီးစကားပြောသံကိုတစ်ချက်
တစ်ချက် ကြားနေရသည်။

“သမီး”

“ရှင် - အမေ”

“သမီးအမျိုးသား သေဆုံးသူရဲ့
နာမည်ပြောပါ”

သူမထဲမှ တိုးသွဲ့ကြေကွဲသော
အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုဇော်ဝင်း”

မိန်းမအိုကြီးက ...

“ဟုတ်ပြီ - မောင်ဇော်ဝင်း”

သူမမိန်းမအိုကြီးရှိရာသို့ဝန်းသဖြင့်
ကြည့်နေမိသည်။ မိန်းမိန်းမိတ်မှောင်နေ
သော အမှောင်၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
အမှောင်ထုထဲတွင် နစ်မြုပ်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အလင်းစက် တစ်
စက်တလေမျှ အခန်းထဲသို့ ယောင်မှား
၍ဝင်မလာပေ။

မိန်းမအိုကြီးထိုင်နေရာမှသာအသံ
တွေ တည်ငြိမ်စွာ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်
သည်။

“ပြီးတော့ - သူ့အသက်”

“၂၃ - နှစ်”

အခန်းသည် အမေးအဖြေအသံ
များဖြင့် ဆတ်လက်ရွေ့လျားနေလေ
သည်။

“သေတဲ့ရက်ကို ပြောပါ”

သူမအသံက တိုးဝိုက်စွာထွက်ပေါ်
လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အဖျားဝင်
သလို တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။
သူမ မဖြေချင်ဆုံး မေးခွန်းတွေ ဖြစ်
သည်။

“နီဝင်ဘာလ သုံးရက်”

သူမအားယူ၍ကြိုးစားပြောသည်။

"ဟုတ်ပါပြီ-မြှုပ်နှံတဲ့ သင်္ချိုင်း"

"ရောဝတီတိုင်း၊ ဖျာပုံခရိုင်၊ ရှမ်း
တွင်းကြီးကျေးရွာက သုသာန်"

သူမ လေးပင်နှင်းရီစွာ သက်ပြင်း
ချလိုက်သည်။

"အဟမ်း"

မိန်းမအိုကြီးဆီမှ ရောင်းဟန်လိုက်
သံ ...

တိတ်ဆိတ်သည့်ညယံတွင်ရောင်း
ဟန်သံက ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

"သင်္ချိုင်းမှာ အလောင်းကို မြေမြှုပ်
သလား၊ ဒါမှမဟုတ် မီးသင်္ဂြိုဟ်သလား"

သူမ ရုတ်တရက် ကြောင်ငေးသွား
မိသည်။

ဆွဲအသလိုဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုနောက် အားယူ၍ ဖြေလိုက်သည်။

"မြေ-မြေမြှုပ်"

ရင်ထဲမှ စွမ်းအားတွေကို တစ်စုံ
တစ်စုက ဆွဲယူသလို ခံစားရသည်။ မြေ
ရမှာ ဝန်လေးနေမိသည်။

"ရယ်ပြီ"

အမေးအဖြေအသံများ ခေ့ငုံနှုတ်
ဝိတ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် တစ်စတစ်စ
နက်ရှိုင်းသထက် နက်ရှိုင်းလာ အလင်း

စက်သည် ကျဆုံးရင်း ကျဆုံး။

နစ်ဦးကြားရှိ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့်
အမှောင်သည် စိတ်ချောက်ချားစရာ
ကောင်းလာသည်။ သန်းခေါင်ယံနိမိတ်
အစစရီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်စ
ပြုလာပြီ။

တိတ်ဆိတ်မှုသည် ရုတ်တရက် ပြို
ကွဲသွားသည်။

အသံတစ်သံ ...

ထူးခြားသော အသံတစ်သံ ...

မြေတွန့်သံကဲ့သို့ တချို့ရှိပြည်လာ
သော လေရွန်သံ ဖြစ်သည်။

"ရွှိ-ရွှိ-ရွှိ"

"ရွှိ-ရွှိ-ရွှိ"

"ရွှိ-ရွှိ-ရွှိ"

သိသာထင်ရှားသည့် တချို့ရှိပြည်
သော လေရွန်သံသည် မှောင်မိုက်လှ
သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရုတ်တရက်
ဖော်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ခေါင်မိုးဆီမှ
ထွက်ပေါ်လာခြင်းပင်တကား။ လေရွန်
သံသည် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို
ဝဲဆင်းကျလာသည်။

"ရွှိ-ရွှိ"

"ရွှိ-ရွှိ"

မှောင်မိုက်လှသော်လည်း မိန်းမအိုကြီး၏
အဖြူရောင်အင်္ကျီ အင်္ဂါပစ္စည်းကိုတော့
ပိုးတဝါး မြင်နေရသေးသည်။ အံ့ဩစရာ-မောင့်အသံကို
နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည်။
ထူးခြားသည့်က အသံဖြစ်သည်။
မိန်းမအိုကြီး အသံမဟုတ်တော့။
မောင်၏ အသံစစ်စစ် ဖြစ်နေပေသည့်တကား။
ကြည့်စမ်းကွယ်-မောင်တဲ့။

"ရွှိ-ရွှိ"

"ရွှိ"

လေရွန်သံသည် အိမ်အပြင်ဘက်
ခေါင်မိုးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာပြီး ပြတင်း
ပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ
ပြီကော။ ဇွင့်ထားသောသော ပြတင်း
ပေါက်မှ အိမ်ထဲသို့ တချို့ရှိလေရွန်ရင်း
ဝင်ရောက်လာခြင်းပင်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရုတ်တရက်
ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အခန်း
၏ အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော ဧည့်သည်
များဆီမှ အသံသည်လည်းကောင်း၊

ပတ်ဝန်းကျင်ပြင်ပမှ အသံသည်လည်း
ကောင်း တိခနဲ ပြတ်ကာ ဝင်လာသော
လေရွန်သံကဲ့သို့ နားစိုက်ရင်းငြိမ်သက်သွား
ကြခြင်းပင်...

လေရွန်သံသည် တဖြည်းဖြည်း
နိမ့်ဆင်းလာရာမှ မိန်းမအိုကြီးနှင့် သူမ
တို့အနီးသို့ ရောက်လာလေပြီ။

"ရွှိ"

"ရွှိ"

"ရွှိ"

အသံသည် သူမတို့နှင့် မေးတော့
လှသော နေရာမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။

သို့သော်တစ်ခဏလေ့ရှိသကားအဆက်
ပြတ် ထွက်ပေါ်နေဆဲပင်။

သူမ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ် ခုန်
လျက် ရှိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကား မှောင်မိုက်လှ
သည်။

သူမသည် မိန်းမအိုကြီးရှိမည် ထင်
ရသည့်နေရာဆီသို့မှန်းဆကာကြည့်နေ
မိသည်။ အချိန်ကာလက အေးခဲငြိမ်
သက်လျက်ရှိဆဲ။ အပြင်ဘက်တွင်တော့
သုံးရက်လသည် ခေါင်ပိုးအစွန်းနှင့်
တွယ်ပြီးနေပေလိမ့်မည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်နေသောအခန်းထဲတွင်တော့လေ
ရွှန်သံမှအပ အရာအားလုံးသည် ဒဏ်
ရာ ရနေသော ဓရအိုးတစ်လုံးနှင့်
သဏ္ဌာန်တူသည်။ အသက်ရှူသံဖြင့်
ခြင်းအောက်မှာပင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွား
နိုင်သည်။

“နှို-နှို”
ထူးဆန်းသော လေရွှန်သံက
အဆက်မပြတ်...

လေရွှန်သံသည်တခြားတစ်နေရာ
ဆီသို့ ရွေ့လျားသွားလာခြင်း မရှိတော့
ဘဲ သူမတို့နှစ်ယောက်အနီးတွင်ရပ်တန့်

ကာအော်မြည်လျက်ရှိနေသည်တကား။
လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်ကိုဟိုသည်

ဝဲပျံ့နေလေသည်တကား။
“မေးခွန်းမေးတော့...”

မိန်းမအိုကြီးဆီမှ တိုတောင်းပြတ်
သားသည့် အသံကို ပထမဦးဆုံး စတင်
ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရင်တွေတထိတ်
ထိတ် အခုန်မြန်လာသည်။

သူမ မည်သည့်မေးခွန်း မေးရမည်
မသိဘဲ ရုတ်တရက် ကြောင်အသွား
သည်။ သို့သော် အသိစိတ်နှင့် စန္ဒာကိုယ်
ကို လွှင့်စဉ်မသွားအောင် ထိန်းချုပ်နေ
မိသည်။ သူမထံမှ စကားတစ်စွန်း ထွက်
ကျသွားသည်။

“ခု-ဘယ်သူလဲ”
“နှို-နှို-နှို”

လေရွှန်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိန်းမအိုကြီးဆီ
မှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမ ရုတ်
တရက် လေဖြတ်ခံရသူလို ကြောင်အ
သွားသည်။ ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား။

“မောင်လေ”
ဘုရား၊ ဓရ - မောင်တို့။ အလို -

မောင်အသံပါလား။ မောင်ရောက်နေပြီ
လားဟင်။

မီးခွက်ရောင်ဖြင့် နှစ်ဦးစကားပြော
နေကြစဉ် ကြားရသည့် မိန်းမအိုကြီး၏
အသံမဟုတ်တော့။ မှောင်မိုက်လှသော်
လည်း မိန်းမအိုကြီး၏အဖြူရောင်အင်္ကျီ
အရိပ်စွန်းကိုတော့ပိုးတဝါး မြင်နေရသေး
သည်။ အံ့ သြစရာ - မောင် အသံကို
နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည်။

ထူးခြားသည်က အသံဖြစ်သည်။
မိန်းမအိုကြီး အသံမဟုတ်တော့။ မောင်
၏အသံစစ်စစ် ဖြစ်နေပေသည်တကား။
ကြည့်စမ်းကွယ် - မောင်တို့။

“မောင်” ဆိုသောစကားသည် သူမ
နှင့်ဖော်ဖော်သုံးနေကျစကားလုံးသာဖြစ်
သည်။ မိန်းမအိုကြီး ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်။
ယခုတော့ မိန်းမအိုကြီးဆီမှ မောင်အသံ
ထွက်ပေါ်လာပေပြီ။

သူမရင်ထဲမှ ဖြန်းနေ ပြိုကွဲသွား
သည်။ နှမြောတသမိတ်။ ကြေကွဲမိတ်။
မောင်နှင့်ပတ်သက်သည့် နှလုံးကြေကွဲ
လွှမ်းမွတ်စိတ်သည် တစ်စနစ်ဝင်ရောက်
လာပေပြီ။ ပြီးတော့ “မောင်လေ” ဟု
သော အသံသည် မိန်းမအိုကြီး၏ မူရင်း

လေသံမဟုတ်။ မောင်၏ ပင်ကိုအသံ
စစ်စစ်ဖြစ်နေပေသည်တကား။ မိန်းမအို

ကြီးသည် လူပလောင်ဖန်ဆင်းထားသော
နတ်မိစ္ဆာကြီးဝေလော။ ရင်ထဲမှာမှ
တရက် ဆိုနှင့်သွားမိသည်။

မောင်အရိပ် ဖော်ဖော်အရိပ်တို့ ဖြင့်
လိုမြင်ငြား ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။
မိန်းမအိုကြီး၏ မူနီဝါးဝါး အဖြူရောင်
သဏ္ဌာန်သာ မြင်နေရသည်။ ရက်စက်
များစွာ ကြာမြင့်စွာ ကြားရကြပြန်
သော နောင် - သည်ဘဝမှာ ဘယ်တော့
မှ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရန် နောက်ထပ်တွေ့
ရှိရန် မဖြစ်နိုင်တော့သော မောင်အသံ။
ကြေကွဲစရာ ကောင်းလှသည်။

သူမ နောက်ထပ်မေးခွန်းထစ်စွာ
မေးရန် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“မောင် - ဘာကြောင့် ရုတ်တရက်
သေရတာလဲ”

“နှို-နှို-နှို”
“နှို-နှို”

လေရွှန်သံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
ထို့နောက် မိန်းမအိုကြီးဆီမှ အသံ -

“မောင် - ရေနစ်သေတာလေ -
မမ”

“မောင် အခု ရေနစ်တဲ့ကမ်းပါးထိပါက

လမုတ်ကြီးဆိုမှာ နေတယ်။

မောင် တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။

မောင်ထက်က အကြီးအကဲနဲ့ နေတယ် လေ မမ။

သူ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ လာရတယ်။

သူ့အမိနဲ့မရဘဲ ဘယ်မှ သွားလို့ မရဘူး မမ။

မမ-မောင်ပြန်ချင်လှပြီ။

မောတယ် သိုးဝေးတယ်”

အို - မောင်အသံမှ မောင်အသံစစ်စစ်။ ဘုရား - ဘုရား - မောင် ရေနစ်သေတာတဲ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မောင် အသံတံခံရတာ။ ပြီးတော့ “မမ” တဲ့။ သူမနှင့် ဇော်ဇင်ကြားရှိ အသုံးအနှုန်းတွေကို မိန်းမအိုကြီးမသိနိုင်။ ဘယ်လိုမှမသိနိုင်သော အသုံးအနှုန်း။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထိန်းချုပ်ရမည့် အသံတရားတစ်ခု ခန္ဓာကိုယ်မှ ရုတ်တရက်လွင့်စဉ်သွားသည်။ ငိုချင်စိတ်ကို တားဆီးမရတော့။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်လာသည်။

“ဟင့်” ခနဲ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်မိသည်။

ရုတ်တရက် လေချွန်သံ တိခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ဟယ် - မရတော့ဘူး - ထွက်သွားပြီ”

မိန်းမအိုကြီးမိမိအသံ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည့်အသံ။

လေချွန်သံကားပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

မိန်းမအိုကြီးမိမိ မီးခြစ် ခြစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်းသည် ဝါကျင်

ကျင် မီးရောင်ဖြင့် ပြန်လည်လင်းလက်လာပြန်သည်။

“ဒီလို - ဝိညာဉ်ဝင်ပူးပြီးမေးမြန်းနေချိန်မှာ မငိုရဘူး၊ သမီးရယ်၊ ငိုရင် ဝိညာဉ်က မကြောက်ဘူး၊ ပြန်ထွက်သွားရော - မငိုပါနဲ့၊ စိတ်ထိန်းပါ”

သူမရင်ထဲမှ ခိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားခြင်းပင်။

“ဒါဆို - ဝိညာဉ်ကို ပြန်ခေါ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

“ပြန်ခေါ်လို့ရပါတယ်။ စောစောက လိုပဲ ထပ်ပြီးစောင့်ကြတာပေါ့ကွယ်။ ဒီတစ်ခါ ဝိညာဉ်ဝင်လာရင် မငိုပါနဲ့”

သူမ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်မိသည်။

“စိတ်ချပါ - အမေ၊ ကျွန်မ မငိုမိအောင် ထိန်းပါမယ်”

မိန်းမအိုကြီးသည် မီးခွက်ကို တစ်ဖန် ပြန်မှတ်လိုက်သည်။

အခန်းသည် ရုတ်တရက် အမှောင်အောက်တွင် နစ်ဝင်သွားပြန်သည်။

စက္ကန့် ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်။

လေချွန်သံ တစ်ချိန် ကြားလာရပြန်လေပြီ။ တစ်စတစ်စ နီးတပ်လာသည်။

တော်ဝါသေးရဲ့ မောင် ပြန်လာပြီ။ သူ မသည် ကြော့ကွဲ စိတ်ဖြင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“နှီ-နှီ”
“နှီ-နှီ-နှီ”

လေချွန်သံသည် အိမ်ခေါင်မိုးမှ တစ်ဆင့် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာပြန်လေပြီ။ ထို့နောက် လေချွန်သံသည် တစ်ချိန် ဖြည့်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ဝင်လာသည်။

“နှီ-နှီ”
“နှီ-နှီ”

သူမ မေးခွန်းတွေ မေးရန် သတ္တိတိုမွေးလိုက်သည်။

“ဆရာဝန် ဆေးချက်အရ မောင် ရေနစ်သေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

မိန်းမအိုကြီး နှုတ်မှ ဇော်ဇင် အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မောင်ရေထဲကို ခိုင်မာထိုးချလိုက်ချိန်မှာ ရေအောက်က ကျောက်ဆူးငုတ်

နဲ့ လည်ပင်းကို ထိုးမိသွားတယ်။ မောင်
ရေပေါ်ကို ပြန်မတက်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီ
အင်္ဂါရာနဲ့ပဲ မောင် သေသွားရတာပါ။
မေ - ဘယ်သူပဲယောဂမှ မပါပါဘူး။

သူမတစ်ချက်တွေဝေသွားမိသည်။
မမတဲ့။ ရင်ထဲမှာ ဖြန်းခနဲ ဖြစ်သွားမိ
သည်။

“ဒါဆို - မောင်ကို သူများလုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မောင်
ဘာသာ မောင် ထိခိုက်မိပြီး သေတာ
ပေါ့။ ဟုတ်လား - မောင်”

“နှိ-နှိ-နှိ”

မိန်းမအိုကြီးဆီမှ အသံ ...

“ဟုတ်ပါတယ် - ဘယ်သူပဲယောဂ
မှ မပါပါဘူး။ မောင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
တွေကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မမ။ အမှုကို
ပြန်ရှုပ်သိမ်းခိုင်းလိုက်ပါ”

သူမ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ
အောင်ကြေကွဲနေမိသည်။ ဖော်ဖော်အသံ
ကို ရှင်လျက်နှင့် နားနှင့် ဆတ်ဆတ်မလွဲ
ကြားနေရသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ယခု
ချက်ချင်းပင် ဖျက်နှာချင်းဆိုင် စကား
ပြောနေရသိသကဲ့သို့ ရှိသည်။

“ဒို့၊ သော် ဖော်ဖော်အသံဘဝသည်
မကျွတ်မလွတ် အပါယ်ဘုံသားဘဝ။
တစ်ဆင့်ကြားခံပုဂ္ဂိုလ်မှ ပူးတပ်ကာ
ပြောဆိုနေရသည့်ဘဝ။ ပြီးတော့ မောင်
နှင့်မည်းမည်းကြီးထဲမှာ အသံသာကြား
နေရသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည့်
အခြေအနေ ...

ဒါပေမဲ့ - ဖော်ဖော်အသံက အက်ကွဲ
တုန်ရီနေသည်ဟု သူမ ခံစားရသည်။
ယခုတော့ မောင်နှင့်မည်းမည်းထဲမှာ
ဖော်ဖော်အသံတွေက သူမ၏အသံအသံ
နှင့် သွေးသားနံရံတွေကို မီးလျှံလက်
သည်းတွေနှင့် ကုတ်ခြစ်နေတာနှင့် တူ
သည်။

သူမ အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။ မငိုမိ
အောင်။ ရှိကသံမထွက်မိအောင် ထိန်း
ချုပ်နေမိသည်။ ထိန်းချုပ်ရသော အလုပ်
သည် တောင်တစ်လုံးကို နေရာရွှေ့
ရသည်နှင့်တူသည်။ လွန်မင်းစွာပင်ပန်း
လှပါသည်။

မောင်ဝိညာဉ် ... မမြင်ရသည့် ဖော်
ဖော်ဝိညာဉ် ...

သက်သောင့်သက်သာ ရှိပါစေ။
သွားလမ်းလာလမ်းဖြောင့်ပြီး မွန်မြတ်

တဲ့ ဘုံဘဝကို ရောက်ပါစေ။ နိဗ္ဗာန်ကို
မျက်မှောင်ပြုနိုင်ပါစေ။

“မောင့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
ပြောပါ”

“နှိ-နှိ-နှိ”

“နှိ-နှိ-နှိ”

“ဘုန်းကြီးငါးပါး သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း
လှူပေးပါ။ အစားကောင်းကောင်း မစား
ရလို ဆွမ်းလှူပါ မမ”

သူမ ကြေကွဲစွာ ငြိမ်သက်နေမိ
သည်။

“စိတ်ချ - လုပ်ပေးမယ်။ မောင် -
မောင် အခု ဘယ်မှာရောက်နေသလဲ
ဟင်”

“နှိ-နှိ-နှိ”

“နှိ-နှိ”

လေရွှန်သံ အဆက်မပြတ် ထွက်
ပေါ်လာပြန်သည်။ ညအမှောင်ကား
ဆက်လက်စီးပျောနေဆဲပင်။ မိန်းမအို
ကြီးဆီမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဝေးကြီးကနေ မောင်လာရတာ
မောလိုက်တာ မမရယ်။ မောင် ပြန်ချင်
လှပြီ”

ထိုအခါ သူမ ပျာပျာသလဲ တောင်း
ပန်မိသည်။

“မောင်ရယ် - နေပါဦး။ မောင် အခု
ဘယ်မှာနေသလဲ”

“နှိ-နှိ”

“မောင်အခု ရောက်တဲ့အခါ ...
က လမပင်ကြီးဆီမှာ နေတယ်။ မောင်
တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။
မောင်ထက်က အကြီးအကဲနဲ့ နေတယ်။
လေ မမ။ သူ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ လာရတယ်။
သူ့အမိန့်မရဘဲ ဘယ်မှ သွားလို့ ရေဘူး
မမ၊ မမ - မောင်ပြန်ချင်လှပြီ။ တောတယ်
ခရီးဝေးတယ်”

“မောင့်အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတွေ လုပ်ပေးပါမယ်။ ဘာခု
ခေါ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမောင်”

“စိတ်ချ - မမရေ - မောင် သွားပြီ”

လေရွှန်သံ ရပ်တန့်သွားသည်။
သူမရင်ထဲမှာ ကွက်လပ်ကြီးလိုလပ်တာ
၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ပြောချင်
သည့် စကားတွေ ဖြတ်သိပ်ကြပ်ခဲနေ
သဖြင့် ပါးစပ်ပေါက်မှ ထွက်လာသံ
လည်ချောင်းထဲသို့ စတားရူးတွေ
နောက်ပြန်လှည့်သွားခဲ့ပြီ ထင်သည်။

မိန်းမအိုကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်တော့ မူလအတိုင်း မိန်းမပိတ်ထူသည့်အမှောင်သာ ဝန်းရံဖို့ထားသည်။

“မောင်ဖော်ဇင် ပြန်သွားပြီ”

စကားသံနှင့်အတူ မိန်းမအိုကြီး၏ နှေးထွေးတည်ငြိမ်သော မူလအသံ ထွက်ပေါ်ပြီး မီးခြစ် ခြစ်သံ၊ မီးခွက်ဆီမှ မီးညွန့်ဝါဝါလင်းလက်လာကာ အခန်းသည်ပြန်လည်နိုးကြား၍လာလေသည်။ ဖော်ဇင်နှင့် ယူဇနာပေါင်းများစွာ ကွာဝေးသွားရပြီဟု စံစားရသည်။

ဖော်ဇင်ဝိညာဉ် လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်နှင့် သူမ၏ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး အလွမ်းများကြော့မှုများဖြင့် ပြန်လည်အသက်ဝင်လာသည်။ ပန်းတစ်ပွင့်ကို မြားနှင့် အပစ်ခံရသကဲ့သို့ စံစားရသည်။

“မောင် - ပြန်သွားပါပြီကွယ်”

ထိုအခါမှပင် သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဖျက်ရည်ပူတွေ တရဟော သွန်ကျလာတော့သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဆောင်းကောင်းကင်သည်မိုးတိမ်များဖြင့်ဆိုင်းဖွဲ့ အိနေပေသည်။ စူးရှလှသော နင်းလေကြမ်းက သစ်သားပျဉ်ချပ်တွေကြားမှ ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်လာပြီး လေ၏ အနံ့အသက်မှာ လတ်ဆတ်မှုမရှိဘဲ ငြိမ်းစိစိ ရနံ့မျိုး ဖြစ်နေပေသည်။

“ဒေသကွဲ ကွဲရခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရန် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးသော သူမအဖို့ ဖော်ဇင်၏အသံ၊ အရိပ်များသည်ကြော့ဆို့နှင့်စရာများချည်းပင်၊ လွမ်းစရာများချည်းပင်တည်း။

သာယာလှပမည်ဟု ထင်ခဲ့ရသော ချစ်ခရီးသည် ပန်းမဝင်ခင် မတိုင်မီ လမ်းခုလတ်မှာပင် အရှုံးနှင့် လဲကျခဲ့ရသည်။ အရှုံးသည် နာလန်မထူနိုင်တော့။

“မောင် - ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေ”

☆☆☆

ဖော်ဇင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လုပ်ကြံခြင်း ခံရခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေသော သူမသည် ဖော်ဇင် ကွယ်လွန်နေရာသို့ သက်သေခိုင်ခိုင်မာမာရရန် သွားခဲ့သေးသည်။ ရေကူးကျွန်းကျင်သော လူတစ်ယောက်ကို ရေငုပ်၍ ဆင်းစမ်းစေရာ တံငါလှေဖျက်တစ်စီးကို ရေအောက်၌ တွေ့လိုက်ရသည်။ လှေဖျက်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် သစ်ငုတ်ချွန်များ၊ သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကျောက်ဆူးပျက်အမွှေးများ၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည့် သံတိုသံစများကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြင့်

မမြင်ရသော ရေအောက်နစ်မြုပ်နေသည့် သံတိုသံစအငုတ်များ၊ သစ်သားမွှေးစများက ဖော်ဇင်၏ အသက်ကို နှုတ်ယူသွားဟန် ရှိသည်။ ရေကူးကျွန်းကျင်သောဖော်ဇင်သည် ရေနစ်မသေဘဲ ခိုင်မာထိုးစဉ် ရေအောက်ရှိ ပစ္စည်းတစ်ခုခုနှင့် ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ပြီး ရုတ်တရက် သေဆုံးခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမဖြစ်နိုင်တော့။

ဤသို့ဖြင့် ဖော်ဇင်၏ အမူသည် လည်းပိတ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

☆☆☆

လောကတွင် ထူးဆန်းသောအရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေတတ်သည်။ နတ်ဝင်သည် သို့မဟုတ် နတ်လေချွန်၏ အကူအညီဖြင့် ဝိညာဉ်ပူးကပ်လာသော

အခါ မိန်းမအိုကြီး၏ မူလအသံ ပြောင်းလဲသွားခြင်း၊ ကွယ်လွန်သူနှင့် ပတ်သက်သည့် ဖြစ်ရပ်များအတွင်း နေထိုင်သည်တို့သည် ဖော်ဇင်၏ တူညီနေခြင်းသည် ထင်သလို မရသော အခြင်းအရာများသာ ဖြစ်နေပေသည်။

နတ်လေချွန်သည် နတ်အနွယ်ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်လော ...

ဒါမှမဟုတ် ...

သရဲတစ္ဆေ ပေတလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်လော ...

ယနေ့ထက်တိုင် မည်သူမျှ တိတိကျကျ အခြေမထုတ်နိုင်သေးဝေ ...

မင်းကျန်သိင်္ခသူ

ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ဟန်ကျ/မကျ

အသက်ကို တည်၊ မိမိနံ့ကိုရော၊ ရောင်းမည့် ကုန်နံ့ကိုပေါင်းစုခြင်းစာ၊ ဝကြွင်းရင်ဝယ်၊ မြတ်မယ်၊

၄၅ - နှစ်၊ အင်္ဂါသား၊ ဆီဝယ်ချင်တယ်ဆိုပါစို့၊

၃ - မွေးနံ

၃ - ကုန်နံ

၆
၅၁
၄၈
၃

၁၂ ကြိမ်၊ ၁၆ ကြိမ်၊ ၁၈ ကြိမ်